

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

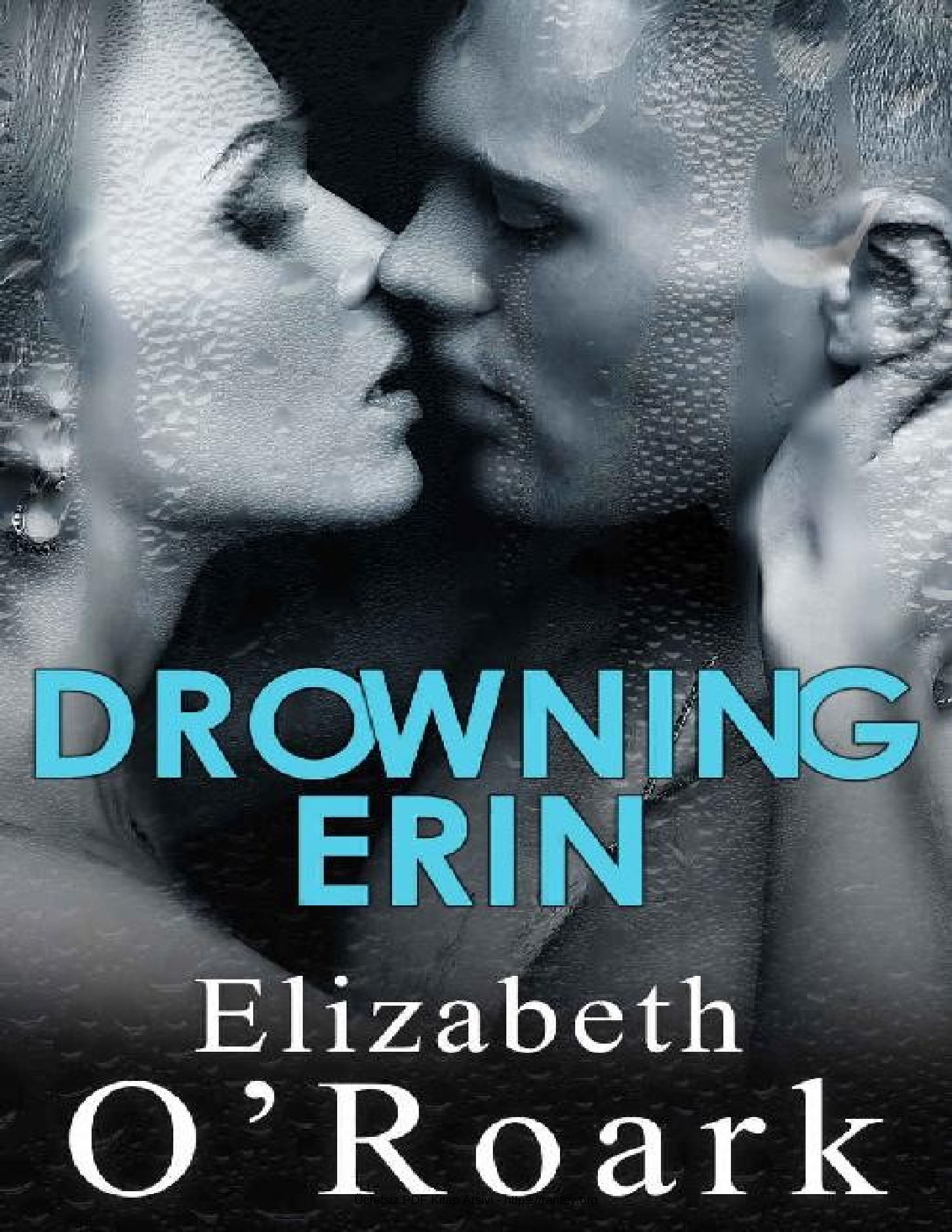
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DROWNING ERIN

Elizabeth
O'Roark

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ERİN'İ BOĞMAK

ELIZABETH O'ROARK

Telif Hakkı© 2017 Elizabeth O'Roark

Düzenleme

Jessica Royer Ocken

Kapak Tasarımı Kari

March Designs

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

ISBN: 978-0-9898135-6-3

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29

[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)

Bölüm 65

Bölüm 66

Bölüm 67

Bölüm 68

Bölüm 69

Bölüm 70

Bölüm 71

Bölüm 72

Bölüm 73

Bölüm 74

Bölüm 75

Bölüm 76

Bölüm 77

Bölüm 78

Yazar Hakkında

Elizabeth O'Roark tarafından

da Teşekkür _____

Erin
Mevcut

İşler kötü gittiğinde rüyamda gelgit dalgalarını görürüm. Bana bunun güçsüz hissetmenin bir işareti olduğu söylenir, gökyüzüne doğru yükselen su duvarları. Nefes nefese uyanıyorum, tekrar uykuya dalamayacak kadar üzgünüm.

Bu rüyadan nefret ediyorum ama daha da nefret ettiğim bir rüya var: İşler iyi giderken gördüğüm rüya.

İçinde, en iyi arkadaşımın düğününe geri döndüm. Hava ılık ama sıcak değil, bir çellist Pachelbel'in D'deki Kanonunu çalarken güneş Grace Körfezi'nin üzerinde alçalıyor.

Düğün koordinatörü omzuma vuruyor. Duvağını ezmemeye dikkat ederek Olivia'ya hızlıca sarılıyorum ve görüş alanına giriyorum. Bütün başlar bana doğru dönüyor. İlgi odağı olmayı sevmiyorum ama bunun şu anda midemdeki sıkı düğümle hiçbir ilgisi yok.

Ona bakma.

Bu şekilde kendime kaç kez söz verdim? *Onu görmezden gel, unut onu.* Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum, bir kere bile işe yaramadı. Şimdi bile, erkek arkadaşım kalabalığın içinde bir yerlerde otururken, kendimi durduramıyorum. Koridorda beş adım bile gitmeden bakışlarım gitmemesi gereken tek kişiye yöneliyor: sağdıca.

Kardeşinin sağında duruyor, son birkaç aydır sık sık yaptığı gibi beni izliyor - sanki izin versem beni canlı canlı yiyecekmiş gibi. deniz kadar mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve kalbim atmıyor gibi görünse de göğsümün içinde *zıplıyor*. Beş ya da altı kez atması gereken yerde uzun bir sekme oluyor. Kafamın içinde ona yalvarmaya başlıyorum: *Çok geç değil. Bunu hala düzeltebilirsin. Lütfen, lütfen bunu düzelt.*

O rüyadan uyanmaktan nefret ediyorum. Onu görmeye aç bir şekilde uyanmaktan nefret ediyorum, ilk başta zamanımın bir anını bile hak etmeyen birini

yer.

Bu sabah gözlerimi açtığımda kulaklarım hala çellisti duymak için zorlanıyordu, bir an için sadece normal sesler bulduğuma şaşırdım - akan su, elektrikli tıraş makinesinin vızıltısı. Komodine doğru yuvarlanıp nişan yüzüğümü takarken kalbim hâlâ göğsümde zıplıyor. Aradan bunca yıl geçtikten sonra hâlâ bu rüyayı gördüğüme inanamıyorum.

Bir psikiyatristin ne diyeceğini biliyorum, çünkü zaten bir tane gördüm. Beni temin etti. *Bu herkesin başına gelir.* Tanrım, umarım haklıydı.

Rob banyodan sadece bir havluyla çıkar. "Özür dilerim," diyor kaşlarını çatarak. "Sessiz olmaya çalışıyordum."

Bir müşterinin işine takılıp kalmış ve gece yarısına kadar gelememiş, ancak saat sabahın 5'i ve o çoktan yola çıkmış. Yönetmekte olduğu birleşme sayesinde aylardır hayatı bu şekilde geçiyor. Dün akşamki yemeği çöpe attım. Bunun için onu suçlamıyorum ve birleşmenin kendisi de neredeyse tamamlandı, ancak bazen bu çılgın temponun sona *erip* ermeyeceğini merak ediyorum. Rob bundan olması gerekenden biraz daha fazla keyif alıyor gibi görünüyor.

"Bugün ikimizin de yorgunluktan bitap düşmesi için bir neden yok," diyor. "Uyumaya devam et."

Boxerını giyiyor ve havluyu bırakıyor, spor salonunda geçirdiği uzun saatler ve sağlıklı beslenme konusundaki kararlılığı sayesinde ortaya mükemmel bir vücut çıkıyor. Günün bu erken saatinde bile onu giyinirken izlemek bir zevk.

"Biliyor musun," diyorum baştan çıkarıcı görünmeye çalışarak, "eğer ikimiz de uyanıksak ve aynı anda aynı yerdeyse, uyumak yerine yapmayı tercih edeceğim bir şey düşünebilirim."

Arzuyla mı yoksa suçluluk duygusuyla mı motive emin değilim - o rüyayı tekrar görmekten gerçekten nefret ediyorum. Tanrıya şükür kafamın içini göremiyor.

İrkildi. "Amsterdam'da sekiz saat öndeler, tatlım. Gerçekten gitmem gerek. Ama eve erken döneceğim."

"Hatırlatma bana," diye inliyorum.

Brendan, Rob'un en iyi arkadaşı, denizaşırı ülkelerde geçirdiği birkaç yıldan sonra Colorado'ya yeni döndü ve bu akşam bize geliyor. Bu sadece birimiz için mutlu bir haber.

Rob kaşlarını çatı. "Kibar olacağına söz ."

"Açık olmak gerekirse, sadece medeni olacağıma söz verdim. Karşılığında ondan alacağımdan daha fazlasını alacağıma eminim."

Ceketini çekiştirerek iç geçirdi. "Ondan neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum."

Açıklayabileceğim bir şey değil. Brendan'a duyulan nefret bir yeraltı su kaynağı gibidir; her şeyi açığa çıkardığınızı düşünürsünüz, ama gelmeye devam eder.

Onu hayal ettiğim zamanlar hariç. Ondan pek nefret etmiyorum gibiyim. O zaman.

Erin
Mevcut

İçim içimi yiyor. Bilgisayarıma o kadar uzun süre hareketsiz baktım ki iki kez uyku moduna geçti.

Üniversitemizin atletizm takımının koşmayı kariyer haline getirebilmiş tek üyesi olan Olivia'nın şu anda Seattle'ın kuzeyindeki dağlarda antrenman yaptığını biliyorum. Yine de aramak istiyorum, sanki ona sorular sormak endişemi bir şekilde azaltacakmış gibi: *Tüm ailesi taşınmışken Brendan neden burada? Neden onun yerine Seattle'a taşınamıyor?*

Aramayacağım tabii ki. Brendan onun kayınbiraderi ve onun en büyük hayranı. Ona karşı kavgacı tavrımı Rob gibi o da şaşırtıcı buluyor. Lanet dünyadaki herkes ondan nefret etmenin imkansız olduğunu düşünüyor. Ben daha iyi biliyorum.

Bir dosya havada hafifçe süzülerek önüme düşüyor. Ortak odamın duvarının tepesine baktığımda ofis arkadaşım Harper'ın bana baktığını görüyorum. "Pinterest panona yeni bir şey ekledim," diyor. "Buket, nedimelerin elbiselerindeki kuşakla uyumlu bu turuncu kurdeleyle bağlanmış calla zambakları."

Harper'ın gelecekteki düğünümle ilgili takıntısı, bağlılığa karşı duyduğu küçümseme göz önüne alındığında, beni eğlendirmekte asla başarısız olmuyor. "*Hangi* nedimelerin elbiselerindeki kuşak?" diye soruyorum. "Henüz bir tarih bile belirlemedik."

Zıplıyor ve masama geliyor, üzerine oturmadan önce birkaç dosyayı yere . "Rob bir yıl önce evlenme teklif etti."

Omuz silkiyorum. "Çok meşguldü ve fakülte kataloğu çıkacak. Sadece zamanım olmadı."

Tüm bunlar bana çok makul geliyor ama Harper yüksek sesle inliyor ve başının arkasını halı kaplı bölme duvarına vuruyor.

"Fakülte kataloğu mu? Kendini *duyuyor* musun? Burası Sınır Tanımayan Doktorlar değil, Erin. Bir üniversitenin halkla ilişkiler departmanında nefret ettiğin bir işte çalışıyorsun."

"İşimden nefret etmiyorum."

Patronumuzun kapalı ofis kapısına gözlerini devirerek, "*Tabii ki nefret ediyorsun,*" diyor. "*Hepimiz işimizden nefret ediyoruz.*"

Haklı tabii ki. Timothy için çalışmak her işi mahvedebilir. Kibir ve aptallığın en kötü birleşimi, gerçek bilginin yerine pazarlama sözcüklerini koyuyor. Doğu Colorado Üniversitesi sadece benim işverenim değil, aynı zamanda mezun olduğum okul ve Olivia ile burada geçirdiğim yıllar en güzel anılarımdan bazıları, bu yüzden üniversitenin doğru imajını ortaya koymak benim için önemli. Ancak Timothy için önemli olan Timothy'dir. Bizi işimizde daha iyi yapacak hiçbir şey hakkında saatlerce konuşmasını dinleyebilir.

"Pinterest panosuna sonra bakarım," diye söz veriyorum, sandalyemde geriye doğru sallanıp gözlerimi kapatıyorum. Düğünü düşünmek beni bunalıyor ve şu anda zaten yeterince bunalmış hissediyorum. "Bugün sadece biraz stresliyim."

"Ne ?"

Tereddüt ediyorum, bunu yüksek sesle itiraf etmek bile istemiyorum. "Brendan bu akşam yemeğe geliyor." Sanırım hâlâ kendimi suçlu hissediyorum. O rüyalardan birini gördüğümde suçluluk duygusu günlerce sürüyor.

"Brendan mı? Delicesine *seksi* Brendan mı? Avrupa'da falan yaşadığını sanıyordum."

"Öyle yaptı," diye iç geçirdim. "İtalya, sonra İspanya, sonra başka bir yer. Ve şimdi sanırım eve döndü."

Brendan, kardeşi ve Olivia'nın düğününden hemen sonra taşındı ve bu beni rahatlattı. O zamandan beri hayatım normal, tüm iniş çıkışlardan ve dramalardan yoksun. Tüm dünyada tek istediğim bu şekilde kalması.

"Fotoğrafını göreyim," diyor. Gözleri, ne zaman seksi düşünse takındığı o uzak bakışa bürünüyor. Ki bu günün yüzde doksanıdır.

Kaşlarımı çattım. "Neden *Brendan*'ın fotoğrafı bende olsun ki?"

"ama. İnternette bir yerlerde bir resmin olmalı. Facebook'ta mı? Olivia'nın sayfasına bak. Eminim orada düğünden fotoğraflar vardır."

Sanırım yok. Olivia en başta evlenmek istediğinden bile emin değildi. Ve tüm dünyanın görmesi için kendi fotoğraflarını yayınlamak kesinlikle onun tarzı değil.

İsteksizce bilgisayarımı açıyorum ama Olivia'nın sayfasına değil, Dorothy'ninkine gidiyorum. Damadın annesi ve aynı zamanda Brendan'ın annesi.

en sevdiğim insanlardan biri. Will ve Olivia'nın evlenmesine kimse onun kadar sevinmemiştir ve eminim o düğünde çekilen her fotoğrafı bir yerlerde paylaşmıştır.

İki torununun bir milyon fotoğrafının altında gömülü olan fotoğrafları buluyorum ve dördümüzün resmine tıklıyorum: Will ve Olivia, ben ve Brendan. Harper onu gördüğünde küçük bir inleme sesi çıkarıyor ve ben bile biraz yutkunuyorum. Brendan'ın inanılmaz derecede mükemmel bir yüzü var: kare çene, düz burun, dolgun dudaklar, en soluk mavi gözler. Şu anda ondan nefret ediyor olabilirim ama bir zamanlar duyduğum aşkın derinliği konusunda kendimi suçlayamam.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor. "Eğer o evdeyse, kesinlikle bana tuzak kurmalısın."

"Harper, seni o kadar çok cinsel yolla bulaşan hastalığa maruz bırakmayacak kadar çok seviyorum. Kaç kadınla yattığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Bana onun seksi ve *deneyimli* olduğunu söylediğini duyuyorum. Bu da benim kitabımda bir aldatmaca değil." Ekrana daha yakından bakıyor, Olivia'yla üniversitede pist günlerimizde çekilmiş eski bir fotoğrafımıza bakıyor. "O zamanki haline bak! Şimdi seni zar zor tanıyabilirim."

Düğüne geldiğimde çizburger alışkanlığımı çoktan bırakmış ve Pilates'e gitmeye başlamıştım, ancak Harper'ın rehberliğinde rölfe yaptırmak ve makyaj yapmak gibi diğer tüm kız saçmalıklarını isteksizce üstlendim. "Bütün övgüler senin."

"Ve bu," diyor Brendan'ın ekranındaki formuna dokunarak, "işte böyle teşekkür edebilirsin."

Brendan'ın arabasını ön tarafta göremiyorum ama işten sonra eve girdiğim anda burada olduğunu anlıyorum. Rob'unkinden daha derin bir ses olduğunu her yerden bildiğim kahkahasını duyduğumda, göğsünün alt kısmına doğru bir yerde bulunan boğuk, alçak bir kıkırdama duyduğumda onaylandı. Sadece bu kahkahaya bakarak bile biriyle yatabileceğinden eminim.

Arka bahçeye çıkarken midem, herhangi bir tatsız olaydan önce olduğu gibi, çalkalanıyor. İkimizin de şimdiye kadar yetişkinler gibi davranması gerektiğinin farkındayım. Ayrıca ikimizin de bunu yapamayacağının farkındayım.

Gözlerimiz kilitleniyor ve kalbim tüm iyi niyetine rağmen tekliyor. Nasıl mümkün olabilir bilmiyorum ama daha iyi görünmeye başladı. Onun

Teni hâlâ altın ve ağzı hâlâ kötü şeyler düşünmeme neden oluyor ama çocuksu tarafı gitmiş. Artık sırık gibi değil, yırtık pırtık ve saçları artık yüzünün açılarını vurgulayacak şekilde tıraş edilmiş. Bir şekilde *gelişmeyi* başarmış olması beni kızdırıyor.

Şöminenin yanında Rob'un karşısındaki sandalyede oturuyor, benim lanet verendamda hiç kadar rahat görünüyor, ama bu sadece klasik Brendan. Her zaman kendi iyiliği için fazla kendinden emin ve çekici olmuştur.

Ayağa kalkıyor ve kısa ve kişisel olmayan bir kucaklaşma yaşıyoruz. Bu bile fazla gibi geliyor. Rob ufak tefek bir adam sayılmaz ama Brendan'ın yanında kendimi cüce gibi hissediyorum, sanki yeterince dikkatli olmasa kazara beni ezebilirmiş gibi. Dışarı çıktığımda yüzündeki ifadeye bakılırsa, sarılırken beni ezdiğini *hayal* ettiğini öğrensem hiç şaşırmazdım. Rob'u beni terk etmesi, yanıma taşınmaması, evlenme teklif etmemesi için kaç kez ikna etmeye çalıştığının sayısını unuttum.

Evet, Rob ile ilişkimin başlarında başka bir adamla öpüştüm. Ama öpüştüğü kişi *sen* olduğun halde bunu birine karşı kullanmak için ne kadar büyük bir ikiyüzlü olmalısın?

Rob beni kucağına çekerken Brendan koltuğuna dönerek, "Sanırım tebrikler sırayla," diyor. "Büyük gün ne zaman?"

"O kadar ileri gidemedik," diyor Rob, "çünkü ikimizden *biri bir* tarih belirlemedi." Şaka yapıyormuş gibi görünmeye çalışıyor ama ben orada da bir hoşnutsuzluk duyuyorum.

Brendan sandalyesinde rahatlıyor. Bu da dahil olmak üzere yaptığı her şeyde zahmetsizce erkeksi bir şey var. Sandalyede, günün üçüncü oral seksini yapmak üzere olan bir adam gibi oturuyor. Onu tanıyorsam, bu gerçeklerden çok da uzak olmayabilir.

"Bilirsiniz, Avrupa'da nişanlanıp öylece bırakmak oldukça yaygındır," diyor.

"Kesinlikle!" Rob'a dönerek ağlıyorum. Brendan'la herhangi bir konuda aynı tarafta tartıştığımızı fark ettiğim için muhtemelen daha fazla üzülmeliydim. "Duydun mu bebeğim? Ben sadece Avrupalı olmaya çalışıyorum."

"Ama ben Avrupalı bir kız istemiyorum. Ben New Jersey'li İrlandalı kızımı istiyorum," diyor Rob ve şefkatli bir gülümsemeyle saçlarımı kulağımın arkasına itiyor. "Ve bir düğün istiyorum."

Brendan bizi tam olarak adlandıramadığım bir bakışla izliyor. Küçümseyici ama mesafeli, sanki kafeste gözlemlemek zorunda olduğu hayvanlarmışız gibi. Sanırım bu mantıklı. Bildiğim kadarıyla sadece bir ilişkisi oldu -İtalya'da bir kız- ve o da uzun sürmedi.

"Peki ya sen?" Rob ona soruyor. "Seni eve getiren nedir?"

Omuz silkiyor. "Sadece zamanının geldiğini hissettim. Haziran ayında burada kendi tur şirketimi açmayı planlıyorum, ama bir şey yapmadan önce yeni yeğenimle tanışmam gerekiyor. Bu hafta sonu Seattle'a gidiyorum."

Olivia ve Will'in en yenisi, yakında benim ve Brendan'ın vaftiz kızı olacak Caroline'i düşündükçe içim aydınlanıyor. Hayatımda gördüğüm en güzel bebek o. Gözleri tıpkı amcasınıninkilere benziyor. Nüfusun yaklaşık yüzde 50'si için bir tehdit olabilir ama yaşayan hiçbir erkeğin gözleri Brendan'ınkiler gibi değildir - soluk, yarı saydam mavi, sahil camı rengi.

Eskiden plaj camını severdim. Artık sevmiyorum.

"Bekle," diyor Rob. "Burada bir tur şirketi açıyorsun ama Boulder'da annen ve Peter ile mi kalıyorsun?"

Brendan omuz silkiyor. "Sadece ofisin nerede olacağını öğrenene kadar. Sonra daha yakın bir yer bulacağım."

"O yolu her gün gidemezsin," diyor Rob. "Sadece bizimle kal. Bütün havuz evi boş duruyor."

Her nasılsa çenemin tamamen düşmesine izin vermemeyi başarıyorum, ama isyankâr görüldüğüme şüphe yok. Brendan, bırakın evimi, bu eyalette kalmasını isteyeceğim son kişi, Rob'un da gayet iyi farkında olduğu bir gerçek.

Rob benim tepkimi fark etmemiş gibi görünüyor ama Brendan kesinlikle fark ediyor. Rob'un teklifini kabul ederken sırtıyor. Sadece beni kızdırmak için kabul ettiğinden şüpheleniyorum.

Brendan'ın arabasının uzaklaştığını duyduğumda Rob'a "Bunu yaptığina inanmıyorum," diye tıslıyorum.

"Hadi ama tatlım. Kocaman bir evimiz var ve havuz evi müstakil. Burada yaşayacak gibi bile değil. Daha çok bir komşumuz olacak."

"Brendan'ı komşu olarak isteseydim bu harika olurdu," diye cevap veriyorum. "Eminim tahmin edebileceğiniz gibi, *istemiyorum*."

"Sana karşı yeterince nazık." Rob iç geçirdi. "Onunla neden bu kadar sorun yaşadığını anlamıyorum."

"*Sorunum* şu ki, 26 yaşındayım ve tam zamanlı bir işim var ve her gece eve geldiğimde evimizi onun değiştirdiğini görmek istemiyorum."

Playboy Malikanesi'ne. Jakuzide üçlü seks yapmasıyla ya da kaçınılmaz olarak yapacağı başka şeylerle ilgilenmediğimi bildiğinden emin olsan iyi olur."

Rob yorgun bir gülümsemeyle, "Onu jakuzi konusunda uyaracağım," diyor. "Biliyor musun, Harper üçlü yaptığında bana anlatmak için sabırsızlanıyorsun. Onun etrafta yatıp kalkmasını komik buluyorsun. Ama Brendan yapıyor ve sen şeytan çıkarma ayini yapmaya hazırsın."

Evet. Çünkü Brendan olunca tamamen farklı oluyor. "O sadece... kötü bir etki, Rob."

"Kimin üzerinde kötü bir etki, Erin?" diye soruyor. "Zamanın yarısında evde bile değilim."

Bu muhtemelen iyi bir soru.

Brendan
Dört Yıl Önce

Bir insan neden ekmek yapma makinesi alır anlamıyorum. 150\$'a ne kadar iyi ekmek alabileceğinizi biliyor musunuz? Çok fazla. Bir sürü, gerçekten harika ekmek. Parmağınızı bile kıpırdatmadan her renkten, her tattan ve her çeşitten ekmek.

Ekmekçiler de ilişkiler gibidir. Bir insan neden tek bir kızla birlikte olmak için tüm o özgürlükten, tüm o çeşitlilikten vazgeçer, hem de herhangi bir ekmek çok daha ağır bir bedel karşılığında -tatilleri hatırlamak, ailesini ziyaret etmek, Arkadaş A'nın Arkadaş B'ye söyledikleriyle ilgili uzun bir hikaye dinlemek gibi- bilmiyorum. Arkadaşlarımla bunu tekrar tekrar yaşadım: ilk birkaç haftanın inanılmaz yükselişini, çiftçi pazarları ve Pictionary oynamak gibi aylarca süren saçmalıklar izliyor, seks her geçen hafta biraz daha sönükleşiyor, biraz daha seyrekleşiyor.

Arkadaşlarımdan hepsi bu durum karşısında, sanki bu şekilde olması *şaşırtıcı* bir şeymiş gibi, dehşete düştüklerini ifade ediyorlar. İşte o zaman beni bekar kalabildiğim için övüyorlar ki bu da pek mantıklı değil. Ne yaptığınızı bilerseniz ilişkilerden kaçınmak oldukça kolaydır: sizinle yatmayacak bir kızı dışarı çıkarmayın ve ertesi gün aranmayı bekleyen kızlarla yatmayın. Bu kadar basit.

Herkes bunların benim kurallarım olduğunu biliyor, bu yüzden kardeşim nişanlısının en yakın arkadaşı Erin Doyle'dan uzak durmamı söylediğinde gülüyorum. Hatta o kadar ileri gidiyor ki, eski tur şirketinde bana bir iş bulmayı şart koşuyor.

"Erin mi?" Alay ediyorum. "Gerçekten *Erin*'den uzak durmam için beni uyarman gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Erin tam da benim uzak durduğum türden bir kız - önce altı ay boyunca el ele tutuşmak isteyecek, ilk randevunuzdan hemen sonra *Brides* dergisine abone olacak türden. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ama tipini biliyorum.

"İkimize de bir iyilik yap," diyor Will, "ve ondan hoşlanmıyormuş gibi davranmayı bırak."

"O kızla çıkmam için bana para veremezsin," diyorum ona. Bunu düşünmek bile beni boğulmuş hissettiriyor. "Yaşayan son kadın olsa bile olmaz."

Erin
Mevcut

Olivia kıkırdamadan duramıyor. "Duyduğuma göre yeni bir oda arkadaşı ediniyormuşsun!" diyor. Sonra tekrar gülmeye başlıyor.

"Bu durumdan biraz fazla hoşlanacağını bilmeliydim."

"Will bana sormadan birini bizimle yaşamaya davet etse ne yapacağımı bilmek ister misin?" diye soruyor.

Hayır, pek sayılmaz. Artık evli ve iki çocuk annesi olmasına rağmen Olivia hala bir takım arkadaşının burnunu kıran ve bir diğerine beyzbol sopasıyla saldıran kız. Çözümleri her zaman patronumun kışına sokmakla tehdit etmem gereken nesneleri ve Rob beni ne zaman üzse, yardımcı önerisi "onu serbest bırakmam" oluyor.

"İyi bir oyun oynuyorsun ama ikimiz de bir şey yapmayacağını biliyoruz," diyorum ona. "Will'e iki saniye bile kızgın kalamazsın."

"Tamam, belki. Ama kesinlikle *kabul etmezdim*. Brendan'dan nefret ettiğini sanıyordum."

"Ondan *nefret* etmiyorum," diyorum. *Tamam, evet, ondan kesinlikle nefret ediyorum.* Ama bu konuda yalan söyleyecek kadar yetişkinim. "Sadece esrar içmesini ya da jakuzimde üçlü yapmasını istemiyorum."

Sesi yumuşar. "O çok değişti, Erin. İtalya'daki o kız onu gerçekten mahvetti. Bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

"Brendan'ın kimseyle ciddi bir şey istemediğini sanıyordum," diye mırıldanıyorum. Bunca zaman sonra bunu yapmamam gerektiği halde kendimi açıklanamaz bir şekilde acı içinde hissediyorum.

"Sanırım o bir istisnaydı," diyor Olivia. "Ve neyin yanlış gittiğine dair hiçbir fikrim yok ama bu onu kesinlikle değiştirdi."

Bir parçam, birinin onun kalbini kırmasına seviniyor. Verdiği onca zarardan sonra bunu hak ediyor. Ama çoğunlukla bu kızda olup da bende olmayan ne var diye merak ediyorum.

Ertesi gün öğleden sonra Timothy rektörle yapacağı haftalık toplantı için ofisten ayrılıyor -sürekli son dakika talepleri yüzünden boktan listemdeki bir diğer kişi- ve ben de kardeşimi arıyorum. Sean'ı her hafta bir ebeveyn gibi kontrol etmeye çalışıyorum, sadece mutlu olduğundan, temiz kaldığından ve kirayı ödediğinden emin olmak için ve bunu işten yapmak en kolayı. Rob'un kardeşim hakkında güçlü fikirleri var. Yüzünde küçümseyen bir ifade görmeden Sean'ın adını bile anamıyorum. Her şeyi bilseydi bana da öyle bakacağından şüpheleniyorum.

Sean, Rob'la henüz bir tarih belirleyip belirlemediğimizi soruyor ve henüz belirlemediğimizi söylediğimde, tıpkı babamın yaptığı gibi, gelip Rob'un aklını başına getirmeyi teklif ediyor. Herkes bunun Rob'un ayak sürümesinden kaynaklandığını düşünüyor çünkü kadınların düğün ihtimali karşısında sanki piyango kazanmışız gibi başlarının dönmesi gerekiyor. İsteksizliğimin Rob'u bu kadar rahatsız etmesine şaşmamalı.

Ona derslere kayıt yaptırıp yaptırmadığını soruyorum ve derin bir iç çektiğinde kalbim sıkışıyor. Sean'ın tanıdığım herkesten daha fazla kötü haberi var ve bunların çoğu tamamen kendi hatası. Ama geçen ay rehabilitasyondan bağımlılık danışmanı olmaya kararlı bir şekilde çıktığında, işleri yoluna koyduğuna gerçekten inanmışım.

"İşe yarayacağını sanmıyorum" diyor. "Mali yardıma başvurmak için çok geçti. Ve muhtemelen zaten hak kazanamazdım. Kimse hüküm giymiş bir suçlunun geri ödeme yapacağına güvenmez."

Sesindeki bu yenik kaliteden nefret ediyorum, özellikle de tekrar kullanmaya başladığında sesinin aldığı manik kaliteden önce geliyor gibi görüldüğü için.

"Bir yolu olmalı," diye ısrar ediyorum. "Annem ve babamla konuştun mu?" Bunu sormama neden olan tek şey çaresizlik. Ailemin parası olmadığını çok iyi biliyorum. Geçtiğimiz yıl iki kez ipotek için onlara yardım etmek zorunda kaldım.

"Doğru," diye gülüyor. "Kendilerine bile yardım edemiyorlar. Sorun değil. Garsonluk yapıyorum ve ay sonunda barmenliğe geçebileceğimi söylediler."

Göğsümde paniğin yükseldiğini hissediyorum. "Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyor olmalısın." "Ben alkolik değilim, Erin," diyor test edercesine.

Avucumu yüzüme bastırarak söylemek istediğim her şeyi dizginlemeye çalışıyorum. İçki içen insanların etrafında zaman geçirmek, kaçınılmaz olarak kokain, metamfetamin ve diğer her şeyi kullanan insanların etrafında zaman geçirmeye yol açıyor

Sonunda ne yapacağını. Bunu o da biliyor. Ama ona başarısızlıklarını hatırlatmak beni hiçbir yere götürmeyecek. Birçok yönden, 13 yaşına 29 yaşından daha yakın.

"Ne kadar lazım?" Çaresizlik sesime sızarak soruyorum. "Okul harcı için mi?"

"20 bin dolar gibi bir şeydi" diyor. "Çılgınca bir fikirdi. Geri ödemem ne kadar sürer biliyor musun?"

"Ben öderim," diyorum düşüncesizce. Mezun olduğumdan beri para biriktiriyorum. Bu para bana çocukluğumda hiç sahip olmadığım bir güven duygusu verdi. Ama sanırım bir süreliğine bu duygu olmadan yaşamayı öğrenebilirim.

Rob'un bunu sorun etmeyeceğinden emin olup olmadığını soruyor ve midemin bulandığını hissediyorum. Hayır, Rob bunu sorun etmeyecek. Eğer bu Rob'a kalsaydı, Sean'ı şimdiye kadar tamamen silmiş olurdum. Ama Rob'un kardeşi yok ve benim kardeşlerime nasıl davranacağıma kesinlikle o karar veremez.

"Her şey girecek," diyorum ona.

Telefonu kapattığım anda Harper odamın duvarına yaslanmıştı. "Az önce tüm parayı kardeşine mi verdin?"

"Birbirimizin konuşmalarını duyabildiğimizi biliyorum," diye cevap veriyorum, "ama en azından aktif olarak dinlemiyormuş gibi yapmamız gerekiyor."

"Önce Rob ile konuşman gerekmez miydi?"

Kahretsin. Evet. Muhtemelen. "Bana sormadan birini bizimle yaşamaya davet edebiliyorsa, sanırım ben de ona sormadan 20 bin dolar verebilirim."

"İyileşmekte olan bir bağımlıya," diye hatırlatıyor bana.

"Ben aptal değilim. Parayı ona doğrudan vermeyeceğim. Sadece okul harcını ödeyeceğim." Bana bakışından anladığım kadarıyla bunun bana bir faydası olmayacak.

İkimiz de koridorda Timothy'nin tınısız ıslık sesini duyuyoruz, bu da demek oluyor ki bugün şansölye ile yapılan toplantı ya çok kısa sürdü ya da hiç yapılmadı. Bir dakika sonra standart bakışıyla odamda beliriyor: asık suratlı ve şüpheci, üstüne bir parça kızgınlık eklenmiş.

"Erin'in odası bir su soğutucusu değil, Harper," diyor. "Senin gitmen gereken bir yer yok mu?"

Omuz silkiyor, çünkü hepimizin aksine Harper, Timothy'nin fikirlerini hiç umursamıyor. Bazen kovulmak *istediğini* düşünüyorum.

"Saat 4:30'u geçti, Tim-O. bitti."

"Saat yok, çünkü maaş alıyorsunuz" diyor. "Eğer bugün gerçekten işiniz bittiyse, ki *bundan şüpheliyim*, lütfen gidin ve diğer çalışanlarımın işlerini yapmalarına izin verin."

Kadın doğal olarak kılını bile kıpırdatmıyor, sadece adam uzaklaşana kadar ona bakıyor.

"Bazen ne hayal ediyorum biliyor musun?" diye soruyor. "Bir fabrikada çalışmayı."

Başımı yana eğiyorum. "Ha?"

"Bunu bir düşün." Duvardan uzaklaşıyor ve masama doğru geliyor. "Tim'in gelip düğmeye daha iyi basmanın yollarını önermediği ya da düğmeye basmanın ne *demek* olduğunu şiirsel bir dille anlatmadığı, sendikanın sen çıktıktan bir dakika sonra bile düğmeye basmana *izin veremeyeceğini* , her üç dakikada bir düğmeye bastığın bir iş."

"Bu hâlâ kulağa sıkıcı geliyor."

"Peki, tüm gününü kulağına pis şeyler söyleyerek geçiren seksi bir fabrikatör eklesem nasıl olur? Böylece düğmeye basıp maaş çekini alırsın ve eve gidip saatlerce ateşli fabrikatörle ağza alınmayacak şeyler yaparsın."

Gülüyorum ama bir yandan da kıskanıyorum. Harper için seks, bir tür nihai lunapark gibi, her atladığında daha da güzelleşen bir gezinti.

"Eğer o fabrika işine sahip olsaydım, muhtemelen uyuyarak daha fazla zaman geçirirdim." "O zaman Rob bir şeyleri yanlış yapıyor," diye karşı çıkıyor. "Sen hiç

onunla *o kadar* uzun zamandır birlikteyim. Hâlâ heyecan verici olmalı."

Anlamasını beklemiyorum çünkü o benim gibi büyümedi. Ama ben heyecan aramıyorum. Ben sadece acının yokluğunu arzuluyorum. Ve bu nedenle, tam olarak istediğim şeye sahibim.

Brendan
Dört Yıl Önce

Tur şirketindeki ilk iş günüm için içeri girdiğimde karşımda Erin'den başkasını bulmuyorum. Farklı görünüyordu. Will en azından ne kadar güzelleştiğinden bahsedebilirdi. Ayrıca o dudaklarını da unutmuştum -nasıl oldu bilmiyorum ama bir şey fark etmedi. Gözlerinde kalbiyle bana gülümsüyor ve ben onun hâlâ aynı kız olduğunu hemen anlıyorum. 1955'ten beri söz yüzükleri, korsajlar ve bekâretle tamamlanmış bir ilişki isteyen bir tip. Daha da kötüsü, ben onu cesaretlendirmek için tek bir kelime etmeden, kafasında bahar düşünleri ve çocuklarımızın neye benzeyeceği hakkında her türlü fanteziyi yaratacak, bir aşk geliştirecek türden bir kız.

Ve onun tüm hayallerini gerçekleştirmediğimde, üzülecek ve kardeşim *beni* suçlayacak.

Hatırladığımdan çok daha uzun ve zayıf olan bacaklarını sallayarak kayıt masasına atlarken sırtıyor. "Merhaba, yazlıkçı arkadaş. Bir tur ister misin?"

Başımı salladım. "Daha önce görmüştüm. Mike nerede?"

Gülümsemesi biraz duraksıyor. Hıyarlık yaptığının farkındayım ama ondaki bir şey içimdeki hıyarlığı ortaya çıkarıyor.

"Arka ofiste gelecek haftanın programı üzerinde çalışıyor. Sanırım bugünü sadece uyum sağlamak için kullanmanı istedi. Onu aramamı ister misin?"

geçip gidiyorum. "Ben büyük bir . Onu tek bulabilirim."

Sıra sıra dizilmiş bisikletlerin arasından geçip Mike'ın ofisine gidiyorum. Seattle'a taşınmadan önce yaklaşık iki yıl burada çalışan Will sayesinde onu oldukça iyi tanıyorum.

Mike kaşlarını kaldırıyor. "Seni tekrar burada gördüğüme şaşırdım," diyor. "Erin'in seni gezdireceğini düşünmüştüm."

"Teklif etti," diyorum. "Burada yeterince bulundum. Gerçekten ihtiyacım yok. Bir şeylere başlamamı ister misin?"

"Yani sana bu binaya ayak basmış en ateşli kızlardan biriyle takılma şansı verdim ve sen bunun yerine çalışmak mı istiyorsun? Düşündüm de

Sana takılıyordum."

Omuz silkiyorum. "O benim tipim değil."

Yüzünde garip bir ifade var. Bunu bir saniye sürdürdü. "Hayır, Mike, ben eşcinsel değilim."

Bana inanmıyor gibi görünüyor ve bu da Erin'i daha çok sevmeme neden oluyor.

daha az.

Erin
Mevcut

Babam geveliyor ama bu yeni bir şey değil. Ve sesi çaresiz, perişan geliyor, ama bu da yeni bir şey değil. Tanrıya şükür Rob'un uykusu çok iyi. Bu aramaların onu uyandırdığını hiç sanmıyorum ve bu bir nimet çünkü benimle ve hayatımla ilgili bilmesini istemediğim çok şey var.

"Merhaba baba," diye fısıldıyorum, yatak odasından çıkıp oturma odasındaki kanepeye kıvrılıyorum. "Neredesin?"

Anson Sokağı gibi bir şeyler mırıldanıyor ve ben de ona taksi çağırıp çağırmadığını soruyorum.

"Taksiye ihtiyacım yok," diye mırıldanıyor. "Ben iyiyim. Ama arabamı bulamıyorum."

"Baba, araba kullanmayacağına söz vermeni istiyorum, tamam mı? Bana barın adını ver."

Elbette tartışıyor ama uzun süre tartışmıyor. Bunun için çok yorgun ve sarhoş. Ben de hoparlörü açıp adrese bakıyorum ve onu birini arıyorum. Arabanın gelmesini beklerken telefonda konuşmaya devam ediyoruz ve her zaman olduğu gibi, hayatta kendisine dağıtılan kartlara duyduğu öfke gözyaşlarına dönüşüyor. Her zaman söylediği şeyleri söylüyor: hiç fırsat bulamadığını, başarısız olduğunu, daha iyi bir baba olması gerektiğini.

"Sen harika bir babaydın," diyorum ona. "Hâlâ öylesin."

İkimiz de bunun gerçeklerden çok uzak olduğunu biliyoruz ama babamın hayatında yeterince mutsuzluk var, bir de benimkiler eklenmesin.

Hâlâ ağlıyor, araba onu eve götürmek için geldiğinde hâlâ özür diliyor. 26 yaşındayım ama şu anda sanki liseye geri dönmüş gibiyim, evimdeki tüm mutsuzlukları üzerimize çökmesini engellemek için hokkabazlık yapıyorum. Ve tıpkı o zamanlar yaptığım gibi, kendimin de ağlamasına izin vermeden önce onun güvenli bir şekilde yatağa girmesini bekliyorum.

Ertesi günü dört saatlik uykuyla atlatıyorum, ki bu da -Rob'un ısrarıyla-Brendan'la akşam yemeğinde buluşacağımız için pek ideal değil. Teorik olarak bu gece çifte randevu olacak ama *randevunun* Brendan'ın herhangi bir kadınla olan ilişkisini tanımlamak için doğru bir yol olduğundan emin değilim.

Brendan ve onun maceraları, ruh eşi ve ilk görüşte aşk gibi şeylere artık inanmamamın nedenidir. Çünkü onu ilk gördüğümde, ECU'daki ilk yılımızda kış tatilinde Olivia'nın taşınmasına yardım etmek için kardeşinin kamyonundan inerken aklımdan geçenler bunlardı. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi ve göz göze geldiğimiz anda tüm saçma romantik idealler benim için gerçek olmuştu. Ne kadar büyük bir pislik olduğunu keşfetmem -her gece farklı bir kıızı eve götürmesi, her birinin bir öncekinden daha aptal olması-beni bundan kurtardı... sonunda.

Rob arabayı restoranın dışına park ederken, "Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diyorum. "Haftalardır sadece iki gece izin aldın ve ikisini de Brendan'la geçiriyoruz."

Parmakları benimkilerin arasından kayıyor. "Bütün gece dışarıda kalmamıza gerek yok," diyor. "Sadece hızlı bir akşam yemeği. Ona bir şans ver."

"Peki gerçekten tanıdığı birini mi getiriyor, yoksa dün gece yattığı ve bir türlü kurtulamadığı bir kız mı?"

"Erin," diyor Rob kaşlarını kaldırarak.

"Eminim adı Bambi'dir ve manken olarak çalışıyordur. Ya da otomobil fuarındaki bikinili kızlardan biri."

"Erin."

Saatlerce böyle devam edebilirim ama restorana giriyoruz. Brendan içeride sevimli, boş bir kıızılla bekliyor ve ben tahminimi değiştiriyorum: Bambi bir sözcü mankeni olacak kadar zeki değil, ancak ağzıyla oldukça iyi bir performans sergilediğini hayal ediyorum.

Brendan'la çıkıyor diye ondan nefret etmenin adil olmadığını farkındayım. Olsa olsa, bu onu bir acıma nesnesi yapar. Ama onun gibi kadınlara kıızıyorum, görünüşleriyle ticaret yapan ve başka hiçbir nitelik geliştirmeye zahmet etmeyenlere.

Tanıştırıldık. İsmi hemen unutuluyor, o yüzden hatırlamaya çalışmıyorum. Ne önemi var ki zaten? Brendan'la birlikte. Onu bir daha göreceğiz değiliz ya.

"Peki Amsterdam'da ne kadar kalacaksın?" Brendan Rob'a sorar. "Bir hafta," diyor Rob. "Ama muhtemelen daha uzun."

"Muhtemelen daha uzun" kısmı benim için yeni bir bilgi, ancak bunu ona soramadan garson siparişimizi almaya geliyor. Bambi, tahmin edilebileceği gibi, sossuz bir salata sipariş etti. Yüz dolarına bahse girerim ki bitiremeyecek.

Garson gittikten sonra Bambi bana "Aman Tanrım," dedi. "Biftek kızartması sipariş ettiğine inanamıyorum. Bunun ne kadar zehirli olduğunun farkında mısın?"

"Toksinler onu daha da lezzetli yapıyor," diye cevap veriyorum.

"Sipariş edebileceğin daha kötü bir şey olamazdı" diyor ve karar tarihinin en kötü kararını nasıl verdiğimi detaylandırmaya devam ediyor - yağ gramları, omega-6'lar, kaloriler.

Brendan ve Rob, bir araya geldiklerinde her zaman anlattıkları ergenlik hikâyelerini anlatırken bu alışverişten habersizdirler. Ortaokulun ilk gününde tanışmışlar - henüz şaşırtıcı bir büyüme hamlesi geçirmemiş olan Brendan, yanından geçen 18 yaşındaki bir çocuğa laf atmış ve kışına tekme yemek üzereymiş. Rob hariç çocuklar dağıldı. O zamandan beri çok iyi arkadaşlar.

Bu olay yaşanmasaydı arkadaş olabilecekler miydi emin değilim, çünkü onlar çok farklı insanlar: Rob, muhafazakâr ve pragmatik; Brendan ise günü yakalamaktan başka bir şey düşünmüyor. Buna rağmen arkadaşlıklarını sürdürdüler, ancak sohbet Brendan'ın yeni tur şirketine döndüğünde, bunu yapmaya devam edip etmeyeceklerini sorgulamaya başlıyorum.

"Tüm birikimini bir iş için harcamak istediğine emin misin, Brendan?" Rob soruyor. "Yeni işletmelerin büyük bir yüzdesi ilk yıllarında batıyor."

"Beni her gün mutlu edecek bir şeye yatırım yapıyorum. Bununla başka ne yapabilirim ki?"

"Bir kenara koyabilirsin," diye karşı çıkıyor Rob. Ses tonunda dişlerimi kenetleyen bir küçümseme var. " her kuruş emekliliğine kadar katlanarak artacak. Hayatta kalmak için gerekenlere sahip olduğunu öğrendikten sonra seni neyin mutlu edeceğini düşün."

Brendan'ın gözleri hafifçe kararıyor. Hatırladığım kadarıyla bu, eskiden Will'le yaptığı tartışmalardan pek farklı değildi. Rob'dan duymanın daha kolay olduğundan şüpheliyim.

"Bakın," diyor, "işe gittiklerinde her gün aynı tatsız şeyleri yapmak isteyen adamlar var. Onlar kara elmas kaymaktan ya da düzgün bir dalgada sörf yapmaktan korkan adamlarla aynı kişiler. Eve 45 dakikalık yolculukları sırasında güzel, mırıldanılabilir bir melodiyi seviyorlar ama asla mosh pit'e atlamıyorlar."

Bu yaşamak değil. Bu, hayatı bir televizyon programı gibi uzaktan izlemektir. Ve bana göre bu bir ölüm cezası gibi geliyor."

"Benim 'ölüm cezam'," diye cevap veriyor Rob, "30 yıl sonra sana oldukça iyi görünebilir."

Brendan sırtıyor. "Seni okulun arkasındaki çukurda bırakmam gerektiğini biliyordum." Yine anlaşılmaz bir lise göndermesi. Bir yanım Rob'u o günlerden görebilmeyi diliyor; anlattıklarına bakılırsa bir zamanlar gerçekten de uysal biriymiş ve bu, şu anda kimsenin onu tanımlamak için kullanmayacağı bir sıfat.

Rob gülüyor ve gerginlik azalıyor. Rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım emin değilim. Bu arkadaşlığı kaybederse Rob için üzüldürüm -işine o kadar odaklanmış ki hayatında bunun dışında çok az şey var ve Brendan hala arkadaş olarak saydığı insanlardan biri- ama bence bu arkadaşlığın yok olup gitmesi hepimiz için hayatı kolaylaştırır. Gerçi dürüst olmak gerekirse, belki de sadece benim için hayatı kolaylaştırırdı.

Rob Bambi'ye dönüyor ve ne iş yaptığını soruyor. Pek bir şey olmadığını tahmin ediyorum ama gözlerimi devirme isteğimi bastırmayı başarıyorum. Cosmo'sundan bir yudum alıyor, ki bunun ilk sahte kimliklerini yeni edinmiş kızların içeceği olduğunu düşünüyorum. "Ben bir doktorum."

"*Doktor* mu?" İçkim boğazımda düğümlenirken soruyorum.

Rob ayağımı tekmeliyor. Sanırım bu kadar kuşkulu konuşmam yanlış ama... bir doktor mu? Gerçekten mi? Brendan'ın gülümsemesi şu anda çok kendini beğenmiş. Onun bir aptal olduğunu düşündüğümü biliyor ve yanıldığımı kanıtlamaktan heyecan duyuyor.

"Ne *tür* bir doktor?" diye soruyorum ve Rob yine ayağıma tekme atıyor. "Ben enerji tıbbı doktoruyum."

Brendan'ın kendini beğenmiş, kibirli, yumruklanabilir yüzü hafifçe kararır. Görünüşe göre bu onun için de yeni bir haber.

"Büyüleyici," diyorum Brendan'ın gözlerini yakalayarak. "Bunu daha önce duyduğumu sanmıyorum."

Brendan bana ters ters bakıyor ve şu anda beni bıçakladığını hayal ettiğinden yüzde 90 eminim. Göğsümde baş döndürücü bir şey kabarıyor.

"Hastalık sadece ruh parçalarımızın kaybının bir sonucudur," diyor. "Diğer alemlerden varlıklarla iletişim kuruyorum ve onlar beni bu kayıp parçalara yönlendiriyorlar."

Rob'un ayağı benimkine değişiyor ama artık çok geç. Kendimi durduramıyorum.

"Ohhhhh," diyorum, en geniş gülümsememi Brendan'a yönelterek. "Ne kadar ilginç. *Gerçek* bir doktor olduğunu kastettiğini sanıyordum."

"Tıp diploması olan hiç kimsenin dokunamayacağı şeyleri iyileştirdim." Hevesle başımı sallıyorum. "İnanılmaz," diye cevap veriyorum. "Ne gibi?"

Muhtemelen kayıp ruh parçalarını toplayarak iyileştirdiğinden emin olduğu tüm kanser vakalarını detaylandırmaya başlıyor ve boğazımda yarı histerik bir kahkahanın yükseldiğini hissediyorum.

Rob'un ayağı benimkinin üzerinde ve eli kalçamı sıkıyor. Benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum. Gülmeye *çalışmıyorum*.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum, koltuğumdan kayıyorum ve neredeyse tuvalete koşuyorum. Tam kapıdan içeri girerken boğazımdan kahkahalar patlıyor. Olivia'ya hızlıca bir mesaj atıp müstakbel baldızının kanseri tedavi edebildiğini bildiriyorum. Ailede olması kesinlikle kullanışlı bir beceri.

Rujumu tekrar sürüyorum ve dışarı çıktığımda daha terbiyeli olmaya karar veriyorum. Aptal olması onun suçu değil ve gerçek şu ki sorun yaşadığım kişi o değil. Beni rahatsız eden, görünüşü öze tercih eden Brendan.

Sonunda kendimi toparladığımda kapıyı iterek açıyorum. Kısmen gölgede duran, yüzü neon çıkış tabelasıyla aydınlanmış Brendan bekliyor. Neredeyse heykelsi, yontulmuş görünüyor, sert çenesi yumuşak ağzının mükemmelliğine yol açıyor.

Ugh. Neden porno anlatıyormuşum gibi görünmeden onu fark edemiyorum?

"Bu hiç hoş değildi, Erin," diyor.

"*doktor* değilim," diye cevap verdim, "ama sanırım bu onun aklını başından aldı." "Ne zaman birini çağırısam böyle mi davranacaksın?"

"Bilmiyorum. Hepsi 'doktor' mu olacak yoksa biraz dallanıp budaklanmayı mı düşünüyorsunuz? Belki bir astrolog? Bir medyum?"

İşığa doğru adım atıyor. Gözlerinde daha önce olmayan garip bir parıltı var. Bir hücum. Heyecanlı mıyım yoksa korkmuş muyum emin değilim.

"Hayır, ama o çubuğu senden çıkarabilecek birini bulmaya çalışabilirim. göt."

"Üçlü yapmayı bu şekilde öneriyorsan, ben ."

Bu şarj büyüyor. Gözleri o kadar hızlı düşünüyor ki neredeyse kaçırıyorum, ağzıma. Ve birden başka bir zamanı hatırlıyorum. Nerede bir Bir dakika önce tıpkı şu anda olduğu gibi didişiyorduk ve bir dakika sonra ağzı benimkinin üzerindeydi ve elleri gömleğimin içindeydi.

Korkmuyorum, farkındayım. *Heyecanlıyım*.

Her zaman olduğu gibi, Brendan'ın bende herhangi bir duygu uyandırabilmesinden nefret ediyorum. Özellikle de bundan.

Gece nihayet sona eriyor. Vedalaşıp arabamıza doğru giderken Rob otoparkta iş arkadaşı Brad ile karşılaşılıyor. Yorgunum ve sinirli bir ruh halindeyim, ama o yaklaşırken bunu belli etmemeye çalışıyorum. Hepimizin sevgililerimiz adına oynadığımız bazı roller vardır ve bu benimki

-Doğru zamanlarda gülümseyen, uygun giyinen ve bunun dışında alakasız olan hoş nişanlı/eş. Bu adamların çoğunu yıllardır tanıyorum ve tahminimce bir tanesi bile ne iş yaptığımı bilmiyordur.

Bana sarılıyor ve sonra Rob'un omzunu yumrukluyor. "Geçen hafta çılgın bir geceydi, değil mi?"

Rob gülüyor ama biraz zoraki bir gülüş ve gözleri bir an için bana kayıyor. "Evet. Delice."

"Ne kadar geç kaldınız?" Brad soruyor.

"Çok uzun değil," diye yanıtlıyor Rob. Normal şartlar altında muhtemelen bu konuşmayı şimdiye kadar unutmuş olurdum ama Rob'da beni alarma geçiren bir şey var. Duruşu, sesi, normallik için çabılıyor ama bunu tam olarak başaramıyor.

"Ciddi misin? Çünkü saat 10 gibi çıktım ve çok iyi gidiyor gibiydin. Artık bu şekilde dışarıda kalamam."

Rob gülümsüyor. "İşin püf noktası gecenin çoğunda limonlu soda sipariş etmek, böylece sadece içiyormuş gibi görünürsünüz."

Brad gülüyor. "Biri Christina'ya bu numarayı anlatmalı, çünkü kafayı bulmuştu."

Mikrofon düştü.

Christina mı? Geçen hafta Christina ile mi çıktı?

Doğam gereği kıskanç biri değilimdir. Ancak Christina şimdiye kadar yaşadığımız en büyük kavganın sebebiydi ve neredeyse hiç kavga etmediğimiz düşünüldüğünde, bu özellikle unutulmaz kılıyor. Daha önce de Rob'a vurduğunu görmüştüm ama geçen yılki tatil partisinde sonunda kendimi kaybettim. Gömleğinin düğmelerini açıp ona manzara değişikliğine hazır olup olmadığını sorduğunda birkaç metre ötede görünmeden duruyordum. Devam etmedi ama *hayır* ve *nişanlıyım* kelimeleri aklımdan hiç çıkmadı

ağzını da açmadı. Bunun yerine güldü ve ona manzaranın muhteşem olduğundan emin olduğunu söyledi. O gece eve dönerken bu yüzden büyük bir kavga ettik ve şu anda bir tane daha etmek üzere olduğumuzdan şüpheleniyorum.

Kalem etek ve topuklu ayakkabılarla olabildiğince hızlı bir şekilde otoparka doğru yürüyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Erin," diyor Rob arkamdan.

Ona döndüm. "*Ne zaman?*" Talep ediyorum. "Christina ile bu büyülü gece tam olarak ne zaman gerçekleşti?"

İnliyor. "O M&A'nın başı, tatlım. Bu bir randevu değil ki." "*Ne zaman?*"

"Geçen hafta," diyor. "Müşteri olayı."

Başım dönüyor. Bana o gece erken çıkacağını söyledi. Ona kızarmış pirzola ve patates püresi yapmıştım ve müşterilerle sıkışıp kaldığını söylediğinde onun için gerçekten *üzülmüştüm*. "Demek Christina yüzünden," diye tısladım, "eve gelme zahmetine katlanmadığın bir yemeği pişirmek için iki saatimi harcadım."

"Tabii ki değildi!" Bağırıyor ama Rob'un nadiren başına gelen bir şey olarak sesini yükseltiyor. "Orada yarısı müşteri olmak üzere 10 kişi falan vardı ve kendimi kurtarmamın imkanı yoktu."

Gülüştüm acı. "Tıpkı geçen kış sana asıldığında ona nişanlı olduğunu söylemenin mümkün olmadığı gibi."

Ellerini saçlarının arasına daldırıyor. "Nişanlı olduğumu zaten biliyor. Bunu konuşmuştuk. İçkiliyken kastetmediği saçma sapan şeyler söylüyor ve bununla başa çıkmanın en iyi yolu gülmek ve yolumuza devam etmek. Onunla çalışmak zorundayım. Uygunsuz bir şey söylediği her seferinde bunu büyütürsem herkes için ne kadar garip olacağını anlıyor musun?"

"Hayır. Benim anladığım, geçen hafta beni ektiğin ve bunun yerine gece yarısına kadar zaten büyük bir kavga ettiğimiz bir kadınla dışarıda kaldığın."

"Ne zaman dışarı çıkacağıma ya da kiminle çıkacağıma her zaman ben karar veremiyorum," diyor. "Ve bunun karşılığını çok iyi alıyorum. Eğer iyi taraflarını da istiyorsanız bazen kötü taraflarıyla da yaşamak zorundasınız."

Sessizce eve dönüyoruz. Söylediklerinin bir anlamı olduğunu biliyorum ama hâlâ kızgınım ve Rob'a kızgın olmam o kadar alışılmadık bir durum ki ikimiz de nasıl devam edeceğimizden emin değiliz. Olivia nadiren tartışıyor olmamızın kötü bir şey olduğunu düşünüyor. Bunun birbirimizle yüzeyin altına hiç inmediğimiz anlamına geldiğini söylüyor. Belki de haklıdır, ama benim sorun yok. Yüzeyimin altındaki şeyler

karanlık, masalsı çocukluğu ve mükemmel ebeveynleriyle Rob'un anlayabileceğinden çok daha karanlık. Rob'un beni gördüğünde, gerçekte olduğum kız yerine olabileceğim kızı görmesi hoşuma gidiyor.

Eve girerken iç çekerek, "Seninle kavga etmek istemiyorum," diyor. "Sonunda biraz kendimize zaman ayırabildik. Lütfen bunu geride bırakabilir miyiz?"

Kolları beni sarıyor ve yüzümü göğsüne bastırıyorum, ancak koklayabildiğim tek şey gömleğinin nişastası. Elleri belimden kıcıma doğru kayıyor. "Hadi yatağa gidelim."

Tartışmaktan nefret ettiğim için kısmen katılıyorum, ama çoğunlukla geçen ay sadece bir kez seks yaptığımız için, bunun şu anki kötü ruh halimle başka her şey kadar ilgisi olabilir.

Ona bana iki dakika vermesini ve dünyanın en hızlı düşunu almasını söyledim.

-İşim bittiğinde su hala tam olarak ısınmamış oluyor. İç çamaşırı için zaman harcamakla uğraşmıyorum. Rob nasıl olsa fark etmez.

Sonra yatak odamıza girdiğimde ışıkları kapalı ve onu sırt üstü yatmış, yüksek sesle horlarken buluyorum. Yanına tırmandığımda hayal kırıklığım teslimiyete dönüştü. Bu onun hatası değildi. Dün gece dört saatten fazla uyuduğundan şüpheliyim. Geçen ay da onun suçu değildi.

Ama yatağa girdiğimde hâlâ seksi düşünüyorum ve uykuya daldığımda rüyamda onu görüyorum. Bu şartlar altında mantıklı.

Mantıklı gelmeyen şey ise Brendan'ı hayal ediyor olmam.

Brendan
Dört Yıl Önce

İşteki ikinci haftamda Erin yanıma geldiğinde yerde kırık bir bisiklet zincirini tamir ediyordum. Ondan kaçmak için çok çaba harcıyorum, bu yüzden beni arayıp bulması sinir bozucu. Bir an için tek gördüğüm çıplak bacaklar, uzun ve yaz henüz başlamamış olmasına rağmen bronzlaşmaya başlamış. Saçları açık, makyajsız. O çıplak, dolgun ağızda bir an daha bakmak istediğim bir şey var ve bunu istemem beni rahatsız ediyor.

"Öyle mi?" Sinirli bir şekilde soruyorum.

"Hıyarlık yapmana gerek yok," diyor. "Ne soracağımı bile bilmiyorsun."

"Hayır, ama bunun beni kızdıracağını tahmin ediyorum," diye cevap veriyorum.

Yüzünde bir an için acı ifadesi belirliyor ve bunun için kendimi kötü hissediyorum ama uzun sürmüyor. Şu anda onu etrafımda istemediğimi açıkça belirtmemiz en iyisi. Onun varlığı, ayakkabımdaki bir çakıl taşı ya da ulaşamadığım bir kaşıntı gibi sürekli rahatsız edici.

Sinirle ofluyor ve sonra profesyonel sesiyle devam ediyor. "AJ hasta olduğunu söyledi. Bu öğleden sonra ekstra bir tura liderlik edebilir misin?"

"Elbette," diyorum ve cevap verirken bakışlarımı bisiklete çeviriyorum. "İşte. O kadar zor muydu?" diye soruyor.

Evet. Öyle sayılır. Bu küçük etkileşim öğleden sonramı mahvetmeye yetti.

"Erin'e iyi davranıyor musun?" Olivia soruyor.

"Elbette," diyorum, doğru olmasa da. Her şeyden çok asık suratlıydım.

"Erin'i yalnız bırakıyorsun, değil mi?" Will telefonu aldığı anda soruyor.

"Elbette," diyorum tekrar ve bu sefer kesinlikle doğru. "Senin endişelenecek bir şey yok. Beni çok sinirlendiriyor."

"Erin?" diyor, sanki söylediklerim inanılmayacak kadar imkansızmış gibi. "Neden?"

"Öyle işte." Tam olarak neyi sinir bozucu bulduğumu söyleyemem. Sadece her şey. Her gün tur ofisine girdiğimde ve onu orada bulduğumda, sıcak bir günde termometre gibi sinirlerimin yükseldiğini hissediyorum.

"Yaptığı sinir bozucu bir şey söyle. Sana meydan okuyorum."

"Yemek pişiriyor," diye cevap veriyorum. "Her gün ofise ev yapımı bir şeyler getiriyor."

Will, "Evet, vay canına, sesi korkunç geliyor," diyor.

"Ve o kadar neşeli ki. Sabahtan akşama kadar yüzünde o kocaman gülümsemeyle."

Will şimdi gülüyor. "Ne kabus ama. Nasıl dayanıyorsun bilmiyorum o."

Ben de emin değilim. Ama her gün beni daha çok rahatsız ediyor.

Erin
Mevcut

Çarşamba, Rob'un Amerika'daki son tam günü, çok hızlı geliyor. Gidiyor olması çok da önemli değil, bu yüzden ne zaman bunu düşünsem hissettiğim yaklaşan kıyamet duygusunu açıklamak benim için zor. Belki de sadece seyahati son dakikada uzatıldığı içindir - bir hafta yerine neredeyse bir ay uzakta olacak. Brendan'la konuşurken kulak misafiri olmasaydım bana söylemeyi hatırlayacağından bile emin değilim.

Öğle yemeğinden hemen sonra aradı. Bu başlı başına olağandışı bir durum çünkü Rob ben isteyken asla aramaz. Ama beni en çok endişelendiren ses tonu -düz, vurgusuz ya da özür dilemeden, geç saate kadar çalışabileceğini söylüyor.

"Rob," diye iç geçirdim. "Bu seni bir ay boyunca son görüşüm. Bu seferlik patronuna hayır diyebileceğini düşünmüştüm."

"Evet, bir kereliğine de olsa kardeşine hayır diyebileceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre bunun yerine tüm parayı ona vermeye karar vermişsin," diye karşılık veriyor.

Oh. Siktir. "Sean seni aradı mı?" Ben sordum.

"Evet," diyor Rob acı bir kahkaha atarak. "Bu konuda bu kadar 'havalı' olduğum için bana teşekkür etmek istedi."

Kendimi savunmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Bunu onunla konuşmalıydım. Bunu yapmamamın tek bir nedeni vardı: Rob kabul etse de etmese de Sean'ın okul harcını ödeyeceğimi biliyordum.

"Sana söyleyecektim," diyorum zayıfça.

"Bunu *önce* benimle konuşman gerektiğini düşünmüyor musun? Bir takım olduğumuzu sanıyordum, Erin."

"Sean bir barda çalışacaktı," diye cevap verdim. "Bu bir felaket olurdu."

"Mesele bu değil," diye tersliyor. "Bunları konuşmamız gerekiyor. Biz *nişanlıyız*. Yoksa unuttun mu?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, 18 aydır nişanlı olduğumuz anlamına geliyor ve bir tarih ya da başka bir şey seçmek için bir milimetre bile hareket etmediniz" diyor. "Sürekli

Çok meşgul olduğunuzu iddia ediyorsunuz ama böyle bir şey yaptığınızda, acaba hepsi bu mu diye merak ediyorum."

Sekizi geçene kadar eve gelmiyor. Akşam yemeği soğuk. Kızgınım, ama benim öfke gerekçelerim onunkine kıyasla o kadar az ki, derinlere itiyorum.

"Acıktıysan ocakta yemek var," diyorum sessizce. "Sadece ısıtman gerekecek."

"Brendan'la tanıştım ve barda bir şeyler aldım," diye yanıtlıyor ceketini sandalyeye atarak.

Gözlerimi devirmemek için kapatıyorum. Geç kalmak yeterince kötü. *Brendan*'la takıldığı için geç kalmak ise gerçekten iki kat kötü.

"Dur tahmin edeyim," diyorum. "Sana beni yüzüncü kez terk etmeni mi söyledi?"

"Hayır." Rob iç geçiriyor. "Konuşmadan önce beni neyin rahatsız ettiğini netleştirmem gerektiğini söyledi çünkü sen bir iş bitiricisin ve sorunun ne olduğunu bilmeden bunu düzeltemezsin."

"Dünya kendi ekseninde dönmeyi bıraktı mı? *Brendan* bana gerçekten iltifat mı etti?"

Rob gülüyor. "Tam olarak değil. İş bitiricilerden nefret ettiğini söyledi. Ama yine de iyi niyetliydi."

"Hiç ilişkisi olmamış bir adamdan başka bilgece bir tavsiye var mı?"

"Evet, eve gidip sevişmem gerektiğini söyledi."

Bu daha çok *Brendan*'a benziyor.

Rob öne doğru eğilir, dirseklerini dizlerine dayar. "Bak, bu konuda mutlu değilim Erin, ama bu gece seninle kavga etmek istemiyorum. Bu yüzden tüm bunları güzel kız arkadaşımınla son birkaç saatim olmadığı bir zamana erteleyebilir miyiz?"

Rahatlayarak kabul ediyorum ve o da kravatını ceketinin yanına atıyor. "O zaman bana çok fazla kıyafet giyyormuşsun gibi geliyor."

"Üzerimde sadece atlet ve şort var."

Sırıttıyor. "Dediğim gibi. Çok fazla kıyafet var."

Yatak odasına girdik. Başka bir yerde seks yaptığımızı hiç sanmıyorum. Harper buna sıkıcı diyor, ama çok daha kötü şeyler de var.

Birazcık tahmin edilebilir bir erkek arkadaş. Gömleği çıkıyor, pantolonu onu takip ediyor ve beni kendine doğru çekerek yatağa giriyor.

"Bir ay boyunca hiçbir Şey yapmadan durmak zorunda kalacağıma inanamıyorum," diyor ağzıma karşı.

Başımı sallayarak onaylıyorum, ancak bu birleşme üzerinde çalışmaya başladığından beri sadece birkaç kez birlikte yattık, bu yüzden bir ay ayrı kalmanın o kadar da farklı hissettireceğinden emin değilim.

Beni sırt üstü yatırıyor. "Tanrım," diye inliyor, çoktan sertleŐmiŐ, karnıma bastırıyor. " ok uzun zaman oldu. Bu daha başlamadan bitecek."

Kendime aldırmadığımı söylüyorum, ama düŐüncelerim kendimi durduramadan önce Harper'ın hayali ateşli fabrika adamı fikrine kısa bir süreliğine kayıyor. Bahse girerim bazen ateşli fabrika adamıyla da başlamadan bitiyordur.

Erin
Mevcut

Rob Amsterdam'a vardktan sonra ve ondan sonraki her gün saygıyla arıyor, ancak sekiz saatlik zaman farkı bunu zorlaştırıyor - birimiz her zaman yeni kalkıyor, yeni yatıyor ya da işte oluyoruz. Keşke görüntülü arama yapsa da yüzünü grebilsem diyorum ama o bunun "itici" olduğunu söylüyor.

Onsuz geçen günler, olacağını bildiğim gibi, bitmek bilmez bir şekilde uzuyor. Rob gidince hayatım çok farklı olduğundan değil... sadece biraz anlamsız geliyor. Aylardır eve geldiğimde ev bomboştu ama şimdi daha farklı, daha boş ve alaycı geliyor. Rob buradayken bu his geçiciydi. şimdi değil. Sadece ben varım, tüm hafta sonu konuşacak kimsem yok ve haftanın beş günü beni perişan eden bir işte çalışıyorum. Her gece eve bir şeyler isteyerek geliyorum ve ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Uyumaya gidiyorum, sabah yanımda sıcak bir beden olmayacağını biliyorum. Ve hayatımın tam olarak ne zaman sıcak bir bedenin dört gözle beklenecek tek şey olacağı kadar boş bir hale geldiğinden emin değilim.

Rob haftanın sonuna doğru aradığında ben hala ofisteydim. Amsterdam'da saat sabahın ikisi ve o da yeni geliyor, ki orada olduğu gecelerin çoğunda olmuştur. Bana önce ekiple birlikte eski bir korsan radyo istasyonunda yedikleri akşam yemeğinden bahsediyor, ardından da bar gezintisini anlatıyor.

Kıskanmamalıyım ama dokuz saattir işteyim ve Rob'un kedisi Bay Tibbles ile geçireceğim bir gece ve muhtemelen akşam yemeğinde lezzetli bir kase mısır gevreği için büyük planlarım var. Mutsuzluğum Rob'un suçu değil, ama bunu entelektüel olarak bilmek göğsümdeki kk kızgınlık balonunu patlatmıyor gibi görünüyor, her konuştuğumuzda ve bana bensiz geçirdiği süslü akşam yemekleri ve çılgın geceler hakkında başka bir hikaye anlattığında şişen bir balon.

Yemek, barlar ve yaptığı çekimler hakkında uygun sesler çıkarıyorum. Geçen yıl işe aldıkları Benchley'nin çok komik olduğunu kabul ediyorum. Sohbet uzadığında, hafta sonu resepsiyon alanlarına şansım olup olmadığını soruyor ve ben de ikimizin de doğru olmadığını bildiği zayıf bahaneler üretiyorum.

"İstedim," diyorum ona. "Ama bu hafta sonu çok yoğundu."

"Tamam," diyor, ses tonundaki şefkat artık yok. "Şey, muhtemelen uyumalıyım. Seni seviyorum."

Ben de onu sevdiğimi ve düşünle ilgili daha fazla çalışma yapmadığım için üzgün olduğumu söylemeye başladım ama telefonu çoktan kapatmıştı.

Cumartesi sabahı, bazı bahçe ekipmanları eve teslim edildi. Rob'un seyahati uzamadan önce kiraladığımızı bile unutmuştum. Eminim o da unutmuştur ama yine de bu iş bana kaldığı için sinirliyim. Bu benim ilk bahçem ve bırakın yerden toprak parçalarını çekip tohum serpmek için tasarlanmış bir şeyi, daha önce hiç çim biçme makinesi bile kullanmadım.

Brendan haki bir şort ve altında kaslı olduğunu belli edecek kadar dar bir tişörtle bahçeye girdiğinde zaten kötü bir ruh hali içindeydim. Son birkaç gündür varlığına dair işaretler görüyordum ama şu ana kadar adamın kendisine dair hiçbir kanıt yoktu. Keşke öyle kalsaydı.

"Bahçeyi havalandırmak mı?" diye soruyor o her zamanki sırtışıyla. "Cumartesi gününü geçirmek için ne harika bir yol. Evlilik harika görünüyor."

"Biz evli değiliz." Sesim kesik, gergin ve kesin. Rob'a nazik olacağıma söz vermişim ama şimdiden nazik olmak için tüm çabamı harcıyorum.

"Doğru ya. Yeminlerinizi ettikten sonra işler gerçekten heyecan verici bir hal alıyor."

Onu görmezden gel, Erin. Görmezden gel. Yeterince uzun süre orada değilmiş gibi davranırsan, sonunda orada olmayacaktır. Ayağa kalktığımda gitmiş olacağını umarak motora bakmak için çömeliyorum.

"O şeye bakmak onu harekete ."

Gözlerimi deviriyorum. "Teşekkürler, çiftçi çocuk. Yardımcı olacağını ."

"Git gölgede otur ve güzel görün," diyor, kolu benden uzaklaştırarak.

"Ben yaparım."

"Şunu bilmenizi isterim ki, ben-"

Parmağını dudaklarımın üzerine koyuyor. "Şşşşt," diyor, hâlâ sırtarak.

Bir çocuk gibi nefret ediyorum, muhtemelen bu yüzden bunu yapıyor.

"Benim bir çiftlikte büyüdüğümü biliyorsun, değil mi?" diye devam ediyor. "Ve sen New Jersey'de bir apartman dairesinde büyüdün?"

"Evet, ama-"

Parmağını tekrar dudaklarıma koydu. "Git otur, tatlım."

Bir yanım ona siktirip gitmesini söylemem gerektiğini düşünüyor. Daha büyük bir parçam ise çimleri havalandırmak istemiyor.

"Peki, akıllı çocuk. Ben gidip rahatlayayım, sen de bana nasıl yapıldığını göster. İçeride bir sürü çamaşır var. Belki bana bu işte ne kadar iyi olduğunu gösterirsin."

Ancak merdivenlerde oturmaya hiç niyetim yok. Her şeyden önce yapacak başka işlerim var. Daha da önemlisi, Brendan'ı izlemekten iyi bir şey çıkacağını sanmıyorum. Bu kadar güzel olması rahatsız edici. Her şeyi kendinden bu kadar emin bir şekilde yapması, bir bahçeyi havalandırmayı seksi göstermeyi başarması rahatsız edici. Çok saçma. Harper bunun görüntüleri için para öderdi.

Yüzünü silmek için tişörtünü yukarı çekti, ben de acele ettim. Geçen ay sadece bir kez seks yaptıysanız ve o da sadece 30 saniye sürdüyse, Brendan Langstrom'un mükemmel, açıkta duran karın kaslarına yakın olmak belaya davetiye çıkarmak demektir.

Brendan
Dört Yıl Önce

İşteki herkesle içmeye çıktım. Erin hariç herkesle . Normalde o da geliyor, gerçi gelmemesini isterdim - iş saatlerimin yanı sıra boş zamanlarımı da mahvetmemesini istemek makul bir talep gibi görünüyor. Çünkü Erin'le ofiste sıkışıp kalmanın sadece sinir bozucu olmadığını, kapıdan girdiği andan gece çıktığı ana kadar benim özel, varoluşsal cehennemim olduğunu keşfettim.

Birincisi, mırıldanma. Arkada kaskları sıralarken, kürekleri sayarken, çalma listesinde ne çıkarsa düpedüz şarkı söylemiyorsa bile, tüm lanet zaman boyunca mırıldanıyor.

Sadece bu olsaydı, bir arada tutabilirdim, ama mırıldanma binlerce rahatsız edici alışkanlıktan sadece biri - örneğin oturuş şekli, sanki aptal bir macundan yapılmış gibi bacakları birbirine dolanmış, sanki düz gitmesi mümkün olmayacak kadar çokmuş gibi. Ya da kararsız kaldığında dişlerinin peynirli bir kemirgen gibi alt dudağına gömülmesi veya eski lise atletizm takımı tişörtünün artık göğüs kısmından çok küçük olduğunu fark etmemesi. Bir de Tayland yemeği kokusu aldığı anda çıkardığı küçük inilti var, en sevdiği şarkı çaldığında oturduğu yerden zıplaması var. Topuklu ayakkabı giydiğinde kalçalarının sallanması ve bunu yaptığında ofisteki her erkeğin ona hayran kalması.

Ama bu gece mutlu bir şekilde yok, bu da birlikte olduğum kız aptalca bir şey söylediğinde yüzünde beliren yargılayıcı küçük gülümsemeden bir kez olsun kaçabileceğim anlamına geliyor. *Bunun* istediğimden daha fazla olduğunu kabul ediyorum.

Çocuklar hafta sonu fırtına sırasında yaptığımız büyük rafting gezisi hakkında konuşuyorlar. Adımı duyuyorum, ama gerçekten dinlemiyorum çünkü - Erin olmadığı için mutlu olmama rağmen - bunun nedenini merak edip duruyorum. Evet, bizimle gelmek istememesi için elimden geleni yaptım ama bu geceye kadar çok başarısız oldum. Peki nerede o?

Kafamdaki baskı artarken ilk biramı bitirip ikincisine başlıyorum.

"Sorun ne bebeğim?" diye sordu yanımda getirdiğim kız.

Adı Anya sanırım ama tam emin değilim. Tek bildiğim, şimdiye kadar gördüğüm en kısa şortu giydiği ve yaklaşık bir saat içinde onları çıkarmayı planladığım.

Gitmemizi önermek için ağzımı açıyorum ve tamamen farklı bir şey ortaya çıkıyor.

"Erin nerede?" Pierce'a soruyorum ve Anya mutsuz bir şekilde yanımda kayıyor. "Sana ne?" diye soruyor. "Çoğu zaman ondan nefret ediyormuş gibi davranıyorsun. zaman."

Omuz silkiyorum. Ondan nefret ettiğimi söylemeye pek istekli değilim. Nefret, Hitler ya da smooth jazz gibi gerçekten korkunç olanlarla sınırlandırılması gereken bir şey gibi görünüyor. Ama bunu inkar da etmeyeceğim.

"Seni anlamıyorum," diyor. "Herkes Erin'i seviyor."

Belki de sorun budur. Herkes Erin'i seviyor. Kocaman gülümsemesi ve yardım etme hevesiyle insanları etkilemesi sıkıcı. Sanki zeki ve yakışıklı olduğu ve herkesin onayını almak için bu kadar çok çalışmasına gerek olmadığı mesajını hiç almamış gibi.

"Bazılarımız onu biraz seviyor," diyorum göz göze gelerek. "Bu da ne demek şimdi?"

"Yani seni bir daha onun gömleğinin altına bakarken yakalarsam, seninle aramızda sorunlar çıkacak demektir."

"Madem ondan bu kadar nefret ediyorsun, gömleğinin altına bakmamı neden umursuyorsun?" Gerçekten hiçbir fikrim yok. Bilmek de istemiyorum.

"Şu anda kapıdan içeri giriyor," diyor, "ve iyi bir nedeniniz olana kadar bunu yapmaya devam edeceğim."

Başımı çevirdiğimde onun bize doğru geldiğini görüyorum; yüksek topuklu ayakkabılar ve küçük bir etek giymiş, üzerinde de tertemiz beyaz bir düğme var. Bu, pazartesi ve perşembe günleri stajına giderken giydiği kıyafet, ancak saatler önce bitirmiş olması gerekiyordu.

"Yaramaz kütüphaneci bakışı," diyor Pierce nefesinin altından, bana sırtarak. Ben de gülümsemiyorum.

Ben onun geldiğini bile fark etmemiş gibi davranırken, o masaya geldiğinde ayağa fırlıyor. Üzüntümden, kendisi ve sevgilim arasındaki sandalyeyi çekiyor - burada tek başına otururken gayet iyi görünen sevgilim, şimdi Erin'in yanında çok fazla çabalıyormuş gibi görünüyor. Anya'nın kıyafetlerinin çok küçük olduğunu ve bir sürü makyaj yaptığını ancak şimdi fark ediyorum.

"Vay, vay, vay, Bayan Kurumsal Amerika'ya bakın," diyorum Erin'e küçümseyerek. "Ruhunu o adama satarak geçirdiğin bir gün nasıldı?"

Gözlerinde bir öfke parıltısı görüyorum ve küçük bir zafer dalgası hissediyorum. Artık beni büyük ölçüde görmezden geliyor; bazen o öfke parıltısı alabildiğim tek şey oluyor.

"İstedğin kadar gül," diyor. "Sen 50 yaşına geldiğinde ve Will'in bodrumunda yaşadığında, ben de gülüyor olacağım."

"Belki bekaretini kaybetmeye hazır olduğunda beni orada ziyaret edebilirsin," diye cevap veriyorum.

Benim mutsuz şaşkınlığıma o gülüyor. "Eğer bir zaman makinesi icat etmediyseniz -ki kabul edelim, bunu yapabilecek olsanız bile çaba göstermeniz pek olası değil- o gemi çoktan kalktı."

Gecenin geri kalanını acı hissederek geçirdim. Ondan hoşlanmıyorum bile, öyleyse neden asla onun ilki olamayacağım için kızgınım?

Erin
Mevcut

Cuma günkü personel toplantısının sadece beşinci dakikasındayız ve Timothy saydığım kadarıyla *sinerji* kelimesini 15 kez kullandı bile. En iyi koşullarda bile bu toplantılar sırasında uyanık kalmakta zorlanıyorum ama dün gece babamla yaptığım uzun telefon görüşmesinden sonra bu neredeyse imkansız gibi geliyor. Bu hafta iki kez aradı, bu da bir başka düşüşte olduğu anlamına geliyor. Eminim annem -asla söylemese de- buraya taşınmanın, arkadaşlarından ve geçmişinden uzaklaşmanın ona temiz bir başlangıç sağlayacağını ummuştur. Bunun yerine yalnız ve babamın her mutsuzluk hissine bulduğu çözüm, onu içkiyle yok etmek.

Cep telefonumun kucağımda vızıldadığını hissediyorum ve gizlice kontrol ediyorum, ancak Rob'dan gelen bir aramayı kaçırdığımı fark ediyorum. Timothy yine *sinerji* diyor ve telefonu kafasına fırlattığımı hayal ediyorum. Çarpma anında çıkaracağı sesi ve yüzündeki şoku hayal ediyorum. Burada mahsur kaldığım için küçük bir teselli.

Toplantı bittiğinde Rob'u geri aramak için dışarı çıkıyorum ve ısınmak için güneş ışığı alan bir yere yerleşiyorum. Harper'ı seviyorum ama ben oradaysam ortak odamızın duvarından bağırarak yorum yapmaktan çekinmeyecektir.

Cevap veriyor ve arka planda bir hışırtı duyuyorum, bu da beni meşgul olduğu ve süper eğlenceli gecelerinden biri için beni telefondan aceleyle çıkarmak üzere olduğu konusunda uyarıyor. Daha o tek kelime etmeden sinirleniyorum.

"Burada koşmam gerekiyor çünkü insanlar bekliyor," diyor. "Ama bilmenizi isterim ki, Temmuz sonuna kadar buradan ıkamayacağız gibi görünüyor."

"Temmuz," diye tekrarlıyorum boş boş.

Nisan ayındayız. Mayıs'ın ilk haftası evde olması gerekiyordu ve bu yeterince kötüydü, ama *Temmuz*?

"Buradaki bazı kişilerin yerine yeni personel getiriyorlar ve bu yapılane kadar geçişe başlayamayız bile. Hiçbirimiz bu durumdan memnun değiliz ama..."

Konuşmaya devam ediyor ama ben dinlemeyi bıraktım. Bunu bana haklı göstermesini istemiyorum. Geçiş sürecinin başarılı olup olmamasını gerçekten önemseydiğimi mi düşünüyor? Ben umursamıyorum. Tek düşündüğüm bu: Temmuz'a daha üç ay var. Temmuz'un sonu yazın üçte ikisinin biteceği anlamına geliyor.

"Peki ya Olivia'nın ırkı?" Sesimde tonlama yok, neredeyse fısıltıyla soruyorum.

Uçak biletlerimizi aldık bile. Reno'ya uçacak ve oraya gitmeden önce Tahoe'da bir gün geçirecektik.

"Sanırım biletler iade edilebilir, ama yine de gitmelisin" diyor. Ses tonu cesaretlendirici, sanki bir yıl sonra birlikte çıkacağımız ilk seyahatten vazgeçerken bir şekilde *nazik* davranıyor. "Yine de eğlenceli olacak."

Evet, Tahoe'ya yalnız gitmek gibisi yok Rob.

Ona keşke önce benimle konuşsaydı diyorum, o ise bana bunun şirket için ne kadar önemli olduğunu söyleyerek kararı haklı çıkarmaya devam ediyor. Cevabımı susturmak için tırnaklarımı ellerime geçiriyorum. "Geçiş umurunda değil Rob ve bu hiç adil değil" demekten kaçınmak için.

Her şeyi içimde tutuyorum. Bunu yapmak çok kolay çünkü hayatım boyunca bunu yaptım. Ama o konuşmaya devam ederken ben sadece *üç ay* kelimelerini duyuyorum. Üç ay. Sadece iki hafta geçti ve ben şimdiden delirmeye başladım. Üç ayı nasıl hazmedeceğim?

Bütün gün bunu düşündüm ve o akşam rektörlüğün son dakikada talep ettiği bir köşe yazısını bitirirken hala bunu atlatamamıştım. Saat akşam 7'yi geçiyor ve ben masamda akşam yemeğine yakın bir şeyler ararken -ki görünüşe göre Tic Tacs ve parçalanmış bir mısır gevreği barından oluşacak-Harper banyodan çıkıyor, beş inçlik siyah topuklu ayakkabılar ve *küçük* siyah bir elbise giymiş.

"Vay canına, Harper. Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum ama bu kıyafeti beğeneceğini garanti ederim."

Hınzırca sırıtıyor ve bana göz kırpmıyor. "Bana uzun süre taktırmadığı sürece sorun yok."

Gülüyorum ama içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor. Bunu özlüyorum; heyecanı, beklenti, hazırlanmanın ön sevişme gibi hissettirmesini. Ama Rob ne giydiğimi fark etmiyor ve bazen *beni* fark ediyormuş gibi bile görünmüyor. Sadece çarşafın altında bir yerlerde işleri yürütecek kadar çıplak ten buluyor. Aramızdaki seks artık ormanda kestirme bir yol gibi, her şey kolay ve doğrudan konuya girebilmek için tekrarlarla çiğneniyor. Sanırım bu iyi bir şey. Sadece bazen, Harper'ı gördüğümde

Tahmin edemeyeceği bir hedefe doğru, olmamam gereken bir şeyi gibi hissediyorum.

Eve geldiğimde, ön basamakta Brendan'ı bekleyen bir FedEx zarfı vardı. Yağmur yağmak üzere olmasaydı, bırakmayı düşünebilirdim. Bunun yerine, büyük bir isteksizlikle arka tarafa gidip kapısını tıklatıyorum. Üç keskin vuruş: vatandaşlık görevim ve daha fazlası değil.

Ben atıp yürümeden önce cevap vermek için 30 saniyesi var. Kapıyı açtığımda 25'e kadar saydım.

"Bu senin için benim evimdeydi," diyorum zarfı bana doğru iterek.

Onu.

Elimden aldı, beni biraz fazla dikkatle inceledi ve adımlarını Girmem için bir kenara. Havuz evimizi seks ve kötü kararlar gibi kokuttuğundan şüphelendiğim için gerçekten içeri girmek istemiyorum ama karşı çıkmak için bir neden bulamıyorum.

Gözlerim odanın ortasına çekildi. "Oturma odasına bir *hamak* mı astın?" İnanamayarak soruyorum.

"Önce Rob'a sordum." "Ama... *neden?*"

Senin zaten bir yatağın var." Omuz

silkiyor. "İşleri karıştırmayı severim."

"Hamakta uyumaktan mı yoksa başka bir şeyden mi bahsediyorsun?"

Yüzünde gizemli bir gülümseme beliriyor. "Hamaklar pek çok şey için iyidir, Erin."

"Aman Tanrım. Hamakta seks yapamazsın. Düşersin ve zavallı kızı ezerek öldürürsün. Sorumluluk sigortamızın bunu karşılamadığından neredeyse eminim."

Bana çarpık bir sırıtiş atıyor, gözlerinde bir an önce olmayan bir ışık beliriyor. "Henüz bir kaza geçirmedi. Belki de tanıdığın adamlardan biraz daha çeviğimdir."

"Harrumph" sesine çok benzeyen bir ses çıkarıyorum, ki bu sadece Dickens'ın romanlarındaki yaşlı adamların çıkardığı bir sestir. Ama Rob'un eve dönmeyeceğini açıklamasının hemen ardından gelen bu bilgi hiç hoş olmadı. O kadarını istemiyorum. Bir yabancının küçük siyah elbisemi hevesle çıkarmasına ihtiyacım yok. Saatlerce sekse ihtiyacım yok.

çevikliklerine akıl sır erdiremediğim adamlarla hamaklarda. Ama sahip olduğumdan daha fazlasına ihtiyacım var, ki o da şu anda hiçbir şey.

Kaşlarını çattı. "Seni gerçekten rahatsız ediyorsa hamağı kaldırayım."

Dudağımı ısııyorum ve nedenini bilmesem de beklenmedik bir ağlama isteği duyuyorum ve bunu Brendan'ın önünde yaparsam lanetleneceğim. Bundan çok keyif alırdı.

"yok. Hamak iyi."

Yaklaşıyor ve yakınlığı beni telaşlı ve tedirgin hissettiriyor. "Rob'la konuştun mu?"

"Evet." Yutkunuyorum. Ağlama isteğim artıyor. Belki de Brendan Rob'un seyahatinin uzadığını benden önce biliyordu ve bu da beni rahatsız ediyor. "Sanırım daha uzun kalacağını duydun."

Gözleri yüzümde gezinirken başını sallıyor ve ilk kez sırtmıyor. Hatta orada bir endişe bile görmem mümkün, ne kadar ihtimal dışı olsa da. Olivia haklıydı; Brendan gittiğinden beri değişti. Son birkaç yılda daha da ciddileşti. Eski Brendan şartlar ne kadar uygunsuz olursa olsun şaka yapardı. Brendan'ın yeni versiyonu acıyı biraz daha iyi anlıyor gibi.

"Üzgünsün."

"Sorun değil," diyorum ama sesim biraz titriyor. "Üzgün olmak için bir nedenim yok."

"Senin üzgün olman gerekmiyor mu? O senin nişanlın."

"Ben sadece..." Bunu neden onunla tartıştığımı bilmiyorum. Biz arkadaş değiliz. Bu daha sonra bana karşı kullanacağı bir şeye dönüşecek. "Evdeyken onu çok fazla gördüğüm söylenemez."

Brendan'ın yüzünde bir şey titriyor - bir tür hoşnutsuzluk, hoşnutsuzluk -Bunun bir şikâyet olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. "O zaman farklı olan ne?" diye soruyor.

Bu soruyu kendime yüzlerce kez sordum. "O evdeyken saatlerimi öyle bir dolduruyordu ki, bir amacım olduğunu hissediyordum" diye yanıtlıyorum. "Ve birdenbire ikisinin de olmadığını fark ettim."

Brendan'ın çenesinde bir kas kıpırdıyor ve bir milisaniye için kızgın görünüyor, az önce söylediğim her kelimeye pişman olmamı sağlıyor. Eminim bunu bir şekilde Rob'un beni uzun zaman önce terk etmesi gerektiğinin bir başka kanıtı haline getiriyor.

"Boş ver." İç çekip kapıya doğru yöneldim.

"Erin." Elim tam kapı tokmağına uzanırken sesi beni durduruyor. "Rob dönmeden önce bunu çözmelisin."

Ona toplayabildiğim en iğrenç bakışı attım. "Evet Brendan, teşekkür ederim. Rob için yeterince iyi olmadığımı düşündüğün tüm yolların farkındayım. Bunu da listeye ekleyeceğim."

"Onun için yeterince iyi olmadığını düşündüğümü kim söyledi?" diye soruyor. "Sen söyledin, her seferinde onu benimle çıkmaktan vazgeçirmeye çalıştın."

"Bazen insanlar birbirlerine uygun olmayabilir" diyor. "Bu, ikinizden birinin yeterince iyi olmadığı anlamına gelmez."

Gözlerimi deviriyorum ve kapıya uzanıyorum. "Beni rahat bırak, Brendan. Ona binlerce kez hata yaptığını söyledin. Bunu neden söylediğin gayet açık."

Tartışmaya başlıyor ama sonra çenesi kapanıyor. "Düşündüğünden çok daha az şey anlıyorsun."

Kapıyı açtım ve çarpmasına izin verdim. Brendan'ın saçmalıklarını hayatım boyunca dinleyeceğim kadar dinledim.

Brendan
Dört Yıl Önce

Bir sivrisinek ısırığı ile başlar.

Erin'in ayak bileğinde bir ısırık var, yaklaşık dakikada bir kaşımak için eğiliyor, bunu yaparken şortu tehlikeli bir şekilde yükseliyor. Bu odada bunu fark etmeyen bir tur lideri ya da erkek müşteri yok. Mike daha iyi bir yönetici olsaydı, bunun ne kadar verimsiz olduğunu fark eder ve onu durdururdu. Elbette tek kelime etmiyor. Muhtemelen gösterinin tadını çıkarmakla meşgul olduğu içindir. Ve ben izlerken, onun bu gece ve bir sonraki gece de böyle eğildiğini düşüneceğimi biliyorum.

"O ısırığı bırak," diye hırladım sonunda.

Şaşkınlık ve incinmişlikle gözlerini kocaman açmış bana bakıyor. Kendimi küçük bir çocuğa tokat atmış gibi hissediyorum ve bir an için bunu düzeltmek için çaresiz kalıyorum. Kırıklığı öfkeye dönüştüğünde rahatlıyorum. Öfke başa çıkabileceğim bir şey.

"Senin Prozac'a ihtiyacın var," dedi bana ters ters bakarak. "Bir kova dolusu." "Olmaz," diye cevap veriyorum. "Cinsel işlev bozukluğuna neden oluyor."

Sırıttıyor. "Ve zaten yeterince cinsel işlev bozukluğunuz var."

"Sizi temin ederim, tüm parçalarım gayet iyi çalışıyor. İsterseniz bunu kanıtlayabilirim." "Ben almayayım," diye cevap veriyor. "Eğer nefret seks yapacaksam, bu hastalık taşıma ihtimali daha az olan biri."

Söylediği anda anlıyorum - seksten nefret ediyorum, hastalıktan değil. Böyle bir baş olduğu için, yazımı mümkün olan en kötü şekilde sonsuzlaştırdığım için onu cezalandırmak istediğim binlerce yolu hayal edebiliyorum. Midemde başlayan ve sanki aniden elektriklenmişim gibi uzuvlarımda nabız gibi atan bir heyecan hissediyorum.

O gece, başka biriyle, tekrar hayal ediyorum ve saniyeler sonra bitiriyorum. Artık seks sırasında Erin'i düşünmekten ne kadar nefret ettiğimi anlatacak kelime yok. Ve her zaman düşünecekmişim gibi görünmesinden.

Erin
Mevcut

Babamdan gelen telefonlar kötü ama aldığım en kötü telefonlar onlar değil. Hayır, en kötüsü annemden gelen, babamın işten eve gelmediğini ve telefonuna cevap vermediğini söyleyen telefonlar. O geceleri Denver'a arabayla giderken geçiriyorum, yanından geçtiğim her araba kazası kalp atışlarımı kırmızı bölgeye çıkarıyor. Henüz o olmadı ama bir gün . Bu sadece bir zaman meselesi.

Bu gece saat 2'den sonra telefon geldi. Annem, o kadar çok ağlıyor ki neredeyse anlaşılmıyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diyor tekrar tekrar.

Çoktan yataktan çıktım, kıyafet arıyorum. Ona babamı kendisinin aramasını önermenin bir anlamı yok. Babam söz konusu olduğunda annemin sadece iki tarzı vardır: onun adına savunmacı bir öfke ya da çaresizliği devre dışı bırakmak.

Ben küçükken babam eve ağlar ve şöyle derdi: "Her zaman yuva kurmak istemediğini söylerdi. Onu dinlemeliydim."

Küçük bir çocukken bile onun hatalarını tekrarlamamaya karar verdim. Biri ilişki istemediğini söylerse, sözüne inanırsınız.

Uyku sersemi, garaj kapısını henüz açmıştım ki Brendan beliriyor, o kadar beklenmedik ki korkudan nefesim kesiliyor.

"Nereye gidiyorsun, sarışın?" diye sorar.

Bu geziler hakkında dünyada en çok bilmek istemediğim kişi Rob'dur. Ondan hemen *sonra* gelen kişi ise Brendan, çünkü o koşup Rob'a her şeyi anlatmaktan çekinmeyecektir.

Yutkunuyorum. "Hiçbir yerde."

"Gecenin ikisinde *hiçbir yere* gitmiyor musun?"

Vücudumdaki her kemik ona yalan söylemek istiyor, ancak beynim boş, tek bir makul mazeret yok. Belki de yalan söyleyemeyecek kadar yorgunum, sadece bu geceden değil, tüm geçmiş yıllardan, söylediğim tüm yalanlardan ve bunun için harcadığım çabadan dolayı bitkinim.

Brendan'ın delici bakışları altında dururken, bir kez daha yalan söyleyebilecek durumda hissetmiyorum kendimi. "Babam içkiyi biraz fazla kaçırmış. Eve bırakılmaya ihtiyacı var."

"O Denver'da değil mi?" Brendan soruyor. "Bir taksiye binemez mi?" "Aslında nerede olduğunu bilmiyoruz," diye mırıldanıyorum.

Yüzünde anlayışlı bir ifadenin belirdiğini görüyorum. "Bunu çok sık yapar mı?"

"Hayır, tabii ki değil. Sanırım sadece kötü bir gün geçirdi." Cevabım çok aceleci ve savunmacı. Yalan söylüyormuşum gibi geliyor. Ki belli ki öyleyim. "Ama... bundan Rob'a bahsetmesen olmaz mı?"

Neden burada kendimi onun merhametine bıraktığımı anlayamıyorum. Brendan benden hoşlanmıyor. Bana nezaket göstermek için hiçbir nedeni yok ve bunu isteyeceğine dair en ufak bir ipucu bile almadım.

"Tamam," diyor, bir elini sırtımın küçük kısmına koyarak. "Ama arabayı ben kullanıyorum. Sen yarı uykulusun ve benim yüzüm de bir ağaca çarpmak için fazla güzel."

"Benimle gelmene gerek yok."

"Yalnız gitmiyorsun." Ses tonundaki bir şey bana bunun pazarlığa açık olmadığını söylüyor. Ya gelecek ya da Rob'a söyleyecek.

"Hiç uyuyamayacaksın."

"Babam da eskiden çok içerdi," diyor sessizce.

Sonunda gözleriyle karşılaştım, acaba bunu uyduruyor mu, sırlarımı benden koparıp Rob'a bir tepside sunmak için özenle hazırlanmış bir oyun mu diye düşündüm. *Sana onun hakkında haklı olduğumu söylemiştim.* Ama yüzü normalde olmadığı kadar açık, dürüst ve ciddi.

Beni arabasına götürdü. Karşı koymadım.

Otoyolun arka yollarından giderken sessiziz. Kindar ya da temkinli olmadığım sürece artık onun yanında nasıl davranacağımı bilemiyorum, ki bunu da tam olarak anlayamıyorum. Doğuştan acımasız biri değilim. Onunla olmak neden bu kadar zor?

Esniyor. "Tamam sarışın, beni burada uyanık tutmalısın. Bana bir şey söyle."

"Ne gibi?"

"Bana kimsenin senin hakkında bilmediği bir şey söyle, Rob'un bile. Bunun dışında."

Normalde onunla bu tür bir oyuna girmezdim - ya da herhangi bir oyuna, gerçekten - ama ona zaten en kötü sırlarımdan birini verdim. Diğerleri bunun yanında önemsiz kalıyor.

"Ailemi ziyaret etmek için Denver'a her gittiğimde Ducati bayisine uğrar ve bir tane test sürüşü yaparım."

Gülüyor. "Saçmalık."

Omuz silkiyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Aşağılandığımdan mı yoksa bana inanmadığı için rahatladığımdan mı emin değilim. Belki ikisi de.

"Ciddi miydin?" diye sorar. "Her neyse."

"Sen mi? Sen, Erin Doyle, motosiklet kullanıyorsun."

"Bu gerçekten düşünülemez mi? Sanki Kraliçe Elizabeth'mişim gibi konuşuyorsun."

"Hadi ama, Erin... Yani, tam olarak öyle bir tip değilsin."

Tamam. *Şimdi* alındım. "Ne şekilde tipim değilmiş?"

"Pazarlamadaki şımarık sarışınlar Ducati kullanmaz. Prius gibi mantıklı bir şey kullanırlar."

"Evet, Rob da seninle aynı fikirde, o yüzden lütfen bir şey söyleme."

Rob birçok konuda büyükannem gibidir. Eğer bunu bilseydi, sonunu asla duymazdım. Eve motosikletlerin tehlikeleri hakkında bir raporla gelir, her konuşmayı kaza istatistikleriyle doldururdu.

"Motosiklet kullanmanın yanlış bir tarafı yok."

"Bir sürü şeyde yanlış bir şey yok," diye cevap veriyorum. "Bu tüm dünyanın bilmesini istediğin anlamına gelmez."

"Rob'un tüm dünya olmaması dışında. O senin nişanlın. Ve bu saklaman gereken bir şey değil."

Hiçbir şey söylemiyorum ama gerçek şu ki: Rob benim dünyamın büyük bir parçası ve bilseydi bunu ya da diğer pek çok şeyi kabul etmezdi.

Brendan'ın hız sınırının en az 20 mil üzerinde araç kullanma eğilimi sayesinde bir saatten kısa bir sürede Denver'dayız. Göğsümde yükselen utançla,

Onu, normal şartlar altında ikimizin de girmeyi tercih etmeyeceği, şehrin özellikle zorlu bir bölümüne yönlendiriyorum.

"Önce Slaney's'i deneyelim," diyorum, ne yazık ki bu umutsuz arayışı daha önce yapmış biri gibi konuşarak. "Sen burada bekleyebilirsin, ben içeri gireceğim."

"Kafan mı güzel?" Kaşlarını çatıyor. "Bu saatte oraya tek başına girmene izin vermem."

"İyi olacağım."

Beni görmezden geliyor. Ve içeri girdiğimizde barmen kim olduğumu ve babamın kim olduğunu açıkça biliyor, bir yalan daha ortaya çıkıyor. Boku yedim. *Tabii ki* Brendan söyleyecek. Will ve Olivia'nın düğününde öpüştüğümüz andan beri benim peşimde, ikiyüzlü piç.

Üç bar ve 20 dakikalık aramadan sonra babamı buluyoruz, personel etrafını temizlerken bir kabinin köşesine yığılmış.

"Erin'di, değil mi?" diye soruyor müdür.

Brendan'ın gözlerinden kaçıyorum. "Evet. Bunun için üzgünüm."

"Sizi arayacaktık ama numaranız bende yoktu. Bir dahaki sefere elimizde olması için yazmak ister misiniz?"

Brendan'a bakmaktan kaçınmaya devam ediyorum. "Evet. Teşekkür ."

Bazen kendimi iğne deliği kadar sızıntısı olan bir kum torbası gibi hissediyorum. Tüm hayatımı arkamda bıraktığım küçük enkaz izlerini, kanıtları silmeye çalışarak geçirdim. Bu gece bu sızıntı tam teşekküllü bir yırtığa dönüştü ve sanki artık kan kaybediyorum. Daha ne kadarını kontrol altına alamayacağımı merak ediyorum.

Babamı biraz zorlukla yolcu koltuğuna oturtuyoruz ve Brendan'ı ailemin mahallesine yönlendiriyorum. Babam New Jersey'deki işini kaybettikten sonra yaşam standartları oldukça düştü. Brendan'ın tonlarca parayla büyüdüğü söylenemez ama yine de nasıl yaşadıklarından, annemin gözyaşlarından ve yalnız olmadığımı anladığında verdiği tepkilerden utanıyorum.

"Misafir getireceğinizi bilmiyordum," diyor, sanki bu sosyal bir çağrıymış gibi. Yüzünü bornozunun iç kısmına siliyor. "Beni uyarabilirdin. Giyinik bile değilim."

Doyle ailesinin en önemli kuralını çiğnedim: Yabancıların çirkin görmelerine izin vermeyin. Ailemle tanışan insanlar genellikle onları överek geri dönerler. Babam hala iyiiken, annem ve babam koşu yarışları için uçağa biner, beni ve arkadaşlarımı yemeğe götürürlerdi. Babam partilerin vazgeçilmeziydi. "*Çok şanslısın,*" derlerdi insanlar bana.

Git. "Baban çok *eğlenceli*." Annemin ya da benim, tam da babamın uçurumun kenarında sallanıp durduğunu, eğlenceli ve saygısızlıktan özensiz ve sorumsuzluğa inmek üzere olduğunu gördüğümüz anda geceyi kısa kestiğimizi asla fark etmediler.

"O misafir değil anne. Biz kalmıyoruz."

Brendan babamın yatağına gitmesine yardım ediyor ve sonra bana dışarıda bekleyeceğini söyleyerek nazikçe oradan ayrılıyor.

O gittikten sonra annem, "Bir yabancıнын görmesine izin vermek ne korkunç bir şey," diyor. "Bizim hakkımızda ne düşünecek?"

Özür dilememi, bu gecenin benim hatam olduğunu kabul etmemi istiyor. Bütün gece benim hatam olmak *zorunda*, çünkü eğer benim değilse, babamındır ve buna izin veremeyiz. Ama şu anda özür dileyecek ya da bu oyunu oynayacak gücüm yok. Çok fazla rol yapıyorum. Çok fazla yalan söylüyorum. Bu gece tekrar tekrar yakalandım ve devam etmek, onun ya da kendimin iyiliği için yalan söylemek ve rol yapmak için çok yorgunum.

"Muhtemelen babamın hasta olduğunu düşünecek anne. Senin ve benim zavallı ve kırılmış olduğumuzu düşünecek. Ve ben özür dilemeyeceğim, çünkü bunların hepsi doğru."

Bu yorumun bedelini ödeyeceğim ama şu anda umurumda değil. Kapıyı arkamdan kapatarak dışarı çıkıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Brendan soruyor.

Başımı sallıyorum, konuşamayacak kadar tıkanıyorum. Bu şekilde hissetmek alışılmadık bir durum değil. Ailevi krizlerimden biri sona erdiğinde, genellikle kederimi ona yer açılana kadar uzakta tuttuğumu fark ediyorum, ama bunun öyle olduğunu sanmıyorum. Tam olarak değil. Sanırım şu anda beni gözyaşlarına boğan şey nezaket. Çünkü Brendan -uzun zamandır nefret ettiğim güzel, umursamaz, sorumsuz, nefret dolu Brendan- bu gece bana aklıma gelebilecek herkesten daha nazik davrandı.

Ondan nefret etmeye devam etmek istiyorum ama artık yapamayacağımı biliyorum, tamamen değil. Bu gece ona sırlarımı verdim -hiç kimseye güvenmediğim sırlarımı- ve ona bakıyorum ve bu hayatta neredeyse hiçbir şey hakkında sahip olmadığım bir kesinlikle biliyorum ki onları kendi sırlarıymış gibi koruyacak. Zalim olduğuna inanmak istediğim Brendan, aslında nazik biri. Ve Brendan, güvenilir olduğunu düşündüğüm biri iken, artık dolaylı olarak güvendiğim biri.

Brendan sokağa park ediyor ve birlikte eve doğru yürüyoruz. "Rob'a söylemeyeceğim ama bir şartım var," diyor. "Ne zaman babanla uğraşmak zorunda kalırsan beni aramanı istiyorum."

"Uzun zamandır bu yolculuğun bir versiyonunu yapıyorum, Brendan." Bu noktada bu gecenin tek seferlik olduğunu iddia etmenin bir anlamı yoktu. "Ben iyi olacağım."

"Kim her şeyin *yoluna* gireceğini söylüyor biliyor musun?" diye soruyor. "Araba kullanamayacak kadar yorgun olmadığında ısrar eden ve sonra arabasını bir ağaca saran her insan. Eve yürümenin güvenli olduğunu düşündükten sonra tecavüze uğrayan her kadın. *İyi* olacağınıza dair inancınız anlamsız."

Bir gün önce sakatlanıp sakatlanmadığımı umursamasına, bu ihtimale gerçekten *kızgın* görünmesine şaşırdığımı ifade ederdim. Şimdi beni daha az şaşırtıyor ama onu yanlış değerlendirmiş olabileceğimi düşünmek bir kez daha rahatsız edici.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum. "Neredeyse hiç eve gelmiyorsun." "Bana mesaj at yeter. Gece 1 ya da 2 gibi genelde evde olurum."

"Hayır, bir kızın evinde kalıyorsun. Benimle Denver'a gelmek için gerçekten onu bırakacak mısın?"

"Evet."

"Hayır," diye cevap verdim. "Asla olmaz. Bu olmadan da her şey yeterince utanç verici."

"Belki de kendimi açıkça ifade edemedim," diyor, gözleri kararıyor. "Bir dahaki sefere o yolculuğa çıktığında bana mesaj atacaksın, yoksa Rob'a söylerim."

"Bana şantaj yapıyorsun."

"Eğer öyle demek istiyorsan."

"Ancak sen bir şekilde yardım teklifini şantaja dönüştürürsün," diye öfkelenim.

Evin kapısını açtı ve beni içeri buyur etti. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Değildi!" Bağıríyorum ama o çoktan kapıyı kapatmış.

Erin
Mevcut

Ertesi gün öğleden sonra işten eve dönerken Olivia'yı aradım. Uykusuz olmama rağmen Brendan'la ilgili acil mesele önceliğim. Dün gece olanlar neydi bilmiyorum ama ona karşı borçlu hissetmekten hoşlanmadığımı biliyorum.

"Brendan'a bir teşekkür hediyesi almalıyım," diyorum ona. "Ne ister ki?"

"Ne için teşekkür edeyim?" diye sorar.

Hay sikeyim. O kadar yorgunum ki soracağı aklıma bile gelmedi.

Söyle ona, diyor içimden bir ses. *Brendan eninde sonunda ona söyleyecek.*

Bu sesin nereden geldiğinden emin değilim ama yanlış olduğunu biliyorum. Brendan ona söylemeyecek. Kimseye söylemeyecek ve ben bir kez daha, belki de sebepsiz yere yıllardır birine kötülük ettiğimi bilmenin garip rahatsızlığıyla sarsılıyorum ve büyük bir parçam bunu yapmaya devam etmek istiyor.

"Sadece evin etrafındaki şeyler."

"Neye bayılırdı biliyor musun? Yaptığın şu hindistan cevizli bademli çubuklara. Ne zaman benim için yapsan, onları mahvederdi. Bizi en son ziyaret ettiğinde, tüm kabı aldı, piç kurusu."

"Onları benim yaptığımı bilmiyor olmalı."

Dilini şaklatıyor. "Elbette etti. Bana inanmadığını biliyorum Erin, ama senden nefret etmiyor."

"Öyle mi? O zaman neden Rob'u benden ayrılmaya ikna etmek için elinden geleni yaptı? Onun için yeterince iyi olmadığımı düşünüyor."

"Rob'un senin için yeterince iyi olmadığını düşünüyor olabileceği hiç aklına geldi mi?"

"Hayır."

"Belki de öyle olmalı."

Onu görmezden geliyorum. Olivia Rob'u önemsemediği için böyle düşünüyor. Çünkü onun yeterince iyi olmadığını düşünüyor. Bilmediği şey ise

Brendan'ın elinde bunun tam tersinin doğru olduğuna dair reddedilemez kanıtlar var. Ve her geçen gün daha fazla kanıt elde ediyor gibi görünüyor.

Brendan için barlar yapıyorum ve bunu yaparken neden pişirmeyi bıraktığımı hatırlamakta zorlanıyorum. Ne kadar uykusuz olsam da, yemek pişirmek beni uzun zamandır hissetmediğim bir tür memnuniyetle dolduruyor. Onları Brendan'ın kapısının önüne bir kutu içinde bırakıyorum, garip bir şekilde tatmin olmuş hissediyorum - bu his sadece Rob'a anlatana kadar sürüyor.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor.

"O-oh," diye kekeledim. "Onları Brendan için yaptım. O... yardım ediyordu dışarı."

"Şeker, yağ ve un. Beyaz tehdit," diyor Rob. "Emin misin onu öldürmeye çalışmıyor musunuz?"

Rob'un bu konudaki konuşmasını daha önce de duymuştum. Şimdiye kadar beni hiç rahatsız etmediğini söylemek isterdim ama sanırım etti. Ona karşı içimi kemiren bu rahatsızlık çok tanıdık geliyor. Sanırım fırıncılığı bırakmamın nedeni bu olabilir.

"Sen bir şirketi dağıttın ve iş gücünün yüzde 30'unu işten çıkardın, ama ben birini tatlı yaptığım için kötü adam mı oluyorum?" Tersledim.

"Tanrım, Erin. Sadece bir şakaydı."

Ancak bunu kastetmişse bu bir şaka değildir ve o da bunu kastetmiş sayılır.

Sevdiğim şeylerden neden bu kadar kolay vazgeçtiğimi düşünerek uykuya dalıyorum. Barışı korumak için sanırım pek çok şeyden vazgeçtim. Eminim Rob da aynı şeyi yaptığını iddia edemez.

Erin
Mevcut

"Senin için endişeleniyorum," diyor Harper, dosya dolabımın üzerine atlayarak. "En son ne zaman biriyle yattın?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Bu herkes için senin için olduğu kadar büyük bir mesele değil."

"Bu hafta sonu benimle dışarı gel" diyor.

Bunu geçmişte birçok kez önerdi ama ben neredeyse her seferinde hayır dedim. Harper'ı seviyorum ama Harper pek çok insanı seviyor ve kaporamızı ödeyip ilk biralarımızı aldıktan yaklaşık on dakika sonra seveceği birini seçecek.

Ve bu sefer de hayır derdim, ancak daha fazla televizyon izlemek için evde kalamayacağımı hissediyorum. Evde kalamam, nokta. Bay Tibbles'a minyatür bir North Face kazağı giydirip benimle yemeğe çıkarmasına bir adım kaldığına eminim.

Ben kabul ettikten sonra masasına çekiliyor. "Ve bana bir iyilik yap," diye sesleniyor duvarın diğer tarafından. "Çaya ya da Amerikan Kız bebek partisine gidiyormuşuz gibi giyinmemeye çalış, tamam mı?"

Onu tersledim.

"Ve beni terslemeyi kes," diye ekliyor.

Onunla Cuma gecesi sevdiği bir grubun çaldığı bir barda buluştum. Bir atlet ve dar kot giyiyorum, muhtemelen tercih ettiğinden çok daha az sürtükçe ama yeterli görünüyor.

İçkilerimizi beklerken Harper bana bir gece önce dışarıda tanıştığı adamdan bahsediyor, adam sürekli evine gitmeleri için ısrar ediyormuş -ki Harper'ın buna karşı katı bir kuralı var- ve Harper sürekli reddettikten sonra sonunda adamın evsiz olduğunu itiraf etmiş. Hala onunla yatıp yatmadığını çünkü yatmış olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorum.

İçkilerimizi alıyoruz ve Harper beni bilardo masalarına geri sürüklüyor, gözleri çoktan durumu değerlendiriyor, kimi eve götüreceğine karar veriyor.

"Bir adamı banyoya çekmeden önce kaç dakikam var?" diye sordum.

"O kadar da kötü değilim," diye yanıtlıyor.

"En son dışarı çıktığımızda birini banyoya çekmiştin."

"Bu gece yapmayacağım ama... Vay be..." Akıntının ortasında duruyor ve gözlerim onunkileri takip ederek odanın en ucundaki adama gidiyor: 1.80 boyunda, geniş omuzlu, güzel kalçalı. "O olmadığı sürece. Yüzünün nasıl görüldüğü umurumda değil."

Bize dönük değil ama o omuzları nerede olsa tanırım.

Bizi duyamayacak kadar uzakta olmasına rağmen dönüyor ve bakışları Harper'ın yanından geçip doğrudan bana yöneliyor.

"Bekle," diyor Harper, "Bu şey değil mi..." "Brendan," diyorum.

"O adama yapılabileceğini bile bilmediğin şeyler yapacağım," diyor nefesinin altında.

Garip bir panik hissediyorum, çırpınan ve çaresiz bir şey. Bir çocuk gibi dikkatini ondan uzaklaştırmak, ona şeker ya da onun yerine bir balon sunmak istiyorum. "Bunu yapmak istemezsin," diyorum ona.

"Neden? Onu kendin için istediğin için mi?"

"Hayır! Tabii ki hayır."

Harper bana bilmiş bir bakış atarken o bilardo sopasını bırakıp bize doğru ilerliyor.

"Bundan emin misin, Erin? Ben hamlemi yapmadan önce itiraf etmek için son şansın."

Ben nişanlıyım. Onu kendim için istemiyorum. Sadece onun da ona sahip olmasını istemiyorum, ki kesinlikle olacak, çünkü tüm erkekler Harper'ı sever. Ve şu anda mikro-mini ve çizme giyiyor, bu yüzden onu çok sevecekler.

Brendan'ın fark etmemiş gibi görünmesi dışında. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, sadece bana bakarak. "Hiç dışarı çıkmıyorsun."

Hoşnutsuzluğu inkar edilemez olan ses tonundan biraz daha fazla rahatsız oldum. "Seni *takip* etmiyorum, göt herif. Grubu görmeye geldik."

Atletime bakıyor. "Peki neden böyle giyindin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Neden? Bu senin yüksek standartlarına uymuyor mu?"

Başını sallıyor, öyle ani bir hareket ki bana yönelik olmadığı hissine kapılıyorum. "Sen sadece... normalde tamamen örtünmüşsündür. Kazaklarla

ve bok."

"Brendan, dokuz aydan beri ilk kez sıcak bir gece. Kazak giymiyorum."

"Evet," diyor irkilerek, bir elini kesilmiş kafa derisinde gezdirerek. "Fark ettim. Sorun değil. Sadece... dikkatli ol."

"Neye dikkat edeyim?"

Gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor. Söylemek istediği bir şey olduğundan eminim, ama bunun yerine çenesini sıkıyor ve boş bardağını bir gümbürtüyle barın üzerine bırakıyor.

"Boş ver," diyor. "Ne istersen yap."

Harper'a göz ucuyla bile bakmadan çekip gidiyor ki ergenliğe girdiğinden beri böyle bir şey yaşamadığına eminim.

O bile şaşıyor. "Onunla yatıyor musun?" diye soruyor. Sesinde yargılama yok, sadece merak var.

"Ne?! Hayır! Hayır! Ben nişanlıyım, unuttun mu?"

Onun geri çekilen halini izliyor ve bana bakıyor. "Elbette, hatırlıyorum," diyor. "onun hatırladığından emin değilim."

Eskiden gösterilere gitmeyi ne kadar sevdiğimi unutmuşum. Sonuç olarak, Brendan'ın bir tür takipçi/koruma kombinasyonu gibi her zaman 20 metre yakınımda olduğu garip gerçeği dışında çok eğlenceli bir geceydi. Bütün gece o ve Harper dışında sadece iki kişiyle konuştum, bunlardan biri barmendi ve her iki seferde de yanımda belirdi ve adam uzaklaşana kadar orada kaldı.

Tam eve giriyordum ki Rob aradı ve uzun ilk kez rapor etmeye değer bir şey buldum.

"Seni yakaladığıma sevindim," diyor. "Yatakta olabileceğinden endişelenmiştim."

Ona içeri girdiğimi söyledim ve şaşırdı, ki bu konuda onu suçlamıyorum ve hoşnutsuz oldu, ki ben de hoşnutsuzum. Sanki evde kalıp onu özleyeceğime söz vermişim de anlaşılmamızı bozmuşum gibi, sesinde bir suçlama imasıyla nereye soruyor.

Ona gecemi anlatmayı bitirdiğimde sustu. Ve anlamasını beklemesem de -Rob canlı müzik adamı değildir- bunu bekliyordum.

benim için mutlu olurdu. O yokken her gece yalnız olmadığım için bir dereceye kadar memnuniyetini ifade ederdi.

"Bir sorun mu var?" Ben soruyorum.

Aksini ima eden bir ses tonuyla hayır diyor ve ben bunu nasıl aşacağımı ya da aşmak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum çünkü çok kızgınım. Üç hafta boyunca gittiği restoran ve kulüpleri dinledim ama sonunda dışarı çıkıp hoşuma giden bir şey bulduğumda ilgileniyormuş gibi bile yapamıyor.

Bana gönülsüzce işle ilgili bir hikaye anlatıyor ve ben de aynı gönülsüzlükle dinliyorum, bir noktada telefonu hoparlöre alıp pijamalarımı almak için dolaba yürüyorum. Görüşmelerimiz giderek daha fazla bu şekilde oluyor: birimiz ya da ikimiz de sinirli, ikimizin de umurunda olmayan bir konuşmayı sürdürmek zorunda kalıyoruz.

"Eğer Harper'la çıkıyorsan," diyor sonunda, "sanırım resepsiyon sitelerine bakacak vaktin olmamıştır." Kelimeler düz, tamamen duygusuz. Yine de altlarında asit var.

Eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordum.

"Ciddi misin Rob?" Patladım. "*Bir* gece dışarı çıkıyorum ve sen bu konuda bana yükleniyorsun?"

"Artık bana çok meşgul olduğumu söylemeye zahmet etme, tamam mı?" diye tersliyor. "En azından bu konuda dürüst olalım. Evlenmeye hiç niyetin yok."

"Ve görünüşe göre hayatımın seninle ilgili hiçbir kısmıyla ilgilenmiyorsun. Bildiğim iyi oldu."

İlk kimin telefonu kapattığından emin değilim. Tek bildiğim, kavga eden insanlar olmadığımız ve birbirimizin yüzüne telefonu kapatan insanlar olmadığımız ve son zamanlarda yaptığımız tek şey bu gibi görünüyor.

Brendan
Dört Yıl Önce

Yaz ortasında Erin'in her şeyi altın rengine dönmüştür; saçları, teni. Ağzı çiçek açmış bir gül gibi pembe. Bazen kendimi sadece yüzüne bakarken yakalıyorum.

Onun bu metamorfozu benim için tam bir baş belası. Yani ne zaman bir bara girse, kontrol ediliyor ve ne zaman geceleri masamızdan kalkıp gitse, bir adam onu dünyanın en saçma bahanesiyle durdurup sohbet etmeye çalışıyor. Benim de bu durumlara dahil olma ihtiyacım kimsenin gözünden kaçmıyor.

Barda biri ona yaklaşıncı ayağa fırlıyorum ve masanın benim tarafımdaki birkaç adam gülmeye başlıyor.

"Dur tahmin edeyim," diyor Kirk kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Erin'den gerçekten nefret ediyorsun ama yine de oraya gidip o adama defolup gitmesini söyleyeceksin."

Gözlerimi kısıyorum. "Birinin yapması lazım. Siz pisliklerden hiçbirinin bununla ilgileneceğini sanmıyorum."

"Evet," diyor, "çünkü bu normal insanların yapacağı bir şey değil. O 22 yaşında, 12 değil. Erkeklerle konuşmaya izni var. Neden ondan hoşlandığını kabul etmiyorsun?"

"Ondan *hoşlanmıyorum*," diyorum . "Aileden sayılır."

"Harika," diyor, bana bakarak. "O zaman ona çıkma teklif etmemin bir sakıncası yok, değil mi?" "Ona çıkma teklif edemezsin," diyorum. "Şirket politikası." "Bu sadece ben onun patronuysam geçerli."

konuşmadan haberdar olan herkes ikimizi bir tenis maçındaymışız gibi izliyor. Yutkunuyorum. Kirk'le çıkması neden umurumda olsun ki? Benim umurumda değil. Zaten zararsız biri, çünkü evet demeyeceğini biliyorum. Garip bir nedenden dolayı, Erin hala benden hoşlanıyor. Benden nefret ediyormuş gibi davransa da, bunu yüzünde görüyorum. Odaya her girdiğinde, sanki bu yazın her dakikasında nasıl bir pislik olduğumu bir anlığına unutuyor.

Bardan çıktığında, ben de arkasından çıkıyorum. Bizimle her buluştuğunda bunu yapıyorum. İnsanlar hala Colorado Springs'in küçük bir kasaba olduğunu düşünüyor ama kötü şeyler her yerde oluyor ve orantısız bir şekilde kadınların başına geliyor.

Boktan arabasının yanında duruyor, anahtarları bulmak için çantasını karıştırıyordu. Tam o sırada daha önce onunla konuşan adamın otoparkı geçip ona doğru geldiğini fark ediyorum. Onu görmüyor bile ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, bu şekilde kalacak. Yoluna çıkıyorum.

"Hey, dostum," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Ben senin dostun değilim," diyor. "Çekil yolumdan." "Acelen ne?" Sırıtiyorum.

Omzumun üzerinden anahtarlarını çoktan bulduğunu tahmin ettiğim Erin'e bakıyor ve beni atlatmaya çalışıyor. Tekrar yoluna çıkıyorum ve bir yumruk atıyor, bu da gecemi güzelleştiriyor. Çünkü onunla konuştuğu andan itibaren bu orospu çocuğunu yumruklamak için ölüyordum ve o bunu yasal hale getirdi.

Erin
Mevcut

On mil koşuları berbat. Aralıklı koşmak berbat. bunları birleştirmek? Bu tamamen yeni bir berbatlık seviyesi.

Olivia, sadece haftalar kalan 100 millik yarışının küçük bir bölümünü onunla birlikte koşmamı istemeseydi, bunu yapıyor olma şansım yoktu. Üniversitede birlikte kros koştuğumuz, günde iki kez yorucu antrenmanlara katlandığımız zamanlarda bile benden o kadar hızlıydı ki sanki ben yürüyormuşum gibi görünürdü. Mezun olduğumuzdan bu yana geçen yıllarda onun antrenmanları daha da artarken benimki her hafta birkaç sıradan koşuya düştü. Ama yeni doğum yapmış bir kadına onunla bir yarışın onda birini koşamayacağınızı söylemek imkansız. Gururum buna izin vermez.

Eve vardığımda hava kararmıştı ve o kadar bitkin düşmüştüm ki merdivenlerden kapıma çıkacak enerjim bile yoktu. Çabucak duş alıyorum ve sıcak küvete giriyorum, şimdiden o kadar kaskatı olmuşum ki nasıl çıkacağımı merak ediyorum.

Gözlerimi kapatıp koltuk başlığına yaslanıyorum. Rob ve ben ilk taşındığımızda neredeyse yaşıyorduk, ama geçen yıl bir kez bile buraya geldiğini sanmıyorum. Bunu anlıyordum, çünkü çok az boş vakti vardı, ama *şimdi* bolca boş vakti var gibi görünüyor. Daha geçtiğimiz hafta sonu birkaç iş arkadaşıyla birlikte Brüksel'e gitti, oysa en son ne zaman evdeyken bir hafta sonu çalışmadığını hatırlamıyorum. Bu beni bu kadar rahatsız etmemeli.

Onu aklımdan çıkarıyorum ve uykuya dalmaya başlıyorum. Uzun koşulardan nefret ediyor olabilirim ama bu en sevdiğim şeylerden biri - yorgunluk ve sıcak suyun insanı uyutması.

"Merhaba, ev arkadaşım." Gözlerimi açıyorum ve Brendan'ın sağ omzundaki dövme, göğsünün belirginliğine takılıyorum.

"Dışarıda gerekmiyor mu?" Sesim kesik kesik ve zar zor medeni.

"Saat akşamın 9'u. Bizim yaş grubumuzdaki çoğu insan için erken bir saat. Belli ki senin için değil. Senin bu kadar jakuzi hayranı olduğunu bilmiyordum."

"Ben . Olivia'nın yarışının bir bölümünde koşmak için antrenman yapıyorum ve kaskatı kesildim."

Bir şey düşünüyormuş gibi görünüyor ve sonra iç geçiriyor. "Squaw Vadisi'ne gitmek istersen araba kiraladım," diyor, "aynı uçakta olduğumuz için."

"Öyle miyiz?" Şaşkınlığım umutsuzluğa dönüştü. Brendan'ın gideceğini hiç fark etmemiştim, hele benim gibi bir gün erken geleceğini hiç. Başka bir *eyalette* olsak bile aynı evde sıkışıp kalmamız mı gerekiyor?

Kaşlarını kaldırıyor. "Rob bana Reno biletini verdi. Sana söylediğini sanıyordum."

Azı dişlerim o kadar sert gıcırıyor ki jakuzi fiskiyelerinin sesinden bile duyabiliyorum. Rob bundan nasıl bahsetmez? Bu adamla yaşamak zorunda olmam yeterince kötü değilmiş gibi, şimdi de bütün bir uçuş boyunca onun yanında oturmak zorunda mıyım?

Dişlerimin arasından, "Bundan bahsetmedi," diye cevap veriyorum.

Artık jakuziden zevk almıyorum. Kalıyorum çünkü Brendan'a beni kovduğunu bilmenin tatminini yaşatmak istemiyorum. Gülümsemesini zar zor zapt ediyor, başını arkaya yaslıyor ve kollarını uzatıyor. "Ne güzel bir düzen kurmuşsun," diyor. "Büyük bir ev, havuz, jakuzi. Rob tam bir tedarikçi. Evlenme teklif ettiği anda tüm bunları ayarlamadığına inanamıyorum."

Artık bitkin değilim. Şimdi küvetin öbür ucuna atılıp onu yumruklayacak kadar gücüm var ve Tanrı biliyor ki bunu yapmak istiyorum. "Siktir git, Brendan. Beni orada oturup servet avcısı olduğumu düşünüyormuş gibi davranamayacak kadar uzun zamandır tanıyorsun."

Bir an sessiz kalır. "Haklısın," diye itiraf ediyor. "Özür dilerim." Gözleri kapanıyor, sanki bu ani dürüstlük patlaması onu tüketmiş gibi. "Neden ayak sürüyorsun, Erin?"

"Ayak sürdüğümü kim söyledi?"

"Herkes. Yaşayan herkes senin ayak sürdüğünü düşünüyor. Seni yargılamıyorum. Sadece nedenini bilmek istiyorum."

Cevap vermemeliyim. Az önce beni servet avcısı olmakla suçladı ve burada kesinlikle benim tarafımda değil. Ona herhangi bir konuda daha fazla bilgi vermek delilik olur. Ama özrünü takdir ediyorum ve ayrıca ailem dışında babamı bilen tek kişi o. Sanırım nasıl hissettiğimi bir kişinin daha canlı olarak bilmesini istiyorum.

"Çoğunlukla babam. Ben istemesem bile törende içki içer ve annem de bunu örtbas etmek için kendini rezil eder. Ve törene kadar olan her şeyde içki içer; herhangi bir partide, prova yemeğinde.

Yanlış gidebilecek o kadar çok şey var ki ve ben sadece... yorgunum." Sesim biraz titriyor, sanki keder de bu farkındalığa eşlik ediyormuş gibi.

Yorulдум. Geceleri gelen telefonlardan, endişeden ve dünyanın hepimizin üzerine çökmesini engellemek için günün her anında tetikte olmam gerektiği hissinden çok yorulдум.

Boğazımı temizliyorum. "Şu anda çok fazla gibi geliyor."

Bana çok sık gördüğüm o dikkatli, değerlendirci bakışını atıyor. Bazen konuştuğum her kelime için fazladan on kelime duyduğunu, sırlarımı rızam olmadan benden aldığını hissediyorum.

"Ve sen bunların hiçbirini Rob'a anlatmadın."

İç çekiyorum. "Hayır. Anlamayacak. Buna saygı duymayacaktır. Babamın kendini bu kadar az kontrol etmesine saygı duymayacak. Denver'a giderek onu neden şımarttığımı anlamayacak."

"Ondan bir şeyler saklamak için çok zaman harcıyorsun," diyor Brendan. "Kim olduğunu bilmesine izin versen daha iyi olmaz mı?"

Sesi nazik. Kulağa bir suçlama gibi gelmiyor ama yine de öyle ve bunun için onu suçlayamam bile. En iyi arkadaşı gelmiş geçmiş en büyük yalancıyla evlenmek üzere.

"Eğer ben kim olduğumu ve ailemi sevmiyorsam, Brendan, Rob'un bunları sevmesini nasıl bekleyebilirim?"

"hiçbir şeyin yok," diye ısrar ediyor. "Ve aynı şekilde hissetmeyen biriyle birlikte olmamalısın."

Neredeyse beni savunuyor gibi geliyor, sanki hatalı olanın Rob olduğunu düşünüyor, oysa Rob'un böyle bir şey yapamayacağı açık çünkü o bunların hiçbirini bilmiyor. Anlamıyorum.

"Olivia düğünü bu yüzden planlamadığını düşünüyor - çünkü bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorsun," diye ekliyor.

"Olivia'nın bunu *seninle* tartıştığına inanamıyorum," diyorum. "Endişeleniyor."

"Evet, o kadar endişeli ki Rob'un benimle evlenmesini istemeyen adama her şeyi anlattı. Bu son derece yardımcı oldu."

Ağzının köşesi yukarı doğru kalkıyor. "Benden senden biraz daha az nefret ediyor, o yüzden en kötüsünü düşünmeye meyilli değil."

"Senden nefret etmiyorum."

"Sadece öyleymiş gibi ," diyor usulca, gözümü tutarak.

Ciddi konuşuyor ve ses tonunda tüylerimi diken eden bir şey var. anda haklı olduğunu anladım. I

rol yapıyorum. Hep öyleydin.

"Çok sıcak. İşim bitti," diyorum ayağa fırlayarak. Başımı kaldırıp baktığımda sırtımadığını, su tenimin üzerinde kayarken bana baktığını görüyorum.

Gözlerini kaçırıyor ve konuştuğunu duyduğumda küvetten çıkmış oluyorum. "Merak etme, Erin. Ben de senden nefret ediyormuş gibi yapıyorum."

Brendan
Dört Yıl Önce

Her ne kadar sonbaharda turlara liderlik etmeye devam edecek olsam da, personelin çoğu yaz sonunda ya okula döndükleri ya da gerçek bir iş buldukları için . Stajından sonra tam zamanlı bir teklif alan Erin de onlardan biri.

Mike bir yaz sonu partisi veriyor ve Erin geldiğinde liseden bir kız kucağımda. At kuyruğu, iş tişörtü ve makyajsız, ama bronzlaşmış ve saçları altın gibi görünüyor ve keşke dünya donsa da onun titiz, sinir bozucu yüzüne bakabilsem.

Göz göze geldiğimizde kızarıyor, kucağımdaki kıza hızlı bir bakış atıyor ve diğer yöne dönüyor. Onun uzaklaşmasını izliyorum. Sonra da kucağımdaki kız *Real Housewives* gibi ilgimi çekmeyen bir saçmalaktan bahsederken konuştuğu herkesi izliyorum.

Erin içeri girip gözden kaybolduğunda Kirk'ün yüzünde kocaman, boktan bir sırıtma beliriyor ve bana kaşlarını çatıyor. "İçeride başka kim var biliyor musun?" diye soruyor.

"Kim?"

"Taz," diyor.

Taz'den nefret ediyoruz. Adam birkaç yıl profesyonel bisiklet yarışlarına katıldığı ve Lance Armstrong ile arkadaş olduğu için kendini ünlü sanıyor. Aynı zamanda Erin'in başına bela olacak türden bir adam.

"Onu kim davet ki?" Ben sordum. "Personelden değil."

Kirk gülüyor. "Dostum, Erin büyük bir kız. İsterse çekip gidebilir. için

." Olması gerekenden daha az zarif bir şekilde, kızını kucağımdan indirdim ve yürüdüm

İçeride. Taz, Erin'i mutfakta köşeye sıkıştırmış. Söylediklerinden etkilenmiş gibi görünüyor ki bu beni daha da sinirlendiriyor. Bu adamın ihtiyacı olan son şey cesaretlendirilmek.

Yanlarına gittim. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?" sordum. Taz bana baktı. "Şu anda bir konuşmanın ortasındayız."

"Git başkasına Lance Armstrong'la tanıştığın zamanı anlat, dangalak," diyorum, elim sırtının alt kısmında, onu yanımdan uzaklaştırırken. Adamdan beş santim öndeyim, şikâyet etmemesi gerektiğini çok iyi biliyor.

"Ne istiyorsun?" Erin yorgun bir iç çekişle soruyor. "Bir mutluluk anı yaşıyor olabileceğimden mi endişelendin?"

"Bu adam tam bir ahmak. Sen neden buradasın ki? Pazarlamacılar ne yapıyorsa onu yapıyor olman gerekmiyor mu? Sanırım bu da uyumak."

İşaret parmağıyla dudaklarına dokunuyor ve bir an için ağzından başka bir yere bakamıyorum.

"Hmmm," diyor. "Burada neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Çünkü kıskanıyor gibisin ve Lance Armstrong'la hiç takılamadığın için o adamı mı *kıskanıyorsun* yoksa *tam zamanlı iş* olarak bilinen bu mistik şeyi elde ettiğim için beni mi kıskanıyorsun bilmiyorum - bu arada, yabancı bir kavram olduğunun farkındayım ama hayatının bir noktasında araştırman gereken bir kavram."

Gözlerindeki öfke parıltısına kapılarak bir adım daha yaklaşıyorum ve sonra teninin sıcaklığını hissedinceye kadar bir adım daha atıyorum.

"Bir gün," diyorum ona, "seni dizime yatırıp o sırtışını tokatlayacağım."

"Bence elini kıcıma atmak için bahane arıyorsun," diye cevap veriyor bakışlarımla buluşarak. Küçümsemiyor. Blöfümü görüyor.

"Buna karşı çıktığını duymadım." Artık çok yakınız. Ben konuşurken nefesinin göğsümde yarattığı düzensiz hışırtıyı hissedebiliyorum. "Sana öyle bir şaplak atarım ki ertesi gün yürüyemezsin."

"Sözler, sözler," diyor sıkılmış gibi. "İkimiz de biliyoruz ki sende o yürek yok."

Onu duvara bastırıyorum. İçimde bir şey, zar zor kontrol ettiğim gergin ve gergin bir şey sonunda koptu ve onu öldürmek mi yoksa becermek mi istediğimden emin değilim - bunu daha anlayacağım. Ağzını yakalıyorum - bütün yaz boyunca beni çıldırtan tatlı, istekli ağzını. Tadının şeker ve vanilya gibi olduğunu biliyordum ve bu işte yalnız olmadığımı görünce şaşırdım. Ellerim saçlarını sımsıkı sararken, o da beni hamle hamle karşılıyor, dili benimkine doğru kayıyor.

Şu anda ondan o kadar çok şey istiyorum ki, sadece birini seçmek imkansız geliyor. Doymam bütün gecemi, belki de bütün yılımı alacak. Karanlığın içinde biraz daha ilerliyorum, elimi gömleğinin içine sokuyorum, parmaklarımla sütyeninin dantelini okşuyorum ve o benimle inlediğinde

ağız, işim bitti. Onu kaldırıyorum ve bacaklarını etrafıma sarıyorum, ona doğru bastırıyorum, ama bu yeterli değil. Onun tamamına ihtiyacım var, yayılmasına. Zamana ihtiyacım var.

Daireme gideceğimizi söyleyecek kadar geri çekildim. Gözleri kapalı, ağız şişmiş. Hayatım boyunca birinin içinde olmayı hiç bu kadar çok istediğimi sanmıyorum.

Ama sonra gözleri açıldı. Orada şehveti görüyorum ama aynı zamanda umudu da görüyorum ve umut hiçbir kızın yüzünde görmek istemediğim lanet bir şey. İşte o zaman kendime kızdım. Burada ne olacağını sanıyordum ki? O tek gecelik bir kız değil ve ben bunu başından beri biliyordum. Belki onu ikna edebilirdim ama bunu yapan adam olmak istemiyorum. Ona değil.

Onu aniden yere bıraktım. "Bunu yapmamalıyız."

Kırılmış görünüyor, bundan nefret ediyorum ama aynı zamanda bana kesinlikle doğru kararı verdiğimi söylüyor.

"Sen başlattın," diye fısıldıyor sesi. "Özür dilerim," diyorum ona. "Yapmamalıydım."

Erin
Mevcut

Hafta içinde babamdan iki telefon daha geldi, bu da daha da kötüye gittiği anlamına geliyor.

Bu kalıbı biliyorum: büyük bir şey olana kadar - alkollü araç kullanma, barda kavga, işini kaybetme - aşağı doğru kaymaya devam edecek ve sonra kısa bir süreliğine düzelecek. Tabii ki kimse bu olaydan "uyandırma çağrısı" olarak bahsetmez. Aile geleneğimizde bu sadece ona verilen başka bir kötü şans parçasıdır.

Kusurlarına rağmen babamı seviyorum. Ayıkken harika bir insan; komik, bilge, nazik ve sevecen. Sadece benim onun bu yönüyle fazla zaman geçirmemi sağlayacak kadar uzun süre ayık kalamıyor. İyiyi kötüyle bir tutma yeteneğim Rob'un asla anlayamayacağı bir şey. Kardeşim her nüksettiğinde duyduğu tiksinti bunu açıkça ortaya koydu - eve yaptığım ziyaretlerin çoğunu onsuz gerçekleştirmemin birçok nedeninden biri.

Cumartesi günü ailemle kahvaltı yapmak için Denver'a gidiyorum. Babam akşamdan kalma ama ben orada olduğum için toparlanıyor, tercih ettiği o iğrenç hazır kahvenin ve doğru oranda domates suyu ile votka içermeyecek kadar soluk bir portakal olan Bloody Mary'nin yardımıyla.

İşlerin nasıl gittiğini ve Rob ile aramızın nasıl olduğunu soruyor, ben de ona her şeyin harika olduğunu söylüyorum. Babam her zaman hayatımın parlak, yumuşak odaklı bir versiyonunu alır, çünkü hayatımın hangi darbelerinin ve çürüklerinin onun için bir tekila chaser gerektireceğinden asla emin değilim.

"Peki siz ikiniz ne zaman bir randevu ayarlıyorsunuz?" diye soruyor.

"Yakında," diye cevap veriyorum, her zamanki gibi. "Avrupa'dan döndüğünde." "Sokağın aşağısında güzel bir Katolik kilisesi var," diye öneriyor annem.

"Kilise düğünü yapmayı planlayıp planlamadığınızı bilmiyorum," diyorum ona. Yani Rob'un bırakın bir saatlik nikâh ayinini, kilise düğününü kabul etmesine imkân yok.

"Eğer kilisede evlenmediyseniz, Tanrı'nın gözünde evli değilsiniz demektir," diye gürliyor babam. "Başka türlü sayılmaz."

Bunu bana hayatta olan başka biri söyleseydi gözlerimi devirirdim. Ama ailemin evindeki tekneyi sallamıyorum. "Rob Katolik değil," diye hatırlatıyorum ve ailemin yüzündeki şaşkınlığı görene kadar bunun yeni bir bilgi olduğunu fark etmiyorum.

"Kilisede evlenebilmeniz için ikinizin de Katolik olması gerekiyor," diyor annem, sesi endişelendiğinde olduğu gibi yükselip inceliyor. "Ama bu öğleden sonra Peder Duncan'la konuşacağız. Bir istisna yapacaktır. Töreni kilisenin salonunda yapmamıza bile izin verebilir."

İçimden inliyorum. Tanrım, keşke bu konu hiç açılmasaydı. Keşke en başından yalan söyleseydim. Ya da belki de sorun benim yalanlarımdır. Nasıl oluyor da dört yıldır Rob'un dinsizliğinden hiç bahsetmedim? Nasıl oluyor da hâlâ düğün için *Denver*'a gideceğimiz izlenimine kapılıyorlar? İstemiyorum ama daha fazla ilerlemeden bunun hemen düzeltilmesi gerekiyor.

"Anne, Colorado Springs yakınlarında yaşıyoruz. Arkadaşlarımız orada. Muhtemelen her şeyi Broadmoor gibi bir yerde yaparız." "*Broadmoor* mu?" diye soruyor annem. "Bu bir servete mal olur!"

"Rob ve ben ödeyeceğiz," diye onu temin ediyorum. "O gerçekten iyi iş çıkarıyor. Hiçbir şey için endişelenmenize gerek yok."

Babamın yüzünde bir gölge var, sonra da annemin. *Aptal, aptal, aptal.* Babam az önce işini kaybetti. Bunu kişisel olarak algılayacak, geçimini sağlama yeteneğine karşı bir tür hafifletme olarak. Önce ona, sonra anneme bakıyorum ve kendimi kaybolmuş hissediyorum. Çocukken hep hissettiğim gibi hissediyorum, sanki boş bir denizin ortasında batan bir gemide duruyormuşuz gibi. Ne yaparsam yapayım hep mahvoluyoruz. Bu sadece bir zaman meselesi.

Beklediğim gibi telefonum çaldığında saat gece ikiyi geçiyordu. Ama arayan babam değil, annemdi ve bu da bir karar vermem gerektiği anlamına geliyordu.

Brendan onu aramamı söyledi. Aslında beni *tehdit etti, şantaj yaptı.* Ama onu tekrar bu işe bulaştırmak istemiyorum. Son seferinde Tanrı'nın bir lütfu olmadığı için değil, binlerce yönden öyleydi. Ama bu benim ailemin sorunu, ailemin sırrı ve beni bu işe zorlamasına içerliyorum.

Paylaş. Sokağa bakıyorum ama arabasını göremiyorum. Bir içsel tartışmadan sonra hızlıca giyiniyorum ve ona mesaj atıyorum:

Denver'a gidiyorum. Bana bir şey olmaz. Yardıma ihtiyacım yok ama teşekkürler.

Merdivenlerden bile inmemiştim ki mesaj atıp
yol.

"Beni uyanık tut, sarışın."

Evin önünde durduğundan beri ikimizin de söylediği ilk sözler bunlar. Neden sessiz kaldığından emin değilim ama kızgınlık ve utanç içinde olduğumu ve ne söyleyeceğimi bilemediğimi biliyorum. Size karşı nazik davranan ve aynı zamanda sizi mutsuz eden birine nasıl yaklaşırsınız?

"Bunu yapmana gerçekten gerek yoktu. Bunu uzun zamandır kendi başıma yapıyorum."

Mutsuzca nefes veriyor. Kıvrılmamış gömleği, mesajımın bir şeyi böldüğünden şüphelenmeme neden oluyor, bu yüzden kızgınlığını anlıyorum, ama insanlara şantaj yapan ben değilim.

"Bak, sen burada olduğun için sinirlenmiş gibi davranmadan sana bunu söylemek zorunda kalmam yeterince kötü," diyorum.

"Sinirlenmemin nedeni bu değil," diye yanıtlıyor. "Pek çok insanın çok fazla içen bir ebeveyni vardır. Benim de vardı. Ama annen tam oradayken senden Denver'a gitmeni istemesi tamamen berbat bir durum."

"Bana bunu zorla yaptırmıyor. O sadece... bir çeşit çocuk gibi. Bir şeyler ters gittiğinde dağılıyor ve tamamen çaresiz kalıyor."

"Yani çaresiz bir annen, alkolik bir baban ve kokain bağımlısı bir kardeşin var. Ve her biri yardıma ihtiyaç duyduğunda sana ."

Rob'un hayatına soktuğum yükten rahatsız olmadığı sürece bunları neden önemsedini anlayamıyorum. "Bunun Rob'u etkilemesi gerekmiyor," diyorum ona. "Ondan asla bununla uğraşmasını ya da yardım etmesini beklemiyorum."

"Tabii ki yapmazsın! Bunun olduğunu bile bilmiyor."

Belki de kızmakta haklıdır. Tüm bu saçmalıklar eninde sonunda beni yakalayacak, değil mi? Brendan birkaç hafta içinde çok şey öğrendi. Eminim Rob da bir ömür boyu öğrenecektir.

Denver'a varıyoruz ve birkaç hafta önceki maceramızı tekrarlıyoruz. Babam yine gittiğimiz üçüncü bardaydı ve annem ailemizi bu şekilde ifşa ettiğim için yine çok öfkeliydi. Bu sefer benimle tek kelime bile konuşmamayı tercih ediyor.

Evlerinden çıkarken kendimi bitkin ve umutsuz hissediyorum. Şu an olduğu gibi, her şeyin bitmesini dilediğim zamanlar oluyor. Sadece içkinin ya da Sean'ın sorunlarının değil, hepsinin. Onları terk edemem ama bazen gözlerimi kapatıp dördümüzün de varlığının sona ermesini diliyorum.

Brendan ağladığımı görmesin başımı pencereye doğru çeviriyorum. Yine de bir yolunu bulur.

"Bu babanla mı ilgili yoksa başka bir şey mi?" diye soruyor sessizce.

Gözlerimi tişörtümün iç kısmıyla kuruluyorum ve boğazımı temizliyorum. "Hissediyorum," diye başlıyorum, sesim titriyor, "sanki her şey parçalanıyor."

"Neden?"

"İşimden nefret ediyorum. Hayatımdan nefret ediyorum. *Boş* zamanlarımda ne yapmak istediğimi bile bilmiyorum. Hiçbir şeyi sevdiğimden emin değilim, bu da en iç karartıcı düşünce."

"Eskiden pek çok şeyi severdin," diyor. "Yemek yapmayı severdin. Ve bisiklete binmeyi. Ya da kanoyu. Ya da yolculuğa çıkmayı. Şarkılarından *birini* sevdiğin için Portland'a gidip o grubu izlediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Bırakın bunları, benim hakkımda bir şeyler hatırlamasına bile biraz şaşırdım. Rob bile bu listeyi hazırlamakta zorlanırdı.

"Yemek pişirecek kimsem yok ve diğer her şey - bunlar üniversite şeyleriydi. Yani, kiminle bisiklete bineceğim ya da kanoya bineceğim? Şimdi kim Portland'a yolculuk yapacak? Hepimizin işi var."

"Demek istediğim, eskiden pek çok hoşlanırdın. Neden hiçbirini yapmadığından emin değilim ama sorun zevk aldığın hiçbir şeyin olmaması değil."

Eve vardığımızda arabayı durduruyor ama ikimiz de inmiyoruz.

"Yani, şimdi arkadaş falan mıyız?" diye sordum. Eğer bu sadece geçici bir ateşkes ise bilmek isterim.

Tereddüt ediyor, bana bakıyor ve gözlerini kaçırıyor. Çenesi bıçak gibi keskin, ay ışığıyla silüetlenmiş. "Deneyebiliriz," diyor.

İçimi çektim. "Senden Everest'e tırmanmanı istemedim. Sadece arkadaş olup olamayacağımızı sordum."

"Evet, biliyorum," diyor. "Biliyorum."

Everest'e tırmanmayı tercih edeceğini hissediyorum.

Erin
Mevcut

Ertesi akşam işten sonra gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum - sanırım Denver gezisinden önce ve sonra sadece üç saat uyuyabildim - Brendan kapıyı tıklatıp içeri girdiğinde. Güneşli bir günün ardından altın rengine bürünmüş ve gözlerini gerçek dışı gösteren lacivert bir polar giymiş. O kadar yorgunum ki ellerimi yüzümün önünde zar zor görebiliyorum ama onu fark etmeden duramıyorum.

Elime bir Diyet Kola ve bir bardak Vişneli Garcia tutuşturdu. "Hatırladığım kadarıyla dondurmanın yanında diyet kola seviyorsun, bu arada bu tamamen mantıksız. Neden dondurmanın yanında diyet kola içersin ki?"

Burada olması ve benimle ilgili bir başka belirsiz şeyi hatırlaması çok garip. "Bu ne için?"

Omuz silkiyor. "Arkadaş olmak istedin. Ben de bunu deniyorum. Ama söz vermiyorum."

"Eğer 30 dakika sürerse şok olacağım," diye onu temin ediyorum.

Tayland yemeği sipariş etmeyi önerdi. Canım çektiği için mi kabul ediyorum yoksa Brendan'ın 180 derecelik dönüşü karşısında afallıyor muyum emin değilim. Onun böyle hoş, tatlı, düşünceli olabileceğini bile unutmuştum. Benden başka herkese karşı çoğu zaman böyle olduğunu unutmuşum. Ve bir keresinde - yıllar önce - bana karşı da böyleydi.

Yemekler geldiğinde hepsini sehpanın üzerine yaydı ve kırmızı körili tavuğu bana doğru kaydırды.

"Çok güzel," diye inliyorum ilk ısırığımı alırken.

Bir an için yüzünde bir şeyler değişiyor; bakışları bulanıklaşıyor, dudakları aralanıyor. Ve sonra kayboluyor.

Başka tarafsız bir konu bulamadığım için ona tur işini soruyorum. Arkadaşı Caleb yatırım yaptığı için, bana artık kış boyunca helikopterle kayak turları düzenleyerek işi ayakta tutmaya yetecek kadar sermayesi olduğunu söylüyor. Gerçek bir iş planı, maliyet ve kar projeksiyonları var. Rob'un her zaman bahsettiği sevimli, ne yapacağını bilemeyen biri gibi görünmüyor. Rob yaklaşımını eleştirdiğinde bu kadar savunmacı olmasına şaşmamalı.

"Yani bu benim," diyor Brendan. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?" Tabağımdaki tavuğu iterek soruyorum. "Senin bir hayata ihtiyacın var, Erin."

"Benim bir hayatım var." İç çekiyorum. "Sadece beklemede."

"Rob'un hayatına sahip olmak kendi hayatına sahip olmakla aynı şey değil," diyor, yüzü ciddi bir ifadeyle. "Ve o resme hiç girmeden önce oldukça iyi gidiyor gibiydin. O kız nereye gitti?"

Omuz silkiyorum. "İnsanlar büyür, Brendan. 70'li yaşlarıma kadar dağ bisikleti ve snowboard yapmaya devam edecek miydim?"

"Muhtemelen. Ondan daha yaşlı insanların her ikisini de yaptığını görüyorum. Ama daha da önemlisi, sen 70 yaşında değilsin. 26 yaşındasınız. Ve eskiden sevdiğin her şeyden vazgeçmişsin. Her gece eve döndüğümde, nefret ettiğim bir işten başka hiçbir şey beklemediğim büyük, boş bir evde olsaydım ben de depresyona girerdim."

Nedense bu sözler gözlerimi yaşartıyor. Geçici olarak kötü bir durumda olduğunuzu düşünmek bir şeydir; birinin size gününüzün her anının ne kadar kasvetli olduğunu özetlemesi tamamen başka bir şeydir. Onun önünde tekrar ağlamak istemiyorum ama sanırım bu kaçınılmaz. Gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

"Ah, bebeğim." İç çekiyor. "Seni ağlatmak istememiştim. Gel buraya."

Hareket etmediğimde kendimi onun göğsüne çekilmiş buluyorum, bedenimin yarısı kanepede, yarısı da onun üzerinde yatıyor.

"Erin," diye fısıldıyor, nefesi saçlarıma değiyor. "Ağlama, tatlım. Özür dilerim. Pislik gibi davrandım."

"Hayır," diye fısıldadım. "Sadece dürüst davranıyordun. Ve haklısın."

Bir an daha kendime izin veriyorum -Brendan'ın sıcaklığı, başımın altındaki sert göğsü, sabun, kum ve temiz hava gibi kokusu- sonra geri çekiliyorum.

Gülüyorum. "Sanırım senin önünde Rob'un önünde ağladığımdan daha fazla ağladım."

"Evet," diye homurdanıyor, "çünkü seni neyin üzdüğü hakkında hiçbir fikri yok. Senin üzgün *olduğunu* bile bilmiyor."

"Vesaire, vesaire, vesaire. Evet, bu konudaki düşüncelerinizi açıkladınız." "Peki bu konuda ne yapacaksınız?"

Omuz silkiyorum. "Sadece bekle, sanırım. Yani şimdi kendimi bir şeylere verebilirim ama o eve döndüğünde hepsini bırakmak zorunda kalacağım. Hiçbir şey

bizim hayatımıza uyacak gibi. Rob uzun saatler çalışıyor. Müşterilerle yemeğe gitmemiz gerekmiyorsa, evde kalmak istiyor."

"Rob'un evde tek başına kalmasına izin verin" diyor Brendan. "Müşteri yemeklerine tek başına gitmesine izin verin. 'Birlikteliğinizde boşluklar olsun'. Bu söz değil mi?"

"Lanet olsun, Brendan Langstrom, eyaletteki en büyük fahişe, ilişkilerden nefret eden adam, bana Kahlil Gibran'dan alıntı mı yaptı?"

"Yapamayanlar öğretir," diyor mahcup bir gülümsemeyle. "Ama cidden. Sevdığınız şeylere sahip olmaya izniniz var. Bu şeyde kendine yer açabilirsin. Buna ihtiyacın var. Aksi takdirde, en başta kim olduğunu kaybedersin. Bu hafta sonu benimle bisiklete binmeye gel. Neyi sevdiğini bulalım."

Brendan Vişneli Garcia ve bir kaşık almaya giderken ben bunları düşünüyorum. Döndüğünde ağzına kocaman bir kürek attı.

"Bu çok klas." Gülüyorum.

Sırıttırıyor, gözleri yanlardan kırışıyor ve kabı bana uzatıyor. Polarını başının üzerinden sıyrıyor ve bronzlaşmış karnını, mükemmel simetrik tepeler ve vadilerle kıvrılan karın kaslarını bir an için görebiliyorum.

"Biliyorum, değil mi?" diye takılıyor. "Neden hepsi benim kadar çekici olamıyor?" Gülüyorum. Ama bunu ben de merak ediyorum.

Erin
Present

Ben

uçuyorum.

Neredey

se.

Ya da en azından bir uçağın içinde oturmadan buna en çok yaklaştığım andı.

Yıllardır bisiklete binmemişken Brendan'ın beni Encinitas Patikası'nda onunla birlikte bisiklet sürmeye nasıl ikna ettiğini bilmiyorum. Ama dünyada Brendan'ın kendilerini şu ya da bu şeyi yapmaya nasıl ikna ettiğini merak eden bir sürü kadın olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden muhtemelen sıranın bana geleceğini tahmin etmeliydim.

Encinitas Patikası acemilere ya da süredir bisiklete binmeyenlere göre değildir. Dik ve tehlikeli, keskin dönüşleri ve çılgın inişleri var. Kesinlikle ölümcül ve son hızla aşağıya doğru uçarken, daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum. Brendan temkinli bir motorcu değil, ben de değilim. Konuşmuyoruz - böyle bir sürüş sırasında sohbet etmeye çalışmak, seks sırasında düşünceli bir konuşma yapmaya çalışmak gibi olurdu: eğer mümkünse, doğru yapmıyorsanız demektir.

Dönüş noktasına vardığımızda ona "Bunu ne kadar sevdiğimi unutmuşum," diyorum. "Bisiklete binmeyi uzun zaman olmuştu."

"Dur tahmin edeyim; Rob bisiklete binmediği için mi?"

Su şişesini kapıp içiyor ve ben de elimde olmadan onu izliyorum. Yutkunurken boğazında çok net bir şekilde *erkeklere* özgü bir şey var.

Yüzümü buruşturuyorum. "İlişkiler böyledir. Bu bir yıpranma sürecidir. Ortak bir zemin ararsınız ve bazen bu, sert kenarları tıraşlamak anlamına gelir."

"Bana öyle geliyor ki," diyor, "çok fazla tıraş olmuşsun."

Tartışmak isterdim ama yapamam. Rob'un mutlu olduğundan emin olmak için o kadar çok zaman harcadım ki belki de kendimin de mutlu olup olmadığını sormayı unuttum.

Yolculuğumuzdan sonra duştan çıktığımda Brendan aşağıda ocağın başındaydı. Hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim, kendimi buna hazırlamamıştım. Gerçekten de kendimi hazırlamam gerekiyordu: Tişörtünü çıkarmış, üzerinde bisiklet şortundan başka bir şey yok, geniş omuzları dar kalçalarına doğru iniyor. Midem sıkışıyor.

"Kahvaltılık burrito yapıyorum," diyor. "Aç mısın?"

"Tabii," diyorum zayıfça. "Duş alabilmen için benim devralmamı ister misin?"

Dönüyor ve gözleri neredeyse bilinçsizce ıslak saçlarımdan çıplak bacaklarıma doğru kayıyor. Yutkunuyor. "Tamam." Çıkarken spatulayı bana uzatıyor, çıplak göğsü koluma değiyor. Sadece teninin, tam olarak buluştuğumuz noktanın farkında olduğum bir milisaniye var. Sanki tüm dünya ilerlemeyi durduruyor ve sadece bu var, olan ve olmaması gereken bir şey. İmgeler zihnimi dolduruyor ve beni bir anlığına olduğum yerde sabit bırakıyor, havasız kalmış hissediyorum.

Zihnimi sakinleştirmek için en sıradan eylemleri kullanmaya çalışarak tavada sosis parçalıyorum. Ben aldatan biri değilim. Rob'la geçirdiğim dört yıl boyunca bu hiç aklıma gelmedi, evde olmadığı zamanlarda bile, o kadar uzun zamandır seks yapmadığımız zamanlarda bile izini kaybetmiştim. Bu sorunun temelinde Brendan'ın varlığı mı yoksa Rob'un yokluğu mu var bilmiyorum ama bunun bir önemi yok: Ben nişanlıyım ve her iki durumda da bu olmamalıydı.

Döndüğünde omzumun üzerinden bakarak "Nasıl gidiyor?" diye soruyor.

Tüm vücudunun sırtıma yaslandığını hissedebiliyorum, ortalama bir erkeğin olmadığı kadar katı. O göğüste bir çeyreklik sektirebilirim. Onu içime çekmek için kendime baş döndürücü bir an tanıyorum, çok farklı insanlar olsaydık bunun nasıl ilerleyebileceğini hayal ediyorum.

"Neredeyse bitti," diye cevap veriyorum. Sesim nefes nefese çıkıyor ve o da bunu duyuyor. Uzaklaşmadan önce bir an için tamamen hareketsiz kalmasından bunu anlayabiliyorum.

Kahveye başlar. "Madem işinden bu nefret , neden kalıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Patronum olmasaydı işimi çok severdim. Ama zaten iş değiştirmek için uygun bir zaman değil. Sean'a tüm birikimimi verdim ve şimdi ayrılırsam geriye dönecek hiçbir şeyim kalmaz."

Altı gözlü Wolff ocaktan antredeki özel aydınlatma armatürlerine kadar evin her yerine göz gezdiriyor. "Alınma ama burada paranın bir önemi yok gibi görünüyor."

Kabul etmeli ve konuşmanın bitmesine izin vermeliyim. Neden yapmadığımdan emin değilim, ancak gerçek içimde genişleyen bir balon gibi hissettiriyor ve bu

Havanın bir kısmını dışarı atmak çok rahatlatıcı.

"Sean sayamayacağım kadar çok kez rehabilitasyona gitti. Çok masraflı ve ailemin parası yok. Babam son beş yılda üçüncü işinde. Geçen Ağustos'tan bu yana iki kez ev kredilerini ödemek zorunda kaldım. Rob gelirini buna yatırmayacak, yatırsa bile ben ondan bunu asla istemem. Bu yüzden her zaman kendime ait bir şeye ihtiyacım olacak."

Brendan, "Seni tanımayan biriyle neden birlikte olduğunu anlamıyorum," diye mırıldandı.

"İlişkilerle ilgili pek çok iyi şey vardır. *Bilinmek* onlardan biri olmak zorunda değil."

"Şu anda ciddi misin?" diye soruyor. "Sürekli yalan söylemek zorunda kalmaya degecek tek bir şey söyle."

Bir ilişkinin Brendan'a cazip gelecek yönlerini düşünüyorum. Seks bunlardan en önemlisi ve eminim ki bir ilişki içinde olduğumdan çok daha fazlasını dışarıda yaşayacaktır. Bana bir fincan kahve uzatıyor, ben de ona ilk burritoyu veriyorum.

"Takım çalışması," diye cevap veriyorum. "Bunun gibi. Bir ekip olarak çalışmak her şeyi kolaylaştırır, daha keyifli hale getirir."

"Vazgeçtiğin her şeye nasıl değebilir ki?"

"Seni anlamıyorum, Brendan." Başımı sallıyorum. "Annen ve Peter mutlu mesut yaşıyorlar. Will ve Olivia da öyle. Neden bir ilişkinin korkunç bir şey olduğuna bu kadar inanıyorsun? Sadece bir kızı istemeyi hayal edemediğin için mi?"

"Hayır," diyor, arkasını dönmeden önce bana bakıyor. "Sadece bir kız istediğimi hayal edebiliyorum."

Brendan
Üç Buçuk Yıl Önce

Sonbahar geldi ve tur ofisi neredeyse boşaldı. Erin'in yokluğunun bir rahatlama gibi hissettirmesini beklerdim, ama bu onun rahat bırakmadığı sivrisinek ısırtığı gibi bir şey. Onu kaşımaya alışmıştım. Onun yokluğunda ne yapacağımdan emin değilim ve her şey boş geliyor.

O öpücüğü bitirerek doğru şeyi yaptığımı biliyorum ama bu beni onu düşünmekten alıkoymuyor. Her lanet gece onu düşünüyorum. Artık ne zaman biriyle birlikte olsam Erin'in yüzünü görüyorum.

Mike, "Herkes gidince ortalık çok sessizleşti," diyor.

Katılıyorum, ama aslında duymak istediğim sadece onun sesleri.

Hayatımın en şok edici farkındalığına varmam haftanın büyük bir bölümünü aldı: Onu özlüyorum.

Yanımdan geçerken saçlarının kokusunu özlüyorum. Birini dinlerken alt dudağını ovuşturmasını, sinirlendiğinde parmaklarıyla herhangi bir yüzeye dokunmasını özlüyorum. Etrafımda olmasını hiç istemediğim bir kıza duyduğum bu özlemle evimi özliyormuşum gibi hissediyorum. Ama farklı bir şey yapmayacağım. Bir kız arkadaş istemiyorum, bir eş istemiyorum.

Yine de kendimi Will ve Olivia'nın nişan partisine, onu bir daha göreceğim zamana kadar gün sayarken buluyorum. Bütün geceyi onun yanında geçirmek istiyorum. Onu görmezden geliyormuş gibi yaparak.

Parti, Eylül ayının sonunda, nadir rastlanan sıcak bir gecede, büyüdüğüm çiftlikte düzenleniyor. Annem ve kocası burayı satılığa çıkardılar, yani bu muhtemelen burada düzenlenen son etkinlik olacak. Bunun beni biraz nostaljik yapmasını beklerdim, ama görünüşe göre, gerçekten umurumda değil. Sadece Erin'i görmek istiyorum.

Annem beni ızgaranın arkasına, sorumluluğunu almak istediğimden çok daha fazla biftikle yerleştiriyor. En yakın çocukluk arkadaşım, Rob.

Benim yanımda, MBA programından yeni çıkmış ve Lehman Brothers'da yaz stajı yapıyordu.

İkimizi de tanıyan herkes nasıl arkadaş olduğumuzu anlamakta zorlanabilir. Artık çok fazla ortak noktamız yok ama her zaman birbirimizin arkasını kolladık ve o liseye dair neredeyse tüm anılarımın bir parçası. Ne kadar farklı olursanız olun, bu koşullar altında geliştirdiğiniz belirli bir sadakat derecesi vardır. Kendisi için çok iyi şeyler yapmasına sevindim. Okulda çok çalıştı ve umarım hayatta istediği her şeyi elde eder.

Neredeyse her şeyi.

Ona bir tabak uzatıyordum ki nefesinin altından alçak bir ısıklık çıkardı.

"Vay anasını," diyor ızgarayı tamamen unutarak. "Kim o?"

Kafamı kaldırdığımda Erin'in anneme doğru yürüdüğünü görüyorum. Soluk bir elbise ve topuklu ayakkabı giymişti. Bir an için tek görebildiğim bacaklar ve saçlar oluyor ve midemin dibe vurduğunu hissediyorum. Onu öpmeyi, gömleğinin altındaki pürüzsüz teni, ellerim ilk kez üzerinde gezindiğinde çıkardığı sesleri düşünüyorum.

"Bu Erin," diye mırıldandım.

"Nefret ettiğin mi?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Ondan nefret ettiğimi hiç söylemedim."

"Kesinlikle öyle dedin," diye yanıtlıyor adam, kız avluda ilerlerken gözleri hâlâ ona takılı.

"Sinir bozucu olduğunu söyledim. Hayatımda tanıdığım en sinir bozucu kız." Ama benim gözlerim de ona yapıştı. Yanık biftek kokusu alıyorum ama başka tarafa bakamıyorum.

"Böyle görünen bir kız istediği kadar sinir bozucu olabilir," diyor Rob. "Beni tanıştır."

"Hiç şansın yok. Öğleden sonramı böyle geçirmek istemiyorum." Daha doğrusu, Rob'un öğleden sonrasını böyle geçirmesini istemiyorum.

"Peki," diyor. "Kendimi tanıtacağım."

Sonra da çekip gitti ve benim midem yine bulandı. Rob, bu yaz korkutup kaçırdığım diğer erkeklerin aksine, bir pislik değil. Doğrusu, onun için benim olabileceğimden çok daha iyi biri. Ve şimdi Harvard'da MBA yaptı ve bana söylediğinde şaka yaptığını sandığım kadar yüksek maaşlı yepyeni bir işi var.

Sanki hayatım hâlâ bir araya geliyormuş gibi, sanki istediğim şeylerin peşinden koşmak için dünya kadar zamanım varmış gibi hissediyorum. Ama Rob'un kendisini Erin'le tanıştırmasını izlerken, ilk kez onun da o şeylerden biri olabileceğini düşünüyorum. Ve belki de artık çok geç.

Erin
Mevcut

Brendan'la bisiklete binmemizin üzerinden sadece dört gün geçti ama sanki içimde bir şeyler değişmiş gibi hissediyorum. Liseden bir şarkı duymak ve zamanda geriye fırlatılmak gibi, bir zamanlar kim olduğumu, Rob'un olmamı istediği kişi olma sürecinde geride bıraktığım kişiyi hatırlamaya başlıyorum. O versiyonumun elimden kayıp gitmesine izin verdiğim için kendime kızıyorum.

Brendan mesaj atıp bu hafta sonu bisiklete binmek isteyip istemediğimi sorduğunda Harper masamda oturmuş, getirdiğim kurabiyeleri yiyor ve dün gece traş olmamış bir adamla olan randevusunu fazlasıyla ayrıntılı bir şekilde anlatıyor ("Üzerime indi ve sanki biri vajinamı *zımpara kağıdıyla* ovuyormuş gibiydi."). Ben cevap verirken Harper omzumun üzerinden okuyor, ne kendisinin ne de başkasının mahremiyetiyle ilgili bir endişesi yok.

"Yeni erkek arkadaşınla mesajlaşıyorsun demek?" diye soruyor sırtarak. "O benim erkek arkadaşım *değil*. Bildiğiniz gibi."

"Oops. 'Son bir aydır düşüncelerini düşünerek mastürbasyon yaptığın adama mesaj atmak' demek istemiştin. Bekle, belki de sadece bendim."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Ben Katolik okuluna gittim, Harper. Ağzından çıkanların yüzde 90'ına hâlâ hazır değilim."

"Sevişmesi gereken insan gruplarından bahsetmişken, Cumartesi günü benimle dışarı çıkıyorsun, değil mi?" Harper bir şekilde Bronco'lardan bir grup için özel bir partiye davetiye almış, ki açıkçası katılmak gibi bir isteğim yok.

"Seninle yatmak için çıkmıyorum."

"Belli ki" diyor, sanki gibi. "Ben kendimden bahsediyordum." "Ne zamandan beri futboldan hoşlanıyorsun ki?"

"Mükemmel bir kıcı ve büyük bir aleti olan bir adamdan zevk almak için futbolu sevmek zorunda değilim," diye yanıtlıyor.

Yani öyle bir gece olacak. En azından kısa süreceğini biliyorum.
Bir.

Cumartesi sabahı Brendan'la yine bisiklete bindik. Dönüş yolunda brunch için bir restoranda duruyoruz. Bunu hangimizin önerdiğinden emin değilim ama rahatladığımı biliyorum. Brendan'la toplum içinde iyiyim. Ama özel hayatımda aklım karışmaya başlıyor.

"Peki bu akşam için planın nedir?" diye soruyor. "Romantik bir akşam yemeği, sadece sen ve Bay Tibbles?"

"Dışarı çıkıyorum, haberin olsun."

"Harika," diyor tabağımdan bir ev kızartması kopararak. "Kütüphanenin saatlerini uzattığını bilmiyordum."

"Bir *bara*, pislik. İçinde erkekler olan bir bara. Daha doğrusu *futbolcular*."

Kendini beğenmiş gülümsemesi soluyor. "*Hangi* futbolcular?"

"Broncos. Harper'ın bizi davet bir kulüpte parti var."

Bana temkinli bir şekilde bakıyor. "Dışarı çıkman iyi bir şey ama bilirsin işte... bebek adımları."

"Brendan, onlardan birini *eve* getirmeyeceğim. Sadece bir şeye katılıyorum."

"Ben sadece..." diye devam ediyor, kaşlarını çatarak. "Dışarıda istediklerini elde etmenin bir yolunu bulan pek çok erkek var."

Gözlerimi deviriyorum. "bilirsin, değil mi?"

"*İkna* yoluyla istediklerini elde etmekten bahsetmiyorum, Erin. Bir kızı hayır demesinin zor olduğu ya da hayır derse de bir şey fark etmeyeceği bir duruma sokuyorlar."

"Ben aptal değilim. 'Bir şeyler içmek için' birinin evine gidecek değilim."

"Sadece... dikkatli ol, tamam mı? Barmen tarafından yapılışını izlemediğin hiçbir şeyi içme. Ve tek başına gitme. Arkadaşın seni arabana kadar götürsün. Ya da bir fedai. Ya da beni ara."

"Gecenin bir yarısı oraya gidip benimle arabama kadar yürüyecek misin?" diye sordum.

"A, eve gideceğin zaman gecenin bir yarısı olmasa iyi olur ve B, evet, tek bir küçümseyici yorum yapmadan oraya gideceğim. Söz ver bana, Erin."

"Brendan, kendimi herhangi bir şekilde güvensiz hissedersen, bu konuda bir şeyler yapacağıma söz veriyorum."

"Ben bunu sormadım."

"Evet, ama kabul hazır olduğum tek şey bu."

İnliyor. "Tanrıya şükür hiç çocuk sahibi olmayacağım. Eğer onlardan biri senin kadar büyük bir baş belası olsaydı, nasıl başa çıkardım bilmiyorum."

"Neden birdenbire umursamaya başladın?" Bıkkın bir kahkahayla soruyorum. "Birkaç hafta öncesine kadar benden hoşlanmıyordun bile."

Bana bakıyor, gözleri kocaman ve ciddi. Üzgün görünüyor ve kendini durdurmadan önce tartışmayı planlıyormuş gibi ağzı açılıyor. "Belki de hindistan cevizi çubuklarıyla beni kazandın," diyor ve yüzündeki ciddi her şey standart ukala sırıtışının altına gömülüyor.

Söyleyeceği şey bu değildi ve keşke bir kez olsun bana doğruyu söyleseydi.

Brendan
Üç Buçuk Yıl Önce

Yanımda Will ile uzun bir güvertenin sonunda duruyorum. Çok gergin, ama nişanlım Olivia kadar çok korksa ben de korkardım. Şu anda havaalanına gitmek için taksiye binme ihtimali yüzde 25.

Ben de gerginim, bu beni hasta ediyor. Erin'i neredeyse bir ay önceki nişan partisinden beri görmedim ve onu görmeye karşı hiç hayal etmediğim bir açlık duyuyorum. Rob'la çıktıklarını biliyorum. Detayları sormadım, zaten paylaşmaya çalıştığı her seferinde de kestirip attım ama Erin'in koridordan inmesini beklerken yüzünde beliren beklenti ve heyecan dolu ifadeye bakılırsa, her şeyin yolunda gittiğini varsayıyorum.

Sonunda o ortaya çıkana kadar göğsümdeki bu kaşıntılı, çaresiz his geçmiyor. Bütün gün, her gün ona bakabilirim. Bakmak istiyorum. Çalışırken çıkardığı uğultuyu duymak istiyorum; Cherry Garcia'dan ilk ısırtığı aldığı anda yüzünün aydınlanmasını izlemek istiyorum. Mike'ın evinde yaptığı gibi onu öptüğümde ağzımın içinde inlediğini duymak istiyorum ve bunu her gece duymak istiyorum.

Sınırsız kız ihtimali artık bana cazip gelmiyor - her seferinde sadece onun yüzünü hayal edeceksem neden gelsin ki? Sadece onu istiyorum ve eğer istediği buysa her gün ailesini ziyaret eder ve çiftçi pazarlarına giderim. Karşılığında alacağım şey için şaşırtıcı derecede küçük bir bedel gibi geliyor.

Bunu anlamamın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum: Beni rahatsız eden hiçbir zaman Erin olmadı. Beni kızdıran kendimdim, istediğim şey ile sadece istediğimi sandığım şey arasındaki sürekli iç savaşım. Rob'a bunu yapmak çok boktan bir şey ve eğer ondan düşündüğüm kadar hoşlanıyorsa, bu arkadaşlığımızı mahvedecek, ama ona bu gece söyleyeceğim. Belki çok geç kaldım ama en azından denemezsem kendimle yaşayamam.

Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

Bütün gece boyunca Rob onun yanından ayrılmadı. Ne olursa olsun, onun bir metre yakınında. Bu yüzden tek yapabildiğim köşede durup beklemek,

Herkesin ürkütücü bulacağından emin olduğum bir tavırla ona bakıyor, bütün yaz ona tam bir pislik gibi davrandığım için onu yalnız yakaladığımda beni dinleyip dinlemeyeceğini merak ediyorum. Onun yerinde olsam dinler miydim emin değilim. Ve bu arada, otelin bilgisiz düğün koordinatörü yanımda duruyor, çatı katını kontrol etmemizi öneriyor ve onu vazgeçirmek için ne yaparsam yapayım devam etmeyi reddediyor.

Rob nihayet uzaklaştığında ben de harekete geçiyorum ve Erin'e sesimde neredeyse kızgınlık uyandıracak kadar büyük bir ısrarla dans teklif ediyorum. Onu suçlayamayacağım bir temkinlilikle bana bakıyor.

"Bunu kabul etmemin tek bir nedeni var," diyor.

"En sevdiğin şarkı bu olduğu için mi?" Cevap veriyorum.

"Bunu biliyor muydun?" diye soruyor. "Yoksa tahmin mi ediyorsun?"

"Biliyordum," dedim ona. Tabii ki biliyordum, yüzden istedim. Bu yüzden aylardır arabamda tekrar ediyor.

Sırtının çıplak teninde izler bırakıyorum, parmaklarımın uçlarını sıkıca bastırıyorum. Sanki ne yaptığımı biliyormuş, daha fazlasını yapmamı istiyormuş gibi başını kaldırıyor ve ben artık beklemeye dayanamıyorum.

"Buraya gel," diyorum, elinden tutup kalabalığın arasından binanın yan tarafındaki karanlığa doğru çekiyorum.

"Neden buradayız?" diye soruyor.

"Bunun için," diyorum. Onu duvara bastırıyorum, avuçlarımı yüzünün iki yanına yerleştiriyorum ve onu öpüyorum. Bir an için altımda yumuşuyor, vücudu esnekleniyor, ağzı benimkine karşılık olarak açılıyor. Bu doğru ve mükemmel. Başından beri yapmamız gereken şey buydu.

Ve sonra sarsılarak uzaklaşıyor. "Dur."

"Neden?" Talep ediyorum. "Rob yüzünden mi?"

"Hayır," diyor. "Çünkü birlikte çalıştığımız süre boyunca bana bok gibi davranamazsın ve arkadaşın bana çıkma teklif ettiği anda aniden ilgilenmeye karar veremezsin."

Sesi sanki gözyaşlarının eşliğindeymiş gibi hırıltılı. Bu beni kendimden nefret ettiriyor. Her şeyi nasıl bu kadar geç fark edebildim? Her şeyi berbat ettim.

"Bu öyle bir şey değil..." DJ, Will ve Olivia'nın ayrılmaya hazırlandıklarını anons ettiği sırada başlıyorum.

"Gitmem gerek," diyor ve geri çekiliyor. "Olivia'nın hazırlanmasına yardım etmeliyim."

"Erin, açıklamam için bana bir şans vermelisin," diye yalvarıyorum. "Will ve Olivia gittikten sonra benimle burada buluş." İtiraz edemeden onu kendime çekiyorum ve bir kez daha sertçe öpüyorum, sessiz bir yalvarış: *lütfen bana bir şans ver; lütfen bana inan.*

Şaşkın sessizliğini kabul ettiğini sanıyorum. Ancak daha sonra, bir daha geri dönmediğinde, Rob'dan Erin'i nihayet odasına aldığını söyleyen bir mesaj aldığımda, de kabul etmediğini anlıyorum. Temelli olarak uzaklaşıyordu.

Erin
Mevcut

Cumartesi gecesi Harper gelene kadar saçımı ve makyajımı yapmış oluyorum. Ancak pek fazla "dışarı çıkma" kıyafetim yok. Rob ve ben ayda birkaç kez dışarıda güzel bir yerde yemek yiyoruz ama iş kıyafetlerim bunun için yeterli oluyor. En son dışarı çıktığımızda giydiğim kolsuz bluz ve dar kot pantolonla yetiniyorum, ama yüksek sesle inlemesi bana bunu onaylamadığını söylüyor.

"Hayır," diyor ve bana bir bakış attıktan sonra doğruca dolabıma yöneliyor.

"Neye hayır?" Ben soruyorum.

"Hepsi. 26 yaşındasın, Erin. Bildiğin tek mağazalar Ann Taylor ve Lady Footlocker'mış gibi giyinmeyi bırak. Ve *gündüz* makyajı yapıyorsun."

"Gündüz ve gece makyajı arasında bir fark var mı?" diye soruyorum.

"Ah, benim hüzünlü küçük kelebeğim," diyor başımı okşayarak. "Sende hâlâ

öğrenecek çok şey var."

Bir saat sonra kulübe vardığımızda, hayatımda hiç yapmadığım kadar makyajlıyım ve Harper'ın en yüksek topuklu ayakkabılarımla tek başıma giymemi istediği siyah bir elbisenin iç katını giymişim. Kendimi güzel mi yoksa satılık gibi mi hissettiğimden emin değilim. Belki de ikisinden de biraz.

Bu benim ilk VIP sıram ve kulübün kendisi de çok az deneyimim olan türden bir yer: düşük ışıklandırma, kulüp müziği, duvarlardan yankılanan bas. İçeri girer girmez Harper beni odanın kordon altına alınmış bölümüne doğru sürüklemeye başlıyor; burada erkekler normal insanlardan bir yiyecek daha uzun ve bir ayak daha geniş duruyor.

"Bunun için hazır değilim," diye itiraz ediyorum. "Dört yıldır Rob ya da müşterim olmayan biriyle konuşmadım."

"Sürekli Brendan'la konuşuyor gibisin," diyor kaşlarını kaldırarak. Bir süre önce o gösteride bizi birlikte gördüğünden beri, kemiği olan bir köpek gibi.

"O sayılmaz." İç çekiyorum. "En azından önce bir içkiye ihtiyacım var."

"Brendan nasıl sayılmaz?" diye soruyor ve barmene 20 dolar uzatıyor.

" bir şey değil."

"Emin misin?" diye soruyor.

Brendan'ı düşünüyorum, keskin elmacık kemiklerini ve düşünürken bazen altlarındaki çukurun nasıl zonkladığını. Kilometrelerce uzanan pürüzsüz tenini, bisiklet şortunun içindeki geniş sırtını, arkasını döndüğünde bisiklet şortunun *içinde* fark ettiğim her şeyi.

Yutkunuyorum. "Tabii ki eminim."

Önümde bir shot kaydırıyor. "Kendine bunu söylemeye devam et. Bu onu doğru yapmaz."

Yirmi dakika sonra, istemediğim bir içkiyi tutuyorum - Brendan'ın istediği gibi doğrudan barmenden gelmeyen bir içki, çünkü herkesin tecavüzcü olduğunu varsayarak hayata devam edemezsiniz - ve Jason adında bir adamla konuşuyorum. Cüssesine bakarak onun bir futbolcu olduğunu varsayıyorum, ama bu konu açılmadı ve şu ana kadar hoş bir sürprizle karşılaştım. Bundan önce futbolcularla olan tek deneyimim, ECU'da pistte yer kapmak için bizimle sürekli kavga eden ve herhangi bir partide sohbetleri ne kadar harika olduklarına odaklanan siklerdi.

Ama Jason yeterince nazik, bana Beaver Creek'te yenilemeye çalıştığı ev hakkında her şeyi anlatıyor. Rob'un evinin tadilatının çoğunu da ben yönettiğim için bu konuyu uzun uzun konuşabiliyorum ama ara sıra bu adama bekâr olmadığımı söylemeli miyim diye düşünüyorum. Sanırım nişan yüzüğümü takmalıydım ama Rob şehri terk ettiğinden beri komodininin üzerinde duruyor. Onu takarken kendimi hiç rahat hissetmedim. Üç karat Kardashianlar içindir, maskarayı özel günler için saklayan kızlar için değil.

Jason ve ben önü camlı buzdolabının faydalarını tartışıyorduk ki sahipli bir el kalçama sıkıca sarıldı ve nerede olsa tanıyacağım bir ses kulağımı okşadı, ardından da dudakları. "Üzgünüm geciktim, bebeğim."

Brendan. Sıcak, tanıdık ve harika kokuyor ve döndüğümde Jason'a neredeyse herkesin korkutucu bulacağı bir şekilde gülümsüyor - sakın, kendine hakim, arkadaş canlısı ve kavga etmek için can atıyor.

Jason kibarca izin istemedenden önce Brendan'a ve kalçamdaki ele bakıyor. Sanırım eninde sonunda ona bekâr olmadığımı söylemek zorunda kalacaktım, bu yüzden Brendan beni bu gariplikten kurtardı ama yine de sinirliyim.

"26 yaşındayım, Brendan. Bu da demek oluyor ki hala bir bebek bakıcısına ihtiyaç duymak için biraz yaşlıyım."

"O adam kötü haberdî."

"Evet, sen ortaya çıktığında sessizce çekip gitmesi çok tehditkâr, gerçekten ucuz atlattım," diye cevap veriyorum. "Neden buradasın? Ve VIP alanına nasıl girdin?"

"Yüksek mevkilerdeki arkadaşlar" diyor. "Buradayım çünkü mesajlarıma cevap vermedin. Gelip seni kontrol etsem iyi olur diye düşündüm."

Aynı anda hem iç çekiyorum hem de gülümsüyorum. Tanrım, Brendan çok tatlı olabiliyor. Ve aynı zamanda tam bir baş belası. "Telefonumu kontrol etmiyordum çünkü hazırlanıyordum ve sonra da burada haftalardır yapmamı söylediğini şeyi yapıyordum."

"Sana sevişmek istiyormuş gibi giyinmeni ve bulduğun ilk futbolcuya sokulmanı söylemediğime eminim," diyor, kelimeleri ısırılmış ve mutsuz.

Kendimi onun elinden çekiyorum ve ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

Bir an için yüzünde hâlâ öfke görüyorum, sanki kendini savunacakmış gibi. Ama sonra burnunun kenarını çimdikliyor - Olivia onu her sinirlendirdiğinde ağabeyinin yaptığı gibi - ve öfkesi azalıyor.

"Haklısın. Özür dilerim."

Gözlerimin dolduğunu hissediyorum ve dönüp hızla merdivenlerden aşağı inerek çıkışa doğru yürüyorum. Ama ben daha oraya varamadan elleri kalçalarımnda ve beni göğsüne doğru çekiyor.

"Lütfen, Erin. Özür dilerim. Çok özür dilerim. İsteddiğimden daha kötü oldu."

Omuz silktim. "Her neyse, Brendan. Sorun değil. Ben eve gidiyorum, sen de yapmak için geldiğin şeyi yaptın."

"Hayır," diyor. "Yapma bunu. Gerçekten iyi görünüyorsun, tamam mı? fazla iyi görünüyorsun. Ve bu beni kızdırdı çünkü zaten senin için endişeleniyordum ve sonra buraya geldim ve sen öyle görünüyordun ve o adam sana şöyle bakıyordu... Her neyse. Sadece sinirlendim. Ve özür dilerim."

Omurgama küçük bir heyecan yayılıyor. Brendan'ın fikirleri benim için önemli olmamalı, ama her zaman önemliydi ve sanırım her zaman da öyle olacak.

", " dedi, beni bara doğru çekerek. "Ne yapıyorsun?"

"Sana bir içki ısmarlayacağım."

"Eğer kalacaksak, muhtemelen Harper'la birlikte VIP bölümüne geri dönmeliyiz."

İç çekiyor, gözleri kısılıyor. "Seksi görünüyorsun, Erin. Birkaç dirsek atmanın sakıncası yok ama bütün bir profesyonel futbol takımıyla dövüşecek havada değilim." İçkimi sipariş ediyor, ne istediğimi sormadan biliyor ve elbisemi inceliyor. "Tanrım. Artık Harper'ın seni giydirmesine izin verme."

"Tekrar , haberiniz olsun."

"Yanlış bir şey yaptığını söylemiyorum. Sadece insanlar için endişelenmeyi sevmiyorum ve eğer bu şekilde giyinmişsen, endişeleneceğim."

Aptal, aşırı korumacı alfa erkeği, sanki bir şekilde kırılғанmışım ve onun bakımına muhtaçmışım gibi davranıyor. Neden bu kadar hoşuma gidiyor, neden kalbim göğsümde şişiyormuş gibi hissettiriyor bilmiyorum. Sanırım hayatımın büyük bölümünde herkes için endişelenen ben olduğum için.

İçkime başını salladı. "Vur da dans edelim."

Rob sadece dans etmemeyi tercih eden bir adam değil. Bu fikirden dehşete düşen bir adam. İlk çıkmaya başladığımızdan beri onu hiçbir yerde dans pistine çıkmaya ikna edemedim.

"O kadar uzun zaman oldu ki nasıl olduğunu hatırlamıyorum."

"Seni dans ederken gördüm," diyerek sözümü kesti. "Bunu yaşamak için yapan biri gibi dans ediyorsun."

"Striptizci gibi dans ettiğimi mi söylüyorsun?"

"Bir dansçı gibi dans ettiğini söylüyorum. Potansiyel olarak harika bir striptizci olabilecek biri." Ve beni kalabalığın içine çekti.

İlk birkaç saniye garip hissediyorum, uzuvlarım sert ve doğal değil, sanki bu artık yapmamam gereken bir şeymiş gibi. Ama kalabalık bizi yakınlaştırıyor ve bas seslerinin altında, onun kalçaları benimkilere rehberlik ederken, her şey bana geri geliyor. Kendimi onunla o kadar uyumlu hareket ederken buluyorum ki bunu hayatımız boyunca yaptığımızı düşünebilirsiniz. Eğlenceli, ama aynı zamanda bundan çok daha fazlası. Bana başka bir zamanı hatırlatıyor.

Mümkün. Belirli bir anı değil, sadece genel bir refah duygusu, heyecan, dünyada her şeyin yolunda olduğu ve daha da iyiye gittiği duygusu. Dans etmek, sevdiğim ve vazgeçtiğim birçok şeyden bir diğeri - canlı müzik, bisiklete binmek, yemek yapmak, *Grey's Anatomy* izlemek. Bu daha çok sadece

Rob için kendimi aşağıladım, kendimi tamamen öldürdüm.

Şarkı daha yavaş, daha bas bir şeye dönüşüyor. Brendan'ın elleri kalçalarımın iniyor ve onlarla birlikte Olivia'nın düğününde dans ettiğimiz o ellerin anısı da geliyor. Bu belki de sahip olduğum en tehlikeli anı.

Bütün geceyi düğün koordinatörüne asılarak geçirmişti, bu yüzden beni dansa kaldırdığında şaşırmıştım. Beni kendine doğru çekişine daha çok şaşırdım; kararlı, neredeyse saldırgan bir tavırdı bu. İtiraz etmek istemişim ama aynı zamanda o anı hafızama öyle bir kazımak istemişim ki tek bir parçasını bile unutamayacaktım: tenimdeki parmakları, kokusu, yüzümde daha önce hiç olmadığı şekilde gezinen bakışları.

"Kollarını boynuma dola," dedi, sesi sert ve alçaktı, hâlâ yüzümü sanki son kez görüyormuş gibi izliyordu. İşte o zaman elleri kalçalarımın doğru kaydı, o kadar büyüktü ki gerçekten denese beni sarabileceğinden emindim. O zamanlar Rob ile aramızdaki şeyler yeniydi ve Brendan bana o şekilde baktığında onun kim olduğunu bile hatırlamıyordum.

Ayrıca dört yıl sonra şu anda Rob'u hatırlamakta da zorlanıyorum. Tek görebildiğim Brendan'ın çenesindeki kirli sakal, sağ elmacık kemiğinin üstündeki küçük, güzel yara izi ve yüzümde gezinen gözlerindeki bakış.

"Sanırım en son *seninle* dans etmişim," diyorum ona. "Will ve Olivia'nın düğününde."

Gözleri gözlerimi tutuyor, orada tam olarak okuyamadığım bir soru var. "Unuttuğunu sanmıştım."

Nasıl unutmuş olabileceğimi düşündüğünü anlamıyorum. O gece her şeyi mahvettiği geceydi, ondan tamamen vazgeçtiğim ve yoluma devam etmeye karar verdiğim geceydi. O geceyi asla unutmayacağım.

Ben de onu asla affetmeyeceğimi düşünmüştüm ama işte .

Beni daha yakına çekiyor ve ikimizin de normal nefes almadığını fark ediyorum. Gözleri ağızma kayıyor ve orada duruyor ve ben onun için en son böyle olduğumuzda olduğu kadar çaresiz hissediyorum.

Evet, Brendan, yap .

Bunu sadece bir an düşünüyorum ve elleri kalçalarımı sıkıca sararken ağzım sanki benden başka biri tarafından yönlendiriliyormuş gibi açılıyor. Geçen seferkine çok benziyor ama o zamanın nasıl bittiğini hatırlıyorum.

Sonra -ve sadece sonra- Rob'u hatırladım. Brendan kalbimi son kıldığında beni tekrar bir araya getiren Rob.

Neredeyse yaptığım şeyi açıklamak ya da haklı çıkarmak için kullanabileceğim tek bir kelime bile bulamadan geri çekiliyorum ve beni hasta eden bir farkındalıkla sarsılıyorum: Olivia'nın düğününden sonra ondan vazgeçmedim. Ne olursa olsun, ne yaparsa yapsın, Brendan her zaman en çok istediğim kişi olacak.

Erin
Mevcut

Brendan ertesi Çarşamba günü taşınıyor, bunu sadece havuz evinin anahtarıyla birlikte mutfak masamın üzerine bıraktığı bir not sayesinde biliyorum. Cumartesi gecesinden beri onu bir kez bile görmedim.

Rob'a Brendan'ın taşındığını söyledim ve o da "Gördün mü? Sonsuza kadar sürmeyeceğini söylemiştim." dedi.

Sorun şu ki, öyle olmasını dilemeye başlamıştım.

Pazartesi sabahı Harper zor bir gün olacağı konusunda beni uyarıyor. "Timothy dün gece rektör tarafından azarlandı" diyor. "Sanırım bir yerde bir hata olmuş."

Derin bir iç çekiyorum ve başımı sandalyemin arkasına yaslıyorum. İşimin pek çok kötü yanı var, ama bu en kötüsü: Bir broşürde küçücük bir hata yaparsanız 10.000 dolarlık bir baskı işini mahvetmiş olabilirsiniz. Küçücük bir hata, işten atılmanızın mümkün olduğu anlamına geliyor ve bunun sonunu asla duyamayacağınız *kesin*.

Her ne kadar Timothy ve müşterinin baskıya gitmeden önce herhangi bir projeyi onaylaması gerekse de, suçlama su gibidir. Gidecek bir yer kalmayana kadar damlaya damlaya akar ve o yer de benim. Ben burada kıdemli proje yöneticisiyim. Çıkmadan önce neredeyse her şey benden geçer.

"Hangi parça olduğunu biliyor musun?" "Fark eder mi?" diye soruyor.

Hayır, öyle değil. Kimin parçası olursa olsun, sonuçta hatayı yakalaması gereken kişi bendim.

Timothy bütün sabah ofisinde kapalı kalır ve nihayet öğlen ortaya çıktığında, burada özgeçmişini hazırlamaya başlamamış tek bir kişi bile yoktur.

"Erin, seni ofisimde görebilir miyim?" diye soruyor.

Hay sikeyim. Daha önce hiç kovulmamıştım. Beni *kovabilir* mi? Neredeyse dört yıldır buradayım. Dört yılda bir hata kabul edilebilir kotayı karşılar. Timothy'nin benden nefret etmesi dışında, benim kabul edilebilir hata kotamın diğerlerinden çok daha düşük olduğunu tahmin ediyorum. Harper beni kovamayacağı konusunda ısrar ediyor, çünkü onun işini ben yapıyorum. Ancak onu en çok rahatsız eden şeyin işini ondan daha iyi yapmam olduğundan şüpheleniyorum.

Önündeki koltuğa oturduktan sonra, "Sanırım neden burada olduğunu biliyorsun," dedi.

Herhangi bir şey yaparken yakalanmanın ilk kuralı -hız, hile, cinayet -Suçunu asla kabul etmemektir. Bu durumda oldukça kolay, çünkü hiçbir fikrim yok.

"Hayır, bilmiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Gerçekten mi, Erin? Danışma merkezi broşürü mü?" diye soruyor ve broşürü masanın üzerinden kaydırıyor.

Üzerime çöken rahatlama, kırdığım ince ter tabakasını soğuğa çeviriyor. "Bu benim projem değil."

"Buradaki kıdemli personel sizsiniz. da sizin incelediğiniz anlamına geliyor." "Bunu daha önce hiç görmedim. Bu Edie'nin projesi."

Ağzı sinirli bir şekilde seğiriyor. Sanırım öylece yuvarlanmamı bekliyordu. "Suçlamaları saptırmayalım."

"Hiçbir şeyi saptırmıyorum. Bu benim projem değil. Benden bunu gözden geçirmem istenmedi." Bu beni şaşırtmadı. Edie güneş ışığının kışından çıktığını sanıyor. Çalışmalarının düzeltilmesi gerektiğini *asla* düşünmez. Beni atlatabilirse, atlatır.

Burun delikleri alevlendi. "Bir cadı avı yaratmaya çalışmıyorum. Sadece bu işte parmağın olduğunu kabul etmeni istiyorum."

İşte o zaman her şey netleşiyor: Bana inceletmedi. O inceledi ve eğer suçu ben üstlenmezsem, o üstlenecek, çünkü benim ya da onun onayı olmadan hiçbir şey bu ofisten çıkamaz.

"Bu işte benim parmağım yok. Son maket, üzerinde bir amirin imzasıyla dosyada olacak. Ben olsam oradan başlardım."

"Oradan başlamama *gerek yok*," diyor dışlerinin arasından. "Bunu benim imzalamadığımı biliyorum, bu da senin imzaladığın anlamına geliyor."

Normalde barışı korurum, bir şekilde yüzünü kurtarmasına izin veririm. Ama Brendan'ın gidişi bana verecek tek bir sikim bile bırakmadı.

"Bunu kanıtlayabildiğin zaman," dedim ona, sandalyemden kalkarak, "bana haber ver."

Brendan
Üç Buçuk Yıl Önce

Will'in düğününden üç hafta sonra İtalya'ya taşındım.

Bir aydır buradayım ve bisiklet turlarına liderlik ediyorum. Floransa'nın sıradan görünmesi ne kadar sürer bilmiyorum ama ben ıssız bir yerde bir çiftlikte büyüdüm... belki de asla.

Penceremin dışındaki sokakların sessiz olduğu tek zaman gecenin yarısı ve o zaman bile arabalar ve kapıların çarpma sesleri, ara sıra karanlıkta yankılanan bağırışlar var. Yine de bu hoşuma gidiyor. Sabahları hava bunaltıcıdır, kalktığımda kahve kokusu ve egzoz dumanı ile lekelenmiştir. Bu da hoşuma gidiyor.

Birlikte çalıştığım diğer Amerikalılar, Mike ve Sully, memleket hasreti çekiyorlar. Onlar özledikleri şeylerden bahsediyorlar -iyi Meksika yemekleri, hamburgerler, kaldırım boşluğu kavramını anlayan insanlar- ama ben bunların hiçbirini özlemiyorum. Özlediğim tek bir şey var, o da uzun zamandır istemediğimden emin olduğum şey.

Annem kaçmamam için bana yalvardı ama başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum. Ya gidecektim ya da Rob ve Erin'i birlikte izleyecektim, Rob'un her gün her şeyi berbat ettiğini, çok uzun süre beklediğimi hatırlatmasına katlanacaktım, gerçi bana bir şey hatırlattığından haberi bile olmayacaktı.

Erin'in beni dinleyeceğini neden düşündüm bilmiyorum. Neden diplomaları, işi ve 2000 dolarlık takım elbiseleriyle Rob yerine beni seçtiğini. Ama gerçekten öyle düşündüm. Bir yanım verdiği karardan dolayı ondan nefret etse de, mantıklı yanım onun daha iyi bir seçim yaptığını söylüyor.

Tatiller sona erdiğinde işler yavaşlıyor ve Mike ile Sully ayrılıyor, bu da Bike Tuscany'de İtalyan olmayan tek kişinin ben olduğum anlamına geliyor. Buranın yerlileri iyi ama onların da kendi işleri var. Yine de Colorado'da olmaktan daha iyi.

Bunu neredeyse her gün hatırlıyorum - ne zaman bir çiftin yanından geçerken Rob ve Erin'in ben ayrılmadan önce sahip oldukları o büyülenmiş bakışla baktıklarını görsem, ne zaman bir çiftin öpüştüğünü görsem. Ya da örneğin Rob beni arayıp beş yatak odalı bir ev aldığını söylediğinde.

"Neden beş yatak odasına ihtiyacın var, Hugh Hefner?" Ben soruyorum.

"Burada her zaman sadece ben olmayacağım," diyor. "Erin'i bilmem ama ben bir sürü çocuk istiyorum."

"Çocuklar mı? 25 yaşındasın. Daha evlenmedin bile."

"Yine de her şey yolunda," diyor. "Er ya da geç, umarım."

"Sence de biraz hızlı hareket etmiyor musun? Yani, daha geçen sonbahar onunla çıkmaya başladın." Sesimin kızgın geldiğini biliyorum. Umurumda bile değil.

"Henüz taşınmıyor. Gelecek yaza kadar beklememiz gerektiğini düşünüyor." Gülüyor ve bu gülüşte, telefonun içinden uzanıp onu yumruklayabilmeyi dilememe neden olan kirli bir kenar var. "Endişelenmiyorum. Erin'le her zaman istediğimi elde ederim."

Telefonu kapattığımızda, günün erken saatlerinde 50 mil bisiklete binmiş olmama rağmen uzun bir koşuya çıkıyorum. Kendimi cezalandırmaya mı çalışıyorum yoksa umursamayacak hale gelene kadar yoruyor muyum emin değilim ama her iki durumda da işe yaramıyor.

Erin
Mevcut

Sonraki iki gün boyunca Timothy hayatımı cehenneme çevirdi. Ofisin geri kalanının toplamından daha fazla işi bana yüklüyor. Bana söyledikten birkaç saat sonra projeler yaratıyor ve ilk taslakları istiyor. Çarşamba günü, herkesten iki saat sonra çıktığımı görüyor ve masama başka bir iş atıyor ve sabah ilk iş olarak teslim etmem gerektiğini söylüyor.

Suçtu üstlenmediğim için beni cezalandırmaya çalışıyor ve onunla annem arasındaki paralellikler beni şaşırtıyor. Nasıl oldu da hayatıma, sorunlar ortaya çıktığı anda beni otobüsün altına atmak isteyen bu kadar çok insanın girmesine izin verdim?

Eve dönerken Olivia'yı aradım. O da doğal olarak bırakmamı söyledi. Ayrıca Prius'una kolayca bir araba bombası yerleştirebileceğimi söyledi.

"Çok kolay. Bir kutu barut ve beş roket ateşleyicisi," diyor. "Tavsiye için size gelebileceğimi biliyordum."

Gerçek şu ki onu iş hakkında konuşmak için aramadım. Sadece Brendan'ın adını duymak, yeni dairesinin nasıl olduğunu görmek ve verebileceği diğer bilgileri öğrenmek istedim. Çocukları, Will'i, Peter ve Dorothy'yi sordum. Bir şeyler duymak için bekleyip duruyorum ama asla gelmiyor.

"Brendan'la konuştun mu?" Sonunda sordum.

"Hayır," dedi. "Neden?"

"Sadece yeni evinin nasıl olduğunu merak ediyordum."

Ve nasıl olduğunu.

Ve eğer biriyle çıkıyorsa, ve beni özliyorsa.

O gece dans pistinde beni öpmüş olmayı diliyor mu, yoksa bunu bir tür tuhaf sapma olarak mı görüyor, ki eminim beni gerçekten *öptüğü* zamanları da böyle görüyordur.

"Taşındığını bile bilmiyordum," diye düşünüyor. "Eminim rahatlamışsındır, ha?"

Ona öyle olduğumu söyledim. Ve şimdiye kadar söylediğim tüm yalanlar arasında, bu belki de en büyüğü.

Perşembe gecesi yine geç saatlere kadar ayaktaydım ve ECU'nun yeni öğrenci çeşitliliği girişimi hakkında dünyanın en az ilgi çekici tanıtım yazısı için metin yazarken gözlerimi açık tutmaya çalışıyordum ki kapı çaldı.

Son bir saat içinde Brendan'ı ne kadar çok düşünürsem düşüneyim, kapıyı açtığımda onu hayal edip etmediğimi merak ediyorum. Ama onu hayal ediyor olsaydım, şu anda olduğu gibi görünmezdi. O da Will de üzgün olduklarında taşa kazınmış gibi görünen bir yüze sahipler ve onunki de şu anda öyle görünüyor. Oturma odasına doğru ilerlerken, burada olabileceği nedenlerin bir listesini yapmaya başlıyorum ve hepsi de kötü. Kanepeye çöktü, öne doğru eğildi, ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu. Tüm vücudu gergin, sanki kaçmayı düşünüyormuş gibi.

"Özür dilerim," diyor sessizce. "Bu kadar geç gelmemeliydim."

"Brendan," diye mırıldandım, "beni korkutuyorsun. Her şey yolunda mı?"

"Hayır," diyor. Yere o kadar sert bakıyor ki bakışlarının halıdaki izini göremediğime şaşıyorum. "Bu gece annem aradı. Yarın lumpektomi olacakmış. Sanırım mastektomi gibi bir şey ama daha az invaziv."

Yerimde donup kaldım, hâlâ onun karşısında duruyorum. Bu doğru olamaz. Dorothy genç ve enerjik, o ve Will babalarını çoktan kaybettiler. Bu gerçek olamayacak kadar adaletsiz görünüyor -sanki beni hayatın başka türlü olacağına inandıran bir şey varmış gibi.

"Tanrım," dedim sonunda. "Özür dilerim. Kanser olduğunu bile bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum," diyor. "Kimse bilmiyordu. Haftalardır bunu kendine saklıyor. Sanırım sadece bu gece aradı çünkü Peter bir şeyler ters giderse diye onu buna zorladı..." Duruyor, sertçe yutkunuyor, kendini toparlıyor. "Yarın bir şeyler ters giderse diye."

"Hiçbir şey ters gitmeyecek," diyorum ona. Şu anda bunun üzerine yemin edebilmek için her şeyimi verirdim ama sanırım yapamam.

"Bana söylediğinde ne yaptım biliyor musun? Bir bara gittim. Bana söyledikten beş dakika sonra bir bara gittim. Orada istemediğim bir içkiyle oturmuş, hoşlanmadığım bir kızla eve gitmek üzereydim ki, annem beni görseydi ne kadar utanacağını anladım."

beni görebilirdi. 28 yaşındayım ve kötü bir haber alır almaz bir korkak gibi kaçıyor ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyorum."

Yanına oturdum ve elini sıktım. "Brendan, kötü haberleri kötü bir şekilde ele almak seni kötü yapmaz. Will'le konuştun mu?"

İç çekiyor. "Yapamam. Annem onun ve Olivia'nın şu anda çok fazla stres altında olduğunu düşünüyor. Ve yarıştan hemen önce Olivia'nın moralini bozmak istemiyor. Western States'ten sonra onlara söyleyecek."

Dorothy'nin Olivia'nın ırkı ve Will'in stres seviyesi hakkında kendi sağlığından daha fazla endişelenmesi gibi. Çocukları için her şeyi feda eder. Böyle bir ebeveyne sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir.

"Sanırım sabah Boulder'a gidiyorsun?" diye sordum.

Acı verici bir şekilde yenilmiş görünüyor. "Orada Will'e ihtiyacı var, bana değil. Ailemizdeki felaketlerin üstesinden hep o geldi. Ya bir şekilde durumu daha da kötüleştirirsem?"

"Kimse senden ameliyata yardım etmeni istemiyor." İkna olmamış görünüyor ve o kadar çaresiz ki izlemek acı veriyor. "Seninle gelmemi ister misin?" Düşüncesizce soruyorum.

Sanki az önce ona bir milyon dolar ya da özel bir uçak teklif etmişim gibi gözleri rahatlamıştı. "Yapar mısın?"

"Elbette, eğer yardımı olacaksa." Timothy'nin yarın sabah masasında olmasını istediği makaleyi kısa bir süre düşünüyorum ve umurumda olmadığına karar veriyorum. Eğer negatif sikleyebilseydim, sıklerdim.

"Evet," diyor hissedilir bir rahatlamayla. "Kesinlikle yardımcı olur."

Yaklaşıyorum ve o da beni hemen göğsüne çekiyor. Binlerce kez yaptığımız bir şey gibi doğal geliyor. Bu durumdan çok fazla keyif aldığımı biliyorum. Burnumun dibinde onun kokusu: sabun, yumuşatıcı ve biraz da alkol. Sıcaklığı ve büyüklüğü.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyor.

Bu duyguyu çok iyi bilirim. Ne zaman babam bulunamasa, ne zaman Sean tekrar kullanıyormuş gibi sesler çıkarsa, ne zaman annem bir şekilde incindiği için bana ağlasa, kendi çaresizliğimle boğulduğumu hissediyorum.

"Yapabileceğin şey yok," diyorum, "hayatta kalmaya çalışmaktan başka."

Uyandığımda, beni göğsüne sımsıkı sarmış olan Brendan'ın üzerine düşmüştüm. Uzun bacaklarından birini kanepenin kenarına atmış, diğerini de yere koymuş. Korkunç derecede rahatsız görünüyor ama uyanık ve gitmek için acelesi yok gibi.

"Erin?" diye
fısıldıyor. "Öyle
mi?"

"Bu gece konuşmak istediğim tek kişi sendin," diyor. "Will ve Olivia ile konuşabilseydim bile, yine de anlatmak istediğim kişi sen olurdun."

Gözlerimin hissediyorum. Kendi yalnızlığımı mahvetmekle o kadar meşguldüm ki

-Ama benimki geçici, Brendan'ınki değil.

"Bunu yaptığına sevindim."

Beni daha yakına çekiyor. "Neden bilmiyorum ama bu her şeyi daha iyi hissettiriyor."

Ona söylemiyorum ama bu şekilde yalan söylemek benim için de her şeyi daha iyi hale getiriyor.

Dorothy'nin ameliyatı saat 8'de yapılacaktı, bu yüzden uyandıktan kısa bir süre sonra hastaneye gitmek üzere yola çıktık. Yolda Timothy'ye e-posta gönderip hasta olduğumu söyledim. Orada çalıştığım dört yıl boyunca sadece bir kez hastalık izni almıştım, yine de kızacağımı garanti ederim.

Hastaneye vardığımızda, Dorothy'nin odasına geri götürülüyoruz. İçeri girdiğimizde o da Peter da hareketleniyor, ama bu bir tür sahte, panik heyecanı, bir annenin çocuğuna derisinden çıkan kırık kemiğin iyi olacağına dair güvence verirken gördüğünüz türden. Çok hızlı konuşuyorlar, çok yüksek sesle gülüyorlar ve Dorothy elimi sıkıp geldiğim için teşekkür ettiğinde gözleri yaşlarla doluyor.

Hemşire onu geri götürmek için geldiğinde sadece birkaç dakikadır buradayız. Brendan donup kalıyor; annesinin gitmesine izin vermek istemiyor, bunu yüksek sesle söylemek istemiyor. Bana bakıyor, paniklemiş ve kaybolmuş. Odayı geçip elini tutuyorum, sanki Olivia'nın üç yaşındaki oğlu Matthew'muş gibi parmaklarımı onunkilerin arasında dolaştırıyorum. Onu Dorothy'nin yanına çekiyorum, eğilip alnından öpüyorum. O da aynı şeyi yaparken elimi sıkıyor. Sonra onu odadan çıkarıyorlar, Peter da onları uzun koridorda takip ediyor.

Brendan yemek istemiyor, bu yüzden bekleme odasına gidiyoruz, orada omuzları çökmüş ve elleri kenetlenmiş bir şekilde oturuyor.

"Şu anda neye ihtiyacın var?" Ona sordum.

"Yok bir şey," diyor ama beni kendine yaklaştırıp bir kolunu omuzlarıma doluyor. Başımı göğsüne yaslıyorum ve rahatlamış nefesini saçlarımda hissediyorum. "Sadece sen."

İşinin bittiğini ve yoğun bakım ünitesinde olduğunu söylemeleri neredeyse iki saat sürüyor ve Peter'in geri dönmesine izin vermeleri de bir saat sürüyor. Dışarı çıktığında Brendan'ı içeri göndermeye çalışıyorum ama o reddediyor ve tekrar elimi tutuyor.

"Hayır," diyor. "Seni orada istiyorum."

Dorothy'yi görmek bir şoktu. Brendan'a asla söylemem ama kötü görünüyordu; cildi mavimsi bir renk alacak kadar solgun, kâğıt gibi ince ve kuruydu. Öleceğini söyleselerdi, bundan daha kötü görünmesini beklemesdim. Bir çizgisi hariç hepsini çıkardılar ama birçok yerinde morluklar ve bandajlar var, bu da pek iyi görünmüyor.

Brendan nasıl hissettiğini soruyor. İyi olduğunu söylüyor, ki bu doğru olamaz, ve eve gitmemiz gerektiğini söylüyor.

"Nasıl olsa bütün gün uyuyacağım," diyor.

Brendan tereddüt ediyor, bana bakıyor, tartışması gerekip gerekmediğinden emin değil. Sonunda kabul ettiğinde, arabayı getirmesini öneriyor, böylece o ve ben biraz "sohbet" edebileceğiz. Bunu en az onun kadar sinir bozucu buluyorum. Bir an kıpırdamadan duruyor, sanki reddetmek istiyormuş gibi, sonra da uzaklaşıyor.

O gittikten sonra elimi tuttu. "Buraya böyle geldiğin için teşekkür ederim. Sen olmasaydın Brendan için çok daha zor olurdu."

"Önemli bir şey değildi. Yardım edebildiğime sevindim."

"Hayır, hiçbir şey değildi. Ona bunu söylemekten nefret ediyordum, sırtını dayayabileceği kimse olmadığını düşünüyordum. Ve o öyle düşünmese bile sırtını dayayabileceği birine ihtiyacı var." İç çekiyor. "Gabi'den beri denemeyi reddediyor. Bir daha herhangi biriyle ciddi bir ilişki kurabileceğinden emin değilim."

Gabi'nin, her şeyin çok kötü bittiği eski kız arkadaşı olduğunu varsayıyorum. Onun kalbini elinde tutan bu kıza karşı bir an için kabaran bir kıskançlık hissettim, bu benim asla yapamayacağım bir şeydi.

"İnsanlar her türlü şeyden sonra iyileşir," diye cevap veriyorum. "Sizi şaşırtabilir."

"Belki," diyor inanmadan, insanların bir daha asla bir ilişkiye girmeyeceğinizi varsayması için bir şeyin ne kadar kötü bitmesi gerektiğini merak etmeme izin veriyor.

Brendan
Üç Yıl Önce

İtalya birkaç ay boyunca abartıldığı gibi yaşamıyor. Buraya "güneşli İtalya" adını kim taktıysa Kuzeybatı Pasifik'ten gelmiş olmalı, çünkü Colorado'da yedi güne bir gün güneş düşüyordu. İşler yavaşlıyor ve boş vakitlerimi iş arkadaşlarımla barlarda geçiriyorum. Nadiren yalnız kalıyorum ama boş. Erin'den uzak durmaya bu kadar kararlıyken istediğimi düşündüğüm her şey benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Havalar düzelmeye başladığında ve işler canlandığında Bali'ye taşınmayı düşünmeye başladım. Bu aynı zamanda aralarında Colorado'dan Gabrielle adında başka bir Amerikalının da bulunduğu yeni personel aldığımız zaman. Sully bu işi ayarladı ve bana e-posta göndererek kızın "çok seksi" olduğunu söyledi - kuzeni olduğu düşünüldüğünde bu biraz berbat bir durum.

Sahibi Seb, izin günümde onu gezdirmek için gelmemi istedi. Onu gördükten sonra kendisine teşekkür edeceğimi söyledi. Pazartesi sabahı ofise gittiğimde onu ön merdivenlerde beklerken bulduğumda, Sully'nin haklı olduğunu kabul etmek zorundayım. İtalya seksi kızlarla dolu, ama bu kız hepsini gölgede bırakıyor: sırtının yarısına kadar inen siyah saçlar, mükemmel bir ağız, badem şeklinde gözler.

İş arkadaşlarımla yatmıyorum ama tüm iş arkadaşlarım erkekken bu kurala uymak biraz daha kolaydı. Gülümsediğinde tüm yüzü aydınlanıyor ve bu kuralın resmen sona erdiğini anlıyorum.

Bulutlar dağılıyor ve sokak aniden altın rengine bürünüyor. Bu bir işaret gibi geliyor. Tek kelime etmedi ama düğünden bu yana altı ayda ilk kez umutlu hissediyorum. Belki de bana geride bırakmaya çalıştığım ama başaramadığım her şeyi unutturacak olan odur.

Erin
Mevcut

Boulder'dan eve döndükten sonra hem Rob hem de Timothy'den gelen çok sayıda cevapsız arama buluyorum. İkisiyle de gerçekten konuşmak istediğimi söyleyemem.

"Neredeydin?" Rob soruyor. "Cep telefonunu aradım. Ofisini bile aradım ve evde hasta olduğunu söylediler."

Ona Brendan'ın annesini anlattım. Dorothy'yi hayatının çoğunda tanıyor, bu yüzden işim bittiğinde sessizliğinin sadece şok olduğunu varsayıyorum.

"Bana," diyor sonunda, "*Brendan*'ı rahatlatmak için bir günlük hastalık izni aldığını mı *söylüyorsun*?"

"Şu anda ciddi misin?" diye sordum. "Sana 13 yaşından beri tanıdığın bir kadının kanser olduğunu söyledim ve senin endişen benim *hastalık izni* kullanmam mı? Bana nasıl olduğunu bile sormayacak mısın?"

"Tabii ki nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Ayrıca neler olup bittiğini de bilmek istiyorum, çünkü telefonda konuştuğumuzda sanki seni tanıımıyormuşum gibi geliyor."

"Evet, Rob, bu mantıklı," diye cevap veriyorum telefonu kapatırken. "Senin anlamadığına eminim."

Pazartesi günü ofise gittiğimde, bilgisayarımda Timothy'den gelen *ve üzerinde "Beni gör"* yazan uğursuz bir post-it vardı. *Hemen*. Olivia'ya tüm bunları daha sonra anlatacağımı hayal ediyorum - lanet bir gün izin aldığım için kaçınılmaz olarak azarlanacağım. Ve biliyorum ki dehşete düşecek -Timothy tarafından değil ama *benim tarafımdan*, bu arada alacağım tüm saçmalıkları yatarak karşılayacağım.

"Beni mi görmek istediniz?" Ofisine girerken sordum.

Birkaç saniye boyunca bilgisayarında bir şeylere bakmaya devam ediyor, ikimiz de onun tüm işinin *benim işimi* karıştırmak olduğunu bildiğimiz halde çalışıyormuş gibi yapıyor.

ve bir şekilde bu işin yaratılmasında etkili olmuş gibi davranıyor.

Sonunda bana döndü. "Cuma günü olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Hastalık izni aldım," dedim ona. "Çünkü hastaydım." "Ve aramalarımın hiçbirine geri dönmedin."

"Evet çünkü, tekrar ediyorum, hastaydım."

"Cuma öğleden sonra rektörün ofisi için o broşür maketine ihtiyacım vardı ve elim boş gitmek zorunda kaldım," diyor. "Seni itaatsizlikten yazıyorum."

Bıktım artık. Timothy sürekli bir sahtekar olduğunun ortaya çıkacağı korkusuyla yaşıyor. Bırakalım bununla kendi mezarını kazsın.

"Güzel," dedim açıkça. "Beni yaz."

Gözlerini kırıştırıyor. "*Asi* kelimesinin ne anlama geldiğini anlamamış olmalısın. anlamına gelir."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. İyi diyorum çünkü İnsan Kaynakları'na gidip dört yıl içinde ikinci hastalık iznimde telefonlarıma cevap vermediğim için bana ceza yazdığınızı açıklama fırsatını memnuniyetle karşılıyorum."

Kendimden biraz etkilendim. Ellerim öfkeden titriyor ama sesim sakın, neredeyse Olivia gibi sıkılmış ama potansiyel saldırı suçlaması olmadan.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sorar.

"Hayır, ben sadece bu koşullar altında herhangi birinin atacağı mantıklı adımlar hakkında sizi bilgilendiriyorum."

Korkutucu görünmek için elinden geleni yapıyor, bana ters ters bakıyor ve dimdik oturuyor. Ama nedense o kadar da korkmuyorum. O sadece küçük bir adam, başka kimseyi korkutamayacağını bildiği için çocuklara zorbalık eden türden ve ben çocuk değilim. Aslında, yıllardır bu durumda yetişkin olanın ben olduğumu ve belki de benden başka birinin bunu fark etme zamanının geldiğini düşünüyorum.

Erin
Mevcut

Sonunda Rob tekrar aradı ve kendimi açmaya zorladım. İkimiz de özür diliyoruz ama ikimizin de sesi üzgün çıkmıyor. Artık konuşmalarımızda zoraki bir nezaket var, sanki savaşılan iki ülke arasında bir anlaşma müzakere ediliyormuş gibi. Telefonu kapatmak beni rahatlatıyor. Bunu çok yakından incelememek için elimden geleni yapıyorum.

Brendan Salı günü Boulder'dan dönerken akşam yemeğine gelmek isteyip istemediğimi sormak için mesaj attı. Geçen Cuma hastaneden eve döndüğümüzden beri annesiyle ilgili gelişmeleri bana mesaj atarak bildirmesine rağmen onu şahsen görmedim. Bunun böyle kalması gerektiğini biliyorum ama hayır diyemiyorum. Annesi hasta ve desteğe ihtiyacı var. Ayrıca, bu şartlar altında şimdi bir şey olacak gibi değil.

Başka bir deyişle, karşı koyamayacak kadar zayıfım.

Evi Manitou Springs'in kalbinde, yeni ofisinin yakınında. Bölünmüş bir sıra evin üst yarısında yaşıyor - güncellenmeye çok ihtiyacı olan sadece iki oda, ancak Rob'un parlak McMansion'ından çok daha fazla zevkime göre. Buranın bir karakteri var: artık evlere koymadıkları türden pervazlar, doğru miktarda aşınmış muhteşem parke zeminler.

Ben etrafa bakınırken sırtıyor. "Eminim misafir süiti ve bilardo odalarının nerede olduğunu merak ediyorsunuzdur."

"Boyadıktan sonra çok güzel olacak," diye cevap veriyorum, onu tersleyerek. "Sadece o aptal hamağı indirdiğin için rahatladım." Birçok nedenden dolayı.

"Ben ," diye yanıtlıyor. "Yatak odasında."

Aynı anda hem hasta hem de heyecanlı hissediyorum. Neden heyecanlanayım ki? Tanrı aşkına, hamak deneyecek *değilim* ya.

Ben patates ve salatayla uğraşırken o ızgarayı yakmak için dışarı çıkıyor. Yemek yaparken mırıldanmaya eğilimliyim, bu yüzden o geri kendi küçük dünyamdayım, ellerini kalçalarımnda hissedene kadar orada olduğunu fark etmiyorum. Elleri, tıpkı oldukları gibi, asla sahip olmamam gereken yüzlerce farklı düşünceye ilham verdi.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Sesi sessiz bir gümbürtü, normal sesi değil. Nefesi boynuma geliyor, o kadar sıcak ve yakın ki yemin ederim bir santim geriye yaslansam dudaklarının baskısını hissedeceğim. Kollarımın arkasındaki ince tüyler diken diken oluyor.

"Bu bir sürpriz," diyorum nefes nefese. Aslında sürpriz değil ama şu anda doğru kelimeleri bulabileceğimi bile sanmıyorum.

Beni serbest bırakıyor, bir tabak almak için başının üzerine uzanıyor ve işte o zaman anımızın küçük bir mutfakta etrafımda manevra yapmasından başka bir şey olmadığını fark ediyorum. Burada o kadar aşık olmuşum ki, ben bunu pornoya layık bir ana dönüştürmeden bir tabak alma sürecinde bana dokunamıyor bile. Gerçekten kendime gelmem gerekiyor ama tıpkı yıllar önce yaptığım gibi bunun için çok geç olduğunu biliyorum.

Akşam yemeğinde Dorothy'nin radyasyon tedavisi görmesi hakkında konuştuk. Tümörün etrafındaki sınırlar temiz çıksa da emin olmak istiyor, bu yüzden önümüzdeki hafta sonu Olivia'nın yarışından döndükten sonra tedaviye başlayacak. "Ameliyattan bu kadar kısa süre sonra seyahat etmeyi planladığına inanamıyorum," diyorum ona.

İç çekiyor. "Biliyorum, ama sanırım lumpektominin iyileşmesi mastektomiden çok daha kolay oldu ve Olivia kazanırsa ve bunu görmek için orada olmazsa kendini asla affetmeyeceğini söylüyor. Ayrıca Peter ona yardım edecek. Tüm bunlar olana kadar ona sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğumuzu fark etmemiştim."

"Gördün mü? Bir ilişki içinde olmanın bazı faydaları var," diye azarlıyorum.

Bana kaşlarını çatı. "Gerçekten mi? Elindeki en iyi argüman bu mu? Meme kanserine yakalanırsam benimle ilgilenecek biri olacak mı?"

Yorgun bir şekilde iç çektim. "Peki, Brendan. Önemsendiğin tek şeye hitap etmeye çalışacağım: her zaman sevişebilirsin."

Yüzünü buruşturdu. "Lütfen annem ve Peter hakkında konuşurken bir daha bundan bahsetme. Zaten bu oldukça kötü bir argüman. Ben senden çok daha sık sevişiyorum."

Tabağıma bakıyorum. Elbette haklı, ama Rob ve ben pek tipik değiliz.

"Onun terfisi işleri değiştirdi. Sonsuza kadar böyle olmayacağına eminim." "*Terfisi* mi?" diye soruyor.

Sesindeki şaşkınlık beni onunla göz göze gelmeye zorluyor.

"Ben de tam sizin son birkaç haftadır farklı kıtalarda olmanızdan bahsediyordum," diyor. "O terfiyi *geçen* yaz aldı."

Brendan'ın sürprizi bana bir anlık netlik sağladı. Hâlâ gencim ve geçtiğimiz yıl boyunca hayatımın önemli bir kısmı neredeyse hiç var olmamıştı. Rob'la birlikte olmak için vazgeçtiğim şeylerin uzun listesine bir madde daha eklendi. Bu liste *çok* uzun. Bunun düzeltilip düzeltilemeyeceğini merak etmeye başladım.

Brendan'dan eve döndüğümde Rob'u arıyorum, görev icabı, başka bir şey için değil. Yataklı restoranları, korsan radyo istasyonlarını, ne kadar eğlendiğini duymak istemiyorum. Umurumda değil.

Bana bir gün önce aramadığı için üzgün olduğunu ama geç saate kadar dışarıda olduklarını ve eve geldiğinde sızdığını söyledi. *Fark etmedim* bile ama bunu kendime sakladım. Söyleyecek başka bir şey bulamadığım için eğlenip eğlenmediğini soruyorum, o da tahmin ettiğim gibi çoğunlukla aynı nedenle cevap veriyor ve katıldıkları bir atış yarışmasından bahsediyor.

"Christina'nın-" diye başladı, sonra sesi kesildi ve "ah, taşınması gerekiyordu" diye devam etti.

Christina yaygın bir isimdir. Orada Christina adında bir kız olması, kavga ettiğimiz Christina olduğu anlamına gelmez. Sayamayacağım kadar çok kez kendini ona atan Christina değil. Kesinlikle aynı Christina olamaz, çünkü altı *haftadır* orada olduğunu söylemeyi akıl edememiş olamaz.

"Denver'dan Christina olmasın." Bu bir soru değil, lanet olası bir uyarı, çünkü Denver'dan Christina *olmasa iyi olur*.

"Şey, evet," diye kekeliyor. "Yani, o birleşmenin kilit oyuncularından biri."

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu gerçeği bu kadar uzun süre kendine saklamayı başardığına inanamıyorum.

Yapabilirim.

İnanamıyorum.

İnanamıyorum.

İnanamıyorum. "Erin..."

diyor.

"Bunca zamandır orada mıydı?"

"Şey, onu burada tutmamız gerekiyordu-"

"Rob, sana onun oradaki *rolünün* ne olduğunu sormadım. Oradaki rolünün ne olduğu umurumda bile değil. Ben sana başından beri orada olup olmadığını sordum."

Sinirle oflayıp pufluyor. "Ben de sana anlatmaya çalışıyordum. Evet. Ona burada ihtiyacımız vardı çünkü-"

"Yani Christina, sana benim önümde sayamayacağım kadar çok kez asılan küçük fahişe, her gece yemek yiyip içtiğin bu insan grubunun arasında."

"Öyle bir şey değil. Biz bütün bir grubuz."

"Ve bunu benimle paylaşman altı *hafta* sürdü."

"Önemli bir şey değil," diyor inleyerek. "Umursamana şaşırdım. Çoğu zaman beni özlüyormuş gibi bile davranmıyorsun."

"Seninle Belçika'ya geldi mi?" Bana geziden bahsettiğini hatırlıyorum - sadece birkaç kişi gitmişti. Bu konuda ne kadar garip bir şekilde muğlak olduğunu hatırlıyorum.

"Bu bir grup meselesiydi. Asla hile yapmayacağımı biliyorsun" diye yanıtlıyor. Onun cevap vermemesi başlı başına bir cevap. Onunla gittiğine inanamıyorum. Bunca zamandır yalan söylediğine inanamıyorum.

"Yani sen gittiğinden beri Christina ile aranızda bir şey olmadı mı?" diye sordum. Sesim buz gibi. "Kesinlikle hiçbir şey."

Sessiz kalıyor ve o sessizlik anında, sadece bir tane olduğuna inandığım bir yerde bir olasılıklar dünyasının var olduğunu fark ediyorum. Onun sadakatine o kadar inanmışım ki, başka bir seçenek olabileceği aklıma bile gelmemişti. O her zaman doğru olanı yapacak ve beni asla Brendan'ın yaptığı gibi incitmeyecek kişiydi.

Bunun için her şeyden vazgeçtim ve bu bir yanılsamaydı.

"Bir gece öpüştük," diyor nefes verirken. "Sarhoştum ama durdum ve hepsi bu kadar."

"Ama sen daha fazlasını istedin." "Bunu hiç söylemedim."

"Bunu söylemene gerek yoktu Rob. Kız seksi ve ikiniz orada birliktesiniz ve kimseyle yatmıyorsunuz ve sen bunu yapmak istedin. Ve bu saçmalıkla daha bir ayın var-"

"Üç," diye araya girdi sessizce.

"Ne?"

"Şimdi Ağustos sonu diyorlar. Ama Haziran sonunda ziyaret için eve gelmeye çalışacağım."

Onun için kendimden vazgeçtim. Sevdiğim şeylerden vazgeçtim. Ona en hoşuna gidecek halimi sunmak için saklandım ve koşturdum ve karşılığında aldığım şey bu: ihmal yoluyla yalanlar ve yalnız geçirilen aylar ve sanki bu her şeyi telafi edebilirmiş gibi bana burada bir hafta sonu gibi küçük bir *kemik* atması.

"Hayır."

Bu kelime ağzımdan altı haftalık bir öfkeyle döküldü. *Hayır, Rob. Hayır, hayır, hayır, hayır, hepsine hayır. Aptal işine ve Christina'yla geçireceğin üç aya, hepsine.*

"Ziyaret etmemi istemiyor musun?"

"Bunu yapamam. Biz. Bunu yapamam. Bu şekilde ayrı kalamam. Şimdi bana Ağustos'a kadar bitmeyeceğini söylüyorsun. Bu berbat bir durum ve biliyor musun? Şu anda sana güvenmiyorum bile. Böyle bir şeyi benden altı hafta boyunca sakladın ve ben burada olduğum sürece, sen orada olduğun sürece ve tartışmaktan başka bir şey yapmadığımız sürece sana güvenmeyeceğim."

"Benden ayrılıyor musun?" diye soruyor. dayak yemiş gibi geliyor.

Ne dediğimi bilmiyorum. Bunu bitiriyor olamam, değil mi?

Nişanlıyız. Yetişkin hayatımın çoğunda onunla birlikteydim.

"Bilmiyorum. Ama artık bu saçmalığı kesinlikle yapmayacağım. Ben evimizde tek başıma otururken senin her gece bana *Christina* ile ne kadar eğlendiğini anlatmanı dinlemeyeceğim."

Sesimin boğuklaştığını hissediyorum. Tüm bunlar beni hayrete düşürdü. Başından beri orada olduğuna, bana sadece üç ay daha kalacağını söylediğine gerçekten inanamıyorum.

"Beş ay, Rob. Sen dönene kadar beş ay olacak. Ve bu saçmalık. Bana bir kere bile sorun olup olmadığını sormadın."

"Sen asla gibi davranmadın, hatta önemsedin. Ben demek ciddiğim, bitti

Christina?" sorar. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, Christina için değil. Bizim üzerimizde," diyorum ona. "Seni seviyorum ama artık bu durumdan mutlu değilim. Eve döndüğünde işe yarayacak mı bilmiyorum ama şu anda işe yaramadığını biliyorum. Bugünlerde seninle yaptığım her konuşma çok yorucu ve bu saçmalığı bir an bile dinlemeyeceğim. Ne kadar eğlendiğini başkasına anlat. İnanamıyorum..." Durmak zorundayım yoksa gözyaşlarına boğulacağım.

"Erin, hadi ama tatlım. Bunu şimdi yapma. Üzgünsün. Büyük kararlar vermenin zamanı değil. Bak, yarın ararım. Sen işe gitmeden önce ararım ve Skype'tan konuşuruz. Yüzünü görmem gerek."

Bunu yapmayacağım. Onun yüzünü görme fikri bile ağlama isteği uyandırıyor. Bu sadece yapılması gerektiğini bildiğim şeyi yapmamı zorlaştıracak.

"Hayır, Rob. Bunu şimdi yapıyoruz. Senden o kadar az şey istiyorum ki, şu ana kadar bana Ağustos'a kadar kalacağını söylemek aklına bile gelmedi. Sabahları kalkmak istememe neden olan her şey senin yüzüne gözüne bulaştırdığın şeyler. Bunu yapmana izin verdiğim için bu benim hatam, ama aynı zamanda benim mutluluğumu, gidişatı düzeltmeye çalışacak kadar önemsemediğin için de senin hatan."

Sonunda konuştuğunda sesi sertti. "Tanrım, Erin. Bütün bunlar nereden çıktı? Neredeyse dört yıldır birlikteyiz ve sen bana bunu *şimdi mi* söylüyorsun?"

"Şimdiye kadar bunu kendimin bile fark ettiğini sanmıyorum.

Son zamanlara kadar." "Bunun bitmesini istemiyorum," diyor.

Ben de bilmiyorum, tam olarak değil. *Ne* istediğimi bilmiyorum. Rob ailemden biri gibi. Onunla kendi ailemden daha fazla zaman geçirdiğim kesin ve bana onlardan daha iyi davrandı, en azından yakın zamana kadar.

"Eve döndüğünde bunu çözeceğiz," diyorum ona.

"Yani ne diyorsun? O zaman baştan mı başlayacağız? Bu arada ne olacak?"

"Her gece burada oturup ne yaptığını ve Christina'nın seninle olup olmadığını merak etmeyeceğim. O yüzden ne istersen yap."

"Ne oluyor Erin? Başka biriyle birlikte olmak istemiyorum. Seni seviyorum. Hayatımızı seviyorum. İstediğim şey bu."

Çok geç söylenmiş doğru sözler. "O zaman," diyorum telefonu kapatırken ona, "muhtemelen daha önce böyle davranmalıydın."

Erin
Mevcut

Telefonda çok kararlıydım. Ama görüşme bittikten sonra, umutsuzca her kelimesini geri alabilmeyi diliyorum. Burası, Rob'la birlikte, neredeyse son üç yıldır benim evim oldu. *O* benim evimdi.

Ona döndüğünde her şeye yeniden başlayabileceğimizi söylemek benim güvenlik ağımdı. Eve döndüğünde ne olacağının benim seçimim olacağı varsayımına dayanıyordu, ama ya değilse? Christina'yla yatacak, aslında ona yatmasını ben söyledim, değil mi? Ya onu seçerse ve eve döndüğünde denemek bile istemezse? Onu cezalandırmak istedim ama sadece kendime zarar verdiğimi fark etmem çok olası görünüyor.

Ertesi gün uyandığımda sanki hiç uyumamışım gibi şişmiş hissediyorum. Gecenin çoğunda ağlamak bunu yapar. İşe gittiğimde ağlamayı bırakmış olsam da öyle hissetmiyorum. Görünüşe göre öyle de görünmüyor.

"Neyin var senin?" diye soruyor Harper, odama girerken bana şüpheyile bakıyor. "Dur tahmin edeyim: Tim *paydaş* kelimesini çok fazla kullandı ve sen de onu bıçaklayarak öldürdün, öyle mi?"

"Gerçekten Tim'i bıçaklayarak öldürsem ağlayacağımı mı düşünüyorsun?" Titrek bir kahkahayla soruyorum. Ve sonra ağlamaya başladım.

Ona ayrılıktan, ayrılıktan, ayrılıktan bahsediyorum - buna ne diyeceğimden bile emin değilim. Rob'un bana haber bile vermeden seyahatini nasıl tekrar uzattığını, son zamanlarda onun yüzünden ne kadar çok şeyden vazgeçtiğimi fark ettiğimi anlatıyorum.

Ve ona Christina'dan bahsettim. *Bu* işi bitirdi. "İyi ki kurtulduk" dedi.

"Rob'u sevdiğini sanıyordum."

"Hayır, düğünleri seviyorum" diyor. "Rob'u çok az *tanıyorum* çünkü sürekli işte. Hiç dışarı çıkmıyor ve sadece *bir* tatil partimize gelebildi. Yani iyi ki kurtulduk."

"O hile yapmadı, Harper."

"Sana söylemeden altı hafta boyunca o kızla takılmak mı? Onunla Belçika'ya gitmek?" diye alay ediyor. "Cidden aldatmadığına inanıyor musun?"

"İstiyorum."

Sanki benim için üzülyormuş gibi bakıyor, ki bundan nefret ederim.

"Önemli değil," diyor. "Sana söylemeliydi ve bunca zaman seni hafife .
İyi ki kurtulmuşsun."

Bu bana doğru kararı verdiğim konusunda güven vermeli, ancak başka birinin hayatını siyah ve beyaz olarak özetlemek her zaman kolaydır: kötü, düşüncesiz bir erkek arkadaş, aldatmış olabilir. Olaylar nadiren bu kadar nettir.

Belki de yapmaması gereken şeyler yaptı. Belki de o şeyleri yapması için onu ben cesaretlendirdim. Belki de başından beri biraz daha iddialı ve açık sözlü olmalıydım. Ve ayrıca, en önemlisi, mutluyduk. Akıl almaz derecede mutlu değildik ama kimsenin mutlu olduğuna inanmıyorum. Ve şu anda da akıl almaz derecede mutlu olduğum söylenemez. Belki de nispeten iyi bir hayattan bir hiç uğruna vazgeçtim.

Eve döndüğümde, kendi belirsizliğimden ve vermem gereken kararlardan dolayı bitkin ve bunalmış hissediyorum; örneğin, burası yaklaşık üç yıldır benim evimken, yaşayacak bir bulmak gibi. Bu evdeki her boya rengini, her mobilya parçasını ben seçtim. Taşınmanın böyle bir kesinliği var. Rob'a mesaj atıp, sabah Squaw Valley'e gideceğim için eşyalarımı toplamam için bana bir hafta süre vermesini istiyorum ve o da hemen arıyor.

"Bebeğim, kımıldama. Burası senin de evin. Gel hadi. En azından ben dönene kadar kal. Lütfen."

Bilemiyorum. Bağımsızlığımı ilan edip hala lüksün kucağında yaşamak, onunla birlikte olmanın hayatımı daha iyi hale getirdiği tüm yollara geri dönmek için baştan çıkarılmayı beklemek kaygan bir yokuş gibi görünüyor.

"Rob, belki de tek başıma olmam gerekiyordur, tamamen tek başıma, böylece bunu tekrar denediğimizde temiz bir başlangıç yapmış oluruz."

"Bunu tekrar yapıyoruz. yarayacak. Bunu biliyorum.
Geri döndüğümde göreceksin. O yüzden gitme."

Ona bilmediğimi söyledim. Telefonu kapattıktan sonra fark ettim ki istediğim şeyleri görmezden gelmeye devam ediyor. Ben de ona mesaj atıp taşınacağımı söyledim. Ve temelli eve dönene kadar beni bir daha aramamasını istedim.

Brendan
Üç Yıl Önce

Gabi inanılmaz biri. Ve bu sadece görünüşü değil, güzel kadınlarla dolu bir ülkede insanlar hala sokakta durup ona bakıyor. Eğlenceli, rahat ve çok zeki biri; önümüzdeki sonbaharda Stanford'da tıp fakültesine başlayacak. Bisiklet sürerken bana ayak uydurabildiği gibi bir sohbeti de kolayca sürdürebiliyor. O buraya gelmeden önceki aylarda, İtalya'da yolumu düzüyordum. Şimdi başka biriyle yatmaktansa onunla takılmayı tercih ediyorum.

Onun yanında olmak, benim de belki biraz ev özlemi çektiğimi fark etmemi sağlıyor. Aynı kültürel referanslara sahip olduğunuz, geçmişinizin çoğunu paylaştığınız biriyle konuşurken belli bir rahatlık var. Örneğin *Talladega Nights*'tan alıntı yapabiliyorum, o bana deliymişim gibi bakmadan. Sahip olduğumu bilmediğim bir boşluğu dolduruyor ve henüz birlikte yatmamış olmamızı bile umursamıyorum - yine de o kirpiklerinin altından bana baktığında bazen bunun olmasını beklerken patlamayacağımı merak ediyorum.

Kendimi sık evden bahsederken buluyorum. Neredeyse her lise Rob var -sarhoş geceler, King's Chef'te burrito yediğim akşamdan kalma sabahlar- ve bana ona son zamanlarda olduğu gibi kızmadığım zamanları hatırlatıyor. Gabi'nin anlatacak daha az hikâyesi var çünkü o benden çok daha azimli bir öğrenciydi ve tıp fakültesine hazırlanmak onun tüm boş zamanlarını tüketti. Bana kötü biten iki ciddi ilişkisi olduğunu, ancak pek gündelik flört yaşamadığını söyledi. İlişki geçmişimi soruyor ve ben cevap vermekte isteksizim - eğer güvence arıyorsa, gerçeğin herhangi bir şey sunacağından şüpheliyim. Hiç kimseyle bir aydan uzun süre çıkmadım.

"Yani hiç aşık olmadın mı?" diye soruyor.

"Sanırım bir kere aşık oldum," diye itiraf ediyorum.

"Bu kızı bu kadar özel yapan neydi?"

Ona ne diyeceğimi bilemiyorum, çünkü tek bir şey değildi. Erin'in bakışlarıydı, ama aynı zamanda gülüşü ve başını eğiş şekliydi.

Dikkatle dinlediğinde, akılsızca bir şey yaparken şarkı söyleme şekli ve bir şey onu heyecanlandığında gözlerinin nasıl parladığı.

"Bilmiyorum," dedim ona. "Sadece her şey vardı."

"Sanki onu unutamamışsın gibi konuşuyorsun," diyor

Gabi.

"Hiçbir zaman bitecek bir şey olmadı," diye cevap veriyorum. "Bir kere bile dışarı çıkmadık. Ve şimdi en iyi arkadaşım ile birlikte."

"Ah," diyor.

"değil. Zaten hiçbir zaman yürümeyecekti."

Bu kendime her zaman söylediğim bir şey ve muhtemelen doğru. Keşke doğru *olduğunu hissetseydim*.

"Belki de benimle burada buluşman gerekiyordu," diye öneriyor.

Umarım haklıdır.

Erin
Mevcut

Perşembe sabahı, Olivia'nın yarışına gitmek üzere Brendan'la havaalanında buluştuğumuzda, en azından her şey yolundaymış gibi davranacak kadar iyileşmişim. Ve gerçekten o kadar da üzgün *değilim*. Brendan'ın her şeyin içinde ne kadar iyi görüldüğünü düşünecek kadar da üzgün değilim. Şu anda haki bir şort ve lacivert bir tişört giyiyor; süslü bir şey değil ve yine de tamamen yenilebilir görünüyor.

Brendan'ın şimdiye kadar Rob'dan haber aldığını varsayıyorum. Muhtemelen bu konuyu açmamı bekliyordur ki bunu yapmayı planlamıyorum çünkü gerçekten tartışmak istediğim bir konu değil. Her şey normalmiş gibi davrandığı için minnettarım.

Koltuklarımızı bulduğumuzda ona "Seni uyarmalıyım," diyorum. "Uçaklarda beni uyutan bir şey var. Bu yüzden muhtemelen horlayacağım ya da üzerine salyamı akıtacağım."

"Sen sürekli uyurken zavallı Rob nasıl mil yüksekliğindeki kulübe katılacak?"

Gülümsemem biraz duraksıyor. Biliyor *olmalı*. Belki de Rob'un ayrılığımızla ilgili yorumunu duymuştur, yani inkar edilemez bir şekilde tekrar bir araya geldiğimizi.

"Rob'la *tanıştın* mı? Onun bunu yaptığını gerçekten hayal edebiliyor musun?" Göz ucuyla bana bakıyor. "Ama sen yapardın?" "Yorum yok."

"Her zaman biraz vahşi bir tarafın olduğunu hayal etmişimdir."

"Beni yatakta hayal ederek çok zaman geçirdin, değil mi?" Alay ediyorum.

Gözleri uzun bir an boyunca ağzımın üzerinde kalıyor ve bu sırada kalbim tekrar tekrar yerinden fırlayacakmış gibi oluyor.

"Yorum yok. Uyumaya git, Erin."

Gözlerimi kapatıyorum, az önce uykuyu imkânsız kılacak bir konuşma yaptığımızdan eminim. Brendan'la seks yapmayı kaç kez hayal ettim? Sayısız. Rob'la bile kaç kez gözlerimi kapatıp Brendan'ın yüzünü hayal ettim? Bu konuda kendimi suçlu hissediyorum, evet, ama bu gerçekten başkalarının yaptığından çok mu farklı? Sanırım nişanlığımın en iyi arkadaşı olmasaydı daha iyi olurdu, ama Brendan benden çok önce kafamın içindeydi.

Rob'un varlığından bile haberim yoktu. Ve kendi beyniniz üzerinde uygulayabileceğiniz çok fazla kontrol var. Tanrı biliyor ya, denedim.

İniyoruz ve kiralık arabayı alıyoruz. Reno havaalanından Tahoe'ya 45 dakikalık bir yolculuk, Squaw Vadisi'ne gitmeden önce hızlı bir yürüyüş yapmayı planlıyoruz. Bu da 45 dakika boyunca Brendan'ın fren yaparken kalçalarının esnemesini, geniş elini vites koluna dayamasını, sanki tüm dünyaya hükmediyormuş gibi koltuğunda arkasına yaslanmasını izlemek anlamına geliyor. Brendan'ı araba kullanırken izlemenin etkisi, buraya gelirken onunla ilgili mümkün olan en kirli rüyayı *görmeden* hafif pornografik olarak tanımlanabilir. Yani şu anda ya yaşayan en şanslı kızım ya da en çok işkence gören. Belki de ikisi de.

Ona gizlice bir göz atıyorum; profilinin temiz hatları, esnemediği zamanlarda bile açıkça belli olan pazuları. Şu anda şehvet duyamayacak kadar üzgün olmalıydım ama belli ki değilim. Ve haftalarımı Rob'dan başka birini arzularak geçirdiğim ve şimdi de bunu yapıyor olduğum gerçeği, Christina olayında belki de inanmak istediğim kadar ahlaki bir üstünlüğe sahip olmadığımı düşündürüyor.

"Rob gittiğinden beri neden Amsterdam'a gitmedin?" Brendan sanki aklımı okumuş gibi aniden soruyor. Acaba ayrılık için beni mi suçluyor, aynı şekilde ben de bir ölçüde kendimi suçluyorum.

"Sanırım yapmalıydım," diye cevap veriyorum. "Ama ilk başta uzun süre gitmiyordu ve burada her zaman çok uzun saatler çalışıyor, zaten benim için zamanı olmayacağını düşündüm." *Ancak Christina için bolca vakti olduğu açık.*

"Senin yerinde olsaydım, sadece sevişmek için giderdim. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre nasıl dayandığını bilmiyorum."

Sanırım aslında Rob'un neden böyle davrandığını anladığını söylüyor. bu kadar uzun süre dayanamadı ve bu beni rahatsız ediyor.

"Muhtemelen *bir hafta* dayanmayı hayal bile edemezsin," diye cevap veriyorum gözlerimi devirerek. "Ama bu, ihtiyacım olduğunda kendi başıma halledebileceğim bir şey."

"Tanrım," diye inliyor. "Böyle şeyler söyleme."

"Bunun nesi yanlış? Erkekler yapıyor. Ben neden yapmayayım?"

"gerektiğinden değil. Orada oturup kışının hemen altında biten bir şort giymemelisin ve bu görüntüyü kafama sokmamalısın."

Şaka yaptığını düşünerek gülüyorum ve sonra çenesindeki gerginliği fark ediyorum. Gözlerim kucağına kayıyor, bir dakika önce orada olmayan belirgin bir şişkinliği fark ediyorum.

"Oh," diyorum beceriksizce. "Tanrım, Brendan. Gururum okşandı. Muhtemelen biz ayrılmadan önce süper modellerle yaptığın üçlü seksin etkisini azaltacağını düşünmüştüm."

Göz ucuyla bana pis bir bakış attı. "O kadar da kötü değilim."

"Seni yargılamıyorum. Eğer 28 yaşında seksi bir erkek olsaydım, muhtemelen ben de yapardım."

"Evet, ama bence benimle ilgili imajınız gerçeklerden çok Rob'un bazı saçmalıklarına dayanıyor."

"Bu Rob'un saçmalıklarından biri değil. Birlikte çalıştığımız o yaz boyunca, hayatım boyunca *taniştığım* kızlardan bile daha fazlasını eve getirdin."

"24 yaşındaydım, Erin, 24 yaşında ve aptaldım, biraz param ve hayatımda ilk kez kendi dairem vardı. Bu, şu anda olduğum kişi olduğum anlamına gelmiyor."

"Hayır mı? O hamakta kaç kızla birlikte oldun?"

"Dürüstçe mi? Tek bir tane bile."

Ona inanamayarak bakıyorum. "Neden?"

"Hamağı seks yapmak için almadım. Evime kız çağırmıyorum."

"Asla mı?"

"Seksi ayrı tutmak en iyisidir, böylece kimse bunun bir anlamı olduğu fikrine kapılmaz."

Bir anlamı olsaydı dünyanın sonu mu olurdu Brendan?

Sormuyorum çünkü onun için cevabın evet olduğundan oldukça eminim.

Brendan'ın hız sınırına uyamaması sayesinde Rubicon patikasına beklenenden daha hızlı varıyoruz ve Brendan'ın normal bir hızda yürüyememesi sayesinde patikayı herkesin yürümesi gerekenden daha hızlı yürüyoruz. Yolun sonunda bir süre oturup manzarayı seyreliyoruz.

"Burası turlara öncülük etmek için harika bir alan olurdu," diyor iç çekerek, bir kayaya yaslanıp gözlerini kapatarak.

Küçük bir panik hissettim. Daha iki ay önce bile eve taşınmasını istemiyordum. Şimdi taşınması fikri beni biraz hasta ediyor. "Colorado'dan daha mı iyi?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Aslında benzer. Pek çok farklı şeyi denemek için iyi bir yer."

"'Farklı' derken ne demek istiyorsun? Sadece bisiklet turları düzenlediğinizi sanıyordum."

"Hayır. Bir yere gittiğimde hepsini denemek istiyorum-bisiklet, yürüyüş, kaya tırmanışı. İnsanların tek bir aktivite seçmek zorunda olduklarını hissetmelerini istemiyorum. Henüz bunu yapamıyorum ama eninde sonunda çoklu spor turları, kişiselleştirilebilen şeyler sunacağım. Colorado'da sadece bir haftası olan biri mümkün olan her türlü deneyimi yaşayabilecek."

"Kendi şirketinizi kurma kararınızın ardında fedakârlık olduğunu asla tahmin edemezdim."

Gülümsüyor. "O kadar da fedakârca değil. Bu deneyim için bir sürü para almayı planlıyorum." Ayağa fırlıyor ve beni yukarı çekmek için elini uzatıyor.

"Acelen mi var?" Ben soruyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor, "ama burada yapabileceğin ama evde yapamayacağın bir şey var, o yüzden bir pitstop yapmamız gerekiyor."

Beni körfeze bakan yüksek kayalıklara doğru götürüyor. Tam manzarayla ilgili bir şeyler söyleyecektim ki, hiçbir uyarıda bulunmadan ya da tereddüt etmeden tişörtünü çıkardı. Bakakaldım. Bakmamam gerektiğini biliyorum ama göğsü... kendi takvimini ve hatıra pulunu hak ediyor. "Hazır mısın, Doyle?" diye soruyor.

Atlamaktan bahsettiğini biliyorum ama bir an için aklım başka bir yöne gidiyor. Ben bir yanıt hazırlayamadan o dalıyor.

Bir an sonra yüzeye çıkıyor, yüzündeki suyu silkeliyor ve kayalardan uzaklaşmak için yavaşça kulaç atıyor. Aynen böyle, tekrar bakmaya başladım.

"İçeri gel!" diye sesleniyor. "Oldukça sıcak. Altında bir kaynak olmalı."

Buralarda kaplıca olduğunu hiç duymadım ama arabaya dönmeden önce kesinlikle birkaç şeyi serinletmem gerekiyor. "Arkanı dön."

"Soyunmayı düşünmüyorsun, değil mi?" diye soruyor. "Günün ortasındayız."

"Karşı konulmaz olduğumu biliyorum ama giyinik olarak atlamayacağımdan eminim. Geri yürürken donarak öleceğim. Sadece arkamı dön."

Gözlerini gerçekten gereksiz bir şekilde devirerek söyleneni yapıyor. Cesaretimi kaybetmeden önce sütyenimi ve külotumu çıkarıp atlıyorum.

Aşağıya daldım, suyun o kadar soğuk olduğunu keşfettim ki bir anlığına felç oldum. Beni tekrar yüzeye çıkaran şeyin sadece onu anlamsızca dövme arzusu olduğundan eminim.

"Orospu çocuğu," diye soluyorum çıkarken.

Gülmeye başladığını duyana kadar gözlerim açılmamıştı bile. "Seni lanet yalancı."

Ben güneşin ısıttığı kayalara tırmanırken, yarı çıplak ve görüp görmemesini umursamayacak kadar üşümüş bir halde kendimi dışarı atarken gülmeye devam ediyor. Tepeye ulaştığımda kayalara doğru yüzdüğünü duyuyorum. Kendi kıyafetlerime bürünmeden önce onunkileri kurulamak için kullanıyorum.

Hala gülüyor, piç kurusu.

"Özür dilerim," diye seslenerek dışarı tırmanmaya başladı. "Eminim kendini daha iyi hissediyorsundur, değil mi?"

"Birazdan hissedeceğim kadar iyi değil," diye cevap veriyorum, kıyafetlerini toplayıp suya atıyorum.

Kayaya uzanıp güneşleniyorum, o eşyalarının peşinden atlarken kendi kendime gülüyorum. Bu, Rob'la asla gerçekleşmeyecek bir andı. Kısmen, çünkü Rob ilk etapta atlamazdı ve kesinlikle sıcaklık hakkında yalan söylemezdi. Ama ben de onun kıyafetlerini atmazdım. Hiç böyle bir ilişkimiz olmadı ve keşke olsaydı.

Birkaç dakika sonra Brendan'ın gölgesinin üzerimde belirdiğini hissediyorum ve daha gözlerimi açmadan sıırıslam olmuş giysilerini yüzüme ve göğsüme sürüyor.

"Şimdi ödeştik," diyor yanıma uzanırken sıııtarak.

Ben gülüyorum, o da gülüyor ve sessizce ne kadar mutlu hissettiğime hayret ediyorum. Evet, güzel bir yürüyüş yaptık ve hava da güzeldi ama içimden bir ses onunla herhangi bir havada herhangi bir şey yapıyor olabileceğimi ve aynı şekilde hissedeceğimi söylüyor.

"Bugün mükemmel bir gün oldu," diyorum ona.

"Burada farklı bir insan gibisin," diyor.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Nasıl yani?"

"Seninle ilk tanıştığım zamanki gibisin. O zamanlar küçük bir fişek gibiydin. Her şeye hazırdın. Mutluydun. Rob ile birlikte olduğunda her şey bitmiş gibiydi."

İç çekiyorum. "Eninde sonunda bunu tartışmak zorunda kalacağımızı bilmeliydim." "Neyi tartışmak?"

"Ayrılık," diye cevap veriyorum, ona bakarak. "Başka ne var?"

Kaskatı kesilir ve yavaşça oturur. "*Ne ayrılığı?*" Şaşırmış görünüyor. Ve çok mutsuz.

"Bildığınızı sanıyordum. Bu kadar üzgün görünmene şaşırdım - daha iyi birini bulması en büyük dileğin değil miydi?"

"Üzgün değilim ve daha iyi birini bulacağını da düşünmedim, sadece..." Kafasını sallıyor, sanki bunu aklından çıkaramıyormuş gibi. "Neden?"

Pek çok nedeni var ama ben onunla ilgili olmayanlara odaklanıyorum. "Bir süredir anlaşıyorlardık. Ve sonra Christina hakkında bir bomba patlattı-"

"*Christina mı?*" diye soruyor. "Bana orada *Christina* ile takıldığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Tek yaptıklarının öpmek olduğunu söylüyor. Ama altı hafta boyunca bir kez bile onun adını anmadı, ta ki diğer tüm çalışanlardan bahsettiği sırada kazara ortaya çıkana kadar. Bu yüzden olayların tamamen masum olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

Brendan'ın yüzü sertleşir. "Ben de buna inanmakta zorlanıyorum."

Ona söylediğim ikinci kişi ve ikisi de Rob'un beni aldattığını düşünüyor. Rob'u onlardan daha mı iyi tanıyorum yoksa inanılmaz derecede saf mıyım?

"Sanırım artık onunla bol bol yatıyor," diyorum. Neşeli görünmeye çalışıyorum ama sesim kısık çıkıyor.

Kolunu bana doluyor, ben de omzuna yaslanıyorum.

"Çok üzgünüm, Erin."

Üzgün olmasından *nefret ediyorum*. Sanki gerçekten bir şey kaybettiğimi onaylıyor gibi.

"Ben iyiyim," diyorum gözlerimi fırçalayarak. "Gerçekten. Ve hiçbir şey tam olarak bitmiş değil. Sadece o eve gelene kadar ara veriyoruz, sonra bakarız."

"Neden sadece bitirmedin?" diye soruyor, aniden sinirlenerek. "Bundan çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Uzun zamandır birlikteyiz, Brendan. Bu bir gecede vereceğin bir karar değil. Aldatmadığına yemin etti ve ben ona inanıyorum." *Sayılır*.

Tişörtünü aniden eker. "Güneş yakında batacak. Yola çıkmaya hazır mısın?"

Öğleden sonramızın böyle üzücü bir notla bitmesine üzülererek başımı sallıyorum. Ayrıldığım için benden daha mutsuz görünüyor ki bu çok da mantıklı değil.

Sessizlik içinde arabaya doğru yürüyoruz. Güneş solmaya başladı ve yokluğunda soğuk kemiklerime işliyor gibi görünüyor. Keşke ayrılıktan hiç bahsetmeseydim. Her şeyin üzerine çökmesinden nefret ediyorum.

Sonunda arabaya döndüğümüzde soğuktan titriyordum. Yerimde zıplayıp ısınmaya çalışıyorum. "Bagajı açabilir misin?" diye sordum. "Sweatshirt'ümü giymem lazım."

"Siktir," diye tıslıyor. Otoparkın ortasında elleri ceplerinde olduğu halde durdu.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Bana kocaman gözlerle . "Anahtar bende değil."

"Anahtarım yok da ne *demek*? Onu şortunun cebine koyduğunu gördüm!"

"Evet," diyor. "Emerald Körfezi'ne attığın şortlar."

Bir saat ve bir Hertz çalışanıyla birkaç sinirli konuşmadan sonra, yedek anahtarı almak için Tahoe ofisinin açılacağı sabaha kadar beklememiz gerektiği sonucuna vardık. Hava karardı ve ben dayanılmaz derecede üşüyorum.

"ok üzgünüm," diye fısıldıyorum Brendan'a yüzüncü kez.

Sırıttıyor. "Gerçekten sorun yok. Aramızda acı çeken bir tek sen varsın, Frosty."

Bu doğru. Hayatımda hiç bu kadar üşüdüğümü hatırlamıyorum ve kışın hava sıcaklığının 30 dereceyi bulduğu bir eyalette yaşıyorum.

Mutsuzluğuma ek olarak, Tahoe'da büyük bir kongre düzenleniyor ve Uber ile şehre indikten sonra, *bir* çift kişilik yatağı olan tek kişilik bir oda bulmamız bir saatten fazla sürdü.

"Başka bir şey yok mu?" Brendan yalvaran bir sesle sorar.

Kadın bilgisayarına bakar. "Özür dilerim. şu anda elimizdeki tek şey bu."

Brendan ona, "O zaman başka bir yere bakınız," der. "Yine de teşekkürler."

"Hayır, duble de olur," diye itiraz ediyorum, dişlerim gıcırıyor.
"Donuyorum, Brendan. Lütfen."

Bir kez daha yüzünde sanki ondan Everest'e tırmanmasını istemişim gibi bir ifade belirdi. Duygusal ya da başka bir şey hissetmek için çok soğuk olmam dışında muhtemelen duygularımı incitirdi.

O bize yiyecek bir şeyler bulmak için sokağın karşısına koşarken ben dünyanın en uzun sıcak duşunu alıyorum ve ateşim normale bu gecenin ne kadar garip olabileceğini anlamaya başlıyorum. Brendan kocaman. O çift kişilik yatak muhtemelen tek başına onun için çok küçük ve bu gece orada iki kişi olacağız. Ve birimiz neredeyse iki aydır seks yapmadı. Bu düşünceyle normal nefes alamıyordum gibi hissediyorum.

Ben banyodan çıktığımda o geri dönmüştü, üzerimde sadece bir havlu vardı çünkü giysilerim hâlâ ıslaktı.

"Sana sokağın karşısından bir tişört aldım," diyor, "böylece bu gece giyecek kuru bir şeyin olacak."

Bana üzerinde "I Put the 'Ho' in Tahoe" yazan bir tişört uzatıyor ve yüz ifademi izlerken gülmeye başlıyor. "Bulabildiğim tek şey buydu."

Kendisine son derece rahatsız edici olmayan bir tişört satın aldığını belirtme zahmetine girmiyorum; sadece kuru bir şeyler giyeceğim için heyecanlıyım. O duş alırken ben de yemek yiyorum, onun içeride çıplak olduğu fikrine odaklanmamaya çalışıyorum. Harper benim olsa ne yapardı? Şu anda bu yatakta oturup çizburger yemeyeceğine adım gibi eminim. Banyo kapısını açıp onunla birlikte duşa girdiğimi hayal ediyorum ve sonra şu anda kesinlikle bunu düşünmemem gerektiğine karar veriyorum.

Dışarı çıktığında yorganın altındayım, midemde bir beklenti ve heyecan fırtınası var - en başta orada olmaması gereken iki duygu çünkü hiçbir şey olmayacak.

Işığı kapatıyor, ama nedense bu sadece ona olan farkındalığımı artırıyor. Yatak onun ağırlığı altında biraz çöküyor ve çıplak bacağı benimkiyle temas ediyor.

"Lütfen bana bir şey giydiğini söyle," diyor.

"Elbette ," diye cevap veriyorum. "Gerçekten buraya seninle birlikte çıplak gireceğimi mi sandın?"

"Özür dilerim," diye homurdanıyor. "Ama az önce birkaç çıplak vücut parçasıyla temas ettim, bu yüzden sormak zorundaydım. Her ne giyiyorsanız en iyi ihtimalle minimal olmalı."

"Giyindim."

"Tamam." Mutsuzca iç geçirir. "Peki, iyi geceler."

"İyi geceler," diye cevap veriyorum. Bacağı yine kazara benimkine değiyor. Bu yatak onun boyunda biri ve bir insan için çok küçük.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor.

Ona şeyin olduğunu söylüyorum ama aslında hiç de yolunda *değil*. Brendan'ın kalçaları sert kaya gibi ve onunla yatakta olduğum ve ikimizin de neredeyse çıplak olduğu gerçeği, her on saniyede bir bana onun varlığını hatırlatan kalçasının fırçası olmadan yeterince kötü olurdu.

Bacağı tekrar bacağıma değiyor ve tüm vücudum o kadar geriliyor ki, bu gerçekleştiğinde neredeyse şok içinde sarsılıyorum.

Nefes veriyor. "Peki, tam olarak ne giyiyorsun?"

"Aldığın aptal tişört. Diğer her şey ıslaktı." İnliyor. "Yani tişörtten başka bir şey giymiyorsun?"

Hayal kırıklığı içinde ofluyorum. "Sırılsıklam kıyafetlerle uyuyacağımı mı ? Bir ayağımı da yerde mi tutmalıyım?"

İç çekiyor. "Seni suçlamıyorum. Ben sadece-

" "Sadece ne?"

Tereddüt ediyor. "Hiçbir şey."

Daha fazla kurcalayabilirdim ama gerçek şu ki, onun nesi var diye endişelenemem. Benimle ilgili olan şeylerle yeterince zor zamanlar geçiriyorum.

Brendan
Üç Yıl Önce

Gabi'yi yatağa atmak neredeyse üç haftamı alıyor ki bu Brendan zamanında 400 hafta gibi geliyor.

"Ben yatıp kalkan bir kız değilim," diye beni uyarıyor. "Yani bunu yaptıktan sonra başka kimseyle birlikte olmayacağım, sen de olmayacaksın."

Tabii bu noktada ikimiz de çıplak olduğumuz için muhtemelen her şeyi kabul ederdim. Neredeyse her erkek kabul eder, çünkü Gabi sadece çarpıcı değil, aynı zamanda gerçek gibi görünmeyen kıvrımlara sahip. Sadece çıplak kışını görmek bile beynimi kızartmaya yeter. Ama sanırım giyinikken de kabul ederdim, gerçi bu geçmişte beni kaçtıracak türden bir ifade. Erin'le yaşadığım deneyimden iyi bir şey çıktıysa, o da bu: Artık biliyorum ki bazen bir istisna yapmanız gerekir. Bazen bittiğinde ne kadar dağınık olacağı konusunda çok fazla endişelenmeyi bırakmalı ve sadece onunla gitmelisiniz.

Gabi'ye aşık değilim ama bunun eninde sonunda gerçekleşeceğini görmek zor değil. Her halükarda, onun şartlarını kabul etmenin pek bir zararı yok. Buraya geldiğinden beri başkasını görmek istemiyorum ve zaten tıp fakültesine gitmesine sadece birkaç ay kaldı.

Endişelerim muhtemelen bilinmeyenden korkmamdan kaynaklanıyor. Kafamın içinde onların tamamen başka bir şey olduğunu söyleyen sesi görmezden geliyorum.

Erin
Mevcut

Brendan ve ben bir şekilde küçük yatakta uyumayı başarıyoruz ama ertesi sabah uyandığımızda o sırtüstü yatıyor, ben de sanki kocaman bir vücut yastığıymış gibi onun üzerine örtülüyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, kendimi çözerek.

"Bana bir iyilik yap," diyor, "ve bir dakikalığına diğer tarafa dön." Gözlerimi deviriyorum. "Seni daha önce bir çift şortla görmüştüm."

"Peki, ukala. Centilmen olmaya çalışıyordum." Ve bununla birlikte, örtüleri arkaya atıyor ve bu anı doğrudan NC-17 derecelendirmesine fırlatacak türden bir şişkinliği ortaya çıkarıyor. "Şimdi mutlu musun?"

"Yüce Tanrım," diyorum gözlerimi kapatarak. "Kaldır o şeyi, sapık."

"Uyandığımda göğüslerin koluma değiyordu ve çıplak bacağın karnımın üzerindeydi, Erin. Bu benim sapık olduğum anlamına gelmez. Heteroseksüel olduğum anlamına gelir."

"Keşke bunu görmezden gelebilseydim."

"Evet, eminim," diye . "Rob'la tekrar bir araya gelmeni bin kat daha zorlaştırdım, değil mi?"

"Hayallerini yıktığım için üzgünüm ama Rob hakkında bu konuda hiçbir şikayetim yok."

"Emin misin? Dürüst bir karşılaştırma yapmak istersen çıkarabilirim."

Ona bir yastık fırlatıyorum. Ona gerçeği söylemekten daha iyi bir seçenek gibi görünüyor, ki evet, görmeyi çok isterim.

Kiralama şirketinden biri öğle yemeğinden önce bizi karşılıyor ve arabamıza döndüğümüzde kuzeye doğru yola çıkıyoruz. Tuhaf bir şekilde özgür hissediyorum, normalde sadece belirli koşullar altında deneyimlediğim türden bir özgürlük: bir yarışın sonunda veya birkaç saat sörf yaptıktan sonra havlunun üzerine çöktüğümde. Bu artık umurumda olmayan bir deneyim, ama mümkün olan en iyi şekilde - iyi harcadığım yerde

ve dünyanın tüm normal konforları olağanüstü hissettiriyor. Kendimi o kadar zorladım ki başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü umursamaz hale geldim. Dün Brendan'la böyle hissettim ve bugün Squaw Valley'e giderken de böyle hissediyorum. Sanırım bu o olmalı, ya da en azından bana eskiden olduğum kişi hakkında hatırlattıkları. Umarım geri kazanmaya çalıştığım parçalarıma tutunacak kadar cesurumdur.

Olivia, Will ve ekiple paylaştığımız eve öğleden sonra ulaşıyoruz ve tam bir kaosla karşılaşıyoruz. Olivia'nın ekibi sadece on kişi olabilir, ama birkaç önemli kişiyle birlikte on kişi, artı Dorothy ve Peter ve Will ve Olivia ve iki çocuk... bir kalabalık. Bir yanım Brendan'ı biraz daha kendime saklamak istiyor.

"İşte oradalar!" Biz yaklaşırken Olivia bağılıyor. Kollarında Caroline ve arkasında Dorothy ile oturma odasındaki insan grubundan ayrılıyor.

"Ohhhhh." Caroline'a uzandım. Onu en son gördüğümde yeni doğmuş bir bebektir; pırıl pırıl gözleri vardı, ağzını büzmüştü, zamanının yüzde 75'ini uyuyarak, geri kalanını da emzirerek geçiriyordu. Şimdi gerçek bir bebek, Brendan'ın gözlerine ve Olivia'nın yüz hatlarına sahip ve o kadar güzel ki canımı acıtıyor.

"Aman Tanrım," diye iç geçiriyor Olivia. "Bana ağlamadığını söyle." "O çok güzel," diye cevap veriyorum, sesim çatlayarak.

Olivia Brendan'a "Erin çocuklarımı her gördüğünde ağlıyor" diyor. "Ona göz kulak ol. Onlardan birini alıp gitmesinden endişeleniyorum."

Caroline'ı benden alırken Brendan'ın yüzünün nasıl yumuşak ve hüzünlü olduğunu izliyorum. Keşke çocuk sahibi olmaya neden bu kadar karşı olduğunu bilseydim. Yeğenlerini çok sevdiği açık. Ve ben onu izlerken, Olivia da beni izliyor.

"Sana odanı göstereyim," diyor, gözleri parlıyor ve neye uğradığımı tam olarak anlıyorum.

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum. "Biz sadece arkadaşız," diyorum kulak misafiri.

Cheshire kedisi sırtışı yüzünü terk etmiyor.

"Öyleyiz."

"Doğru," diyor gözlerini devirerek. "İkiniz de bekarsınız ve buraya gelmek yerine bir otel odasını paylaşıyorsunuz. Ama arkadaşsınız."

"Otel odasını bilerek paylaşmadık ve sana telefonda da söylediğim gibi, Rob ve ben sadece biraz ara verdik. Bu süreyi onun en iyi arkadaşını becererek geçirmeyi planlamıyorum."

"İkinizde değişen bir şeyler var ama," diyor. "O farklı. Tescilli."

"Bana küçük bir kız kardeş gibi bakıyor," diye cevap veriyorum ama artık bundan ben bile emin değilim. Son birkaç haftadır bir kardeşle yaşayamayacağınız pek çok an oldu.

"Bana bir şey söyleyin: eğer ikinizi tüm hafta sonu aynı odaya koysaydım, bir şey olur muydu?"

Cevap vermek zorunda kalmaktan Matthew tarafından kurtarılıyorum, içeri giriyor ve küçük kollarını boynuma doluyor. Brendan'ın nerede olduğunu soruyor ve onu koridorun karşısındaki odaya götürdüğüm için minnettarım. Olivia'nın sorusundan kaçtığım için de minnettarım. Çünkü dün geceyi ve orada yatarken nasıl yanmak üzere olduğumu düşündüğümde, cevap hoşuma gitmiyor.

Ben öğleden sonranın çoğunu içeride Olivia ve Dorothy ile geçirirken, Brendan dışarıda Will ve ekiple birlikte ızgaranın etrafında erkek erkeğe bir şeyler yapıyor. Anladığım kadarıyla bu erkek işleri çoğunlukla bira içmek ve Seahawks'la alay etmekten ibaret.

Akşam yemeğinden sonra, yarın için tüm eşyaları minibüse yükledik ve neredeyse herkes erkenden yattı, çünkü sabah 4'te uyanılacaktı. Ama Brendan ve ben kalıyoruz, çünkü bu günün bitmesine hazır değilim ve sanırım o da değil. Her dakikası muhteşemdi.

Güverteye çıkıyoruz ve arkasından bir şişe şampanya çıkarıp mantarını patlatıyor.

"Bu yarın gece için değil mi?" Ben soruyorum.

"Ön kutlama yapıyoruz. Yarına tonlarca kaldı." Şişeden direkt içiyor ve bana uzatıyor. "ama, havai fişek Erin nereye gitti?"

Şampanyayı alıyorum, çünkü şu ana kadar Brendan'ın yolundan gitmek benim için oldukça iyi sonuç verdi.

"Rob bunu asla yapmazdı,"
diyorum. "Rahatla mı demek
istiyorsun?"

"Evet, o. Ya da karanlıkta bir yerde amaçsızca oturmak. Ya da bir şişe şampanyadan direkt içmek. Zaten en başta şampanya şişesini çalmazdı," diye ekliyorum homurdanarak.

Brendan, "Sizin bir araya gelmeniz çok tuhaftı," diyor. "Böyle olacağını düşünmemiştim. O çok dürüst biri."

"Ben dürüst biriyim."

"Bunun doğru olduğuna ikna olmadım." Bana baktı.

Sanki aklımdan geçen her pis düşünceyi okuyormuş gibi hissediyorum. Umarım .

Hepsi onunla ilgili.

Bir şişe şampanyayı bitirip ikincisine başlıyoruz. Çakırkeyif oluyorum, babamı uzun süre izlediğim için bunu genelde rahatsız edici bulurum. Ama bu gece her şey çok güzel; gökyüzü, esinti, Brendan. Profilini, ay ışığında çenesinin keskin çıkıntısını, ağzının yumuşaklığını incelemeden duramadığım gerçeği bir yana, her şey mükemmel. Ve bacakları... Normalde zayıf noktam vücudunun üst kısmıdır, ama şu anda sadece bacakları sergileniyor ve itiraf etmek zorundayım ki onlar da en az geri kalanı kadar mükemmel.

"Sana karşı çok boktan davrandığım için özür dilerim," diyor hiçbir şey yokken. "O gece arkadaş olup olamayacağımızı sormuştun."

"Boktan biri değildin. Sadece arkadaşım olmakla pek ilgilenmiyor gibiydin."

Yorgun bir şekilde gülüyor. "İlgisizlikten değildi, Erin. Bilmiyordum.

."

"Neden olmasın?"

"Bu şimdiye kadar belli olmadı mı?" Bakışlarındaki sıcaklık kalbimin boğazımın ortasında bir yerlerde çırpındığını hissettiriyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Öyle olmalı," diyor. "Senden etkilenmişim. Hem de çok. Ve bir pislik gibi davranarak her şeyden kaçınmak her zaman daha kolay oldu."

Şu anda ona bunun karşılıklı olduğunu, yıllardır o yanımdayken kendimi zar zor iş yapıyormuş gibi hissettiğimi söyleyebilirim. Ama bu hiç yapmamamız gereken bir konuşma. Bunu kabul etmekten iyi bir şey çıkmaz, bu yüzden uzaklara bakıyorum ve sessiz kalıyorum.

Bir süre sonra ayağa kalktı. Yarı yarıya içeri girmesini bekliyorum ama onun yerine elinde şampanyayla sandalyemin arkasına geliyor. "Başını arkaya eğ."

"Neden?"

Bana lezzetli ve kirli bir sırtıma sunuyor. "Ağızına sokmak istediğim bir şey var."

"Seni uyarıyorum Langstrom. Dişlerimi kullanırım."

"Tanrım, kirli bir zihnin var, kadın." Gülüyor. "Ve her şeyi yuttuğundan emin ol."

"Doğru. Kirli zihne sahip olan benim."

Şampanyayı başının üzerine kaldırır. "Ağzını iyice aç," diye uyarıyor.

"Hayır, Brendan, her yere gidecek," diye yakınıyorum. "Hepsini yutamam."

"O da öyle dedi," diye yanıtlıyor.

Sonra ikimiz de gülüyoruz ve o şampanyayı şişeden yüzüme, gömleğime, şortuma doğru patlayacak şekilde ve ben daha da çok gülüyorum. Bu an, son birkaç haftadır yaşadığım pek çok an gibi, bana yokuş aşağı gerektiğinden daha hızlı bisiklet sürmeyi hatırlatıyor. Heyecan verici, vahşi ve pervasız hissettiriyor, tehlike ve heyecan eşit ağırlıkta. Bu anı geçmişimin geri kalanıyla karşılaştırdığımda, sanki tüm hayatım boyunca yere bağlıymışım gibi geliyor. Şu anda nihayet özgür hissediyorum.

Ayağa fırlıyorum, hâlâ kıkırdıyorum. "Dökme becerileriniz efsanevi."

Şampanyayı yere bırakıyor ve bana doğru yaklaşıyor, olması gerekenden daha yakın. Ondaki yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Bu bende de daha da yaklaşma isteği uyandırıyor. Elini karnıma bastırıyor ve nefesimi tutuyorum.

"Üstünü değiştirmelisin yoksa burada donacaksın. Gidip sana kıyafet getirmemi ister misin?"

Başımı sallıyorum. Her ne kadar mantığın sesi olmak istemesem ve burada onunla kalmak istesem de, bunun yapmam gereken son şey olduğunu bilecek kadar sağduyuya sahibim.

"Muhtemelen içeri girmeliyiz. Dört saat içinde kalkmamız gerekiyor," diyorum ona. "Ama keşke daha fazla zamanımız olsaydı." Keşke bu geceyi bir haftalık ya da daha uzun saatlere yayabilseydik.

Gözleri şu anda hiç görmediğim kadar parlak. "Keşke pek çok şey farklı olsaydı, Erin."

Kalbim üç kez çarpıyor ve nefesim ciğerlerimle boğazım arasında bir yerde duruyor. Gerçeğin küçük bir kısmını bile ona itiraf etme ihtimali beni dehşete düşürüyor. "Ben de farklı olmalarını isterdim."

Elleri yüzümü çevreliyor, saçlarımın arasından kayıyor ve sonra ağzı benimkinin üzerinde, hatırladığımdan bile daha iyi. Tadı şampanya gibi ve yıllarca sadece ondan tam olarak bu şeyi istedikten sonra, bunun gücü altında tüm kararlılığım unutuldu.

Bu öpücük bana dün kayalıklardan dalışımı, suya ilk daldığım anı hatırlatıyor; etrafım sarılmış, şaşırılmış, heyecanlanmış ve

Aynı anda dehşete kapıldım. O anın boşluğunda, sadece ikimizin de yüzeye çıkıp nefes nefese kalması için gereken sürede, hiçbir şeyin anlamı yok ve başka hiçbir şey yok - sadece birbirine dolanmış uzuvlar, sıcak bir ten ve çok hızlı atan kalpler. Ağzım onunkinin altında açılıyor ve inliyor, bir eli kalçamın etrafından aşağı kayıyor, beni içine çekiyor, böylece tüm sıcaklığı bana doğru bastırılıyor, nabız atıyor ve hazır.

"Bunu çok uzun zamandır istiyordum," diyor, ağzı boynuma gidiyor, elleri gömleğimin eteklerine kayıyor, tenimi sıyrıyor.

Bunun berbat bir fikir olması için milyonlarca neden var ve hiçbiri umurunda değil. Nasırlı parmaklarını seviyorum. Israrcı ağzını seviyorum. Bana karşı nazik olmamasını, bana dokunulamayacak kadar kırılgan bir şeymişim gibi davranmamasını, yok etmek ve tekrar bir araya getirmek istediği bir şeymişim gibi davranmasını seviyorum. Onda çok fazla şey var ve ben hepsini istiyorum. O pürüzsüz teni, o kolları ve göbek deliğinin altına inen saç izini istiyorum. Ağzını, boynunun kokusunu ve karnıma hissediyorum.

Parmakları şortumun dikişinin altından kayıyor. "Siktir," diye inliyor. "Sırılsıklam olacağını biliyordum. Bütün gün bunu yapmayı düşündüm, parmaklarımı içine sokmayı ve kendini nasıl sıkı ve hazır hissedeceğini, tıpkı böyle."

Fermuarını indiriyorum, onu serbest bırakmak için elimi boxerının içine sokuyorum. Aleti kafese kapatılmış bir şey gibi öne doğru fırlıyor, serbest kalmak için can atıyor, o kadar kalın ki elimi zor tutuyorum. Tartışma ya da ön sevişme istemiyorum. Yapmaması için tüm nedenleri hatırlamadan önce bunu yapmasını istiyorum.

Şortumu çıkarma zahmetine girmiyor. Sadece yanımda tutuyor, böylece onu bana karşı hissedebiliyorum, ikimiz de kaygan ve hazırız. Üzerimde bir, iki kez kayıyor, beni inletiyor ve tırnaklarımı tenine geçirdiğimde sonunda içime girmek için kendini hizalıyor. Nefesimi tutup bekliyorum.

"Bunu kaç kez düşündüğümü tahmin bile edemezsiniz," diyor.

Ve sonra... ikimizin de duymadığı bir ses. Açılan bir kapının gıcirtısı.

Matthew. Üzerinde kaplumbağalar olan küçük pijamalarıyla orada duruyor, bir elinde ayısı, başparmağı ağzında, ikimize tam olarak anlayamadığı bir tür performans sanatıymışız gibi bakıyor.

Brendan beni ayağa kaldırıyor, anatomisinin çok belirgin bir parçasının serbest kalmaması için bana yaklaşıyor.

"Ne yapıyorsun, Bwendan?" Matthew sorar.

Olivia'ya çok benziyor ama şu anda garip bir şekilde bana daha çok Will'i hatırlatıyor. Sanki ikimizden de büyükmüş gibi sakın ve kendine hakim bir hali var. Sanki sorunun cevabını zaten biliyor ve bizim keşfetmemizi bekliyor.

Brendan bana baktı. *Ne söylemem gerektiğini* söyleyen bir bakış. Hiçbir fikrim yok, o yüzden gözlerimi kocaman açıp bakıyorum.

"Ben, uh..." Brendan irkilir, şortunun fermuarını çeker. "Erin'i öpüyorum."

"Onu sevdiğin için mi?"

Brendan dehşete düşmüş görünüyor. Bu kadar korkunç olmasaydı komik olurdu.

Tekrar irkilir ve yutkunur. "Bazen insanlar sadece öpüşür."

Çünkü bu aşk değil. Biz çıkmıyoruz bile. Brendan .

Ve çünkü bir erkek arkadaşım var, . Brendan'ın en iyi arkadaşı.

Ah, evet. Hatırlamamaya çalıştığım şey.

Matthew, "Annem insanların birbirlerini sevdiklerinde böyle yaptıklarını söylüyor," diye bizi bilgilendiriyor.

Brendan ona doğru döner. "Evet, bazen." "Yani Erin'i seviyorsun."

"Ah...dostum, yatakta olmalısın."

"Bir ses duydum. "F-kelimesini söyledin."

", " diye mırıldanır Brendan. "Adamın kulakları bir yarasa."

Brendan çözemediğim bir bakışla bana bakarak Matthew'un elini tutuyor ve onu içeri, yatağına götürüyor. Ve odamın güvenliğine kaçıyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum, Tanrı'ya dua ediyorum ki bu çürük güvenlik önlemi beni delice bir şey yapmaktan alıkoymaya yetecek.

Erin
Mevcut

Alarmım sabahın dördünde çaldığında, yarı uykulu ve dün geceden sonra Brendan'ı görmenin garipliği hakkında endişelenemeyecek kadar yorgun bir şekilde odaya giriyorum.

Ancak aşağıya indiğimde kendimi sadece garip değil, aynı zamanda dehşete düşmüş hissediyorum. Brendan'ın etrafında olmak ve onun bir seçenek olduğunu bilmek, 20 yıllık mahrumiyetten sonra bir büfeye girmek gibi. Kendimi dizginleyebileceğimden emin değilim ve öyle olmak zorundayım.

Evet, Rob ve ben teknik olarak birlikte değiliz. Sanırım bunu şu anda ne istersem yapmak için bir bahane olarak kullanabilirim. Ama yapamam. Brendan'la olmaz. Bu şeyin onunla Rob'un arasına girmesine izin veremem ve Brendan'a güvenmeme rağmen, Brendan konusunda *kendime* güvenmiyorum. Kendime ondan bir parça vermek, en derin uçuruma atlamak gibi bir şey. Nasıl geri çıkacağımı hayal bile edemiyorum. O sadece geçici bir şey istiyor ama ben annem gibi her şeyi isterdim ve tüm hayatım boyunca bunun olmasını beklerdim.

Aşağıda ondan bir iz yok, ama ekip çoktan kalkmış ve gitmek için can atıyor, bu da bende kendi yarış günlerim sırasında hissettiğim heyecan ve mide bulantısı karışımını yaratıyor, ancak şimdi Olivia'nın adına.

Will'e doğru yürüyorum. "Uyudu mu?"

İç geçiriyor. "Birazcık. Yeterince değil."

"O iyi olacak mı?"

Çenesi gergin, yüzü asık. "Keşke bilseydim."

Bu uzunlukta bir dayanıklılık koşusu, böbreklerin durması, sıcak çarpması, düşük kan sodyum gibi özel tehlikeleri de beraberinde getirir. Western States daha da fazlasını beraberinde getirir. Koşunun büyük bir kısmı vahşi doğada, yürüyerek ulaşılamayacak bir yerde geçiyor. Vahşi yaşam ve patikadan kayıp bir dağın yamacından aşağı düşmek için birçok şans var. Geçilmesi gereken nehirler ve güvenemeyeceğiniz hava koşulları var - bazı yıllar kar yağıyor, bazı yıllarda ise kayalardan gelen sıcaklık 114 dereceye ulaşıyor. Karısı olmadan çok önce Olivia'yı şiddetle koruyan Will için bu endişe dayanılmaz olmalı,

ve onun iyiliği için öyle değilmiş gibi davranmak zorunda. Onun da endişelendiğini düşünürse endişesi üç katına çıkar.

Dışarısı 40 derece olmasa da üzerinde sadece koşu şortu ve atletle merdivenlerden inişini izliyoruz. Titriyor ama bunun soğuktan çok sinirden kaynaklandığından şüpheleniyorum.

Sadece Will'i görüyormuş gibi görünerek odayı geçmeye çalışır, tıpkı Will'in de sadece onu görüyormuş gibi görüldüğü gibi, ancak ekibin her üyesi onu durdurarak kazanacağı konusunda ısrar eder - ki bu şu anda duymak istediği bir şey değildir çünkü kaybedeceğine kendini inandırmakla meşguldür. Olivia kadar psikolojisini bozabilecek kimse yok ve bize doğru yolu yarılادığında bayılacak gibi görünüyor.

"Şimdiye kadar onu rahat bırakmaları gerektiğini öğrenmiş olmalılar." Will inliyor. "Onu buradan çıkarmalıyım. Bu adamları idare edebilir misin?"

Başımı salladım. Bunu daha önce de yapmıştık, Will ve ben, o Olivia'nın bazen kırılan olan ruhunun koruyucusu, ben ise gemiyi idare etmekle baş başa kalmıştım. Kalabalığı yarararak Olivia'nın üzerine bir battaniye örttü ve onu kendi tarafına çekti.

"Bugün kendimde değilim Will," diye fısıldıyor. "Kendimi güçsüz hissediyorum."

"Sende var." Onu daha yakına çekiyor. Sanırım kız izin verse tüm vücudunu bir pelerin gibi onun üzerine örtecek. "Hadi gidelim."

Normal bir günde kimseden emir almayan Olivia ona karşı çıkıyor ve körü körüne onu takip ediyor. Bunu daha önce de izlemiştim ama bugün gözlerimin dolmasına neden oldu. Kısmen, birbirlerini buldukları için ikisi adına da çok mutlu olduğum için. Ve kısmen de bana neyi kaybettiğimi hatırlattığı için: Olivia Will'e sırtını dayayabiliyor çünkü Will onu asla hayal kırıklığına uğratmadı. Bir zamanlar Rob'la da aynı şeyi yaşadığımı düşünmüştüm *ama* son birkaç aydır beni hayal kırıklığına uğratmaktan *başka bir* şey yapmadı. Belki de son dört yıldır, ama şimdiye kadar bunu göremedim.

Brendan hâlâ ortalıkta yokken ekibi kapıdan . Yarışın başlayacağı dağın eteklerine doğru yola çıktık ve ardından her şeyi iki kez kontrol etme sürecine başladık. Başladığımız yerden yüz mil uzakta olacağımızı düşünürsek, gerekli bir şeyi geride bırakmak günün ilerleyen saatlerinde gerçek bir sorun yaratabilir. Envanter çıkarırken Brendan'ı düşünmemeye çalışıyorum ama aklıma başka bir şey gelmiyor.

Tanrım. Dün gece benim neyim vardı? İsteddiği her şeyi yapmaya hazırdım. Prezervatifsiz, Tanrı aşkına. Ve *Brendan*'la, kimseyle iki kez yatmayan. Rob ve ben işleri yoluna koyarsak, düğünümüzde sağdıcımız olacak kişiyle. Bu her şeyi mahvederdi.

Yine de o öpücüğü düşünüyorum ve bu kesintiden pişmanlık duyduğumu biliyorum. Ölüm döşeğindeyken o öpücüğü düşüneceğim ve hayatımda bir kez olsun gerçekten istediğim şeye sahip olmak için kendime izin vermiş olmayı dileyeceğim.

Sabah 5'teki starta 10 dakika kala Olivia, yüzünde acımasız ve zoraki bir gülümsemeyle beliriyor. Herkes ona sarılıyor, o da bunu zarafete yakın bir şekilde karşılıyor, sonra Camelback'i omzuna atıyor ve Will hala yanında, koruma ile intikam meleği arasında bir şey olarak starta doğru yürüyor.

"Sence o iyi mi?" Brendan arkamdan gelip soruyor.

Sanki kendimi ondan korumam gerekiyormuş gibi tüm bedenim kaskatı kesiliyor, oysa o hiçbir şey olmamış gibi tamamen rahat görünüyor.

Ona hızlıca Olivia'nın yarışlardan önce hep böyle olduğunu söyledim ve sonra başka bir yöne doğru ilerledim. Belki de her şeyi geride bırakabilecek kapasitededir. Sanırım benim biraz daha çaba göstermem gerekecek.

Start tabancası ateşlendiğinde minibüse binip ilk kontrol noktasına doğru yola çıkıyoruz. Seattle'dan gönüllü olarak gelen ve benim gibi yarışın bir bölümünü Olivia ile birlikte koşacak olan Lee ile minibüsün ön tarafında oturmaya özen gösteriyorum. Çıtır çıtır, dayanıklılık koşucusu tarzında sevimli biri - sıırım gibi ve kaslı, saçları omuzlarına kadar iniyor, tatlı. Brendan'dan önce bana çekici gelebilirdi. Şimdi erkek olduğunu zar zor fark ediyorum.

"Cal Loop'ta koşuyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Ona bu konuda gergin olduğumu söyledim ve o da bana Olivia'nın bana ulaşana kadar 70 mil koşmuş olacağını hatırlattı, ki ben de kendime tam olarak bunu söylüyorum, ancak bunun bir faydası olmuyor. Sonra sohbetimiz üniversite atletizmine dönüyor, bu da pek yardımcı olmuyor, çünkü ben takımdaki en yavaş kızdım ve Olivia en hızlısıydı.

İlk ekip kontrol noktasına vardığımızda, 24 mil sonra hala bundan bahsediyor. Eşyaları taşıdığımız ve hazırlandığımız süre boyunca yanımda kalıyor ve koşuyla ilgili her şeyi tartışmaktan biraz yorulmuş olsam da, başka birinden kaçınmama yardım ettiği için minnettarım. Hava o kadar sıcak ki Brendan'ın üzerinde bir tişört var. Sadece kıvrımları

pazılarım beni güçsüz hissettirmeye yetiyor. Bundan kaçınmak bugünkü en büyük başarıım olacak.

Sabah 8:52'de Olivia içeri giriyor, dağlarda 24 mil koşmak yerine bir otoparkta koşmuş gibi görünüyor.

Will geniş bir sırtısla, "Lider sensin bebeğim," diyor.

Gülümsüyor ve bir sandalyeye çöküyor. "Bana uğursuzluk getirme." Ama sabahın erken saatlerindeki endişelerini aştı. Su toplayıp toplamadığını kontrol etmek için ayakkabılarını çıkarıyor ve çoraplarını değiştiriyor. "Bebeklerim nerede?" diye soruyor.

"Yoldayken. Annem aradı, herkes yeni uyanmış. Bir sonraki durakta olacaklar. Sen iyi misin?" Will kaşlarını kaldırıp göğsüne doğru başını sallayarak sordu. "Biraz şişmiş görünüyorsun."

"Bu sabah yola çıkmadan önce onu besledim," diyor. "Ben iyiyim."

"Aman Tanrım," diyor Brendan tiksintiyle. "Olivia'nın *ayakları* hakkında konuştuğunu sanmıştım."

Olivia ona kaşlarını çatıyor. "Konuştuğunu duyduğumuz onca şey varken, anne sütü hakkında konuştuğumuz için bize bok mu atıyorsun?"

"Evet. Tanrım. Daha kötü olan tek şey annemle Peter'ın 'yalnız kalmaya' ihtiyaç duyduklarından bahsetmeleri, sanki hiçbirimiz *bunun* ne anlama geldiğini bilmiyormuşuz gibi."

"Hemşirelik hayatın bir parçası, Brendan. Kendi çocukların olduğunda göreceksin."

"Tanrı'ya şükür ki bu asla olmayacak" diye yanıtlıyor.

Bunu unutma, Erin. Ağzından çıkan kelimeleri dinle.

O bir eş istemiyor. Bir kereden fazla yattığı bir kız bile istemiyor. Eğer başka bir şey hatırlamıyorsa, kendimi onun daha fazlası olabileceğini düşünürken yakaladığımda tüm bunları hatırlamam gerekiyor.

Olivia havalandıktan sonra, 30 mil ilerideki bir sonraki ekip durağına gitmek üzere toplanmaya başladık. Lee sandalyeleri katlamama yardım ediyor, bana yolda gördükleri bir bardan bahsediyor, o sırada Brendan aniden ikimizin de önünde, Lee'nin üzerinde beliriyor, ona o futbolcuya gülümsediği gibi gülümsüyor

-Sanki yumruk atmaya iki saniye kalmış gibi.

"bir dakika konuşabilir miyim?" diye soruyor, ama bu bir sorudan çok talep gibi geliyor.

Başımı sallıyorum, sessizce minibüse doğru onu takip ediyorum. Arka kapıyı açıyor ve ben de bakışlarından kaçarak arka tarafa oturuyorum.

"Ne var yok?" Ben soruyorum.

Gözleri her zamanki gibi beni değerlendiriyor. Sanki son 24 saat içinde düşündüğüm her şeyi biliyormuş gibi bakıyor ve refleks olarak kızarıyorum.

"Sen söyle."

"Dün gece ne olduğunu bilmiyorum," diyorum.

"Sana bir diyagram çizebilirim."

"Yani neden olduğunu ve neden bu kadar ileri gittiğini bilmiyorum. Ama içiyorduk." Ezik bir mazeret. Ve şu anda neden tek düşündüğüm şeyin bu olduğunu tam olarak açıklamıyor. "Ve çok ileri gitmeden durduk. Yani sayılmaz."

"*Sayılmaz* mı? Erin, *biz* durmadık. Matthew *bizi* durdurdu."

Sinirli bir şekilde nefes veriyorum. "Ne söylememi istiyorsun, Brendan?"

Yaklaşıyor. Yine çok yakın. "Ne düşündüğünü bilmek istiyorum." Sesi alçak ve boğuk, omurgama bir ürperti gönderiyor - hemen öldürmem gereken bir ürperti.

"Bunun sadece küçük bir sarhoş hatası olduğunu düşünüyorum ve hiç olmamış gibi davranacağız ve herkes iyi olacak."

Başını sallıyor, omuzları ya rahatlamış ya da hayal kırıklığına uğramış bir şekilde sarkıyor, hangisi olduğundan emin değilim. "İkimiz de Rob'a bundan bahsetmeyeceğiz, değil mi?"

"Doğru." Onaylıyorum.

Ona bakıyorum ve az önce söylediğim her şeyi unutuyorum. Gözleri karardı ve şimdi sanki açlığını çektiği bir şeyle karşılaşmış gibi ağzıma daldı. Muhtemelen ben de ona öyle bakıyorum.

Bagaj kapağından atlıyorum ve arka kapıları kapatıyoruz. "Bana bir iyilik yap," dedi. "Lee'den uzak dur."

Gözlerimi deviriyorum. "O zararsızdır."

"Evet, öyle," diye kabul ediyor Brendan. "Ama ben . O yüzden ondan uzak dur."

Erin
Mevcut

Öğleden sonra geç saatlerde Olivia ile on mil koşmak için atlet ve şortumu giyiyorum ve su toplamalarını bininci kez halleder halletmez yola çıkıyoruz.

Konuşma kadar olmasa da tempo cezalandırıcı.

"Oğluma göre," diye başlıyor, "Brendan'la birbirinize aşıkmişsiniz ve muhtemelen bir bebeğiniz olacaktı."

Oh Tanrım. "Aman Tanrım."

"Ne oluyor be? İkinizin birlikte olduğunu neden bana söylemedin? Sana daha dün sordum ve sen tamamen yalan söyledin!"

"Biz birlikte değiliz," diye inledim. "Bir yanlış anlaşılma oldu."

"Evet," diyor ciddi bir şekilde başını sallayarak, "pek çok yanlış anlaşılma, birinin yanlışlıkla dilini ağzınıza sokmasıyla ilgili."

"Sadece bir hata yaptık." İç çektim. "Kahretsin. Kime söyledi?"

"Dinleyecek herkes. Bebeğin ne zaman doğacağını bilmek istiyor ve adını Moloztaş koymanızı istiyor - bu onun en sevdiği *Paw Patrol* karakteri."

İnledim. "Hiç komik değil Olivia. Dün gece neredeyse Rob'u aldatıyordum. Hiç komik değil."

"Rob'u *aldatmadın*. Rob ile bir *anlaşman* yok. İstedğin her şeyi yapabilirsin. Tıpkı onun gibi."

"Bu onun en iyi arkadaşıyla takılacağım anlamına gelmiyor! Öpüştük. Bu kadar. Sadece kendimizi kaptırdık. Biraz sarhoştuk, düşünemiyorduk ve sadece bir anlık bir . Matthew çıkıp gitti ve her şey orada bitti."

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye soruyor.

"Fark eder mi?" Cevap veriyorum. "Burada Brendan'dan . Herhangi biri olabilirdim ve o da bunu kabul ederdi."

Kolu uçarak omzuma çarpıyor. "Beni rahat bırak, Erin. Sen onun için hiçbir zaman sıradan biri olmadın."

"Her iki şekilde de fark etmez. Muhtemelen Rob'la tekrar bir araya geleceğim ve Brendan da kimseyle bir ilişki istemediğini açıkça belirtti, asla."

"Peki hangisi?" diye soruyor. "Rob'a geri dönebileceğin mi, yoksa Brendan'ın bir ilişki istemediği mi?"

"Birincisi, tabii ki. Her halükarda bunun bir önemi olmayacağını söylüyorum çünkü Brendan ve ben aynı şeyleri istemiyoruz."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç geçiriyor. "İyi. Will, en azından, rahatlamış olacak."

"Ben onun çocuklarının vaftiz annesiyim," diyorum, biraz incinmiş bir şekilde. "Kardeşiyle çıkmamı gerçekten bu kadar büyük bir sorun olarak mı görüyor?"

"Bu seninle ilgili değil. Brendan'la ilgili. Brendan'ın kadınlar arasında koşturduğunu ve sonunda sana zarar vereceğini düşünüyor."

Ve itiraf etmeliyim ki ben de tam olarak böyle düşünüyorum.

Brendan
Üç Yıl Önce

Haziran ayında turların sayısı dramatik bir şekilde artıyor ve burada geçirdiğim yedi ay boyunca ilk kez boş zaman çok nadir oluyor. Ancak Gabi bunu en iyi şekilde değerlendiriyor. İtalya onun için nihai bir macera ve bu deneyimin her saniyesini değerlendiriyor. Ve kız yorulmak bilmiyor - onun kadar sık seks yapmak isteyen biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Sanki uykuya bile ihtiyacı yokmuş gibi.

Gabi Seb'den bizi aynı programa koymasını istedi, ki bu benim için sorun değil. Zaten her boş anımızı birlikte geçiriyoruz. Bazen biraz boğulmuş hissediyorum ve bir ilişki için uygun olmadığımdan endişelenmeye başlıyorum - ama sonra bir şey bana Erin'i hatırlatıyor ve daha çok denemeye karar veriyorum.

Toscana Üzüm Bağları turunun üçüncü günündeyiz, müşterilerimiz şarap tadımı yaparken biz gölgede oturuyoruz. Gabi annesine mesaj atıyor, ben de e-postalarımı kontrol ediyorum ve Rob'un adını gördüğümde içimi bir korku kaplıyor. Her zaman bir sonraki kötü haberi bekliyorum, Erin'le olan ilişkisini nasıl bitirdiğine dair yeni bir şey duymayı bekliyorum.

Rob'un birçok iyi özelliği var. Girdiğim her aptalca kavgada arkamı kolladı. Lisede okuldan atılmanın eşiğine geldiğimde, Rob -öğrenci hükümeti başkanı, Ulusal Onur Topluluğu başkanı- benim için boynunu uzatan kişiydi. Ancak bazı sinir bozucu özellikleri de var ve Erin'le çıkmaya başladığından beri e-postaları beni çok rahatsız etmeye başladı. Bugün Range Rover'ını artık garanti kapsamında olmadığı için değiştirmek zorunda kaldığından bahsediyor. Erin'in taşındığı yeni evin fotoğraflarını gönderiyor. Çok büyük tabii ki. Basketbol sahası yapmak istediğini söylüyor ama tenis kortunu daha çok kullanıp kullanmayacaklarını merak ediyor. Gabi ve benim ziyarete gelmemizi öneriyor. *Havuz evinde kalabilirsiniz*, dedi.

Bunların hiçbirini beni şaşırtmadı. Bu Rob'un çocukluğumuzdan beri yaptığı bir şeydi - notlarının pekiyi olduğunu söylemeden önce benim notlarımı sormak; üniversiteye kabul edildiğim için sırtımı sıvazlamak ve sonra da Harvard ve MIT arasında seçim yapamadığından bahsetmek. SAT puanlarının seninkinden düşük olduğunu öğrendiğinde bu kadar sinirlenen birini daha önce hiç görmemişsiniz. Yedi yıl sonra hala bu konuyu açıyor, o gün üşüttüğünden bahsediyor.

Anlamıyorum. Adamla rekabet etmeye hiç çalışmadım. Büyük bir ev istemiyorum. İyi notlar almak ya da Ivy'ye gitmek umurumda değildi. Hepsi Rob için. İçindeki bir şey, benim umursamadığım gerçeğinden sürekli memnuniyetsiz görünüyor. Onun saçmalıklarının hiçbirini istemediğimden ve onun gibi olmak .

Belki de bu yüzden Erin'i yüzüme vurmaktan vazgeçemiyor. Çünkü bilinçaltında, sonunda istediğim bir şeye sahip olduğunu biliyor.

Erin
Mevcut

Olivia ve ben bir sonraki kontrol noktasına vardığımızda, bir koşuyu bitirdiğim için hiç bu kadar rahatlamamıştım. O hala papatya gibi taze görünüyor, tabii ki ben zar zor dik durabiliyorum. Biz içeri girerken Brendan kollarını önünde kavuşturmuş bekliyor.

"Bacakların titriyor," diyor.

Omuz silkiyorum. "Duracaktır.

Ben iyiyim."

Beni görmezden geliyor, ekip üyelerinden birini sandalyeden atıp beni oturtuyor.

Lee geliyor. "sana! harika yapacağını söylemiştim!"

Gülümseyecek enerjim bile yok. "Sadece bittiği mutluyum."

"Eğer ilgilenirsen çadırın arkasına senin için bir güneş duşu kurdum" diyor.

Homurdanan ve gözlerini deviren Brendan'ı görmezden gelmeyi seçiyorum.

"Bu harika olurdu," diyorum, Brendan ters ters bakarken Lee'yi köşeden takip ederek.

Duş alıyorum ve Matthew'un spreyin altında birkaç dakika dans etmesine izin verdikten sonra onu bir havluya sarıyorum ve temiz kıyafetleri hazır olan Dorothy'nin yanına götürüyorum. O kadar sağlıklı görünüyor ki, bir hafta önce hastane yatağında gördüğüm kadın olduğuna inanmak neredeyse imkânsız.

Matthew'un başındaki tişörtü çekiştirirken, "Rob'la aranızda olanları duyunca çok üzüldüm," diyor. Garip bir şekilde aramızdaki ilişkinin tam olarak bitmediğini açıklamak üzereydim ki o devam etti. "Bunu söyledikten sonra, Brendan'la bir araya gelmeniz için sonsuza dek bekledim, bu yüzden bunun olmasına gerçekten üzüldüğümü söyleyemem."

Groan. Matthew gerçekten de herkese söylemişti.

"Oh... uh... gerçekten öyle değil. Biz sadece arkadaşız."

"Erin," diyor, "siz ikiniz *hiçbir zaman* sadece arkadaş olmadınız. Sizi birlikte ilk gördüğüm anda senden hoşlandığını anlamıştım. Sadece ona karşı sabırlı ol. Gabi'den sonra bir daha asla denemeyecek diye çok endişelendim."

"Dorothy, söylediklerini takdir ediyorum ama aramızdaki şeyler öyle değil. Brendan'ın bir gün tekrar deneyeceğinden eminim ama bunun onun için hâlâ çok uzak olduğunu hissediyorum."

Gülüyor. "O çocuğu kendisinden daha iyi tanıyorum, o yüzden sana bir şey söyleyeyim Erin: O zaten deniyor. *Sen* bilmiyor olabilirsin, *o da* bilmiyor olabilir ama *o* zaten deniyor."

Ona boş yere umut vermekten nefret etsem de aynı fikirdeymiş gibi davranmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Kendime de umut vermediğimden emin olmalıyım.

Akşam 9'dan hemen sonra Olivia, Auburn'deki bitiş çizgisinden geçerek kadınlar arasında birinci oldu. Sahanın ortasında onunla birlikte kutlama yapsam da, daha sonra Caroline'ı emzirirken onunla birlikte evin ön verandasında oturana kadar konuşma fırsatımız olmadı.

"Mutlu musun?" Ben soruyorum.

"Çok mutluyum," diye yanıtlıyor kızına bakarak. "Şimdi, kız kıza konuşmak istediğin için mi buradasın, yoksa Brendan'dan kaçtığın için mi? Lee'yle birlikte ilk minibüste Auburn'den kışını kaldırdığını fark ettim. Hiç memnun olmadı."

"Onun yanındayken çok fazla iradem yok Olivia, ama yapamam... Bu her şeyi mahveder."

Ve olacak da. Arkadaşlığımızı mahvedecek ve beni ömür boyu ulaşılamaz bir şey istemeye itecek. Bir de Rob'la olan arkadaşlığı var. Ve Rob'la aramızdaki şeyler de... *İkisiyle* de yattığımı bile bile koridorda ona ve sağdıcına doğru nasıl yürüyebilirdim?

"Yarın uçana kadar ondan durmayı , güvende olacağım.

Tanrı'ya şükür ayrı ayrı gidiyoruz."

"*Ya da*" diyor şeytani bir gülümsemeyle, "belki de sadece onunla yatmalı ve bunu sisteminden çıkarmalısın."

Ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüne baktım. Öyle görünüyor. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünemezsin."

"Rob'la evlenmek istediğinden o kadar eminsin ki Brendan'la birlikte olmak için can atıyorsun. Bunu test et. Brendan'la yat ve eğer sisteminden çıkarsa, sorun çözülür."

"Olmazsa ne olur?"

"Eğer öyle değilse," diyor, "o zaman Rob'la nişanlanmaya hiç hakkın yoktu."

Bir omzumda melek, diğerinde şeytanla yukarı çıkıyorum. Brendan'la yatmanın mantıklı bir seçim olduğu bir alem yok. Mantıklı bir seçim yapmayı hiç ama hiç istemiyorum.

Sahanlığa ulaştığımda, üzerinde sadece bir havlu, kaslardan başka bir şey olmayan vücudunun üzerinde kilometrelerce uzanan pürüzsüz, bronz teniyle banyodan çıkıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve kalbim sanki on espresso içmişim gibi, sanki az önce bir koşu yapmışım gibi sertçe atıyor. O kadar sert atıyor ki düşünemiyorum. Tek bildiğim -sapık olsaydım yapacağım gibi-mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmam gerektiği.

Ona bakmamak için kendimi zor tutarak banyoya doğru ilerliyorum. "Ben sadece-"

"Erin?" Sesi yumuşak ve kesin, tıpkı kalçama inen ve beni ona doğru çeken eli gibi.

Ve sonra sadece eli değil, hepsi üzerimde, ağzı ağzıma değiyor, göğsü göğsüme dayanıyor, elleri arkama uzanıyor, kalçalarımın altından geçiyor, beni içine çekiyor, böylece aramızda bir fısıltı bile yok. Dudaklarında daha önceki kutlamadan kalan şampanyanın tadını alıyorum, dilinden emiyorum ve o inliyor, beni odasına doğru geri götürüyor, kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Hayattaki bazı güçler savaşılamayacak kadar güçlüdür. Bütün gece uyumadığınızda uykunun cazibesi, tepenizde kırılan bir dalga. Beni öpmeye başladığı andan itibaren, Brendan'ın bu gece o güçlerden biri olduğunu biliyorum. Denemenin bile faydası yok.

Ellerim teninde, havluyu iterken o da şortumu çıkarıp tişörtümü başımın üzerinden yırtıyor.

Beynimin içinde bir yerlerdeki o suçlu ses kendini duyurmaya çalıştığında, onu susturuyor. "Düşünme," diyor, nefesi boynuma değiyor. "Her şey yoluna girecek."

İstediginizi elde etmek için doğru olamayacağını bildiğiniz sözleri kabul etmek zayıflıktır. Ama ben zayıfım, ki bu yeni bir şey değil ve özellikle Brendan söz konusu olduğunda zayıfım, ki bu da sürpriz değil.

Beni yatağa doğru itiyor. Açık pencereden ay parlıyor. Üzerimde sürünmesini izleyebilecek, yüzündeki o bakışı görebilecek kadar aydınlık; aç, vahşi ve şefkatli aynı anda.

Parmakları bir fısıltı kadar hafif bir şekilde uyluğumun iç kısmına doğru kayıyor. Ani acelesizliği acı veriyor ve eli nihayet hedefine ulaştığında, parmakları içime girdiğinde, kendimden hiç duymadığım bir ses çıkarıyorum. O da karşılık olarak inliyor.

"Acele et," diye yalvarıyorum, "fikrimi değiştirmeden önce." Üzerimden komodine uzanıyor ve bir prezervatif paketinin yırtılma sesini duyuyorum. Bu sesi duymayalı uzun zaman olmuştu ve bu bile beni heyecanlandırıyor. Onu sıraya dizilmiş hissediyorum ve neyin geldiğini, ne kadar yakın olduğunu bilmek, acıyı dayanılmaz hale getiriyor. Onu aşağıya, daha yakına çekiyorum, ağzını buluyorum, tırnaklarım sırtına bastırıyor ve tek bir hızlı hamleyle içime giriyor.

"Tanrım, Erin," diye inliyor. "Harika hissediyorsun."

Yüzünü buruşturup geri çekiliyor ve tekrar sertçe itiyor, yatak başlığını duvara çarpacak kadar sert, istemsizce "oh, lanet olsun" diyeceğim kadar sert. Ve ben daha kendime gelemeden tekrar yapıyor, beni sahiplenerek öpüyor, kollarını başımın iki yanına koyuyor.

Kelimeler yok. Ona bunun nasıl bir şey olduğunu, daha önce yaşadıklarımın ne kadar farklı olduğunu anlatmamın bir yolu yok - eğer şu anda konuşma yeteneğim olsaydı.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. "Devam et."

Ama bunun yerine tamamen çekiliyor, beni öpüyor ve karnıma doğru ilerliyor. "Neden duruyorsun?" Ağlıyorum. "Yaklaştım."

"Çünkü ben içindeyken bir kez daha böyle soluduğumu duyarsam, patlayacağım." Ağzı bacaklarımın arasında hareket ediyor ve aniden yukarı, yukarı ve yukarı kalkıyorum.

"Tanrım," diye inliyorum, etrafını sarıyorum, ancak yatağa geri yerleştiğimde bile durmuyor.

"Brendan, ben... Ben bir daha gelmeyeceğim."

Başını kaldırıyor ve hayatımda gördüğüm en ukala gülümsemeyle bana sırıtıyor. "Bu bir meydan okumaya benziyor."

Ve iki dakika geçmeden, kazandığı bir meydan okuma.

İşim bittiği anda üzerimden kaymaya başlıyor. "Daha fazla bekleyemem," diyor, iterken gözlerini kapatıyor.

Yatak başlığı tekrar tekrar çarpıyor. Direniyor ama alt dudağını dişlerinin arasına alıp gözlerini kapatırken zorlandığını anlayabiliyorum. İşimin bittiğinden eminim ama onu öyle izlerken, bir eliyle yatak başlığını tutup sertçe iterken, bitmediğini fark ediyorum.

"Aman *Tanrım*," diye fısıldıyorum. Sesim şok olmuş, neredeyse korkmuş gibi çıkıyor. "*Yine mi?*"

Ve bana arpıtığı anda savaşı kaybediyor, ben etrafından dolanırken son bir kez daha bana çarpıyor.

Birkaç dakika sonra, bunu takip eden tam sessizlikte, Brendan ve benim *inanılmaz derecede* gürültücü olduğumuzu fark ediyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyorum. "Bütün ev bunu duydu, değil mi?"

"Hepsi uyuyor. Kimse dinlemiyor."

Sırf etkili olsun diye uzanıp yatak başlığını bir kez duvara çarpıyorum, az önce çıkardığımız gürültüyü en az 30 kez gösteriyorum ve sonra ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

"Tamam, evet, bunu herkes duydu. Ama ne var biliyor musunuz? Buna değdi."

Mutlu bir şekilde iç çektim. "Kesinlikle. Çoklu orgazmın bir efsane olduğunu sanıyordum."

"Bence belki de bunun sadece garip bir olay olup olmadığını görmeliyiz." Çoktan yeniden sertleşmeye başladı, kalçama baskı yapıyor.

"Gelemem. Tekrar gelmem mümkün değil."

Beni yüzüstü yatırıyor ve kalçalarımın tutarak dizlerimin üzerine sürüklüyor. "Bana meydan okumamayı ne zaman öğreneceksin, Erin?"

Ne zaman uyuduğumuza dair hiçbir fikrim yok. Kaç kez geldiğim hakkında hiçbir fikrim yok... belli bir noktada doğru bir kayıt tutamayacak kadar yoruldum. Tek bildiğim, gözlerim açıldığında odanın güneş ışığıyla dolduğu ve yatak odasının kapısının açılıp Matthew'un bize doğru fırladığı. Brendan arşafırları yukarı çekmeyi başardı ama yeterince hızlı değildi.

Matthew kaşlarını çatarak bana pijamalarımın nerede olduğunu soruyor. Gülmek isteyen Brendan'a panik içinde bir bakış atıyorum.

"Ben uyurken düşmüş olmalırlar." Bunu söylerken irkildim.

Gerçekten mi, Erin? Bundan daha iyisini yapamaz mıydın?

Matthew biraz daha dikkatli olmaya karar verirse, bağlanmış prezervatifleri de açıklayacağız, çünkü Brendan'ın onları yıkamak için ayağa kalktığını hiç hatırlamıyorum.

"Hadi aşağı inelim Matthew," diyorum.

"Erin," diyor Brendan alaycı bir ciddiyetle, "aşağıya inemezsin.

Pijaman , hatırladın mı?"

"*Burada* kalmaktan daha iyi bir fikir gibi görünüyor," diyorum dişlerimin arasından, yere ve arkasındaki komodine bakarak, "sence de öyle değil mi?"

Anlayış yüzüne yansıyor ve örtüyü kaldırıp atıyor. "Onu ben alacağım."

Duruma ve küçük bir çocuğun varlığına rağmen, Brendan'ın ihtişamının içime işlemesi için son bir an ayırıyorum. Gelecek benim için bir gizem olabilir ama asla onun kadar güzel birinin yatağımdan çırılçıplak çıkmasını içermeyeceğini garanti ederim.

"Senin de mi pijaman düştü, Bwenda?" Matthew soruyor.

"Hayır, pijamalarım düşmedi," diye yanıtlıyor Brendan, sırt çantasından şortunu çıkarırken. "Gerçek erkekler pijama giymez."

Matthew onu odadan çıkarken takip ediyor, sanki çok değerli bir şey öğrenmiş gibi başını sallıyor. Bahse girerim Olivia onu bir daha pijama giymeye ikna edemez.

Kapı kapandığında tökezleyerek duşa giriyorum. Tüm vücudum ağrıyor ve bazı bölgelerim o kadar acıyor ki sabunlamak bile canımı yakıyor. Neredeyse yenilmiş hissederek çıkıyorum, yatağa geri dönüp Brendan'ın ve benim sadece küçük bir tadına baktığımız derin uykuya dalmak için can atıyorum. Ama tabii ki yapamam çünkü birkaç saat içinde yola çıkacağım ve ayrıca 100 mil koşan kız toparlanabiliyorsa ben de toparlanabilirim.

Yorgun bir şekilde merdivenlerden iniyorum. Ekibin çoğu burada ve mutfağa girdiğimde yüzlerindeki ifadeden dün gece düşündüğüm kadar gürültücü olduğumuzu anlıyorum. Brendan'la göz göze geliyorum ve bir yandan gülmekten omuzları titrerken bir yandan da suratını asmamaya çalışmasını izliyorum. Yanındaki Olivia da öyle.

"İkinizden de nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum yanlarından geçip kahveye doğru yürürken.

Neyse ki tartışma yarışın en ince ayrıntısına kadar konuşulmasına dönüşmüştür. Will aşağı iner ve Caroline'ı kabaca masanın üzerinden Olivia'ya uzatır.

"Açım," diye homurdanıyor. Olivia'nın gömleğini Caroline'ın başına geçirip emzirmeye başladığını görene kadar kendisini mi yoksa bebeği mi kastettiğinden emin olamıyorum.

Brendan irkilir. "Bunu yaptığında çok garip oluyor."

"Evet." Başını sallıyor. "Ama dün gece yatak başlığını duvara itmeye çalışman kadar garip değil. Yani, dn yüz mil koştum ve *ben* bile o kadar uyuyamadım."

İnliyor. "Olivia, annem şu anda masada oturuyor."

"Ben de burada uyudum Brendan," diyor Dorothy. "Bunu şimdi anlamış değilim."

"Ben yatağıma dönüyorum," diye homurdanıyorum ve odadan çıkmak için topuklarımın üzerinde dönüyorum.

"Merak etme, Erin!" Olivia bağırıyor. "Brendan'ı burada tutacağız, böylece bir saat rahatsız edilmeden uyuyabilirsin."

Erin
Mevcut

Yatmamanız gereken biriyle yatmak, diyeti bozmaya çok benzer. Bir kez bozduktan sonra, tekrar bozmayı haklı çıkarmak oldukça kolaydır. Aslında her türlü disiplin girişimini bir kenara bırakmak caziptir.

Pazar sabahı geç saatlerde havaalanı servisine yetişmek için uyandım. Brendan yatağına uzanmış, kapısı ardına kadar açık bir şekilde uyuyordu. O an, *bir kez daha yapmanın zarar vermeyeceğini* düşündüğüm ilk andı. O zamandan beri bunu binlerce kez düşündüm.

Elbette Rob bize güvendiği için harekete geçemem. Bu bir kaza olarak kalırken durmamız gerekiyor - kabul ediyorum, *yedi* kez meydana gelmiş bir kaza. Ancak şu anda evde olmama rağmen Brendan kafamda o kadar büyük bir yer kaplıyor ki sanki başka şeyler istemeye yer kalmamış gibi. Brendan'la yatmanın beni Brendan'la yatma arzusundan kurtarması gerekiyordu. Bunun yerine içimde dipsiz bir kuyu açtı, tehlikeli dürtüler ve olasılıklarla dolup taşan bir kuyu.

Timothy Pazartesi günkü toplantıda durmadan markalaşmanın öneminden bahsediyor ve ben sadece Brendan'ın sesinin gelmeden hemen önce nasıl hışırtılı çıktığını duyuyorum.

Öğle yemeğini, sandalyesinde arkasına yaslanıp bacaklarını iki yana açarak ukala bir şekilde oturuşunu düşünerek geçiriyorum; sanki dizlerinin üzerine çöküp işini bitirmeni isteyecekmiş gibi. Sayamayacağım kadar çok kez bunu yapmayı hayal ettim. Şimdi bu da bir fırsat, Cumartesi günü fırsatım varken yapmam gereken bir şey daha.

Timothy odama uğradığında hâlâ Brendan'ı düşünüyordum. Ona kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutuyorum. Brendan'la ilgili fantezilerden Timothy gerçeğine geçmek gerçekten de zor bir geçiş.

Elinde yeni marka kampanyasının tamamlanmış tek parçası olan ve Timothy'nin ısrarla üzerinde durduğu yaltaklanmaya değer sloganı içeren bir kartpostal var: *ECU: A Place to Know, A Place to Grow*, kulağa bir Dr. Seuss kitabının başlığı gibi geliyor. Sanki başlı başına bir suçlamaymış gibi masama fırlattı.

"Cuma günü burada olmamana şaşırdım Erin," diyor dudaklarını büzerek. Derin bir iç çektim. Bunun olacağını biliyordum. "Sana Tahoe'ya gideceğimi söylemiştim. İzin belgemi imzalamıştın."

"Perşembe günü gideceğini sanıyordum."

Kim Perşembe gidip Cuma dönerek uzun bir hafta sonu geçirir ki? Belgeyi çekmecemden çıkardım. "Formda iki gün de olmayacağım açıkça belirtilmişti."

Bunu benden kabul etmiyor. "Bu proje önemli ve senin izin alıp bir toplantıyı kaçırmaman işine bağlılığına işaret etmiyor."

Benimle dalga geçiyor olmalısın. Liseyi bitirmemiş ama benden daha fazla kazanan insanlar tanıyorum ve rutin olarak haftada 50 ila 60 saat çalışıyorum. Brendan odaklı şehvetim mi beni hayatımdaki başka hiçbir şeyi umursamaz hale getirdi, yoksa dört yıldır içimde biriken öfke mi bilmiyorum ama Timothy'nin saçmalıklarından resmen bıktım.

"Çarşamba öğleden sonra buradan ayrıldığımda planlanmış bir toplantı yoktu. Ve *tekrar* ediyorum, izin belgesini imzaladınız."

Kaşları daha da çatılıyor. Beyninde dönen çarkları görüyorum - beni azarlamak için can atıyor - ama neyse ki Timothy'nin beyninin çarkları oldukça kötü bir iş çıkarıyor.

"İş değerlendirmeniz yaklaşıyor," diye uyarıyor. "Bir tutum değişikliği görmem gerekecek, yoksa duydukların hoşuna gitmeyecek."

Sanki hiç konuşmamış gibi davranıyorum ve bilgisayar ekranıma dönüyorum. Sean'ın okul taksitini ödediğim için memnunum, ama Tanrım, keşke son dört yılın bir noktasında farklı bir yola girmiş olsaydım. Beni bundan daha az mutlu edebilecek bir iş hayal etmekte zorlanıyorum.

Pazartesi gecesini, ev arkadaşı Avrupa'dayken Harper'ın evindeki boş odaya taşınmak için eşyalarımı toplayarak geçirdim. Bunun bana Brendan'dan başka bir şey düşünme fırsatı vereceğini umuyordum ama ne yazık ki yanılmışım.

Salı günü yine aynı. Ben: zonkluyorum, muhtacım ve istemekten perişan haldeyim, işimi yapmak şöyle dursun, yapıyormuş gibi bile yapamıyorum. Ama Cumartesi gecesini geride bırakmaya kararlıyım.

Sonra eve geldim ve ön basamakta Brendan'a gönderilmiş bir FedEx buldum.

"Ciddi misin?" Alnımı usulca kapıya vurarak yüksek sesle soruyorum. Geçen Pazar ayrıldığım andan beri onunla iletişim kurma arzusuyla savaşıyorum,

ve şimdi kader beni zorluyor.

Hayır. Bunu onu görmek için bir bahane olarak kullanmayacağım. En güvenli yol, telefon etmeden ya da yüz yüze görüşmeden teslim etmek. değiştirmeden, sanki kendimi dizginlemek için zamanım varmış gibi Manitou Springs'e doğru koşmaya başlıyorum.

Evine gidiyorum ve zarfı kapının altından geçiriyorum, ben daha ayağa kalkmadan kapı açılıyor.

Gözleri kısılmış, zarftan bana şüpheyile bakıyor. "Bunu kapımı çalmadan altımdan mı sokacaktın?"

"Şey, evde misin, meşgul müsün, yoksa-" Kaşlarını kaldırdı. "Evet, insanlar bu yüzden kapıyı çalar."

"Peki burada bir kız olsaydı ne kadar garip olurdu?" "Sana zaten söyledim, burada kız arkadaşım yok."

Kapıyı daha geniş açıp bana içeri girmemi işaret etti. Gerçekten eşiği geçmemeliyim. Yapmam gereken şey - düzgün bir insanın yapacağı şey - bir bahane uydurmak ve o merdivenlerden aşağı inmek. Yine de buradayım, onun yanından geçip evine giriyorum. *Aptal, itaatsiz ayaklar.*

İçki isteyip istemediğimi sormuyor; sadece bir bira açıp bana Şu anda hissettiğim endişeyle biraya ihtiyacım varmış gibi göründüğümü hayal ediyorum.

Mutfak tezgahına yaslanıyorum, kaçmaya hazırım ve bira şişesine bakıyorum - sanki soyduğum etiket etkisiz hale getirilmesi gereken bir bombaymış gibi. Ona bakmamaya çalışıyorum, ama çevresel görüşümde bile bacaklarını görüyorum - aynı anda hem zayıf hem kaslı, pürüzsüz. Üzerlerindeki kıllar hafif, seyrek ve zar zor görülebiliyor. Neden bu kadar mükemmel olmak zorunda? Lanet *bacak kılları* bile mükemmel.

"Yolculuğun geri kalanı nasıldı?" diye sordum. "Başka araba anahtarı kaybettin mi?"

"O zavallı etiketi rahat bırak," diyor ve gözleriyle buluşmak zorunda kalıyorum. Soluk mavileri, sonbaharın en gri sabahı gibi sisli bir hal almış.

Gülümsemiyor. Biradan büyük bir yudum alıyorum, bir erkeğin yapacağı gibi, tamamen sinirden. Çekici bir görüntü olmadığından eminim ama bakışlarında tuhaf bir şey var. Beni izleyişine bakılırsa az önce dilimle bir kiraz sapını bağladığımı ya da yavaşça bir buzlu şeker emdiğimi sanırsınız. Ve o anın boşluğunda Cumartesi gecesi onu hatırlıyorum. Üstümdeydi, boşalmamaya çalışırken irkilmişti. Karnımın alt kısmında bir kas spazmı.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Aman Tanrım. Yakalandım. Soruş şeklinden, yüzündeki ifadeden bildiğini anlayabiliyorum.

"Hiçbir şey," diye ciyaklıyorum.

Buradan çıkmam gerek. *Hemen*. Birayı tezgâhın üzerine öyle hızlı bırakıyorum ki sallanıyor. Elim onu sabitlemek için dışarı fırlıyor ve öne doğru adım atarak aramızdaki boşluğu ortadan kaldırırken onun eli benimkine dolanıyor.

Sadece ellerimiz birbirine değiyor ama teninin baskısını her yerde hissediyorum.

-Omuriliğimin dibinde bir ürperti, kan dolaşımımı ateşliyor.

"Gitmeliyim," diye fısıldıyorum. Başını zar zor sallıyor, daha çok çenesinin ucuyla. Elimi bırakıyor.

Kapıya vardığımda ne söylemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim olmadan odanın diğer ucuna doğru ilerliyorum. *müyyüz? Yabancılık çekmeyeyim mi?* Sessizce beni takip ediyor ve ben onun en küçük seslerinin bile aşırı farkındayım - parkeye vuran ayakları, nefesi.

Ama kapı koluna ulaştığımda eli bir kez daha benimkini kapatıyor. "Bekle," diye fısıldıyor.

Yüzümü ona dönüyorum. "I-"

Eli enseme kıvrılıyor ve sonra ağzı ağzımda. İtiraz etmem için zaman yok, gerçi gerçekten itiraz eder miydim kim bilir. İkimiz de o bira şişesini kaptığımızda başlayan adrenalin yükselişi şimdi damarlarımda dolaşıyor ve kontrolü ele alıyor. Nefesim kesilinceye ve dizlerim titreyinceye kadar beni öpüyor. Fermuarının aşağı kayarken çıkardığı ses yeni favori sesim olabilir.

"Şimdi benim odama," diyor ve beni kanepenin yanından çekmeye başlarken benden ayrılıyor. Bir an için kendimi yönlendirmesine izin veriyorum ama daha şimdiden Cumartesi gecesi yapamadığımız her şeyi, tüm fırsatları düşünüyorum. Eğer bunu gerçekten yapacaksak, geldiğimde sahip olduğumdan daha az pişmanlıkla ayrılmak istiyorum.

"Hayır," diyorum elini çekerek. Onu en yakın sandalyeye doğru itiyorum. "Otur."

Kaşlarını kaldırıyor ama dediğimi yapıyor, belki de kontrolü ele aldığımı görünce benim kadar şaşırmıştır.

Şortunu yere itip üzerine oturuyorum, elimi aramızda kaydırıyorum, hâlâ hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmayan dar boxer külotun dışında. Parmaklarım onu tam olarak sarmıyor ama kumaşın içinden bile nabzını hissettiğime yemin edebilirim. "Erin," diye homurdanıyor ve sanki ikimizi de kaldıracakmış gibi hareket ediyor.

Ağzımı kulağına dayadım. "Biraz sabırlı olmayı öğrenmelisin."

"Siktir et," diye tıslıyor.

Nefesimin altında gülüyorum. Daha yeni başladık ama şimdiden omurgamda bir zafer dansı başladı. Bu kendi yeteneklerime duyduğum bir tür üstün güven değil. Sadece bundan istediğim şeyle ayrılmaya o kadar kararlıyım ki - dilime karşı yalvaran ve çaresiz anısı

-Bunun olacağından eminim.

Yere kayıyorum, boxerını da kendimle birlikte çekiyorum. Ona istediğinden daha fazlasını veriyorum ama yetmiyor, iniltilerini ve saçlarımı sıkın ellerini ezberliyorum. Yukarı doğru iterken nefesi kesilip yalvarana kadar onu ağzıma almadım.

"Tanrım," diye inliyor. Parmakları kafa derime bastırıyor ve şimdiden şiştiğini hissediyorum, serbest kalmak istiyor ve aynı zamanda bununla savaşıyor. "Boşalacağım," diye çok geç nefes alıyor, bir yere gitmeyi planladığımdan değil. Bitirirken çıkardığı acı dolu ses hayatımda duyduğum en ateşli şey.

"Tanrım," diyor, göğsü hızla inip kalkıyor. Bana bakıyor. "*Bunu* nereden öğrendin lan?"

Gülüyorum. "Gerçekten cevap vermemi mi istiyorsun?"

Başını iki yana sallıyor ve sonra beni sırtüstü iterek yere yatırıyor. "Hayır, ama bir noktada muhtemelen senden bunu tekrar yapmanı isteyeceğim."

Brendan
Üç Yıl Önce

Haziran ayının sonunda, Gabi elinde bavullarıyla ağlayarak daireme geldi. Bana oda arkadaşının onu evden attığını söyledi ve bir süre benimle kalıp kalamayacağını sordu.

Bu beni duraksatıyor. Aramızdaki her şey şu anki haliyle harika ve kazanan bir formülü bozmak istemiyorum. Zaten Gabi'yi neredeyse her gün görüyorum ve turneye çıktığımızda her geceyi onunla geçiriyorum. Kalan özgürlük anlarımı ona devretmeye hazır olduğumdan emin değilim ama ne diyebilirim ki? İki aydan az zamanı kaldı ve gerçekten gidecek başka bir yeri yok. Ona sorun olmadığını söylüyorum ama bunu söylerken bile sanki odada o gelmeden önceki havadan biraz daha az hava varmış gibi hissediyorum.

İlk başta, Gabi'nin oda arkadaşı olması benim için oldukça iyi oldu. Hayatta benden daha sık sevişmek isteyen bir kadın olduğuna cidden inanamıyorum, ama şikayetim yok. Her şey mükemmeldi, ta ki aniden öyle olmayana kadar.

Bir öğleden sonra iPad'imden başını kaldırarak, "Arkadaşın Rob," diye söze girdi. "Şu hoşlandığın kızla çıkan o mu?"

"Evet."

"Yani adı Erin mi?" diye soruyor.

Çenem düştü. "E-postalarımı mı okuyorsun?"

"Elime aldığımda sadece açtı," diyor omuz silkerek. Ama bu saçmalık. Rob'dan en az bir haftadır haber almadım. "Yani..."

Erin," diye devam ediyor. "Bu o, değil mi?"

"Evet. Ve lütfen e-postalarımдан çık."

"Onun bir fotoğrafı var mı?" diye soruyor. Sesi nötr, ama içinde bir şeyler olduğunu seziyorum, muhtaç ve korkulu bir şeyler.

"Hayır." İstiyorum elbette ama kıskanıyorsa Erin'in fotoğrafını görmenin bir faydası olmayacağı kesin.

"ne?" diye sorar Gabi.

"Ne yapıyorsun?" İç çekiyorum. "O kızla hiç çıkmadım bile. Bu neden önemli ki?"

"değil. Sadece merak ettim."

Konuşma bitiyor ama aynı zamanda kalıyor. Bütün gece aramızda kaldı, Gabi'nin hoşnutsuzluğu neredeyse hissediliyordu. Bunu bitirmek, benim için bittiğine dair ona güvence vermek istiyorum. Ama bunu inandırıcı bir şekilde yapabileceğimi sanmıyorum.

Erin
Mevcut

Eve döndüğümde tekrar uykuya dalmak için mücadele ediyorum. Bunun yerine orada uzanıp tavana bakıyor, her şeyi kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum. Bu geceye kadar, Cumartesi günü şimdiye kadar yaşadığım en harika seksti, ama bunu rasyonalize edebiliyordum - Brendan'la aramızda çok fazla birikim olmuştu ve çok çok uzun zamandır onsuz gitmiştim. Ama bu sefer bu faktörlerin hiçbirisi söz konusu değildi, o halde *daha iyi* olması nasıl mümkün olabilirdi ki?

Yorgunluğuma rağmen, işe geldiğimde kendimi tamamen dinç hissediyorum. Masamın üzerine çıkıp keşfimi dünyaya duyurmak istiyorum. "Sonunda anladım! Seksin sizin için neden bu kadar önemli olduğunu anlıyorum!"

Ancak öğleden sonra sona erip ofis boşalmaya başladığında, gerçekler de ortaya çıkıyor. Brendan'la yaşadıklarımın *benim* için harika olması, ikimiz için de harika olduğu anlamına gelmiyor. Aslında bu gece, muhtemelen bunun tekrarını yaşayacak, sadece başka bir kızla.

Eve döndüğümde neşem tamamen kaybolmuştu. Ne olacağını sanmıştım ki? Gerçekten iyi bir oral seks ve küçük bir cinsel ilişkinin onu bana aşık edeceğini mi düşünmüştüm? Eğer öyleyse, daha fazla yanılmış olamazdım. Tekrar yapmak istemesini bile sağlamadı.

Zaten onu düşünmemeliyim. Harper hafta sonunda tatilden döndüğünde buradan taşınacağım, bu da son dört yıldır yaşadığım, çocuk yetiştireceğimi düşündüğüm evdeki son gecelerimden biri olduğu anlamına geliyor. Hiçbir evrende bir dizi orgazmın bunun önüne geçmesi mümkün değil.

Ertesi sabah pilatesten önce uzun bir koşu yapıyorum. Brendan'ı Unutma Operasyonu başladı ve egzersiz yapmak şu ana kadar elimdeki tek strateji. O kadar yorgun dönüyorum ki, ne şehvet ne de saplantı için enerjim olmadığından eminim, ama duş başlığının altında durduğumda, o çoktan beynimi ele geçirmiş oluyor. Onu arkamda, ıslak ve sabun kayganlığında, içime kolaylıkla kayarken hayal ediyorum. Yapamadığımız şeylerin hiç bitmeyen listesine duşta seksi de ekliyorum.

Telefonum bütün gün sessiz. İzlemiyormuş gibi yapıyorum, kendime benimle iletişime geçmesinin önemli olmadığını hatırlatıyorum çünkü istediğim hiçbir şey bir daha gerçekleşmeyecek. Yaptığımız şey yanlış ve sona ermeli.

Sonunda mesaj attığında tüm bunları unutuyorum elbette.

Resim yapmasına yardım edip edemeyeceğimi soruyor. Hiçbir şekilde Cumartesi gecesine, Salı gecesine ya da tekrarlama arzusuna atıfta bulunmuyor. Belki de gerçekten yardım istiyordur. Belki de dostça bir faaliyet önermek, arkadaşlığımızı yeniden tesis etmenin, işleri yeniden normal hale getirmenin bir yoludur.

Ya da belki o da benim gibi daha fazlasını istiyordur. Öyle ki, odamda sandalyemin sentetik elyaf minderine oturmuş, birinin dinlenme odasındaki yiyeceklerin etiketlenmesiyle ilgili duvara yapıştırdığı nota bakarken bile patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Brendan'ı Unut Operasyonu, söylemeliyim ki, bir tür fiyasko.

İşten sonra kıyafetlerimi değiştirip koşu şortu, tişört ve at kuyruğuyla ona gidiyorum. Nasıl hissedersen hissedeyim, son 36 saatini onun diliyle yapabileceği şeyleri takıntı haline getirerek geçirmiş bir kız gibi görünmek istemiyorum.

Bir gece önce yaptığım keklerden getiriyorum, çünkü seninle yatmak istemeyen Arkadaş-Erin'in yapacağı türden bir şey bu, ama dairesine girdiğimde rol yaptığım kişiyi tamamen terk ediyorum. Her zamanki gibi görünüyor: yıpranmış haki şort, gri tişört, kaslı kalçalar, sert çene ve berrak mavi gözler. Sorun şu ki, bu kadarı yeterli. Aslında çok fazla. Sadece onu görmek bile hormonların aşırı yüklenmesine neden oluyor.

İçime çekiyorum ve kekleri ona doğru itiyorum. "Atıştırmalık getirdim."

Hay sikeyim. Sesim nefes nefese geliyor, sanki on kat merdiven çıkmışım gibi.

Bunu duyuyor ve her zamanki gibi sakın bir şekilde bir saniyeliğine gözümü tutuyor. Keşke ben de onun gibi sakın olsaydım. Şu anda ben endişe ve şehvetle karmakarışık bir haldeyim, o ise çelik bir kiriş gibi sakın, soğukkanlı ve aşılmaz.

Kutuyu benden alıyor, parmakları ellerimi okşuyor ve orada bir an fazla kalıyor. Normal davranmak neredeyse imkânsız. Tıraşsız çenesine bakıyorum ve dudaklarıma değdiğinde nasıl hissettiğimi hatırlıyorum, tenime değdiğindeki o lezzetli sıyrık.

" oluyor Erin?" diye soruyor, kutuyu arkasındaki tezgâha bırakırken. Sesi alçak, yumuşak ve yönlendirici.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyorum.

"Gergin olduğunda dudağını ısıırıyorsun," diyor. Beni kendine doğru çekiyor. Dudakları yavaşça boynumdan aşağı iniyor, çenemin hemen altındaki yumuşak deriyi çekiştiriyor ve tek, lezzetli bir an için kendime izin veriyorum - onun büyüklüğü, sabun ve kahve kokusu, ellerimin altındaki pürüzsüz teninin hissi, boynunun arkasındaki traş edilmiş saçların karıncalanması, ne kadar gülünç derecede kaslı olduğu. Eğer onu itmek *isteseydim*, bu bir tuğla duvarı itmek gibi olurdu.

geldiğimde elleri tişörtümün içinde kayıyordu. "Bunu yapamayız," diyorum. Ama sesimdeki yalvaran notanın *Brendan, beni ikna et, beni ikna et* dediğini ben bile duyuyorum.

Elleri göğüs kafesimin üzerinde geziniyor. "Eğer durmamı istiyorsan," diye fısıldıyor, nefesi kulağımın dibinde, "şimdi söyle. Çünkü aksi takdirde sana yapmayı planladığım 15 şey var."

İçimde bir yerlerde buna karşı mantıklı ve iyi gerekçelendirilmiş bir argüman olduğunu biliyorum, ancak çoğunlukla aklında hangi 15 şeyin olduğunu bilmek istiyorum ve bunları çoktan başlatmış olmasını istiyorum.

"Prezervatif," diyorum.

"Henüz değil," diyor. Şortumu kalçalarımın üzerinden geçirip beni kaldırıyor ve çıplak kıkırmı tezgâhının üzerine bırakıyor. "Ve bu arada," diye ekliyor, beni en uca çekip bacaklarımı ayırarak, "Bu gece yetki bende."

Nihayet yataktan kalktığımda saat geç olmuştu. Kıyafetlerimi aramaya başlamamı izliyor. "Bu gece buraya geldiğinde neden beni durdurmaya çalıştın?" diye soruyor.

"Nedenini biliyorsun." Suçluluk duygusuyla boğazım düğümleniyor. Brendan'la bir kez yatmak bir anormallikti. Bir kez kendimizi affedebileceğimiz türden bir şeydi. Ama üç kez tamamen başka bir şey. Bu kasıtlı.

Ayağa kalktı. "Rob'un yaptıklarından sonra ona sadık kalmak konusunda ciddi endişeli misin?"

"Tam olarak değil. Sen ve Rob'un bunu nasıl atlatacağınızı anlamıyorum. Ve eğer Rob'la tekrar araya , üçümüz asla birlikte takılamayız. Sen onun sağdııcı olursun-" Sözüümü kesiyorum, sertçe yutkunuyorum. Hayal etmek bile midemi bulandırıyor.

"Erin, onun sağdııcı olmayacağım ve sen, ben ve Rob asla birlikte takılmayacağız. Elbette ona bundan bahsetmeyeceğim ama hayatımın geri kalanını yalan söyleyerek de geçirmeyeceğim."

Yatağının ucuna oturdum, gömleğimi ve sütyenimi göğsüme bastırdım. "Ne dediğini anlamıyorum."

"Seninle yattığımda bir seçim yaptım. Bundan sonra onun arkadaşıymış gibi davranmaya devam edemem."

Midem bulanıyor. Yaptığım şey yeterince kötü, ama arkadaşlıklarının sona ermesine benim sebep olmam daha da kötü. "Brendan, o yıllardır senin en iyi arkadaşın. Bunu yapamazsın."

Başını sallıyor. "Rob'dan hoşlanıyorum ya da en azından seni aldatana kadar hoşlanıyordum ama on yıldan fazladır aynı yerde yaşamıyoruz ve ikimiz de değiştik. Geri döndüğümde nasıl olduğunu gördün - artık hiçbir ortak noktamız yok. Para kazanmaya kafayı takmış durumda. Statü onun için her şeyden daha önemli. Christina'ya yaptıklarını duyduğumda ona duyduğum saygı da kayboldu."

Cevabını anlıyorum ama birçok nedenden ötürü hoşuma gitmiyor. "Onunla *bir* şey olduğunu bilmiyorum," diye itiraz ediyorum.

Ağzı düzleşiyor. "Onun masum olduğuna inanmayı o kadar çok istiyorsun ki gerçeklere bakmıyorsun bile."

Aynı fikirde olmadığımı kendime saklıyorum, ancak aslında tam tersinin doğru olduğunu düşünüyorum. Bu noktada *umarım* Rob beni aldatmıştır. Çünkü eğer aldatmadıysa, bu Brendan'la yaptığım şeyi on kat daha kötü yapar.

"Buraya gel," diyor usulca. Çenemi kavırıyor ve beni öpüyor. Ne konuştuğumuzu tamamen unutana kadar öpüyor beni.

Gitmeyi planladığımı bile unuttum.

Saatler sonra tökezleyerek kendi yatağına giriyorum. Bu kez geç uyuyorum, Brendan'dan kurtulma koşumu ve Brendan'dan kurtulma pilatesimi kaçıırıyorum. Zaten bana pek de iyi geliyor görünmüyorlardı.

Sanki hayatımın en iyi yürüyüşüne çıkmışım ve bunu 15 fincan kahveyle tamamlamışım ya da maraton koşmuş ve birinci gelmişim gibi aynı anda hem bitkin hem de gençleşmiş hissederek uyanıyorum. Aklımın bir köşesinde tüm bunların suçluluk duygusuyla bastırılması gerektiğini biliyorum ama bunu görmezden geliyorum. Bunun yerine en yüksek topuklu ayakkabılarımı, en sevdiğim elbisemi giyiyor ve pratik bir şekilde ofise atlıyorum.

Hiçbir şey bana dokunamaz. Ne trafik, ne de geç kalmadığım halde Timothy'nin varış saatimle ilgili alaycı yorumu. Orgazmların beni yenilmez yapabileceğini bilmiyordum, ama öyle görünüyor.

Masamda oturuyorum ve Brendan'ın bana gönderdiği tüm mesajları tekrar okuyorum. Hiçbiri belli belirsiz romantik bile değil ama kalbim hâlâ o saçma çırpınma hareketini yapıyor, tıpkı altıncı sınıftayken Bradley Peterson'ın bana ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı soran bir not uzattığı zamanki gibi. Ama tabii ki saçma sapan çırpınan kalbim muhtemelen Brendan'ın kaçmasına neden olurdu. Benden hoşlanıyor çünkü kalbimin Rob için çırpınmakla meşgul olduğuna ve onun için de çırpınamayacağına inanıyor.

Harper odama girip durduğunda hâlâ onları okuyordum.

"Selam," diyorum, sanki beni yakmış gibi telefonu bırakarak. "Yolculuğun nasıl geçti?"

Cevap bile vermiyor. Orada öylece durup bana bakıyor, dudağına vuruyor. "Farklı bir şeyler var," diyor, gözleri kısılıyor. "Ne yaptın sen?"

"Yok bir şey," diye cıvıldıyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdirip masum rolü yapıyorum. Tamamen normal göründüğümünden , ancak o kadar rahatım ki şu anda kendimi tamamen sıvı gibi hissediyorum.

"Saçmalık," diyor. Gözleri açılıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Seni küçük sürtük!" diye bağırıyor neşeyle. "Seviştin!"

Göz kırpiyorum. "Ne?"

"Aman Tanrım, ikimiz de yalan söyleyemeyeceğini biliyoruz, Erin. Deneme bile. Kimdi o? Rob'la tekrar bir araya gelmedin..." diyor kendi kendine mırıldanarak. "Hayır, hayır, bana mesaj atmış olsaydın... Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Brendan. Brendan'la mı yattın? O yalancı ağzını bana bir daha açma. Brendan'la kesinlikle yattın."

Tamamen kendi başına yaptığı zihin jimnastiğinden yorulmuş bir halde sandalyeme yığılıyorum. "Psşik yardım hattı gibi bir şeye ihtiyacın var."

"Vay canına," diyor masama otururken. "Bana her şeyi anlat. İnanılmaz mıydı?"

Gülümsedim. "İyi idi."

"Daha önce de söylediğim gibi, berbat bir yalancısın. Onunla seks yapmanın sadece *iyi olma* ihtimali yok. Peki şimdi ne olacak? Aranızda bir şey var mı? Bunun hakkında konuştunuz mu?"

"Hayır, tabii ki hayır," diyorum. "Tartışacak bir şey yok çünkü açıkçası biz bir şey değiliz ve hiçbir zaman da olmayacağız. O bir kız arkadaş istemiyor ve benim de bir erkek arkadaşım *var*."

"*Vardı*," diye vurguluyor. "Vardı. Artık özgür bir ajansın, dostum."

"Rob geri dönüyor, Harper. İstesek bile bunu devam ettiremeyiz ve Brendan da bunu isteyecek biri değil."

"Her neyse. Rob gelene kadar mümkün olduğunca onu takip etmeni istiyorum."

"Bunu zaten yaptığımıza eminim. Vajinam bozuldu."

"O zaman git biraz daha kırsın. Ya da onunla işiniz bittiyse, bana gönderin."

İçimde garip bir kıskançlık patlaması hissediyorum ki bu çok saçma. Onu bir daha görüp göremeyeceğimi bile bilmiyorum.

"O tamamen senin,"
dedim ona. Ama henüz
değil.

Erin
Mevcut

Hafta sonu, Bay Tibbles ve ben Harper'ın evine taşındık. Rob'un evinden ayrılmanın kesinliği -bir daha geri dönememe ihtimalimle birlikte- beni beklediğimden daha çok etkiledi. Burada yaşadığım üç yıl boyunca, buranın benim geleceğim olduğunu düşünmüştüm. Çocuk odası için bir oda bile seçmiştim. Yani kaybettiğim sadece evim değil; burada yaşanabilecek tüm potansiyel hayatlar. İyi hayatlar olabilirdi. Belki aşkın değil. Belki sabah 2'ye kadar seks yapılan, her sabah işe gidip gelinen türden hayatlar değil ama şikayet edilecek bir şey de değil.

Ve yıllarımın çoğunda, şikayet edemeyeceğim bir hayat yaşamamanın yeterli olduğuna inandım. Eğer Rob ve ben tekrar bir araya gelmezsek, şikayet edemeyeceğim bir hayatın bana bir rüya gibi geleceği günün gelip gelmeyeceğini, burada sahip olduklarıma dönüp baktığımda onu bırakmanın aptallığına şaşırıp şaşırmayacağımı merak etmek zorundayım. Nişan yüzüğümü Rob'un kasasına kilitliyorum, bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyorum.

Pazar günü kardeşimi öğle yemeğine götürmek için Littleton'a gidiyorum. Hayatımda pek çok kez Sean'ı görmek acı vericiydi ama bugün öyle değil: ilk kez sağlıklı görünüyor. Biraz kilo almış ve her şey için heyecanlı. Bir hafta sonra başlayacak olan okulunun son dönemi ve mezun olduktan sonra danışman olmak için çalışacak olması hakkında. Şu anda bulunduğu yere gelmesine yardımcı olduysa harcadığım her kuruşa değdi.

Brendan ile vakit geçirdiğimden geçici olarak bahsediyorum. Çocukça ama sanki olanları daha gerçekçi kılacakmış gibi onun adını söylemek hoşuma gidiyor. Bu biraz acı veriyor, çünkü öyle olmadığını biliyorum.

Sean kaşlarını çatar. "Arkadaş olarak demek istiyorsun, değil mi? Rob yakında dönmeyecek mi?" diye sorar.

"Oh," diye cevap veriyorum, çatal bıçak takımına bakıyorum, sanki Martha Stewart'mışım gibi her bir parçayı dikkatle hizalıyorum. "Hayır. Aslında Ağustos'a kadar kalacak sanırım."

"August?" Ses tonu göz teması gerektiriyor, ben de isteksizce bunu sağlıyorum.

"Evet. Ayrıldık sayılır. Yani, o eve döndüğünde tekrar bir araya gelebiliriz ama artık bunu yapamazdım ve başka şeyler de vardı."

"Mesele paraydı, değil mi?" diye soruyor. "Okul harcımı ödemeni istemedi."

"Hayır, elbette öyle değildi. Bir sürü sorun vardı. Paranın bununla hiçbir ilgisi yoktu."

"Ama çok kızgındı," diyor Sean, kederli bir ifadeyle. "Onunla konuştuğumda bunu anlayabildim."

Elimi salladım. "O zamanlar pek heyecanlanmamıştı ama üstesinden geldi. Dürüst olmak gerekirse Sean, para sorunumuz olmayan tek şey."

"Rob seni desteklemiyorsa o paraya ihtiyacın olacak" diye ısrar ediyor.

"Her zaman daha fazla kazanabilirim," diyorum ona.

Bana inanmıyor gibi görünüyor ve Tim'in beni işimden atma olasılığının arttığını düşünürsek, belki de haklıdır.

Tüm hafta sonunu gizlice telefonumu kontrol ederek, Brendan'dan hiç gelmeyen bir mesaj arayarak geçiriyorum. Onu arzuluyorum, onunla ilgili her şeyi arzuluyorum - pürüzsüz tenini, kokusunu. Gülüşünü, ismini görmeyi. Umutsuzluğa kapılmaya başladığım Salı gününe kadar mesaj atmıyor. İletişime geçmeden önce benim pes etmek üzere olmamı beklemesi neredeyse kasıtlı gibi geliyor.

Brendan: Uyandığımda duvarlarımın biraz daha işlenmeye ihtiyacı olduğunu hissettim. Ben: Duvarlar mı? Hâlâ öyle mi diyoruz?

Tamam. Sikim. Sikim biraz daha çalışabilir. Kurnaz olmaya çalışıyordum.

Reddetmem gerektiğini biliyorum. Bu kadar erken yaşta beni bu kadar üzecek bir şeyden kesinlikle kaçınmalıyım. Ama görünüşe göre ailemde bağımlı bir kişiliğe sahip olan tek üyeler kardeşim ve babam değil. Ne zaman Brendan'dan biraz alsam, daha da fazlasına ihtiyaç duyuyorum. Benim için ne kadar kötü olursa olsun.

Çalan bir telefonla irkilerek uyandığımızda saat gece yarısını geçiyordu. Babam olduğundan emin bir şekilde ayağa fırladım ama arayanın benim telefonum olmadığını fark ettim. Brendan'ındı. Hemen kaptı ve aceleyle diğer odaya geçti.

Bir an için sadece şaşırdım. Sonra sinirlendim.

Bekar bir erkeğin gece yarısı aldığı tek telefon telefonlarıdır ve tabii ki seks telefonları alır - yatabileceği ve yattığı bir sürü kız vardır. Bu da bir kez daha şu soruyu akla getiriyor: Ben neden buradayım ki? *Hiçbir* zaman bir erkek için birçok kişiden biri olmaya razı olmadım ve bunu ben yatağındayken telefona çıkan bir erkekle yapmayacağımdan eminim.

Öfkemin altında, göğsüm ikiye bölünmüş gibi hissediyorum ve yalnız olsaydım gözyaşlarına boğulurdum. Ne kadar güçlü hissedersen hissedeyim, Brendan tüm iplerimi çözecek güce sahip. Her zaman öyleydi.

Yatakta iç çamaşırlarımı aramaya başladım. O odaya döndüğünde neredeyse giyinmişim.

Kapının hemen önünde durdu ve bana baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve," diye cevap veriyorum. Sesim kızgın çıkmıyor. Kızgın olmayı reddediyorum. Bana borçlu.

ve ona hiçbir şey borçlu değilim.

Kapıya doğru ilerliyorum ama o geçip engelliyor. "Neden?"

Sakin görünmek için içimdeki tüm cesareti topluyorum, oysa aslında onu tokatlamak ve çığlık atmak istiyorum. "Bak, nasıl takıldığını biliyorum ama bunun bir parçası olmak istemiyorum. Ben hâlâ yatağındayken seks telefonları alıp *cevap* veren bir adamdan daha iyisini yapabilirim."

"Bu bir seks çağrısı değildi."

Başımı salladım. "Lütfen, Brendan. Başka kim bu saatte arar?"

Bana dik dik bakıyor. "Bana güveniyor musun?"

Belki de telefondaki Gabi'ydi, ama gerçek şu ki ben de üzülürdüm, bu yüzden sorusunu düşünmek istemiyorum. En çok istediğim şey, bana gerçek bir zarar vermeden önce bunu şimdi, hemen bitirmek, ancak çok geç olduğundan şüpheleniyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Fark etmez," diyorum.

"Gitmem gerekiyor." "Gözlerimin içine bak ve soruya cevap ver, Erin.

Yap. Sen. Güveniyor musun?

Ben mi?"

Bakışlarını isteksizce karşılıyorum ve neredeyse anında kanıma bir şeylerin sızdığını hissediyorum. Ona inanmak istemiyorum ama yine de inanıyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"O zaman sana bunun bir seks görüşmesi olmadığını söylediğimde, doğruyu söylediğimi biliyor musun?"

Seks çağrısı olup olmaması önemli değil. Kalbimi kıracak ve ben burada olmamalıyım. Bunun resmen gerçekleşeceği an için ağlamak istiyorum, sanki acıyı önceden seyreltebilirmişim gibi.

Başımı sallıyorum ve bana yaklaşıyor, parmakları kotumun düğmesine giderken ağzını kulağıma bastırıyor. "O zaman yatağına geri dön," diyor, "çünkü seninle işim henüz bitmedi."

Brendan
Üç Yıl Önce

Programımız o kadar yoğun ki Gabi ve ben her zaman birlikte turlara liderlik edemiyoruz. Bununla bir sorunum yok. Eğer 24 saat boyunca onun yanında olursam sinirlerimi bozan küçük alışkanlıkları olduğunu fark ediyorum. Örneğin, *amazeballs* ve *awesomesauce* kelimelerini doğru sayıdan daha fazla kullanıyor, ki bu sayı sıfır.

Ancak soyunduğunda tüm bu küçük rahatsızlıklar ortadan kalkıyor... ve Gabi her zaman soyunuyor. Ne kadar çok seks yaparsak, o kadar çok istiyor gibi görünüyor. Sanırım bu gurur verici olmalı, ama bazen neredeyse bana ya da kendine bir şey kanıtlamaya çalışıyormuş gibi geliyor, gerçi bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da neyi kanıtlamaya ihtiyacı olabilir ki: Erin dışında, erkeklerin bu kadar ilgisini çeken başka bir kız görmemiştim.

Tur şirketindeki adamlar kız arkadaşımın yatmak istediklerini hiç belli etmiyorlar. İçlerinden biri kapıdan her çıkışında kıcıyla ilgili bir şeyler söylüyor. Bu beni rahatsız etmiyor ama bazen rahatsız etmeli mi diye düşünüyorum. Erkeklerin yorum yapmak şöyle dursun, Erin'e *bakmaları* bile beni rahatsız ediyordu. Gabi'yle ilişkinin bu kadar ilerlemesine izin vererek bir hata mı yaptım diye merak ediyorum. Özellikle de nereye gideceği konusunda farklı beklentilerimiz varmış gibi görünmeye başladığı için.

"Biliyor musun," diyor kahve içerken, "Stanford yakınlarında bisiklet turu yapılabilecek pek çok yer var-Big Sur, sekoya ağaçları, Napa."

"Tıp fakültesinin oldukça zorlu olduğunu sanıyordum," diye yanıtlıyorum. "Çalışmak için zamanın olacak mı?"

"Ben değil, aptal." Gülüyor. "*Sen*. Sahil boyunca turlara liderlik etmek harika olmaz mıydı?"

Evet, harika olurdu. Ama ben zaten harika bir yerdeyim ve Gabi için taşınmaya hazır değilim. Bazen keşke olsaydım diyorum. Bazen bunun ne olmadığını sürekli özlemek yerine iki ayağımla birden bu işin içinde olmayı diliyorum ama içimde Gabi'nin dolduramayacağından giderek daha fazla emin olduğum bir boşluk var.

"Bundan sonra Bali'ye gitmeyi planlıyordum,"
diyorum ona. "En azından bunu düşünecek
misin?" diye yalvarıyor.

Ona yapacağımı söyledim. Bunları düşünen biri olmak istiyorum.
Kendime Rob'un evde sahip olduğu şeyleri istediğimi söylüyorum. Ama hala
Rob'un sahip olduğu tek bir şeyi istediğimden eminim.

Erin
Mevcut

Olivia'dan Brendan ve Will'in konuşmadığını öğreniyorum. Will, Brendan'ın ona Dorothy'nin kanserinden bahsetmemesine biraz kızmış ama daha çok Brendan'ın benimle takılmasına kızmış.

Olivia ayrıntı istiyor, ama benim verecek hiçbir şeyim yok, çünkü aramızda neler olup bittiğini ben bile bilmiyorum. Ondan her gün haber aldığımı biliyorum. Mesajları her zaman komik ve sıklıkla müstehcen, ama asla *tatlı değiller*. *Keşke bizde kalsaydın ya da dün gece seni göremediğim için üzgünüm* demesini bekliyorum ama bu kelimeler hiç gelmiyor.

Onunla olmadığımın daha fazla gece birlikte olduğumu biliyorum. Bir tür gelişigüzel ev hayatına düştüğümüzü biliyorum - o bize akşam yemeği hazırlayacak, ben pişireceğim. Geceleri kalmaya başladım ve o bunu umursamıyor gibi görünüyor. Ama biz çıkmıyoruz. Dışarı çıkmıyoruz, el ele tutuşmuyoruz. Ve birlikte olmadığımız gecelerde nerede olduğunu bilmiyorum.

Beni en çok rahatsız eden de bu.

Brendan'ın açıklanamayan yoklukları, en kötü senaryoları yansıttığım boş bir ekran haline geldi: D kuplu amigo kızlar, seks delisi modeller. Ya da geride bırakmadığından şüphelendiğim Gabi'yle geçirdiği geceler.

Radyasyona başladığında annesini ziyaret etmek için Boulder'a gidiyor. Onu üç gün boyunca görmüyorum ama bu süre boyunca annesiyle birlikte olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ondan bir daha haber alacağımdan bile emin değilim. Ne zaman sona ereceğimizi ve bu gerçekleşmeden önce beni uyarıp uymayacağını merak etmek zorunda kalıyorum -gerçekten merak etmeyi bıraktığımdan değil-.

Eve geldiğinde onun evine gittim. Geldiğimde ocağın başındaydı ama bana şöyle bir baktı ve ocağı kapattı.

"Soyun," diyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor.

Birkaç saniye sonra ikimiz de kıyafetlerimizden kurtulmuş, çıplak ten çıplak tenle buluşmuştu. "Yatak" kelimesini homurdanarak söylemeyi başardı ama ancak kanepeye kadar gidebildik.

Bittiğinde, bakışları benimkileri takip ederek, giysilerle kirlettiğimiz odayı dolaşıyor.

Gülüyorum. "Dairen suç mahalli gibi görünüyor."

"Önce seninle en azından birkaç dakika konuşmayı planlamıştım," diye itiraf ediyor. "Şu topuklu ayakkabıların yüzünden. Buraya o şeylerle geldiğinde seni çıplak görmek zorunlu."

"Asıl şaşırtıcı olan senin hâlâ istiyor olman," diye girişimde bulunuyorum çekingen bir tavırla. "Henüz sıkılmadığına inanamıyorum."

"Neden sıkılayım ki?"

Omuz silkiyorum, kararsızmış gibi davranıyorum. "Sen böyle tanınıyorsun, değil mi? Aynı kızla asla iki kez birlikte olmamak?"

Yüzümü inceliyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Sadece iyi bittiğinden emin olmak istiyorum." Son kelimenin titrek çıkmasını engellemek için dişlerimi sıkıyorum, çünkü bunu yüksek sesle söylediğimde aniden böyle hissediyorum - kirli küçük sırrımız hakkında olmam gerektiği gibi kararsız değil, ama yatırım yapmış. Bu kadar kısa bir şeye, özellikle de her zaman biteceğini bildiğiniz bir şeye yatırım yapamazsınız, ama ben yapıyorum.

"Çok fazla endişeleniyorsun," diyor. "Şu anda bir balonun içindeyiz. Bu yüzden işe yarıyor."

"Baloncuk mu?"

"Batmış bir arabanın içindeki hava boşluğu gibi. Uzun sürmeyeceğini bildiğin nefes almak için küçük bir alan. Bu işe yarıyor çünkü Rob'la tekrar bir araya geleceğini biliyorum," diyor. "Eğer olmasaydın, endişelenmem gerekirdi... bilirsin, bağlanabilirsin."

"Yani Rob ve ben tekrar denemeyi planlamıyor olsaydık, en başta benimle yatmayacağını mı söylüyorsun?"

Gülüyor, ikinci raundu düşünmeye başladığını anlamama yetecek kadar kıpırdanıyor. "Kendimi o kadar kontrol edemiyorum. Ama onunla tekrar bir araya gelmeyecek olsaydın, bunu istemezdin. Tıpkı onun gibi birini arıyor olurdun."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Sırt üstü dönüp tavana bakıyor. "Sen istikrar istiyorsun, Erin. Rob gibi sıkıcı bir adam istiyorsun."

65 yaşında emekli olabilecek ve dışarı çıktığında asla bir ya da iki kadehten fazla içmeyecek."

"Çalışkan ve sorumluluk sahibi bir içici olmak, bir kişinin sıkıcı."

Brendan gözlerini devirir. "Güzel. Sıkıcı-kontrollü değil. Her zaman kontrollü, güvenilir ve istikrarlı birini istiyorsun. Ve o kişi asla ben olmayacağım."

Artık ihtiyacım olan şeyin kontrol edilmek ya da kontrol etmek olduğuna inanmıyorum, ama yine de güvenebileceğim birini istiyorum. Daha zeki bir kız olsaydım, kendime bu gerçeği göz önünde bulundurarak neden burada olduğumu sorardım.

"Neden ilişkilere bu kadar karşısın?" diye sordum. "Hepsi kötü değil."

"Bir ilişkideki sorun," diyor, "diğer kişiye bir tür söz vermektir - birlikte kalacağınıza dair değil ama en azından kalabileceğinizi düşündüğünüze dair. Ve yanıldığınızı anladığınızda bu durum insanları mahvediyor. Bir daha asla kimseye böyle bir söz vermeyeceğim."

"Brendan, bu bir söz değil. Bu bir girişim. Biriyle evlenene kadar sadece denemeye söz vermiş olursun. İşler yolunda gitmediğinde kimse seni suçlayamaz."

"Birinin nasıl tepki vereceğini asla bilemezsiniz," diyor. "Belki de sadece ben böyleyimdir. Belki de insanların içine işliyorum. Ama denediğim birkaç seferin sonu felaket oldu. Ve bu olduğunda, bunun, bir başkasını dönüştürdüğünüz şeyin sorumluluğunu taşıyorsunuz."

"Hayır, değilsin," diye karşı çıkıyorum. "Rob'un yanında başka biri oldum - huzuru korumak ve onu mutlu etmek için. Ama beni o değiştirmede ve değiştiğimde ne kadar mutsuz olduğumdan da o sorumlu değil. Duygularından sorumlu olduğunuz tek kişi kendinizsiniz."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye soruyor, gözlerini uzaklara dikerek. "Buna gerçekten inanıyorum," diye onaylıyorum.

İç geçiriyor ve ayağa fırlamadan önce bana bakıyor. "Keşke yapsaydım"

"

Erin
Present

Şu anda kim olduğumdan emin değilim.

Ben bir ay önceki, hatta bir hafta önceki kız değilim.

Ben de başka bir kızım, sadece ziyarete gelen biri. Keşke kalması mümkün olsaydı, ama nasıl kalabileceğini anlamıyorum.

Mutlu bir şekilde uyandım ve ofise süzıldüm. Kaçabildiğim anda Brendan'ın evine gidiyorum, merdivenlerini çıktıktan birkaç saniye sonra kıyafetlerim dökülüyor. Ne yaptığımızı ve bunun yanlış olduğunu tartışmıyoruz. Gelecek hakkında konuşmuyoruz. Onun da dediği gibi, bir balonun içindeyiz. Bu geçici bir durum, yapılan bir hata ve bir şekilde düzeltmemiz gerekecek, ancak bu balon patlayana kadar, sanki dünyadaki son günlerimmiş gibi tadını çıkarmaya karar verdim.

Daha iyi hale getirmediği tek şey, ünlü patronum Timothy.

"Dün öğleden sonra masanıza uğradım," diyor, Çarşamba günü odama doğru eğilmiş, yaramazlık yapan bir çocuğa bakan bir ebeveyn gibi beni süzüyor.

"Oh?"

"Ve sen burada değildin," diye ekliyor.

Sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama boktan bir maaş ve terfi şansı olmadığı için zıpla dediğinde zıplamaktan vazgeçiyorum.

"Evet, o kısmı anladım ."

"Aniden erken ayrılmanızın bir nedeni var mı?"

"Erken çıkmıyorum, Timothy. Buradaki çalışma saatlerimiz 8 ile 4:30 arası."

"Bu *asgari* gereklilik, Erin. Ve buradaki kıdemli çalışanlardan biri olarak, senden daha fazlasının beklendiğini anladığını sanıyordum."

Ne şekilde kıdemli? Sormak için can atıyorum. Daha iyi bir ofisim, daha iyi bir maaşım ya da daha iyi bir iznim yok. Kıdemli bir çalışan olmanın tek faydası daha uzun saatler ve daha yüksek beklentiler ise, bu onurla ne yapabileceğine dair birkaç önerim var.

"Her neyse," diye devam ediyor, "Şansölye yarın saat üçte tüm marka kampanyasının maketlerini görmek istiyor, yeni şeyler de dahil.

istedi."

Neredeyse gülecektim. Ama sonra, bu Timothy, hayatında hiç şaka yapmamış ve bu nedenle ciddi olmalı. İsteddiği şey imkansız. On sayfalık bir tanıtım broşürü, dört sayfalık bir dergi makalesi ve dört işe alım parçası için metin istiyor ve sonra da bir tasarımcının 24 saat içinde bunların hepsini hazırlamasını istiyor.

"Bu imkansız. Henüz kopyamız bile yok."

"Buraya durum raporu için gelmedim, Erin. Buraya beklentilerimi söylemeye geldim. Ve bu maddelerin hepsi 2:30'a kadar masamda olsa iyi olur."

Geri çekilişini izliyorum ve istifa etmeyi hayal ediyorum. Yarın saat 2:30'da istifa mektubum dışında elim boş bir şekilde ortaya çıkıp "İşte kampanyan, pislik herif" dediğimi hayal ediyorum. Bu diğer insanlar için işe yarayan bir şey - Harper'ın bunu yapabileceğini ve bir şekilde buradan zafer kanatlarıyla süzülüp bir hafta sonra çok daha iyi bir işe geçebileceğini garanti ederim.

Ama ben Harper değilim. Benim serüvenim hiçbir zaman kaçınılmaz zaferi olan bir Lifetime filmi gibi olmadı. Bu da Brendan'ı planlandığı gibi göremeyeceğim ve bu sabah gönderdiği iğrenç mesajda anlattığı diğer her şeyi yaşayamayacağım anlamına geliyor. Sadece bu gerçek bile bu işten, son dört yılda burada olan her şeyden daha fazla nefret etmeme neden oluyor.

Brendan'ı arayıp gelemeyeceğimi, çünkü bunun yerine ECU'nun üyelikleri hakkında 20 sayfalık yıldızlı gözlü düzyazı hazırlayacağımı açıkladım.

"Bundan emin misin?" diye sorar. "Fajita yapıyorum."

Dehşet içinde inliyorum. "Aman Tanrım. Bunun en sevdiğim şey olduğunu biliyorsun. Ama yemek için zamanım olacağından bile şüpheliyim."

"Sadece buraya gel," diyor iç çekerek. "Dizüstü bilgisayarını da getir. Ben yemek yaparken sen de çalışabilirsin."

Acaba şu anda bir erkek arkadaş gibi görüldüğünün farkında mı? İyi bir erkek arkadaş. Bunu ona söylemem. İfşayı dehşet verici bulurdu.

"Sürekli seks yapıyor olamayız," diye uyarıyorum.

"Erin," diyor bıkkın bir sesle, "gerektiğinde kendimi kontrol edebiliyorum."

. "Sanırım henüz buna tanık olmadım."

Seninle yatmadan önceki iki ay boyunca ne yaptığımı sanıyorsun?" diye karşı çıkıyor.

Evine vardığımda beni hemen soymasını bekliyordum ama yapmadı.

"Yemek neredeyse hazır," diyor ve bir tabak kapıyor.

En sevdiğim tişörtü giyiyor, tenindeki altını ortaya çıkaran ve gözlerini Photoshop'lanmış gibi gösteren. Daha önce seks hakkında söylediklerimden ve seks yapmadığımızdan anında pişmanlık duyuyorum.

"Gerçekten seks yapamayacağımızı kastetmemiştim," diye gönüllü oluyorum ve o sadece gülüyor.

Ona doğru yürüyorum ve bana sertçe dönüyor, maşayı bir silah gibi kullanıyor. "İşini bitirene kadar sevişmeyi aklından bile geçirme."

"Sanırım bunun ne kadar süreceğini hafife alıyorsun," diye cevap veriyorum, sesimde biraz yalvarma var.

"değil," diyor ızgaraya dönerek. "Sen sadece işini yap. Seks yapmamıza gerek yok."

Bunu bana işkence etmek için yaptığından şüpheleniyorum, çünkü *seks gerek yok*, onun ağzından çıkacağını hayal ettiğim bir cümle değil. Eminim kelimeler ağzından çıkarken boğazını biraz yakmıştır.

Muhtemelen yemekten sonra gitmeliyim ama istemiyorum. Koltuğunun karşılıklı iki yanına yerleşiyoruz: ben dizüstü bilgisayarımın, o kitabıyla, bacaklarımız iç içe. O hayal kırıklığı yaratacak şekilde benim varlığımdan habersiz görünüyor, oysa ben onunkinden başka pek az şeyin farkındayım. Her yer değiştirdiğinde, ayağı bacağıma her dokunduğunda, onun orada olduğu ve yaklaşık 18 saattir seks yapmadığımız gerçeğinin farkına varıyorum. Bacaklarını iki yana açarak oturması bile bana yapmamam gereken şeyleri düşündürüyor.

"Şipşak bir sevişme," diye girişimde bulundum.

"İşinizin başına dönün," diyor, başını bile kaldırmadan.

Dakikalar sonra, sadece iki cümle yazabildim ve ayağının benimkine değdiği gerçeğine aşırı odaklanmış durumdayım. Ne kadar küçük, basit bir hareket. Herhangi birinin başına gelebilir ve anlamsız olabilir.

Kimse değil, Brendan, şimdiye kadar birlikte olduğum herkes arasında en pis zihne ve ağza sahip olan kişi. Yani ayağının o küçük fırçasına eşlik eden koca bir anı müziği var.

"Odaklanmakta zorlanıyorum," diye sızlanıyorum. "Belki de..."

Kaşlarını kaldırır. "Hiç şansın yok, sarışın. Kendini kontrol etmeni istemiştin.

Kendini kontrol etmeye başlıyorsun."

Harika. Brendan'a bunu kişisel bir mücadeleye dönüştürmesi için güven.

"Hamakta denemek ister misin?" Ben öneririm. "Düşersek kızmayacağıma söz veriyorum."

Gülüyor ama bana bakmıyor bile.

"Bana kırmızı tangalı fantezini anlattığın zamanı hatırlıyor musun? Bil bakalım hangi tangayı giyiyorum?"

O bile işe yaramıyor.

"Vazgeçiyorum," diyorum hırkamı çıkarırken. Hırkamı çıkarmamı izliyor ve bakışlarını kaçırmadan önce gözlerindeki bakışı yakalıyorum. İşte o zaman bu savaşı nasıl kazanacağımı anlıyorum.

Kitabına geri dönüyor, ama birkaç saniye sonra onu tekrar bakarken yakalıyorum, gizlice, sadece bir anlığına.

Artık projem hakkında endişelenmiyorum. Sabah 5'te kalkıp bitirebilirim. Ya da belki Timothy bir dahaki sefere bir hafta önceden haber verebilir. Dizüstü bilgisayarını kanepeye koydum, hâlâ açıktı ve ayağa kalktım. Kotumu çıkarmaya başladım.

"Ciddi misin?" diye inliyor.

"Ne?" diye sordum. "Rahat değilim. Belimi kesiyorlar." "Doğru," diye mırıldanıyor.

Kanepeye dönüp dizüstü bilgisayarımı alıyorum, sırtım düz, dizlerim yukarıda, ayaklarım hafif açık şekilde uzanıyorum. Bu bana bir jinekoloğa gitmeyi düşündürüyor. Ama Brendan'a bunu düşündürmeyeceğinden eminim.

Ve sonra ayağının tangamın dışını sıyırdığını hissediyorum. Kaydır ve geri çekil. Kaydır ve geri çekil. Son kez geri çekildiğinde biraz ileri itiyorum, kovalıyorum. Ayağı bir daha geri döndüğünde, küçük bir nefes çekiyorum, biraz çaresiz bir ses çıkarıyorum ve o inleyerek bana doğru dalıyor. Daha dizüstü bilgisayarımı kapatmadan kumaşı kenara itti ve sihirli dilini işe koyuldu.

"Hoşuna gitti mi, kız?" diye soruyor.

Evet. Çok fazla. Ben çoktan yaklaştım ve o daha *yeni* başladı. Bu kadar bekledikten sonra, bunu hak ettiğimi hissediyorum. Uzun istiyorum ama sürmeyeceğini de biliyorum. İki parmak ekledi ve tüm vücudum sarsıldı, kafam sarktı.

Boşalırken çaresizce kanepenin koluna yapıştım. Daha bitirmeden pantolonu iniyor, prezervatifi takıyor ve içime girerek göğsümdeki havayı boşaltıyor.

"Seni o kadar sert becereceğim ki, işim bittiğinde ayakta duramayacaksın," diye homurdanıyor.

Brendan hakkında ne dersiniz deyin, o her zaman sözünü tutar.

Erin
Mevcut

Ertesi gün öğleden sonra, Harper 30 dakika ayırarak maketlerin çıktısını alır.

"Berbat görünüyorsun," diye gülüyor.

"Berbat *hissediyorum*." Şu anda bir vücut taraması yaptırsam, yüzde 90 oranında kahve içtiğimi gösterir ama yine de gözlerimi açık tutamıyorum.

"Oraya gitmeli ve bunları onun kışına zorla sokmalısın," dedi.

diyo

r. "Bu bütün gece ayakta kalmanın amacını boşa çıkarır." İç çekti.

"Evet, sen de bunu yapmamalıydın."

Maketleri aldım ve Timothy'nin kapısını çaldım. "Eşyalarını aldım. o toplantı için."

Parçalara üstünkörü bir göz attı ve bana geri verdi. "Toplantı iptal edildi, bu yüzden bunları temizlemek için biraz zamanın olacak. Görünüşe göre onların da buna ihtiyacı var."

Daha önce ne yapıyorsa ona geri dönüyor. Ben unutuldum. Az önce 24 saatimi harcadığım şey unutuldu. Olivia ve Brendan burada şiddete başvurabilir ama ben hayatımda hiç yumruk atmadım. Kimsenin saçını bile çekmedim.

"Bütün gece bunun üzerinde çalıştım."

"Daha önce yaptırmış olsaydınız bütün gece uyumak zorunda kalmazdınız."

Sesim titriyor. "Dün öğlene kadar buna *ihtiyacın* olduğunu bilmiyordum."

"Şimdi bunları gözden geçirmek ve çalışmanızı iyileştirmek için fazladan zamanınız var" diyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan gerçekten nefret ediyorum. Olivia'nın dadısından daha az kazanmıyorum ki bütün gece ayakta kalıp bu saçmalığa katlanayım.

"Benim işim olabildiğince rafine Timothy," diye cevap veriyorum. "Daha fazla inceliğe ihtiyacın varsa, bana lanet bir zam yapmayı düşün. Bu arada, ben eve gidiyorum ve yatıyorum."

Arkamdan sesleniyor, sesi sert ve azar dolu, ama ben yürümeye devam ediyorum, doğruca rektörün ofisine, çünkü her zaman son dakikada talep ettiği işe bir yüz koymas1 gerekiyor.

Yorgunluktan bitap düşmüştüm, bu noktada öfkeden başka bir şey hissetmiyordum. Ben de öfkeyle koşuyor gibi *görünmeliyim*; sekreterinin ofisine girdiğimde biraz telaşlı *görünüyor*.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

Ona kim olduğumu söyledim. Eski bir öğrenci olduğumu ve rektörü atletizm takımındaki günlerimden tanıdığımı ekliyorum ki bu biraz abartılı. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ve eminim beni hatırlamıyordur.

Birkaç dakika sonra ofisine girdim. Yüzündeki ifadeden kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığı anlaşılıyor. Kendimi tanıtıyorum ve muhtemelen ECU'nun marjinal bir üne sahip tek mezunu olan Olivia'nın onuruna düzenlenen etkinliklerde birkaç kez karşılaştığımızı söylüyorum. Bu onu biraz yumuşattı. Olivia, ayrıldıktan sonraki yıllarda atletizm departmanımızı haritaya koydu. Bana ne konuda yardım edebileceğini soruyor.

"İstedığınız pazarlama kampanyasını getirdim," diyorum ona, hissettiğim kadar kızgın görünmemek için elimden geleni yaparak. "Bu parçalar biraz kaba, çünkü onlara ihtiyacınız olduğunu düne kadar öğrenemedik, ama getirebileceğimi düşündüm."

Parçaları ileri doğru kaydırırken işyerimizin hiyerarşisini atladığımı fark ettim. Bunun için en azından alacağım. Muhtemelen daha kötüsü.

Şansölye şaşkın görünüyor. "Pazarlama kampanyası mı?" diyor. "Bunu ben istemedim."

Bir an şaşkınlıkla ona bakıyorum ve sonra vücudum buz kesiyor. Timothy'nin yaptığı tüm son dakika isteklerini düşünüyorum ve bunların çoğunun beni bir şey için cezalandırmak istediğı zamanlara denk geldiğini fark ediyorum. Acaba bu isteklerden *herhangi biri* şansölyeden mi geldi?

Bunu şimdi anladığıma inanamıyorum. Ben de işimi sebepsiz yere riske attığıma inanamıyorum.

"Özür dilerim," diyorum ona. "Timothy bize bu projeyi dün geç saatlerde verdi ve bugün gerekli olduğunu söyledi. Geri dönüş süresi göz önüne alındığında önemli bir şey olması gerektiğini düşündüm."

"Bunların hiçbirini ben istemedim," diyor. Parçalara tekrar bakıyor. "Bütün bunları nasıl bu kadar hızlı yaptın?"

Öfkem geçti ve yorgunluk beni öyle bir çarptı ki bu sandalyeye kıvrılıp uyuyabileceğimi düşündüm.

"Bütün gece ayakta kaldık - ben ve bir sanatçı," diyorum, omuzlarıma çöken kederle ayağa kalkarak. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Tüm bu işi boşuna yaptım ve bu konuda bir şeyler yapmaya çalıştığım ilk seferde kendimi kovdurabilirdim.

"Bu çok sık oluyor mu?" diye soruyor. " son dakika projeleri?" "Her hafta oluyor."

Yavaşça başını sallıyor. "Peki bugünlerde Olivia'yı çok görüyor musun?"

"Birkaç hafta önce Western States koşusunu izlemeye gittim ve çocuklarının vaftiz annesiyim, bu yüzden birkaç ay içinde kızının vaftiz töreni için geri döneceğim."

Ona selam söylememi istedi. Olivia ile olan bağlantımın masasına bıraktığım pazarlama yazılarından çok daha önemli olduğunu hissediyorum. Beni patronuma ispiyonlamaması için dua edebilirim.

O gece Brendan'a hikayeyi anlattım.

İnliyor. "Lütfen bana neden hâlâ orada olduğunu açıkla." "Normal insanlar para denen şeye ihtiyaç duyar, Brendan. Benim param var. faturalar." Yine de anlamasını beklemiyorum. Brendan her gece eve o gün yaptığı tur hakkında övgüler yağdırarak geliyor, daha büyük ve daha kapsamlı maceralar için planlar yapıyor. Geliri neredeyse ikinci planda kalıyor çünkü bedavaya yapabileceği bir işi var.

"Ama sanki tüm dünyadaki tek iş orasıymış gibi davranıyorsunuz" diyor. "Pek çok iş var ve hoşunuza gidebilecek, terfi etme şansınız olan ya da patronunuz gibi bir aletle uğraşmak zorunda kalmayacağınız pek çok iş var."

"Ama ECU'yu seviyorum. Pazarlama işleri açısından iyi bir amaç. Ya bir sonraki işim çocuklara sigara pazarlamak olursa? Ya da kokain?"

Kaşlarını çatıyor. "Çocuklara yönelik çok fazla kokain reklamı görmedim."

"Rob'un kazandığı kadar kazanamayabilirim ama eminim daha az kazanabilirim. Babam tekrar kovulursa, ailemin yardıma ihtiyacı olacak. Sean'ın da her zaman bir şeye ihtiyacı olur. Bu yakın zamanda değişmeyecek."

Avucunu yüzüne vuruyor. "Şu anda ciddi misin sen?
Kendi başlarının çaresine bakabilecek iki yetişkin adamdan bahsediyorsunuz."

"Bir anda çok büyük değişiklikler yaptım," diyorum ona. "İnsanlar hayatları berbat olduğunda bunu yaparlar ama benimki berbat değildi. Sadece gelişmeye ihtiyacı vardı. Ve her şeyi değiştirmeye devam edersem, geriye dönüp yaptığım şeyden pişman olacağımdan endişeleniyorum."

"İşten mi bahsediyorsun?" diye soruyor bana bakmadan. "Yoksa Rob hakkında mı konuşuyorsun?"

"Artık bilmiyorum bile. Ne yaptığımı bilmiyorum."

Üç ay önce iş güvencem, nişanım ve çok güzel bir evim vardı. 20 bin birikimim vardı. Şimdi bunların hiçbirine sahip değilim. Bazen insanlar mecbur oldukları için köprüleri yakarlar. Ama hepsini aynı anda yakmamanız gerekir.

Ertesi günü kendimi hasta hissederek Timothy'nin ofisine çağrılmayı bekleyerek geçiriyorum. Çağrı gelmiyor, ama bu bana burada ne kadar sık, tıpkı şu anda olduğu gibi, bir şey için cezalandırılmayı beklediğimi fark ettiriyor, ve genellikle benim hatam olmayan bir şey için.

Müzikle yüzleşme zamanı geldi: Ofis arkadaşlarımı ve okulumu seviyorum, ancak ECU'daki zamanım doldu.

Brendan
Üç Yıl Önce

Pazartesi günü işe gidiyorum ama turum iptal edilmiş. Sahibi Seb, onun yerine bisiklet alışverişine onunla gitmemi istedi. Hiç düşünmeden kabul ettim. Bisiklet alışverişi benim için porno gibidir. Bir kere önerildi mi, karşı koymak neredeyse imkânsız.

Gabi'den nerede olduğumu soran ilk mesaj öğlen saatlerinde geldi ve o gelene *kadar* onu beklediğimi fark etmedim, neredeyse kendimi hazırladım, sizi şok edeceğini bildiğinizde bir elektrik düğmesine uzanmadan önce yaptığınız gibi.

Bu mesajdan korktuğumu ve bir şekilde dişlerimi gıcırdatmama neden olacağını bildiğimi, ona bisikletlere baktığımı söyleyen basit bir cevap göndermeden önce bu yorgun iç çekişi gevşeteceğimi fark etmek benim için bile şaşırtıcı.

Erin hakkındaki tartışmadan beri bunu giderek daha fazla yapıyor, gözden kaybolduğum anda beni takip ediyor.

Ama bu kadar hafif bir şey yüzünden ona kızmam da kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor. O benim kız arkadaşım. Tabii ki nerede olduğumu bilmek istiyor. Bu beni neden rahatsız etsin ki?

Ama birkaç saniye sonra bir mesaj daha geliyor, ne zaman evde olacağımı soruyor. Ve yeniden sinirleniyorum.

Sinirlendiğim *için* ona emin olmadığımı söylüyorum, kelimeleri yazarken bile sorunu daha da kötüleştirdiğimi biliyorum. Gabrielle her türlü belirsizliği iyi idare edebilecek bir tip değil - hayata bir bilim gibi yaklaşıyor ve her soru için kesin bir *neden*, *ne zaman* ve *ne* istiyor. Muhtemelen bu yüzden bisiklet turlarına liderlik eden rahat adamlar genellikle Stanford tıp öğrencileriyle birlikte olmazlar - her ikisi için de gerekli olan kişilikler taban tabana zıttır.

Ondan takip mesajı geldiğinde *-neden bilmiyorsun?-* en büyük dick hareketini yapıyorum ve sadece telefonumu kapatıyorum. Bunun tadını çıkarmak istiyorum. Bisikletlere bakmayı, bisikletleri test etmeyi ve bisikletleri tartışmayı seviyorum ve o beni kızdırarak bunu mahvediyor. Bu yüzden ona izin vermeyeceğim. Bunun tadını çıkaracağım ve onunla daha sonra ilgileneceğim.

İşim bittiğinde öğleden sonra olmuştu. Eve gidip telefonumu kontrol ettim. 32 mesaj var, hepsi de ondan.

Daireye gittiğimde kızgındı, ama ben de kızgındım.

"Birine 32 kez mesaj atmak tıp fakültesi öncesi erkek arkadaşlarınızda işe yarayabilir," diyorum ona, "ama bende işe yaramayacak."

Yüzü düştü, işte o zaman onunla kavga etmek *istediğimi* fark ettim. Kızgın kalmasını istedim. Sanırım gerçek şu ki, biraz hava almak, bu şeye ara vermek istiyorum. Her zaman iyi davranmak zorunda olmamayı özlüyorum.

Ağlamaya başlıyor ve kızgınlığım buharlaşıp yerini suçluluğa bırakıyor. Bundan ben sorumluyum. O benden daha genç ve aynı zamanda daha çok genç. Çoğu 22 yaşındaki gençten çok daha az hayat tecrübesi var. Şu anda, onun ağlayışını, saçlarının yüzüne yapışmasını izlerken, bir tür büyük hata yaptığımı biliyorum.

"Gabi," diye yalvardım, "ağlama. Özür dilerim." "Beni aldatıyor musun?"

"Ne? Hayır! Ciddi ciddi bisikletlere bakıyordum. bu."

"Özür dilerim," diyor, yüzünü ellerine bastırarak daha çok ağlıyor. "Biriyle birlikte olmak konusunda iyi değilim. Ve şimdi seninle yattığıma göre, geri gelmeni sağlayacak hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum."

"Gabi, bu çılgınlık. Tabii ki var. Senden hoşlanıyorum. Tüm bunların seninle birkaç kez yatıp hayatıma devam etmemle ilgili olduğunu mu sanıyordun?"

"Bilmiyorum. Daha önce de böyle yaptın, değil mi? Seni seviyorum. Seni çok seviyorum, Brendan. Aldatırsan ne yaparım bilmiyorum."

Orada gözleri fal taşı gibi açılmış ve kırılmış bir şekilde bekliyor, benden karşılık vermemi istiyor. Ve

-Çünkü gerçeğin onu inciteceğini biliyorum, çünkü her şeyi çok kötü batırdım ve bir aydan biraz fazla bir süre sonra gidiyor.

Erin
Mevcut

Brendan ve ben çoğu geceyi onun dairesinde geçiriyor, nadiren dışarı çıkıyoruz. Gecelerimizden keyif alıyorum, ama bazen onun tartışmak istemediği nedenlerden dolayı mı evde kaldığımızı merak ediyorum.

"Harper bir zombi kıyameti olursa sadece ikimizin hayatta kalacağını söylüyor," diyorum ona.

"Hiçbir zombinin beni alt edemeyeceği kadar belalı olduğum için mi?" Gülüyorum. "Hayır. Çünkü biz asla insan içine çıkmayız."

Bir an sessiz kaldı, konuşmayı yapmak üzere olduğumdan emin olduğum kadar uzun bir süre: *Erin, biz balonun içindeyiz; çıkmıyoruz.*

"Arkadaşım Beck'in Elliott Falls'ta bir barı var," diyor sonunda. "Okuldan bir grup arkadaşım bu hafta sonu orada bir araya geliyor. Gitmek ister misin?"

"Seninle gelmemi ister misin?" Alay ediyorum. "Herkesin içinde mi? Yani gerçekten dışarı mı çıkalım, yoksa görünmezlik pelerini falan mı giyeyim?"

"Harry Potter'a gönderme yapman çok ateşli. Evet, benimle, herkesin içinde. Görünürde. Rob'un öğrenmesinden endişelenmiyorsan tabii. Ama o gelenlerin hiçbirini tanımıyor."

Ona endişelenmediğimi söylüyorum ama gülümsemem soluyor. Brendan ve benim son kullanma tarihimizin olduğunun hatırlatılmasından nefret ediyorum.

Cuma günü hazırlanırken Harper, "*Sonunda* seni dışarı çıkarıyor," diyor. "Bu gerçek bir randevu değil. Sadece bir parti."

"Bir erkekle katıldığın. Seni davet eden ve birlikte zina yaptığın bir adamla. Dolayısıyla bu bir randevu. Brendan'la çıktığınızı kesin olarak tespit ettiğime göre..."

"Biz çıkmıyoruz."

"Bunun bir ilişki olduğunu fark etmemesi, ilişki olmadığı anlamına gelmez," diye karşı çıkıyor. "Rob eve döndüğünde ne yapmayı planladığını merak ediyorum."

Bu soru omuzlarımda bir halter gibi duruyor ve öyle sert bastırıyor ki, yanıt olarak onları ovmak istiyorum. "Rob ile aramızda ne olacağını mı soruyorsun?"

"Sen ve Rob. Sen ve Brendan. Brendan ve Rob. Vay canına, şimdi aklıma geldi, bu inanılmaz bir üçlü olurdu."

"Üçlü yapmayacağız, sana söz verebilirim. Ve sorunuza yanıt olarak, bilmiyorum. Sanırım kimse kimseyle birlikte olmayacak." Rob bunu asla öğrenemez, bu yüzden bir noktada Brendan'la bitmek zorunda. Ve Rob'a ne yaptığımı söylemeden onunla nasıl tekrar bir araya gelebileceğimi anlamıyorum ve yapamam, bu yüzden... muhtemelen bu da masadan kalktı.

"O zaman sürdüğü sürece tadını çıkar," diyor Harper. Odasına giriyor ve birkaç dakika sonra çıkıp bana bir çift dar kot pantolon ve bir omzundan sarkan ipeksi bir bluz uzatıyor. "Bu gece için kıyafetlerine bakma zahmetine bile girmeyeceğim."

"25 beden kot mu?" Gülüyorum. "Kafan mı *güzel* senin? Bunlara sığamıyorum."

"Elbette giyebilirsiniz. Son 40 yıldaki stilleri takip ettin mi bilmiyorum ama kot pantolonların dar olması gerekiyor. Seksi görüneceksin."

"Evet, Brendan'la eve gittiğimde çok sıcak olacak ve onları için tıbbi müdahale gerekecek," diye cevap veriyorum, onları çekerek kapatıyorum.

Sırıttıyor. "İyi görünüyorsun. İnan bana, yardım etmekten mutluluk duyacaktır."

Brendan ortaya çıktığında aynı fikirdeymiş gibi görünüyor. "Vay canına," diyor, beni baştan ayağa süzerek. Beni kendine doğru çekiyor, serbest eli kışımında geziniyor, ağzı yumuşak, yavaş bir öpücük için benimkini buluyor - nereye götürmek istediğini bilmemi sağlayan bir öpücük.

Bir an için onun evinde olmadığımızı unutuyorum. Ağzı boynuma değdiğinde öyle yüksek sesle inliyorum ki iki oda ötedeki Harper gülüyor.

"Erin," diyor hafifçe geri çekilerek, "seni burada, fuayede becermeme izin vermeyeceksen arabaya binsek iyi olur."

Çantamı aldım. Kapıdan çıkarken omzumun üzerinden ona, "Sanırım beklemen gerekecek," diyorum.

"İçimde bir his var," diyor ağzını kulağıma yaklaştırarak, "bu çok kısa bir gece "

Brendan bana arkadaşının bir barı olduğunu söylediğinde, küçük bir şey bekliyordum. Altı bar taburesi ve bir müzik kutusu olan gösterişli bir kulübe. Bunun yerine birden fazla güvertesi olan, göl kenarında geniş bir güzellik keşfettim, akşam 9'da o kadar kalabalıktı ki park yeri bulmakta zorlandık. Bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum ama çok heyecanlıyım - bunun bir randevu olmadığını biliyorum ama birdenbire bir randevu gibi hissetmeye başladım.

"Vay canına. Beklediğim bu değildi."

"Evet," diyor gönülsüz bir gülümsemeyle. "Bu da bir şeydir."

Buraya birlikte geldiğim Brendan'a ne oldu bilmiyorum ama şu anda yanımda olan kişi beş saniye içinde bu geceye olan ilgisini tamamen kaybetmiş görünüyor.

Bara doğru yürürken parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum.

"İyi misin?"

Başını sallıyor, kapıya doğru uzanırken elini çekiyor. İçeride bir grup insan güverteden bize el sallıyor. Onlara benim hakkımda ne söylediğini merak ederek, birlikte çalıştığımız yazı ve geceleri dışarı çıkardığı kızların bitmek bilmeyen geçit törenini ne kadar sinir bozucu bulduğumu hatırlayarak onlara doğru giderken onu takip ediyorum. Arkadaşları beni böyle mi görecek? Yoksa onlara bunun farklı olduğunu ve devam ettiğini mi söyledi?

Cevabımı çok çabuk aldım.

"Bu Erin," diyor gruba. "Baldızımın en iyi arkadaşı."

Hayır, ben geçit töreninin bir parçası değilim. Ben *daha azım*. Burada bulunmamı öyle bir şekilde açıkladı ki sanki beni zorla getirmiş gibi. Beni arkadaş olarak bile tanıtmadı. Bana sadece bir sandalyesi olan bir masada yer buldu ve sonra çekip gitti - ne bir öpücük, ne omzuma bir el, ne de geri döneceğine dair bir söz. Hepsi birbirini tanıyan bu insan grubuna garip bir şekilde gülümserken midem yere iniyor.

Bunun hiçbir anlamı yoktu. Bu, bir şey söylediğim için beni dışarı çıkarmak zorunda hissetmesiydi. Brendan'ın bunu bir randevu olarak görmediğini fark edene kadar bunun bir randevu olmasını ne kadar istediğimi fark etmemiştim. Ve her şeyi daha da kötüleştiren şey, buradaki kimsenin de öyle düşünmesini istemediğinin açık olması.

Masadaki kızlardan biri "Olivia ile arkadaş mısınız?" diye soruyor. "Seattle'dan mı geliyorsun?"

"Hayır," diyorum ona. "Ben burada yaşıyorum. Brendan'ı nereden tanıyorsunuz?" "Üniversiteden," diye cevap verdi.

Sonra Brendan hikayeleri anlatmaya başladılar: Üçüzleri olan Brendan. Brendan kampüste kızlar tarafından takip ediliyor. Brendan bir kız yurduunun penceresinden tırmanırken yakalandı. Yüzümde zoraki bir gülümsemeyle sessizce dinliyorum.

"Her gece farklı bir kızla birlikteydi," diyor içlerinden biri, parmağındaki alyansı çevirerek hüzünlü bir kahkaha atarak.

Bir diğeri ona bakıyor, o sırada köşede çok güzel bir kızla konuşuyor. "Pek değişmişe benzemiyor," diyor kız.

Konuşma başka şeylere geçiyor ama benim beynim geçmiyor. Kendimi kurtarır kurtarmaz tuvalete gidiyorum ve bu korkunç gece bitene kadar burada kalabilmeyi diliyorum. Bir kabine giriyorum ve lavabodaki iki kızın evli patronlarını yatağa atmanın yollarını planlamalarını dinliyorum. Bu bana geçen yılki felaket tatil partisinden çok önce Rob'un bir iş yemeğinde kulak misafiri olduğum konuşmayı hatırlatıyor: Christina eline fırsat geçer geçmez "dünyanın sonu gelmiş gibi" Rob'un üzerine atlayacağını söylüyordu. Sadece *Christina* birine oral seks yapmanın hayattaki son anlarını geçirmek için iyi bir yol olduğunu düşünebilirdi.

O zaman çok kızmıştım, hâlâ da kızgıyım. Eminim şimdiye kadar istediğini almıştır. Muhtemelen birçok kez. Hissettiklerimin kıskançlık mı yoksa istediğini elde ettiği için saf öfke mi olduğunu bilemiyorum.

Kabinde oturup onları dinliyorum, sanki tüm geçmişim güvenemediğim erkeklerle, beni olması gerektiği kadar istemeyen erkeklerle doluymuş gibi hissediyorum. Ve Brendan hepsinden daha kötü: arkadaşlarına asla itiraf etmek zorunda kalmadığı sürece beni becerecek kadar mutlu.

Bu gecenin bir dakikasına daha katlanamayacağımdan emin bir şekilde banyodan çıkıyorum. Barı geçip ön kapıya doğru ilerlerken bir el dirseğimi kavırıyor. Brendan olmasını o kadar çok istiyorum ki. Ama değil tabii ki.

"Hey," dedi adam. "Sanırım seni bir yerden tanıyorum."

Uzun boylu ama Brendan kadar uzun değil, sevimli ama Brendan kadar sevimli değil. Yine de aynı tür bir özgüvene sahip - istediğini ve kimi istediğini elde etmeye alışmış bir adam. Beni nasıl tanıdığını anlamaya çalışıyor ama başarılı olamıyor.

"Sanırım herkese tanıdık gelen o yüzlerden birine sahibim," diyorum ona.

"Belki de o aktrise benzediğin içindir. İngiliz olan. Sienna diye biri. Kimden bahsettiğimi biliyor musun? O-"

Birden devasa bir şekil aramıza girdi. Brendan, bir kasırganın gazabıyla bana bakıyor.

"Ben de seni arıyordum," diyor.

Konuştuğum adam kolunu rahatça sırtıma doluyor ve bir elini kalçamdan sarkıtıyor.

"Elini çek," diyor Brendan, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor, "yoksa çekmene yardım ederim."

Adam elini çeker.

Brendan'ın parmakları benimkilerin arasında dolanıyor, tatlı sayılamayacak kadar sıkı ve kısıtlayıcı, ama beni güverteye götürmek yerine ters yönde ilerliyoruz.

Bana ters ters bakıyor. "Rob'la tekrar bir araya gelmeye hazır olduğumu sanıyordum?" diye tükürdü.

"Takip etmiyorum."

"Eğer Rob'a geri dönmeyi planlıyorsan, neden o adamla flört ediyorsun anlamıyorum."

"Flört etmiyordum. Beni tanıdığını söyledi, biz de nereden tanıdığını anlamaya çalışıyorduk. Ne zamandan beri umursuyorsun? Beni bu şeye davet ettin ve sonra beni ektin."

"Umurumda," diyor öfkeyle.

Beni zayıf ışıklı koridora çekiyor ve ona bakıyorum, gözlerinin karardığını, gözbebeğinin irisin önüne geçtiğini izliyorum. Beni sıkıca kendine çekiyor ve onu affetmek istemesem de yumuşadığımı hissedebiliyorum.

"Seni şimdi eve götürmek istiyorum," dedi, sesi alçaktı, beni sıyrarak Cilt.

Bu garip, ilkel bir şey, sadece onun sesinin ve Yüzündeki ifade içimde böyle bir değişim yaratabiliyor, derimi kemiklerimin üzerinde çok gergin hissettiriyor, dudaklarım karıncalanıyor, her şey çok hassas, sonsuz derecede kırılgan görünüyor. Bir saniyede hiçbir şey hissetmezken her şeyi hisseder hale geliyorum. Bunu bilmesine izin vereceğimden değil.

"Belki de seninle eve gitmek istemiyordumdur. Bu barda benim dışımda hemen hemen her kızla konuştun. Eminim içlerinden biri seninle olmak isteyecektir."

Kirpiklerini indiriyor, ağzı o kadar yakınımda duruyor ki yemin ederim benimkine dokunmadan önce hissedebiliyorum.

"Hiçbirini eve götürmek istemiyorum, Erin. Ve sen de benim için."

"Hâlâ kızgınlım," diyorum . Ama kelimeler hafifçe nefessiz, İnandırıcı değil.

"Biliyorum," diyor, "ama muhtemelen beni affetmenizi sağlayacak bir iki şey yapabilirim."

Büyük bir sessizlik içinde dağdan aşağı inerken, bu gece ne olduğunu, neden orada olmamı umursamıyormuş gibi davrandığını ve sonra 180 derece döndüğünü anlamaya çalışıyorum. Ona bakıyorum, ay ışığında çenesinin silüetini seçebiliyorum - bıçağı keskin, ağzı acımasız. O da en az benim kadar mutsuz.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Cevap vermesi bir saniye sürüyor ve cevap verdiğinde sesi isteksiz çıkıyor. "Öncesi için özür dilerim. Seni o adamdan uzaklaştırmamalıydım. Muhtemelen insanlarla tanışmalısın. Dışarıda neler olduğunu görmelisin."

Kalbim aşağıya doğru uzun, baş döndürücü bir spiral çizmeye başladı. Erkeklerle tanışmak istemiyorum. Brendan olmayan biriyle tanışmak ya da Brendan olmayan biriyle birlikte olmak istemiyorum. Ve onun da beni istemesini istemiyorum.

"Neden?"

"Rob tekrar bir araya gelmek için çok bastıracak. O eve gelmeden önce seçeneklerinin ne olduğunu bilmelisin."

Ona seçenek istemediğimi söyleyebilirim. Rob'la bir araya gelmeyi hayal bile edemediğimi. Ama balonu patlatırdı, değil mi? Bunu yapmamamız gerektiği, ikimizin de bunun bitmesi gerektiğine inandığı gerçeği de bunu mümkün kılıyor.

Dairesine gittiğimizde ne yavaş öpüşmeler ne de kıyafetleri yavaşça çıkarmalar oluyor. Hızlı ve sessiz - sanki acılmış gibi ya da hiç olmamasını diliyormuş gibi.

Brendan'ın telefonu o gece geç saatte çalar. Açmak için aceleyle diğer odaya gittiği bir başka arama. Ben yatakta kalıyorum ama yattığım yerden bile karşıdaki kızın ona bağırdığını anlayabiliyorum. Acaba Gabi mi, yoksa benim gibi aşık olmuş ve bir türlü hayatına devam edemeyen başka biri mi?

Her iki seçenek de acı verici, çünkü bu kız her kimse, hâlâ onun telefonlarına cevap veriyor. Bu da büyük olasılıkla onun için hala önemli olduğu anlamına geliyor ve eğer bu gece bir kanıtsa, muhtemelen benden daha önemli.

Erin
Mevcut

Birkaç gece sonra, gecenin bir yarısı yine bir telefon çaldı. Ona gelen telefonlar beni o kadar rahatsız etmişti ki, benim için olduğunu öğrenmek beni rahatlattı.

İkinci zil sesinde alıp diğer odaya götürüyorum, ama kanepeye yerleşip babamı yatıştırmaya başladıktan bir dakika sonra Brendan beni takip ediyor.

Ona el salladım. "Uyumaya devam et," diye fısıldıyorum.

Bunun için burada olmasını istemiyorum. Denver'a iki kez gittiğimizde babam komadaydı. Bu -babamın hıçkırarak ağlaması- bazı açılardan daha kötü.

Başını sallıyor. "Baban mı?" diye , ben de başımı sallıyorum.

Telefonunu alıyor, Uber'i babamın bana verdiği adrese yönlendiriyor ve ikimiz orada oturuyoruz, ben başımı Brendan'ın göğsüne koymuş, onun telefonundan arabanın ilerleyişini izlerken diğerinden babamın ağlamasını dinliyorum.

Telefonu kapattıktan sonra "Babanın yardıma ihtiyacı var" dedi.

"Hiç almayı reddediyor. Denedim ve hem o hem de annem çıldırdı. Birinci sınıftan sonraki yazdı ve annem beni evden kovdu."

Parmakları benimkilerin etrafında sıkışıyor. "Lisede bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Koşu yarışlarına katıldın, okul birincisi oldun ve sonra geceleri bu saçmalıklarla uğraştın."

Omuz silkiyorum. "Sean'ın ıslahevine gitmesi ve babamın işleri derken, aileden birinin dünyaya ümitsiz vaka olmadığımızı kanıtlaması gerektiğini hissettim."

Yine de mezuniyet konuşmamı yaparken kendimi sahtekâr gibi hissediyordum. Dinleyicileri neye inandırmış olursam olayım, ailemin geri kalanı kadar hasta olduğumu biliyordum.

"Sadece çok fazla baskı var. Neden hiç pes etmediğini bilmiyorum."

"Öylece çekip gidemem," diye cevap veriyorum. "Bu benim yaratılmasına yardım ettiğim bir sorun."

"Bunu nasıl söylersin?" diye sorar. "Her gece babanın ağzına bir şişe tutmuyorsun. Sean'a kokain almıyorsun."

"Tüm hayatımı babamı koruyarak ve onu kurtararak geçirdim, aynı şeyi Sean için de yaptım. Onlara yardım etmeliydim ama annemden daha iyi değildim. Tek yaptığım onların daha da kötüleşmesini kolaylaştırmaktı. Hâlâ ikisine de yardım ediyorum. Kardeşim ve babam hasta ama annem ve ben... biz de hastayız."

"Bu yüzden her şeyi Rob'dan sakladın," diyor bir süre sonra. "Ailen bir felaket olduğu için değil, senin de en az onun kadar kötü olduğunu düşündüğün için. Bilseydi seni daha az seveceğini düşünüyorsun."

"Yapardı. Herkes yapardı."

"Bilmiyorum," diyor, beni daha yakına çekerek. "Belki de bu yüzden senden daha çok hoşlanıyorum."

Sonunda beni yatağa geri götürüyor ve beni kendine doğru çekerken içimde bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Onu anlamıyorum. Dışarıdayken beni tanıımıyormuş gibi davranmasını ve ben buradayken başka bir kızıdan telefon almasını, ama böyle zamanlarda nasıl bu kadar mükemmel olduğunu anlamıyorum.

Her halükarda, ona söylediğim için memnunum. Kendinize sakladığınız bir sır, gözünüzde canavarca görünmeye başlayana kadar büyür ve büyür. Ama şimdi, bir çırpıda, o kadar da zehirli bir şey değil, kabul etmeye bile zor dayandığım bir şey. Bunun yerine, beni bulduğum yere getiren tarihimin bir parçası haline geliyor. Güzel değil, takdire şayan da değil ama kendime sakladığım zamanki kadar da çirkin değil.

O gece Brendan bana her zamankinden daha yakın uyuyor, ben uykuya dalarken parmakları tenimin üzerinde gizli bir desen çiziyor.

Brendan
Üç Yıl Önce

"Beni seviyor ?" Gabi her sabah sorar.

Bu sorunun beni ne kadar rahatsız ettiğini anlatacak kelime bulamıyorum. Çünkü bir kere söyledim, şimdi de söylemeden duramıyorum. Bu yüzden sabah soruyor, yüzünde beklenti ve huzursuzluk karışımı bir ifadeyle bana bakıyor ve ben de ona sorduğunu söylüyorum. Her öğleden sonra soruyor. Yatağa gittiğimizde soruyor. Soruyor, soruyor ve merak ediyorum, acaba sormaya devam etmesinin nedeni benim gibi söylediklerimin doğru olmadığını biliyor olması mı?

Sürekli güven tazeleme ihtiyacı beni yıpratmaya başladı. Aynı yerde olmamız yeterli değil. Parmakları benimkilere dolanmış bir şekilde tam yanımda olmalı. Erin'i kıskanıyor. Elimdeki kitabı, izlediğim televizyon programını, annemle yaptığım telefon görüşmelerini de kıskanıyor. Dikkatimi ondan uzaklaştıran her şeyi kıskanıyor. Yine de beni çok zorladığını hissediyor gibi görünüyor - tam da bu saçmalıklarla birkaç hafta daha başa çıkıp çıkamayacağımı merak ettiğim noktaya geldiğimde, kıyafetlerini çıkarmaya başlıyor.

Her seferinde kanıyorum.

Onun olmadığı nadir bir öğleden sonra internete girip düğünden fotoğraflara bakıyorum. Bu bir mazoşizm egzersizi ama duramıyorum. Erin'in koridorda yürüyüşünü izlediğimi hatırlıyorum. Sonunda kendimi adayabileceğimi anladığım andı. Tanrım, keşke her şey farklı olsaydı. Keşke beni dinlemeye istekli olsaydı. En çok da, keşke en başta ona layık olsaydım.

Gabi turdan eve döndüğünde, canım seks yapmak istemiyor. Bu onu ağlatıyor tabii. Bugünlerde *her şey* onu ağlatıyor gibi.

Aldatıp aldatmadığımı soruyor. En iyi arkadaşının kız arkadaşını düşünerek mastürbasyon yapmak aldatmak mıdır? Bundan şüpheliyim. Ona aldatmadığımı söyledim.

Onu *asla* geri çevirmediğimi bildiği için rahat değil. İstemediğim gerçeği beni bile biraz şaşırtıyor. Sanırım aramızdaki her şeyden sıkılmış olabilirim.

Ya da belki de başka biriyle daha iyi olacağını bildiğim içindir.

Erin
Mevcut

Brendan ile gece geç saatlerde yaptığım tartışma aklımdan çıkmıyor. Eğer yanlış giden şeyde benim de payım varsa, belki de çözüm bunu yapmaya devam etmek değildir. Belki de çözüm elimi çekmektir. Ama yapabilir miyim? Gerçekten annemin telefonlarına cevap vermeyebilir miyim? Sean bir dahaki sefere zorlandığında onu kurtarmayabilir miyim? Bundan biraz şüpheliyim.

Sean'ı yaklaşık iki haftadır ilk kez arıyorum ve telefonu açtığı anda bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum - her şeyden önce sesi benden haber aldığına sevinmiş gibi gelmiyor. Bu Sean için her zaman kötü bir alamettir. İkincisi, çünkü hiçbir bilgi vermiyor, bu da bir başka kötüye işaret.

"Sesin dikkatin dağılmış gibi geliyor," diyorum. "Bir şeyin ortasında mısın?" "Uh, hayır. Sadece ders çalışıyorum."

Bu konuşmada bir terslik var gibi. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama Sean'ın ne zaman yalan söylediğini biliyorum ve şu anda kesinlikle yalan söylüyor.

Derslerin nasıl gittiğini soruyorum ve soruyla cevabı arasında geçen sürede midem ayaklarıma kadar kayıyor. Sean'ın mezun olmak için sadece birkaç krediye ihtiyacı var ama Eylül'de başlayacağı danışmanlık programının ücretini çoktan ödedim, yani oldukça katı bir zaman çizelgemiz var. Hayatım boyunca biriktirdiğim parayı bir şekilde tuvalete atıp atmadığını merak ediyorum.

"Oh," diyor sonunda. "Evet. İyiler."

"Yine ne alıyorsun?" Ne aldığını tam olarak bildiğim halde soruyorum. Yazın son başvuru tarihini kaçırdığında kayıt formunu ben doldürmüştüm.

"Hey, gerek" diyor. "Seni arayabilir miyim?"

Geri aramayacağını bile bile kabul etmekten başka yapabileceğim bir şey yok. Bir şeylerin ters gittiğini ve bunu düzeltene kadar benden uzak duracağını biliyorum. Ya da denerken işleri daha da kötüleştirecek. Bu şekilde hissetmeye devam etmek istemiyorum ama onu nasıl terk edebileceğimi de göremiyorum.

Öğle yemeğinden hemen sonra Timothy, ofis kapısını masamın dosya çekmecelerini sarsacak şekilde çarparak bir toplantıdan döndü.

"Erin," diyor. "Ofisime. Şimdi."

İçeri girdiğimde, yeni kampanya broşürlerinden birini buruşturuyor ve sonra koltuğunda dönerek bana fırlatıyor. Kolumdan sekip yere düşmesini şok içinde izliyorum.

"Şansölye'nin notları orada," diye alay ediyor. "Gerçekten üstüme çıkarak paçayı kurtaracağını mı sandın?"

Ondan yerdeki kağıda bakıyorum.

". Tamir et. Ve bitene kadar yüzünü görmeme izin verme."

O kadar şok oldum ki kendimi boş hissediyorum; endişelenmiyorum, korkmuyorum, hatta kızgın bile değilim. Ama bu durumu tamamen aştığımı biliyorum. "Hayır," diye cevap veriyorum sessizce. "Bana böyle davranamazsın. Kimseye böyle davranamazsın." Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yapmaya kararlı bir şekilde odama dönüyorum.

Çantamı alıp kampüs boyunca İnsan Kaynakları'na doğru yürüyorum ve giderken yaşadığım şok yerini öfkeye bırakıyor. Onu bu ve yaptığı diğer yüzlerce şey için ihbar etmeye hazırım. Gece geç saatlere kadar çalışması, saygısızlığı, tehditleri. Yürüdükçe liste kafamda büyüyor ve ofislerine ulaşip kapalı bulduğumda cırtlak bir şekilde durma noktasına geliyor. Kapıdaki bir not, ekip oluşturma toplantısı için uzakta olduklarını ve hafta sonundan sonra döneceklerini bildiriyor.

İçimde büyük bir öfke var ve bunu boşaltacak bir yerim yok. On beş dakika sonra kendimi Brendan'ın dairesinde buluyorum, atıp tutuyorum ve tüm hikayem ortaya çıkana kadar buraya habersizce gelmenin kız arkadaşça bir şey olduğunu, nefret etmesini beklediğim türden bir şey olduğunu fark etmiyorum. Neyse ki benim adıma o kadar sinirlenmiş ki fark etmemiş gibi görünüyor. "Bununla başa çıkmanın İK'ya gitmekten daha kolay bir yolu var," diyor yumruğunu kıvrarak.

"Sen ve Olivia. Beni en son rahatsız ettiğinde bir araba bombası yapmamı önerdi."

"Silah kullanmayacağıma söz veriyorum" diyor.

"Brendan, burası Vahşi Batı değil. Fiziksel şiddet hiçbir şeyi çözmez."

"Bunu kim söyler biliyor musunuz? Bir dövüşü kazanamayacağını bilen insanlar. Benim böyle bir sorunum yok."

Gülümsüyorum. Gülünç ama bir o kadar da tatlı. Yapmamalıyım ama modası geçmiş şövalyeliği hoşuma gidiyor. "Onu dövmeni *yasaklıyorum*, Brendan."

"Peki," diyor. "Turlarım bitti ve ikimizin de bir kez olsun boş bir öğleden sonrası var, o yüzden bunu en iyi şekilde değerlendirebiliriz."

"Soyunayım mı?" Sırtarak soruyorum.

"Ben bir üzüm bağına gitmeyi düşünüyordum," diye yanıtlıyor. "Ama senin aklının çalışma şeklini seviyorum."

Üzüm bağı bir arkadaşına ait. Henüz resmi olarak açılmamış ama zemin kattaki küçük bir dükkânda şarap ve peynir satılıyor. Brendan bir şişe pinot noir ve yiyebileceğimizden çok daha fazla yiyecek alıyor - dört çeşit peynir, kraker, jambon, Marcona bademi - ve beni arazide gölün yakınında bir yere götürüyor.

Piknik için mükemmel bir gün: hafif bir esinti, güneşli ama sıcak değil. Ben battaniyeyi seriyorum, o da yiyecekleri koyuyor. Bunun ne kadar romantik olduğunun farkında mı? Hayatımda yaptığım en romantik randevu türü şey olabilir. Tek ihtiyacımız olan bir kemancı ve belki birkaç kuğu ve Nicholas Sparks romanından fırlamış gibiyiz.

Pinot şişesini açıyor ve ikimiz için de plastik bardaklara biraz dolduruyor.

"Çok fazla peynir almışsın. Bunların hepsini asla yiyemeyiz."

"Narin küçük bir serçeymişsin gibi davranmaya çalışma," diyor. "Geçen hafta seni sinemada büyük bir patlamış mısır yerken görmüştüm, hatırladın mı?"

O tiyatrodaki başka neler olduğunu hatırlayarak kızardım.

Bana bir bardak şarap uzattı. "Yüzün kızarıyor, Erin."

"Hayır, kızarmıyorum."

Gözüme takılıyor, ağzı neredeyse belli belirsiz açılıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Suriye," diye cevap veriyorum kibarca. "Şu anda ordumuzun büyük bir kısmının Suriye'de konuşlandığını biliyor muydunuz?"

Bunu tamamen uydurdum, ancak Brendan'ın *Wall Street Journal*'ı çok sık okuduğunu görmüyorum, bu yüzden muhtemelen güvendeyim.

"Suriye'den bahsederken yüzünüz hep kızarıyor mu?" diye soruyor. "Bu arada, orada büyük bir askeri varlığımız yok. Sadece geçen haftayı düşünmeden bir daha asla bir tiyatroya giremeyeceğinizi kabul edin."

"Yapacak mısın?"

Gözlerindeki o ışık vahşileşiyor. Tanrım, onu istemem için bu kadar az şeyin yeterli olması çok saçma. Elimden şarabı alıyor. "Evet, ama keşke orada yapsaydık dediğim bir iki şey daha var."

Beni sırtüstü yatırıyor ve bir elini dizimin altına sokarak bacaklarımı ayırıyor. "Ne yapıyorsun, Brendan?" Diye soruyorum ama sesim

zaten nefes nefese ve biraz çaresizdi. Eteğimi belimden yukarı doğru itiyor.
"Biri bizi görebilir."

"Yapamazlar. Ana binadan her açığı kontrol ettim." Külotumu kaydırarak çıkardı ve cebine koydu. "Ve burada seks yapmak yapılacaklar listemde."

"Kimsenin bizi göremeyeceğinden emin misin?" diye sordum. "Eminim."

Gülümsüyorum. "O zaman sırt üstü yat. Benim de bir yapılacaklar listem var."

Erin
Mevcut

Pazartesi günü Brendan, bu öğleden sonra son radyasyon seansına girecek olan annesini görmek için Boulder'a geri dönüyor. Beni de yanında götürmesi annesine bir çift olduğumuz konusunda yanlış bir umut verecektir, bu yüzden neden gelmemi istemediğini anlıyorum. Ama yine de acıtıyor.

İşe gelirken İnsan Kaynakları'na uğradım. Görünüşe göre bugün işlerini yapabilecek kadar ekip çalışması yapmışlar, ancak ofisine girdiğim andan itibaren danışmandan nefret ediyorum. Benimle aşırı yumuşak bir ses tonuyla konuşuyor, ama sanki ben daha bir şey söylemeden benimle dalga geçiyormuş gibi patronluk taslayan bir yanı da var.

Ona olayı anlattım, Timothy'nin ödevleri geç saatlerde masama koyma ve sabaha kadar yapılmasını talep etme alışkanlığından bahsettim. Sözlerimi bitirdiğimde bana bunu neden daha önce rapor etmediğimi sordu.

"Cuma günü uğradım," diye cevap verdim. "Ama kapıdaki notta bir inzivada yazıyordu."

"E-posta atabilir ya da mesaj bırakabilirdin." Sesi hâlâ nazik ama altında yatan inkar edilemez bir *berbat* ettin mesajı var.

"Ya da Pazartesi sabahı ilk iş olarak geri gelebilirim, ki ben de öyle yapıyorum," diye cevap veriyorum.

"Sorun şu ki, Erin, bir çalışan zaten ceza aldıktan sonra şikayette bulunmaya geldiğinde, bu biraz şüpheli görünüyor."

"mı?" Ben soruyorum. "Ben yazılmadım."

"Timothy Cuma öğleden sonra bir şikâyetle bulundu. İşinizi tamamlamayı reddettiğinizi ve izin istemeden ya da kimseye haber vermeden ofisten çıkıp gittiğinizi söyledi. Ayrıca son birkaç aydır 'dengesiz' davranışlar sergilediğinizi söyledi."

"Bir broşürü buruşturup bana fırlattı, sonra da alıp düzeltmemi söyledi" diye anlattım. "Sadece *itaat* etmem mi gerekiyordu?"

"Onun versiyonu biraz farklı," diyor.

Ve o anda onun versiyonunun *çok* farklı olduğunu biliyorum.

Onu

"Şikayette bulunabilirsiniz," diye devam ediyor. "Sadece farkında olun bu şartlar altında güvenilirliğiniz şüpheli."

Çalışan Destek Programı hakkında yazdığım bir broşürü bana uzattığında, broşürü toparlayıp ona fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum, çünkü bu tür davranışlar buralarda pek de önemli değil.

Gün boyu dumanlanıyorum. Tüm akşam boyunca. Bunu konuşmak istediğim tek kişi Brendan, ama o burada değil. Geç saatte çaldığında o olduğunu düşünerek telefonuma doğru atıyorum.

Onun yerine Rob'un adını görmek mutsuz bir sürpriz oldu. Şimdiye kadar aramamasına dair ricama saygı gösterdi ve neden cevap verdiğimden emin değilim. Sanırım çoğunlukla suçluluk duygusu.

Ne yaptığımı soruyor - her boş dakikamı Brendan'la geçirdiğim için dürüstçe cevaplaması zor bir soru - ben de işime odaklanıyorum. Ona Timothy'nin ne yaptığını, İK'ya yaptığım şikâyeti anlattım ve o da bana olan biten her şeyi belgelememi ve eyleme geçirilebilecek her şeyi not etmemi tavsiye etti. Ayrıldığından beri Rob'u kötülemekle o kadar meşguldüm ki onun güçlü yanlarını unutmuşum; o zeki ve odaklanmış biri ve kriz anlarında kimse ondan daha iyi olamaz. Eğer bir kıyamet koparsa, Rob hiç terlemeden yiyecek ve barınak bulan tek kişi olacaktır.

Telefonu kapattığımızda bana ayrılmamış olmayı dilediğini ve beni özlediğini söyledi. Aynı şeyi söylememeyi tercih etsem de, onunla konuşmak bana kesinlikle *özlediğim* bir şeyi, şu anda sahip olmadığım bir şeyi hatırlattı: Benim olduğunu bildiğim biriyle birlikte olmayı özlüyorum. Bunu çok özlüyorum.

Erin
Mevcut

Cuma günü Brendan'la arkadaşı Beck'in barında buluşmaya gidiyordum, Harper'ın saçıma birkaç röfle yapmasına izin vermem konusundaki ısrarı sayesinde geç kalmıştım ki Rob aradı. İlk seferinde görmezden geldim ama şimdi zorluyor. Sinirlerime hakim oluyorum çünkü Amsterdam'da saat gecenin üçü ve kimse gecenin üçünde sebepsiz yere aramaz.

"Ben de tam çıkıyordum," diyorum ona.

"Bir erkekle mi?" diye sordu.

İç çektim. "Rob, bence bu her iki taraf için de iyi bir tartışma konusu değil.

bize

." "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

"İşte bu . Bilmek istemiyorum. Bunun kimseye bir faydası yok."

"Seni özledim, Erin," diyor. "Seni çok özledim. Keşke ben de gitmene asla izin vermem. Keşke en hiç gitmeseydim."

Suçluluk duygusundan neredeyse midem bulanıyor. Hatalar yaptı ama onu önemsiyorum. Onun mutsuz olmasını istemiyorum, bu yüzden şimdi söyleyeceğim şeyden nefret ediyorum.

"Rob, bence en iyisi buydu."

Telefonun ucundaki sessizlik beni daha da kötü hissettiriyor. Daha önce de böyle sözler duymuştum, karnıma bir yumruk gibi inen türden. Sorumlu olanın ben olmasından nefret ediyorum.

"Yeniden başlamak istemiyormuş gibi konuşuyorsun," diyor sonunda.

"Seninle birlikteyken çok değiştim," diyorum ona, "benim için iyi olmayan şekillerde. Bunun senin hatan olduğunu ya da birlikte mutlu olmadığımızı söylemiyorum ama... şimdi daha mutluyum."

İşte. Söyledim işte. Dürüstlüğümden dolayı kendimle gurur duymak isterdim ama gerçekten sadece hasta hissediyorum.

"Daha önce seni mutsuz ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. En azından bana bir şans vermelisin."

"Rob..." Başlıyorum ama sonra ne diyeceğimi bilemiyorum. "İşe yarayacağını sanmıyorum."

"Olacak," diyor. "Göreceksin. Ben değişebilirim. Ve eve bunu sana kanıtlayacağım."

Ama ben onun değişmesini istemiyorum. Bir şey kanıtlamasını istemiyorum. Çekip gitmesini istiyorum.

Arkadaşlarıyla bir masada oturan Brendan'ı bulduğumda neredeyse bir saat geç kalmıştım. Birkaç hafta önceki felaket partiden beri başka insanlarla dışarı çıkmamıştık, bu yüzden temkinli yaklaşıyorum. Ayağa kalkıyor ve yanındaki sandalyeyi çekiyor, bu da sanırım bu gece beni tanıımıyormuş gibi davranmayacağı anlamına geliyor, ama çıtayı bu kadar düşük tutmuş olmam biraz üzücü.

"Peki ne oldu?" diye soruyor, bana bir bira doldururken. "Bir saat önce burada olman gerekiyordu."

"Özür dilerim," diye iç geçirdim. "Rob aradı."

Yüzündeki yumuşaklık kaybolur. "Orada gecenin bir yarısı. Ona aramamasını söylediğini sanıyordum."

"Ben yaptım."

Sürahiye ağır bir şekilde yere bırakıyor. "Ondan ilk kez mi haber alıyorsun?" Kulağa bir suçlama gibi geliyor ki bu çok saçma - bir ilişki istemeyen o. Rob'la daha önce konuşmuş olmamın ne önemi olabilir ki?

"Hayır," diyorum, biraz savunmaya geçerek.

Bazen Brendan'la kazanamayacağımı hissediyorum. Rob'la ilişkiyi tamamen bitirdiğimi bilseydi şu anda benimle vakit bile geçirmezdi. Bunlar onun kuralları. Onlara uyduğum için bana kızamaz.

"Peki ne istiyormuş?"

İçimi çekiyorum, parmağımı fincanımdaki buğunun üzerinde gezdiriyorum. "Sadece konuşmak için."

"Ne hakkında konuşacağız?" diye soruyor, sesi gergin.

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum. Bir şeyler işte. Eve döndüğünde ne olacak, o tür şeyler."

Bardağını çok sert bir şekilde yere bırakıyor ve masadan uzaklaşırken sandalyesi yere sürtünüyor. "Ben bir içki daha alacağım," diye anons etti. Giderken bana bakmadı bile, beni orada bir demetle bıraktı.

Hepsi de aramızdaki ani gerilimi fark etmemiş gibi davranan, çok az tanıdığım insanlardan oluşuyordu.

Arkadaşları konuşmaya devam ediyor ama ben takip etmekte zorlanıyorum. Az önce ne olduğunu anlamaya çalışmakla çok meşgulüm.

Kızgın mı? Öyle görünüyor, ama neden? Bir ilişki istemeyen, beni dışarı çıkaran ve kız kardeşiymişim gibi davranan o.

Barda ona doğru bakıyorum. Yalnız değil; gülünç derecede güzel bir kız ona asılıyor. Gerçekten. Bir eli omzunda, diğeri kolunda, ona yaslanıyor. Ve adam bunu teşvik etmiyor olabilir, ama kesinlikle *cesaretini kırıyor* gibi de görünmüyor.

Kanım kulaklarımın arkasında çarpmaya başlıyor. Kükreme o kadar yüksek ki, Brendan'ın koltuğuna dönme sesi patlayan bir bomba kadar patlayıcı olsa da, neredeyse hiçbir şey duyamıyorum.

"Paulina'yı hatırladınız mı?" diye soruyor ve kızı tanıtıyor.

Bar.

Gece ılık, ama aniden titriyorum, saçlarımdaki sarı tüyler Kollar diken diken.

Brendan'ın bir gün benimle işinin biteceğini ve tıpkı Paulina gibi kızlara, ben okuldayken hep birlikte olduğu kızlara döneceğini biliyordum. Sadece böyle hissedeceğimi, bu şekilde kesip nefesimi keseceğini ve beni yarı kör bırakacağını fark etmemiştim. Ve bunun *şimdi*, önünde olacağını da fark etmemiştim. O kızı buraya getirmesi, Rob'un birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca yaptığı her şeyden daha fazla acı veriyor. Acı içimde başlıyor, göğsümün ortasından başlayan ve omurgamın tabanına doğru geriye doğru kesilen bir yırtık.

Brendan ve arkadaşları masada Paulina için yer açmaya çalışıyorlar. Bir parçam yerimden vazgeçmek istemiyor, burada kalıp onun için savaşmak, onu etkilemek, onu geri çekmek istiyor. Ama bir erkek için, özellikle de bana Brendan'ın şu anda davrandığı gibi davranan bir erkek için savaşmaya kendimi alçaltmayacağım ve öfkem gözyaşlarına dönüşmenin eşiğinde - tam da Brendan'ın herhangi bir kadından korktuğu türden çılgın, duygusal bir tepki.

"Sandalyeme otur," diyorum ona, ayağa kalkarak, kelimeler buz parçaları kadar küçük ve soğuk.

"Nereye gidiyorsun?" Brendan soruyor.

Ona bakıyorum, tiksintimi gizlemeye bile çalışmıyorum. "Senin olmadığı her yerde."

Bardan çıktım, o kadar öfkeliydim ki düşünemiyordum bile. Telefonumdan Uber'i açıyorum, az önce içeride yaptığımdan daha büyük bir rezalet çıkarmadan önce Harper's'a dönmeye kararlıyım.

Telefon elimden alındığında hala bir sürücü bulmalarını bekliyorum.

"Telefonumu ver," diyorum.

"Hayır," diyor Brendan, otoparkın arka tarafına doğru ilerlerken. Cipini oraya park ettiğini tahmin ediyorum ama arka taraf kesin bir şey söyleyemeyecek kadar karanlık.

O kadar hızlı hareket ediyor ki ona yetişmek için koşmam gerekiyor. Karanlık ve üç inçlik topuklu ayakkabılarım arasında, görüldüğünden daha zor. "Lanet telefonumu geri ver!" Yaklaşırken bağıryorum.

Bana doğru geliyor. "Acelen ne, Erin? Rob'la yine romantik bir sohbete mi heveslisin?" Gözlerim karanlığa, gözlerindeki öfkeyi görebilecek kadar alıştı, ancak öfkelenmeye hakkı yok.

"Sana ?" Bağırıyorum. "*Belli ki* eve yalnız gitmiyordun.

Belli ki ben sana yetmiyorum, içeri girip onu getir."

"Onu istemiyorum. Onu masaya davet bile etmedim. O sadece beni takip etti."

Bir yanım ona inanmak istiyor ama bir yanım da gerçeklerle yüzleşme zamanı geldiğinde ısrar ediyor. Bu gece olanlar eninde sonunda olacak - Brendan benden bıktığında ya da Rob eve döndüğünde - ve bu olduğunda ben yok olacağım. İşte bu yüzden son kullanma tarihi olan birine kendini teslim etmezsin; çünkü muhtemelen bittiğinde tüm benliğini geri alamayacaksın.

Brendan kapımı o kadar sert bir şekilde açıyor ki, kapının elinde parçalanmasını bekliyorum. "Gir içeri," diye homurdandı.

"Senin lanet arabana binmeyeceğim. Telefonumu geri ver. Bu boka ihtiyacım yok."

"Sanırım biliyorsun," diye cevap veriyor ve kendimi Jeep'e doğru bastırılmış buluyorum. Neredeyse aynı anda ağzı benimkine değişiyor, parmakları sırtıma saplanıyor, beni kendine öyle sıkı çekiyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Bu Brendan'ın her zamanki öpücüğü değil; sert ve çaresiz bir yanı var, tıraşsız çenesinin derimi kazınması, ağzının sert baskısı ve dilinin itışı. Hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım ve aynı zamanda hiç bu kadar kalbim kırılmamıştı. Son bir saat içinde hissettiğim her kötü şey, tekrar hissedeceğimi bildiğim bir şey.

Fermuarının sesini duyuyorum ve sonra parmakları bacaklarımın arasından kayarak tangamı yana itiyor.

"Zaten ıslak," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Çok uzun sürmedi."

Beni arabaya doğru kaldırıyor ve içime öyle bir bastırıyor ki nefesim kesiliyor. Zahmetsizce beni orada sabitliyor, küçük inlemelerimi ağzıyla yakalıyor. Duyduğum tek ses teninin benimkine acımasızca çarpması.

"Oh, Tanrım," diye inliyor. "Bu...*lanet olsun*."

Düşüncesini tamamlamıyor ve tamamlamasına da gerek yok. Brendan'la seks her zaman harikadır, ama bu farklı. Çok farklı. Daha yeni başladı ve ben çoktan yaklaştım.

Daha sert iterken elleri kıcımın altında sıklaşıyor, bir, iki kez, sırtım cipin kapısına çarpıyor, nefesim neredeyse onunki kadar sert. Ağzını boynuma gömüyor. "Tanrım," diye inliyor. "Dayanamayacağım."

Parmaklarımı gömleğinin altındaki kaslara sokuyorum, kendimi onun etrafında sıkıyorum. "Böyle sıkma," diye yalvarıyor.

Ama değil. Çünkü ben de dayanamıyorum.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum, başım geriye doğru gidiyor, gözlerim kapanıyor. O kadar iyi ki hiçbir şey duymuyorum, herkesin içinde olduğumuzu umursamıyorum, sadece boşalırken göğsündeki alçak hırıltının belli belirsiz farkındayım.

Hâlâ beni arabaya yaslamış, başını omzuma dayamış durumda.

"Lanet olsun," diye fısıldadım. "Az önce ne oldu öyle?"

"Sanırım az önce bir otoparkta seks yaptık."

İç çektim. "O değil, ukala. Sadece farklı hissettirdiğini söyledim."

Beni çekip çıkaracak kadar kaldırıyor ve bunu yaptığında bir sıvı hücumu .

"Kahretsin," diye soluk soluğa bacaklarıma bakıyorum. "Prezervatif takmamışsın. Bu yüzden farklıydı."

"dilerim," diyor irkilerek. "Kendimi . Ertesi gün hapı falan alabiliriz, değil mi?"

"*Hamilelik* konusunda endişeli değilim," diye cevap verdim. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Çenesi düştü. "O zaman neden bunca zamandır prezervatif kullanıyorduk?"

"Brendan, çoğu erkeğin hayatı boyunca *tanıdığından* bile daha fazla kızla yattın. Bana deli diyebilirsin ama AIDS'ten ölecekmişim gibi hissetmiyorum.

henüz."

Gözlerini deviriyor. "Ben de kendi payıma düşeni yaptım, Erin, ama her zaman dikkatliyimdir."

"Bunu bana gerçekten şimdi mi söyleyeceksin?" Aşağı bakarak soruyorum.

"*Liseden* beri prezervatif kullanmadığım tek kız Gabi'ydi," diyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Artık prezervatif yok."

Bu fikrin cazibesi var ama yine de onu itiyorum. "Seninle tekrar yatmayı planladığımı kim söyledi?"

Ağzının etrafında bir sırıtma belirtisi var. "İkimiz de benimle tekrar yatacağını biliyoruz."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "O kızı masaya getirdiğinde beni incittin. Belki bu gerçek bir ilişki değil, ama beni bir yere getirdiğinde başka birinin sana asılmasına izin vermezsin. Bunu sana yapsaydım nasıl tepki verirdiniz?"

Çenesi sıkılır. Ağzı açılıyor, sonra tekrar kapanıyor. "Ben sadece-" diye başlıyor ve sonra iç çekerek kendini durduruyor. "Haklısın. Özür dilerim." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, o kadar yakın ki nefesinin fısıltısını tenimde hissedebiliyorum. "Çok, çok üzgünüm." Ağzını dudaklarımın köşesine, elmacık kemiklerime, göz kapaklarıma bastırıyor. "Eve gidelim, tamam mı?" diye soruyor.

Kendime onu affettiğimi söylüyorum çünkü o buraya *evim* dedi, sanki onun *evi* bizim evimizmiş gibi ve o pişmanlık dolu olduğu için. Ama gerçek şu ki, muhtemelen ne olursa olsun onu affedecektim.

Brendan
Üç Yıl Önce

Bir turdan eve geldim ve Gabi ağlıyordu. Eşyalarım yere saçılmıştı, hiç işi olmayan kişisel eşyalarım. Yatakta yanında Erin'in fotoğrafları duruyor. Çılgın bir bisiklet sürüşünden sonra kulaktan kulağa sırtan Erin. Erin nedime elbisesi içinde, başını arkaya atmış, gülüyor. Erin o bilmiş bakışıyla kameraya doğru dönüyor.

"Bu o mu?" Gabi ağlıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Eşyalarımı karıştırmaya hakkın yoktu." "Dolabı temizliyordum," dedi. "Düştü."

Ona inanmıyorum, ama aynı zamanda onu bu duruma benim sürüklediğimi de hissediyorum - güvensiz çünkü onu güvensiz kılan benim, çünkü onunla Kaliforniya'ya gitmeyeceğimi söyledim ve Stanford'a gitmekten bahsettiğinde, pişmanlık sözlerim olduğu kadar zorlama geliyor. Çünkü onunla yattığımda başka birini düşünüyorum ve en iyi anlarımızda bile başka biriyle daha mutlu olacağımı biliyorum.

İtalya'da bir haftadan biraz fazla zamanı kalmışken ve gidecek başka bir yeri yokken ancak bir pislik ondan taşınmasını isteyebilir. Ama Tanrı biliyor ya, keşke yapabilseydim. Eşyalarımı karıştırmasından nefret ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, eve onun yanına gelmekten nefret ediyorum. Son bir haftadır sanki içinde bir ışık söndü. Artık onunla ilgili her şey karanlık görünüyor; günün her dakikası ya kızgın ya da üzgün.

Erin'in tüm fotoğraflarını neden sakladığımı bilmek istiyor. Orada olduklarını hatırlamadığımı, Erin'le neredeyse arkadaş bile olmadığımızı söyledim. En azından son kısmı doğru. Erin ve ben arkadaş değiliz. Düğün gecesinden beri benden nefret ediyor ve ben ondan asla nefret edemesem de Colorado'dan ayrılmadan önceki haftalarda onun yanında olmaktan nefret ettim. Onun ve Rob'un yanında nasıl biri olduğumdan, ne kadar acı hissettiğimden, ne kadar küçük ve kırgın olduğumdan nefret ediyorum. Yani Erin ve ben artık arkadaş değiliz ve asla da olmayacağız. Bana kalsa, onu bir daha asla görmezdim.

Erin
Mevcut

Tartışmamızdan sonra Brendan'la aramızda bir şeyler değişti. Tüm hafta sonu bana karşı daha nazikti, sanki bunun ne olabileceği konusunda fikrini değiştirmiş gibi. Hâlâ bir zamanlar Rob ile hayal ettiğim türden bir gelecek istiyorum: istikrar, çocuklar ve Küçükler Ligi maçları. Yine de küçük bir parçam Brendan'la bu geleceğin bir versiyonuna sahip olabileceğimi ummaya başladı.

Cumartesi gecesini içeride geçirdik. Beni ona hindistan cevizli bar yapmaya ikna ediyor ve ben pişirirken o mutfak tezgâhında bir haritayla oturup gelecek bahar için planladığı ilk haftalık bisiklet turunu tartışıyor. Kendimi onunla gelebilmeyi dilerken yakalıyorum. Görünüşe göre o da benim gitmemi istiyor.

Sonra, yatakta uzanıyoruz. Will ve Olivia'nın düğününde dans ettiğimiz şarkı çalıyor ve üzerimde sadece bir tişört olmasına rağmen beni dans etmem için ayağa kaldırıyor. Tanrım, keşke o gece her şey daha farklı olsaydı. Keşke DJ'in anonsu bizi bölmeseydi. Brendan tüm yaz berbat davransa da, bir şekilde bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Söylediği her boktan şey için tatlı bir şey yapmıştı - geceleri arabama güvenle bindiğimden emin olmak, işe geldiğimde radyoyu en sevdiğim istasyona çevirmek. Hatta bir gün arabamı yıkamıştı ama ona teşekkür etmeye çalıştığımda, kanoları temizlerken "kazara" ıslandığında ısrar etmişti.

Will ve Olivia gittikten sonra onu bulmak için resepsiyona nasıl koştuğumu hâlâ hatırlıyorum. Rob bana Brendan'ın düğün koordinatörüyle birlikte çoktan ayrıldığını söylediğinde kalbimin öyle bir kırıldığını hissettim ki bir daha asla bir araya gelmeyeceğinden emindim.

"Daha önce de bu şarkıda dans etmiştik," diyorum ona.

Gülümsüyor. "Biliyorum. Seni o kadar çok öpmek istiyordum ki, köşeyi dönene kadar kendimi nasıl tuttuğumu hâlâ bilmiyorum."

"Yapmanı istedim."

"Bazen o gecenin farklı bir şekilde geçmesini diliyorum," diye itiraf ediyor. "Keşke bunu Gabi'yle tanışmadan önce yapsaydık."

"Yani o zaman bir ilişkiye hazırdın ama şimdi hazır değil misin?"

"O zaman hazır olduğumu sanıyordum," diye düzeltiyor. "Her şey en iyi şekilde sonuçlandı. Sadece seni incitebilirdim."

"Eğer incinseydim, bunun sorumlusu ben olurum, sen değil. Birinin senin yaptığın şeye nasıl tepki vereceği senin sorumluluğun değil. Bu senin işin bile değil."

"Hayır," diyor. "Bu benim için bir kalıp. İncittiğim tek kız Gabi değil. Lisede, üniversitede de kızlar vardı. Biri benim yüzümden okulu bıraktı, bir diğeri çıldırdı ve meth kullanmaya başladı. Ben sadece insanların içindeki öfkeyi ortaya çıkarıyorum."

"Kendine çok fazla kredi veriyorsun, Brendan. O kızların içindeki deliliği sen ortaya çıkarmadın, sadece kötü bir seçim yaptın. Normal insanlar bir ayrılık yüzünden okulu bırakmaz ya da uyuşturucu kullanmaz. Olivia'nın böyle tepki verdiğini düşünebiliyor musun? Ya da beni? Sadece bu olasılığı düşünmene izin ver."

Beni daha yakına çekiyor. "Deniyorum. Gerçekten ."

Bunu yaptığımız onca hafta boyunca ilk kez bana bir parça umut verdiğini hissediyorum.

Pazar öğleden sonra kanodan dönüyoruz ve beni hamağa doğru çekiyor. Birlikte kıvrılıyoruz, Fransız kapılarından gelen esinti içeri girerken üzerimizde hafif bir battaniye var.

Ağzı yanağımda geziniyor, burnu tenimde geziniyor, sanki tüm duyularını aynı anda kullanarak beni ezberlemeye çalışıyor. "Seni en çok böyle seviyorum," diyor, dili boynumu tatmak için dışarı çıkıyor, sonra ağzını indirip derimi çekerek boğazımdan küçük, muhtaç bir iç çekiş çıkarıyor. "Sadece sen, güneş yanığı ve kumlu." Battaniyeyi kenara çekiyor ve tişörtümü başımdan geçiriyor. Hamak sallanıyor ve bizi sabitlemek için bir ayağını yere koyuyor. "Kilometrelerce tenin tadına bakmak için." Eli iç kısmına kayıyor, tam istediği yere gelene kadar hafifçe fırçalıyor ve sonra bir meme ucunu ağzına çekiyor, beni acı ve zevk arasında bir ipte tutmaya yetecek kadar çekiyor. "Böylece

"Nefes alışını dinleyeceğim." Sonra parmakları içime kayıyor ve çaresizce ona doğru eğiliyorum.

"Brendan," diye inliyorum. "Daha fazla."

Üstüme gelecek şekilde yuvarlanıyor. "İhtiyacın olan bu mu Erin?" diye nefes alıyor içime girerken, gözlerini açık tutmak çok zormuş gibi bir anlığına kapatıyor.

"Evet," diye iç geçirdim. "Bu."

Işık etrafımızda parıldıyor ve dans ediyor ve ben sadece nefesimizin sesini ve onun sessiz sözlerini duyuyorum. Keşke burada saatlerce, günlerce ve haftalarca böyle kalabilseydik.

Onu seviyorum.

Kelimeler sanki hep bildiğim bir şeymiş gibi geliyor. Tıpkı çocukken ayaklarımı kuma gömdüğümde olduğu gibi. Orada ne olduğunu çok iyi biliyordum, yeter ki bakmaya istekli olayım. Ama görmek istemedim.

Böyle hissetmek istemiyorum. Rob beni incitti ama Brendan beni tamamen, onarılamaz bir şekilde yok edebilir. Ve bunu yapması neredeyse kaçınılmaz görünüyor.

Erin
Mevcut

Pazartesi günü Harper'ın evine geldiğimde o kadar erken bir saatti ki güneş henüz kendini göstermemişti ama hava çoktan ısınmıştı. Arabadan iniyorum, hafta sonu giysilerimi gelişigüzel içine tıktırdığım çantamı kapıyorum ve cam bir duvara çarpmış gibi sarsılarak duruyorum.

Orada, Harper'ın merdivenlerinde Rob oturuyor.

O kadar şaşkınım ki hiçbir şey söylemiyorum, öylece bakakalıyorum, elimde hafta sonu çantam, şüphesiz tam da hissettiğim gibi görünüyorum: sanki suçüstü yakalanmışım gibi.

Eğer ayrılırsak başka insanlar olacağını söylemeye gerek yoktu. Christina'nın cömert tekliflerini kabul edeceğinden bir an bile şüphe etmedim, eğer henüz etmediyse. Ama sabahın 5'inde içeri girdiğimi görmek, bunu yüksek sesle söylemekle eşdeğerti.

Rob'un yüzünü hiç şu anki kadar uzun görmemiştim ve en kötü kısmını bile bilmiyor.

"Sanırım başka biri olup olmadığını sormama gerek ," diyor.

Sesinde suçlayıcı bir şey yok. Sadece üzgün, ki bu çok daha kötü.

"Ben... burada olduğumu bilmiyordum," diye cevap veriyorum. "Uzun zamandır mı bekliyordun?"

"Dün gece havaalanından doğruca buraya geldim."

Bu beni suçlu hissettirmemeli - ondan bunu yapmasını istemedim ve burada olduğumu bilmiyordum - ama yine de kendimi suçlu hissediyorum. Özellikle de o saatlerde ne yaptığımı düşündüğümde.

"Orada altı haftan daha var sanıyordum."

"Vardı," diyor. "Ama seni görmek istedim."

Gitmeden önce olduğundan daha zayıf ve kendinden daha az emin görünüyor ve yoğun bir aşinalık, memleket özlemi dalgasıyla çarpılıyorum. Hayatımızın özlediğim kısımları var ve onu görmek bana hepsini birden hatırlatıyor. Birlikteyken *daha mutlu* olabilirdim ama *mutlusuz* da değildim.

Beni kollarıyla sarıyor. Bu da tanıdık geliyor, hepsi. Kokusu, cüssesi ve birbirimize sarılma şeklimiz... Ve aniden giden her şeyin yasını tutuyorum. Brendan'la birlikte, bir gün temkinli bir iyimserlikle, ertesi gün ise sonun yaklaştığından emin olarak, hastalıklı bir umut ve panik döngüsü içinde yaşıyorum. Rob'la durum hiç böyle olmadı ve bana öyle geliyor ki biriyle nerede durduğunuzu bilmek için söylenecek çok şey var.

Bir süre sonra geri çekiliyor. "Detay istemiyorum. Asla ama asla detay istemiyorum. Sadece ciddi olup olmadığını bilmek istiyorum."

Ciddiyim.

Sonum yakinken bunun ciddi olduğunu iddia edebilir miyim? Brendan beni toplum içinde bile kabul etmezken? Brendan kalbimi umursamaz yumruğuyla sıkıca tutuyormuş gibi hissederken bunun ciddi *olmadığını* iddia edebilir miyim?

"Hayır, değil" diye cevap veriyorum.

Güneş avluya ani bir altın rengi şerit halinde düşüyor. Ona işe gitmem gerektiğini söyledim.

"Sonra görüşebilir miyiz?" diye soruyor. "Şehirde ne kadar kalacaksın?"

Yutkunuyor. "Ben de seninle bu konuyu konuşmayı umuyordum. Öğle yemeği için buluşabilir miyiz?"

Çok erken gibi geliyor. Söyleyeceklerini duymadan önce bir aya ihtiyacım varmış gibi geliyor. Ama bu sadece korkaklık, bu yüzden isteksizce kabul ediyorum.

Uzun bir süre bana bakıyor. "Çok güzelsin, Erin. Bunu yüzlerce kez söylediğimi biliyorum ama şimdi seni görüyorum ve savaşımadan gitmene izin verdiğime inanmıyorum."

O gidiyor ve ben de kendimi hararetle benim için savaşımaya karar vermediğini umarken buluyorum.

Brendan'ı ne kadar aramak istesem de aramıyorum. Önce Rob'la konuşmak istiyorum, sanki konuşmamız sırasında Brendan'ı aramızdaki her neyse onu bitirmekten alıkoyacak bir şey söylenebilirmiş gibi. Bunun yerine bütün sabah masamda oturuyorum, sinirlerim o kadar bozuk ki zar zor çalışıyormuş gibi yapabiliyorum.

Timothy'nin dikkatinden kaçmadığına eminim. İkimizi de İK'ya götüren olaydan beri sessizdi, ama her hareketimi belgelediğinden şüpheleniyorum - ve karşılığında belgeleyecek bir şeyim olmaması için en iyi şekilde davranıyor. Öğle yemeği için ayrıldığımda yorum yapmıyor ama gidişimi izliyor. Yüz dolarına bahse girerim ki kapı kapanır kapanmaz bunu not etmek için masasına geri dönüyor.

Restorana gittiğimde Rob çoktan beni bekliyordu. Masaya yaklaştığımda yüzü aynı anda hem hüzünlü hem de umutlu. Önce iş arkadaşları gibi çene çalıyoruz. O benim ailemi soruyor, ben de ona önemli noktaları anlatıyorum. Ben de onunkini soruyorum, o da aynısını yapıyor ama onun bu kadar seçici bir paylaşım yapmak zorunda olduğundan şüpheliyim.

"Seni görmek çok güzel," diyor.

Masanın öbür ucuna uzanıyor, parmakları benimkilere dolanıyor. Elimi geri istemesini beklerdim ama istemedim. Bunu o kadar uzun zamandır yapıyoruz ki, artık neredeyse kas hafızası haline geldi.

"Senin orada olmadığını bildiğim için eve gitmek bile istemedim" diyor. Ama sen o evi hiç sevmedin, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Olabilir. Ama ilişkiler uzlaşmayla ilgilidir."

"Evet," diye kabul ediyor. "Tüm tavizleri senin vermen dışında. Ve her şeyden bu kadar kolay vazgeçtiğin için, bunların senin için önemli olmadığını düşündüm. Ama önemliymiş. Benden istediğin şeyleri istemeyi bile bıraktın."

Brendan olsaydı, benim böyle yetiştirildiğimi açıklayabilirdim: hiçbir şey istemezsin, hiçbir şey için savaşılmazsın, ne pahasına olursa olsun herkesi mutlu edersin. Ama Rob geçmişimle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Muhtemelen bu yüzden beni bu kadar az anlıyor. Olduğum her şey o ortamda yaratıldı. Ve bunlardan herhangi birini açıklamak hepsini açıklamak anlamına gelir, bu yüzden tanıdığı kız aslında benim gerçek benin yerine koyduğum biri.

"Belki de hiçbir zaman yeterince örtüşemedik Rob. Kesişme noktasının çok küçük olduğu bir Venn şeması gibiyiz."

"Katılmıyorum," diyor. "Çünkü en çok istediğim şey -işimden ya da başka bir şeyden daha çok- sensin. Seni hiçbir zaman ilk sıraya koymadım Erin, ama bu artık sona erecek. Yemin ederim."

Birdenbire bu konuşma freni boşalmış bir tren gibi gelmeye başladı.

En iyi arkadaşınla yatıyorum. Söyleyebilseydim, bunu durdurabilecek kelimeler bunlardı. "Rob, hala Amsterdam'da yaşıyorsun. I-"

"Temelli eve döndüm," diyerek sözümü kesti. "Onlara ya eve döneceğimi ya da işi bırakacağımı söyledim. Ayda bir kez geri dönmem gerekecek, ama bu

o."

"Neden?" Zayıfça soruyorum. İstedğim şey, *Tanrı aşkına neden Bunu sen mi yaptın? Ve lütfen bunu benim için yapmayın.*

"Elde ettiğim her başarı *bizim* için bir başarıydı, bir çift olarak bize ve çocuklarımıza faydası olduğunu gördüğüm bir şeydi. Siz olmadan, sadece paradır ve anlamsızdır."

Bir zamanlar bu sözleri duymayı çok isterdim, ama şimdi sadece yüzeyimden sekiyorlar. O iyi bir adam. Birini çok mutlu edecek. Ama o kişi ben değilim.

"Lütfen hemen şimdi karar verme," diyor Rob. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ve sadece bir şans istiyorum."

Hafta içinde sadece arkadaş olarak yemeğe çıkıp çıkamayacağımızı soruyor. Olmaması için geçerli bir neden düşünemediğimden, Brendan'dan uzak kalacağım saatler için üzülerək başımı sallıyorum.

Ve sonra hatırladım: Brendan'la daha fazla zamanımız kalmamıştı. Her bir plan, sahip olabileceğimiz her bir saat, Rob'un uçağı indiğı anda öldü.

Sarsılmış bir halde ofise dönüyorum. Yolda Brendan'ı kolayca arayabilirdim ama aramadım. Ondan ne söylemesini istediğimi biliyorum - beni sevdiğini, bitmesini istemediğini, yürütmenin bir yolunu bulabileceğimizi - ve bunu söylemeyeceğini de biliyorum.

Bu aramayı dinleyicilerin önünde yapabileceğimden emin değilim, bu yüzden Timothy ofisten çıkana ve Harper masasından kalkana kadar bekliyorum. Brendan cevap verdiğinde, "hey" sesini sanki tadabiliyormuşum gibi içime çekiyorum. Arka planda bardak sesleri duyuyorum, bir kalabalığın mırıltıları.

"Dışarıda mısın?" diye sordum. "Beck'in evindeyim."

Saat daha öğleden sonra 3. Brendan'ın gün ortasında içmeye gittiğini hiç görmemiştim, en azından eve geldiğinden beri. Neden bilmiyorum ama kötüye işaret gibi geliyor.

Ona Rob'un evde olduğunu söylüyorum, midem altüst oluyor, yalpalıyor - haftalar önce beni ilk öptüğünden beri aynı inişli çıkışlı trene biniyorum, sadece çok daha kötüsü.

"Duydum," diyor, hâlâ dikkati dağınık. Bilardo toplarının çarpışma sesini duyuyorum.

Zaten biliyor olmasını beklemiyordum. Umurunda değilmiş gibi konuşmasını da beklemiyordum.

"Merak etme," diyor. "Ona bizden bahsetmedim. Bekle biraz. Mola verme sırası bende."

Altı hafta boyunca hemen hemen her gün onunla yattım. Her boş anımı onunla geçirdim. Ama bu konuşma, lanet oyununa ara vermesini gerektirecek kadar bile önemli değil mi? O sonsuz küçük umut kırıntısının göğsümde soluyup öldüğünü hissediyorum.

Telefona geri döner. "Ona bizden bahsedecek misin?" diye sorar. "Gafil avlanmak istemiyorum."

Bir şeyler önermesini, en azından sondan biraz pişmanlık duyduğunu ifade etmesini istedim, ama bunun yerine bu gece zaten başka planları olan ukala bir hıyar gibi konuştu. "Tüm söyleyeceğin bu mu?" Boğazımda bir yumru ile soruyorum.

"Başka ne diyebilirim ki?" diyor. "Sürdüğü sürece eğlenceliydi. Eğer istediğiniz buysa, umarım her şey sizin için yolunda gider."

Şimdiden o kadar çok ağlıyorum ki omuzlarım titriyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı damlıyor. Onlardan sorumlu olduğunu bilmenin zevkini ona tattırmayacağım, bu yüzden telefonu kapatıyorum.

Brendan
Üç Yıl Önce

Üç günlük bir Toskana turuna liderlik etmek üzere yola çıktığımızda

Gabi'nin İtalya'da sadece birkaç günü kaldı. Seb ve Paolo'nun da bizimle gelecek olması beni rahatlattı - biz Gabi dışında konuşacak *birine* ihtiyacım olacak. Oyun planım geceleri çocuklarla takılmak, Gabi sıkılıp yatana kadar bisikletlerden ya da başka şeylerden konuşmak. Sanırım geziyi kendimi kaybetmeden atlatabilmemin tek yolu bu.

Buluşma noktasına varana kadar tamamen sikildiğimi fark etmiyorum. Tipik müşterilerimizin aksine - 40 yaşında evliler, aktif yaşlılar - bu tur grubu tamamen genç, ateşli kızlardan oluşuyor. Gabi benden onlara bakıyor, gülümsemesi çoktan kaybolmuş. Bu kadınlara tek kelime bile etmedim ve şimdiden başım belada.

İçlerinde en yakışıklısı Selena Gomez'e tıpatıp benzeyen Tatiana. Ben ondan kaçsam da Tatiana benden kaçmıyor. Benimle konuşuyor, yanıma geliyor, öğle yemeğinde yakınımaya oturuyor. Gabi benim alındığımı belli etmek için elinden geleni yaptı. Tatiana umursuyor gibi görünmüyor.

"Onunla yatmalısın," diye ısrar ediyor Paolo. "Onunla yatmamak suçtur."

"Yapamam," diyorum, tur başladığından beri durmadan beni izleyen Gabi'ye bakarak.

"İstemiyorum" diyebilirdim ama bu yalan olurdu. İstiyorum ve Gabi daha da yapışkanlaştıkça, dil halkası ve sırtının küçük kısmındaki dövme iziyle Tatiana'nın bir seçenek olmasını daha çok diliyorum.

Tatiana'ya karşı kibarım, daha fazlası değil, ama Gabi üzgün. Her gece hemen odaya gitmek istiyor ve çıkacak kavgaya değmeyeceği için ben de onunla gidiyorum.

Gezinin son gecesinde Floransa'ya döndüğümüzde hep birlikte akşam yemeği yiyoruz. Bu genellikle bir kutlamadır, ama bu gece bunun yerine bir diploması sınavı gibi hissediyorum ve bu sınavda fena halde başarısız oluyorum. Bir yanımda Tatiana, bütün gece "yanlışlıkla" göğüslerini koluma bastırıyor ve

anal, diğerk tarafta ise Gabi, somurtuyor ve masadaki herkese karşı acımasızca şirretlik yapıyor.

Yemek sona erdiğinde, hepsi caddenin aşağısındaki bir bara giderken, ben de şüphesiz önümüzdeki beş saati ağlayarak, bana bağırarak ya da her ikisini de yaparak geçirecek olan sinirli bir kızla daireme dönüyorum.

O başlamadan önce kapı kapanmamıştı bile.

"Onunla yatmak , değil mi?" diye .

Hayır demem gerektiğini biliyorum ama cevap o kadar açık görünüyor ki -sanki oksijen solumaya devam etmek isteyip istemediğimi soruyormuş gibi- hiçbir şey söylemiyorum.

Görünüşe göre bu doğru bir hareket tarzı değil.

Yüzü sarkmış, gelmeyen bir inkârı bekliyor. "Git onunla yat o zaman."

Kabul ediyorum. Kendimi umutlu hissediyorum, sanki bana şartlı tahliye için bir şans sunulmuş gibi. Kafamın içindeki aptal bir ses, belki Gabi'nin de bunu benim gibi gördüğünü söylüyor - İtalya'da sadece iki günü kaldı ve artık anlaşıyoruz, o halde bunun ne önemi olabilir ki?

"Bunu kastetmiyorsun," diye girişimde bulundum.

"Yapardın, değil mi?" diye ağlıyor. "Eğer yapabilseydin şu anda onunla kesinlikle yataydın!" Sırt çantamı kaptı ve bana fırlattı. " git."

"Gabi-"

"Çık dışarı!" diye bağılıyor. "Çık dışarı, çık dışarı, çık dışarı! Seni bir daha asla görmek istemiyorum!" Bir kitap fırlatıyor ve zar zor ıskalıyor.

Tam benim dairemde olduğumuzu belirtmek üzereydim ki eline bir bıçak aldı. Tartışmanın bekleyebileceğine karar verdim.

Sokakta dolaşıyorum, önce nereye gideceğimden emin değilim. Sonra özgür olduğumu fark ettim. Gabi beni kovdu. Beni bir daha görmek istemediğini söyledi. Bu da demek oluyor ki, aylardır ilk defa ne istersem .

Tatiana'nın beklediği bara gidiyorum. Ona Gabi'nin beni kovduğunu söylüyorum ve o da bana, ışıktaki parlayan diliyle, kendine ait bir otel odası olduğunu söylüyor. Sonra parmakları saçlarımda ve ağzımı kendine doğru çekiyor.

Bu ana kadar aslında ne kadar boğulmuş olduğumu fark etmemiştim. Tekrar özgürüm. İstedğim kişiyle eve gidebilirim, birinin ağlamasını dinlemeden bütün bir geceyi geçirebilirim, güvence vermek zorunda kalmadan

demek istemiyorum. Tatiana kucağıma tırmanıyor ve o bunu yaparken bir daha asla kapana kısılmayacağıma yemin ediyorum.

Ve yemin ettiğim anda, Gabi'nin kalbini kırmışım gibi ağlayan o eşsiz sesini duyuyorum.

Erin
Mevcut

Onun için nasıl bu kadar önemsiz olabilir?

Peki kendimi başka türlü olduğuna nasıl ikna ettim?

Dün hamakta bana nasıl baktığını düşünüyorum. Onun dairesinde dans ettiğimiz geceyi. Yüzünde gördüğümü sandığım her şey gerçek olamazdı. Onu kaybetmek yeterince zordu, ama şimdi sanki tüm anılarımı almış ve onları da ayaklarımın altında ezmiş gibi hissediyorum.

Daha önce de böyle hasta hissetmişim. Lisedeyken, Sean ortadan kaybolduğunda ve babamın içkisi daha da kötüleştiğinde. Annem ağlamış ve bunu bir şekilde düzeltmemi istemişti ama ben düzeltemeyeceğimi biliyordum. O zamanlar sabah uyanıp uyanmayacağımı umursamadan uyuyakalmışım. Bu parçamın gittiğini sanıyordum ama meğer sadece saklanıyormuş.

Bütün öğleden sonra ağlıyorum. Bütün gece ağlıyorum. Harper eve gelmiyor, ki bu en iyisi, ancak Brendan'ın da bu gece eve gitmeyeceğini düşünmeme neden oluyor. Bunu düşündüğümde kusmak istiyorum.

Onunla yemek yapmayı, onunla seks yapmayı, onun yanında uyumayı özlediyorum. Ertesi sabah gözlerimi açtığımda onunla uyanmayı da özlediğimi fark ediyorum.

Sanırım günümün hiçbir anı - normalde onunla geçirmediğim anlar bile - Brendan'la ilgili bir şeyleri özlememe neden olmayacak. Ve bunu söyleyebileceğim kimsem yok - ne Olivia, hemen Brendan'ı arar ve ona yeni bir tane söyler. Eve gelmeyen Harper'a da. Sean bile yok, çünkü telefonlarıma cevap vermiyor ya da geri dönmüyor.

Brendan'la birlikteyken tükenmişim. O bir uyuşturucu gibiydi ve onunla birlikte dünyanın iyi olduğuna ve her şeyin yoluna gireceğine inandığım puslu bir alanda var oluyordum. Ondan başka hiçbir şeye ihtiyacım yokmuş gibi hissediyordum. Ve şimdi uyuşturucu gitti, her zaman olacağını bildiğim gibi. Hayatıma yeniden bakmak zorundayım-evsiz olduğum gerçeğine ve

ve belki de ondan başka bir şeye ihtiyacım olmadığını, ama ondan başka bir şeye de *sahip olmadığımı* itiraf ettim.

Ben de ona hiç sahip olamadım.

Harper sonunda eve geldiğinde beni neşelendirmek için elinden geleni yapıyor. Böyle durumlarda kadınların söylediği her şeyi söylüyor: *Onsuz daha iyisin, akli başına gelecek*. Yine de işe yaramıyor, çünkü iki ifade de doğru değil.

"Hair of the dog," diye ısrar ediyor, odama geliyor ve bana bir tanga fırlatıyor.

Tangadan ona bakıyorum. "Bu konuşmayı hiç anlamıyorum."

"Seni ısırın köpeğin kılı" diyor. "Tek yolu bu." "Bunun senin sürtük iç çamaşırınla ne ilgisi var?"

"Kendine ait bir şeyin olup olmadığından emin değildim. Kendine çeki düzen vermen ve birileriyle yatman gerektiğini söylüyorum. Dünyadaki tek seksi erkek Brendan değil."

İstediğim tek kişinin o olması dışında. Başka türlü hissedebileceğimi hayal bile edemiyorum. Ve ben gittiğim anda onun nasıl başka türlü hissedebildiğini hayal bile edemiyorum.

Sonraki günleri çoğunlukla Brendan'ın büyük bir jest yapacağını hayal ederek atlatıyorum. Bana yanıldığını söyleyebilmek için Harper'ın merdivenlerinde beklediğini hayal ediyorum. Ya da pencerenin önünde durup düğünde dans ettiğimiz şarkıyı tüm mahallenin duyabileceği kadar yüksek sesle çaldığını. Küçük bir jest bile yapamayan bir adamın yakın zamanda büyük bir jest yapması pek olası değil.

Ona eşyalarımı alması için bir mesaj bırakıyorum - koşu ayakkabılarımı, en sevdiğim kot pantolonumu - ve o tam iki gün bekleyip geri dönüyor. Aramak için iki gün beklemek o kadar sıradan ki, sanki bunu yapmak için kendini *zorlamak* zorunda kalmış gibi.

Bu. Onu telefona bakarken, yorgun bir şekilde iç çekerken ve bu işi bitirmesi gerektiğine karar verirken hayal edebiliyorum.

"Hey," diyor, sesi tamamen endişesiz ve kayıtsız. "Mesajını aldım."

Aman Tanrım. Sanki birbirimizi çok az tanıyormuşuz gibi.

Daha önce incinmiştim. Şimdi öfkeliyim. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya hakkı yok - ya da olmadığı halde her şeyin bir anlamı varmış gibi davranmaya hakkı yok. O kadar öfkeliyim ki normal konuşmak için çaba sarf ediyorum. Kelimelerim kırılmış ve kesin bir şekilde ortaya çıkıyor, sanki fırınıma baktırmak için birini arıyormuşum gibi.

"Evet. Koşu ayakkabılarıma ihtiyacım var. onları alabileceğim bir zaman var mı?"

Esniyor. "Çıkmak üzereyim ama daha sonra almak istersen onları kapının önüne koyabilirim."

Günlerdir ilk kez, bu akşam için planım olduğuna seviniyorum. "Gelemem. Akşam yemeğine çıkmaya hazırlanıyorum."

"Evet," diyor. "Rob ile büyük akşam yemeği. Nasıl gidiyor?" Sesi kıskanmış gibi gelmiyor. Hatta neredeyse hiç *ilgilenmiyor*.

"Peki," diyorum ona.

Kinci hissediyorum, ama bu sesimde coşkuya dönüşüyor. Rob'la tekrar bir araya gelmeyeceğim - bundan eminim - ama Brendan'ı ve onun kararsızlığını sikeyim.

"Bu harika, Erin," diyor. "Senin adına sevindim."

Telefonu alıp tezgaha çarpmak istiyorum. Ya da kafasına vurmak.

"Teşekkürler," diye cıvıldıyorum. *Siktir , Brendan. Siktir git, siktir git, siktir git.* "Demek bu , ha? 'Mission Make Rob Pull His Head Out of His Ass' çok işe yaradı" diyerek sözlerini tamamlıyor.

"Evet, Brendan, her şeyi sana borçluyum," diyorum .

"Hey," diyor gülerek. "Sen de biraz övgüyü hak ediyorsun. Orada çok iyi yattın."

Birlikteyken çok şey hissetmiştim ve şimdi bunu çirkin ve ucuz bir şekilde ortaya koyuyor - sanki bu çabaya tüm katkım için şişme bir bebek olabilmişim gibi.

"Siktir git."

Gülüyor. "Sadece şaka yapıyordum," diyor ve sonra sesi ciddileşiyor. "Özür dilerim. Sadece aptalca bir şakaydı bebeğim. Senin adına gerçekten mutluyum."

Benim için mutlu olmanı istemiyorum, Brendan. Senin mutluluğun kalbimi kırıyor.

Erin
Mevcut

Rob o gece beni aldı ve gördüğüm en muhteşem buketi bana uzattı.

"Bunu yapmana gerek yoktu," diyorum. Onun her düşünceli hareketi kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor.

"İstedim," diye yanıtlıyor. "Keşke bunu birlikte olduğumuz her gün yapsaydım."

Süslü bir yer yerine, beni Brendan'ın seçebileceği türden bir yere götürüyor.

"Gerçekten burada mı yemek istiyorsun?" Ben soruyorum. "Kaburga ve bira mı?"

"Tabii ki. Ben de kadar pırzola ve bira severim. Ve seninle ortada buluşmaya çalışıyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Erin," diye azarlıyor, "böyle bir şeyi o kadar çok istedin ki bu yüzden benden ayrıldın. Yani senin için bu kadar önemliyse, bunun için biraz mücadele etmelisin."

Ama ben böyle programlanmadım. Nerede yemek yediğimiz ve yemek yerken dışarıda oturup oturmadığımız gibi minimal bir şey için asla savaşmayacağım.

Oturduktan sonra masanın öbür ucuna uzanıp elimi tuttu. "Henüz hazır olmadığını biliyorum. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Ama sadece bir şans istiyorum. Sana değiştiğimi kanıtlamak için bir şans istiyorum."

Masa örtüsüne bakıyorum, o kadar suçluyum ki konuşurken sesim titriyor. "Sen çuvallamadın."

"Evet, öyle yaptım. Yolculuk hakkında seninle konuşmalıydım, kalmamın senin için sorun olmadığından emin olmalıydım. Olivia'nın yarışı için geri gelmeliydim. Sana Christina'dan kesinlikle bahsetmeliydim. Söylemediğim için çok ama çok üzgünüm."

Christina'yla yaşadığım her şey kendi başarısızlıklarımın yanında o kadar önemsiz kalıyor ki ona bakmaya bile zor dayanıyorum. "Sorun değil. Ama bak, şu diğer adam hakkında-"

Elimi sıkıyor. "Sana yalvarıyorum, Erin. Sakın bana anlatma. Geçen gün sabah 5'e kadar eve gelmedin, yani düşünmek bile istemediğim şeyler olduğu çok açık. Her şeyin geride kaldığını kabul edebilir miyiz? Ben aptalca şeyler yaptım, sen de aptalca şeyler yaptın ve artık bitti mi?"

Başımı sallıyorum ama yaptığım aptalca şeyi ve bunu yaptığımı tam olarak bilseydi böyle hisseder miydi merak ediyorum. Özellikle de kısa bir süre sonra Brendan'ı görüp görmediğimi sorduğunda.

Yalan söylemekten nefret ediyorum, ki ona zaten kaç tane yalan söylediğimi düşünürseniz bu çok saçma. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

"Hayır, son zamanlarda değil. Neden?"

"Benden kaçıyor gibi görünüyor. Belki de çıktığı şu yeni kızla meşguldür."

"Kız mı?" diye soruyorum, midem serbest düşüşe geçiyor. "Brendan kimseyle 'çıkamaz'."

"Görünüşe göre bir istisna yapmış," diyor Rob. "Sonunda biriyle tanıştıysa harika olur."

Sadece birkaç *gün* oldu. O kadar hızlı hareket etmiş olamaz.

Yapamazdı ama yaptı. Peki bu nasıl mümkün olabilir? Onların sahip olduğu bir şey nasıl bizim sahip olduğumuzdan daha iyi olabilir? Onda olup da bende olmayan ne var?

O gece, Rob beni bıraktıktan sonra ağlamadım. Bunun yerine gözyaşlarım içimde bir kafeste oturuyor ve onları serbest bırakacak bir şeyin özlemini çekiyorum. Patlatılması gereken bir kabarcık gibiler ve Tanrım, bunu istiyorum. Hepsini yok edecek bir şey istiyorum.

Bu tür üzüntü ve çaresizliklerin geride kaldığını sanıyordum. Daha iyi olduğumu sanıyordum. Meğer sadece uyuşmuşum. Brendan benim bu halimi yüzeye çıkarabilecek güce sahip tek kişi. Düğünden sonra kendimi ondan nefret ettirmeye çalıştım. Onun da benden nefret etmesini sağlamaya çalıştım. Bunu yapmaya devam etmeliydim.

Duygusuz olmak, umursamamak, herkes bunun kötü bir şey olduğunu söyler. Ama bana, şu anda, mutluluk gibi geliyor.

Ertesi gün işten eve döndüğümde Harper'ın verandasında bir buket bekliyor ve kartın üzerinde benim adım yazıyor. Çılgınca bir an için bunun Brendan'dan geldiğini umuyorum. Onun yerine Rob'un adını bulduğumda kendi aptallığıma yarı gülüyor yarı hıçkırıyorum.

Bir buket daha ertesi gün iş yerine, ondan sonraki gün de Harper'lara teslim edilir.

"Bunu daha ne kadar sürdürmeyi planlıyorsun?" Sonunda ona sordum. "Sen bana bir şans daha verene kadar" diye cevaplıyor.

Bana sık sık mesaj atıyor. Nasıl olduğumu, beni ne zaman görebileceğini soruyor. O anti-Brendan: bana her şeyi vermek istiyor. Varlığım onun için önemli. Bu beni etkilememeli ve onunla tekrar çıkmak için bir neden değil, ama bu konuda rahatlatıcı bir şey var.

Bir haftalığına Amsterdam'a döner ama çiçekler gelmeye devam eder.

"Evim bir çiçekçi dükkânına benziyor," diyor Harper. "Ve inan bana, şikayet etmiyorum. Ama bunun daha ne kadar devam etmesine izin vereceksin?"

"Ona durmasını söyledim zaten."

"Çiçekleri kastetmiyorum. *Seni* kastediyorum. İki haftadır yaşayan en sefil insansın. Bir şeylerin değişmesi lazım. Eğer Brendan bu işin dışındaysa, neden Rob'la çıkmıyorsun?"

"Çünkü onun en iyi arkadaşıyla yattım."

"Ne olmuş yani?" diye sorar. "Rob sana umursamadığını söyledi ve Christina ile yattığını biliyorsun. Elbette, Brendan'ı öğrenirse çok kızar, incinir ve muhtemelen onunla bir daha konuşmaz ama bu sana karşı olan hislerini değiştirmez. Belli ki uzun vadeli düşünüyor. Her halükarda, hayatımıza devam etmenin zamanı geldi."

Devam edelim. Bunu ben de istiyorum.

Rob'la ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum - Will ve Olivia'nın nişan partisinde - nasıl bir rahatlama hissettiğimi. Brendan'ı istemekten, onunla savaşmaktan yorulmuştum. Bitmesini istedim. Şimdi de bitmesini istiyorum. Bitmek zorunda, çünkü Brendan'la yaşadığım tüm o güzel anlar muhteşem olsa da, artık kötü anlarla yaşayamam.

Brendan
Üç Yıl Önce

Bir şekilde Gabi'yi barın dışına çıkarıyorum. Ağlıyordu ama beni öldüren yüzündeki yıkımdı. Benden daha iyisini bekliyordu ve ben de ona gerçeği baştan söylemem gerekirken benden daha iyisini beklemesine izin verdim, yani ben tam olarak bildiğim adamım: bağılıktan aciz, başkalarına karşı dikkatsiz. Ve ona karşı daha önce hiç olmadığım kadar dikkatsiz davrandım çünkü aramızda bir şeyler olduğunu düşünmesine izin verdim.

Dışarı çıktığımızda kemiksiz kalıyor, barın dış duvarından aşağı kayarak kaldırıma yığılıyor. "Beni sevdiğini sanıyordum," diye ağlıyor. "Beni sevdiğini söylemiştin."

Sadece iki günümüz kaldı ve işleri yoluna koymak için bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum ama içimden gelmiyor. Yorgunum ve iki ay içinde çoğu insanın hayatında katlandığından daha fazla gözyaşı ve drama katlandım. Benden bu kadar.

"Gabi, . Bence her şey yoluna girdi."

"Ayrılmıyorum," diyor. "Bir yıl erteledim. Senin için."

Tüm varlığım ürperiyor. Bunu ne kadar zaman önce yaptı? Haftalar önce, ben onun gidişine kadar günleri saymakla meşgulken mi? Şimdi tıp fakültesine bir yıl geç başlayacak, tamamen doğru olmayan şeylere inanmasına izin verdiğim için.

"Bunu yapmamalıydın."

"Mutlu olursun sanmıştım," diye ağlıyor, yüzünü ellerinin arasına gömüyor.

Yoldan geçen insanlar bize bakıyor, sonra da bana dik dik bakıyorlar. Bizi tanımıyorlar bile, dilimizi bile konuşmuyorlar ama yine de sıcıp batıranın ben olduğumu biliyorlar. Ve haklılar.

Yanına çömelıyorum. "Hadi tatlım," diye yalvarıyorum. "Daireye geri dönelim, tamam mı?"

"Benden ayrılıyor musun?" diye soruyor.

"Gabi, tıp fakültesine gitmen gerek. Kalmana sebep olmak istemiyorum."

"Sen benim için buna değersin. Umurumda bile değil. Bunu tamamen atlayacağım ve eğer istediğin buysa İtalya'da kalacağız."

Yalan söylemek cazip geliyor. Bizi daireye geri götürmek için ne söylemem gerekiyorsa söylemeye meyilliyim, orada işleri çözmek o kadar da garip olmayacak. Ama artık yalan söyleyemem. *Keşke en başta yalan söylememiş olsaydım.*

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Çok üzgünüm. Ama istediğim bu değil."

Erin
Mevcut

Basmakalıp ifadeler ve samimiyetsiz övgülerle dolu korkunç marka kampanyası nihayet tamamlandı. Tüm metinler imzalandı. Fotoğraf çekimleri bitti. Geride kaldığı için rahatladım.

Ama görünüşe göre öyle değil.

"Kapak için farklı bir grup çocuğa ihtiyacımız var," diyor Timothy, Mitchell Bursiyerleri Programı ile ilgili bir broşürü masama fırlatırken.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyor, içimde bir yerlerde hissetmediğim bir sakinlik arıyorum. "Bunlar gerçekten ödülü kazanan çocuklar."

"İstedığımız imajı yansıtmıyorlar. Ve daha fazla çeşitliliğe ihtiyacımız var." "Daha ne kadar çeşitlilik isteyebilirsiniz ki? Elimizde on tane var.

Beşi azınlıklardan oluşan ödül sahipleri."

"Seçtiğiniz azınlıklar okulu iyi temsil etmiyor."

Beni kızdırmak için gerçekten yanlış haftayı seçti. Şu anda nezaket gösterisinde bile bulunacak halim yok.

"Bana ne anlatmaya çalıştığın hakkında hiçbir fikrim yok," diye çıkışıyorum. "Ve onları ben seçmedim. Bu çocukların hepsi Mitchell Bursu kazandı. Nasıl olur da okulu iyi temsil etmezler?"

"Açıkçası hiçbiri o kadar zeki görünmüyor. Afro-Amerikalı çocuk da fazla... şehirli."

Sabırlı ol, Erin. Sen Olivia değilsin. Harper değilsin. Cezasız bir şekilde kendini kaybedemezsin. "Biri tam olarak nasıl fazla şehirli olabilir?"

"Kot pantolon, tişört. *Spor ayakkabı.*" Sanki bu çok açıkmiş gibi gözlerini deviriyor, oysa neredeyse her çocuk bunun bir versiyonunu giyiyor. "Ben daha çok böyle bir şey istiyorum." Bana, ödülü kazanan çocuktan daha açık tenli, düğme ilikleyen ve papyon takan birinin resmedildiği, uygun fiyatlı konutlar için hazırlanmış bir broşür uzatıyor.

Sabır, Erin. Sabır... Hayır, siktir. "Bu resimdeki çocuk okuldaki en iyi on öğrenciden biri ve tıpkı diğer öğrenciler gibi giyinmiş.

Çocuklar. Kısacası, *The Fresh Prince of Bel Air*'deki Carlton dışında herkesin size suçlu gibi görüldüğünü söylediğinizi duyuyorum."

Burun deliklerini açıp burnunun dibindeki deriyi beyazlatarak, "Sanırım bir çentik aşağı indirmen gerekiyor," diyor. "Senin de farkında olduğun gibi, zaten ince buz üzerinde kayıyorsun. Ve senin fikrini sormuyorum, Erin. Yeni bir kapak istiyorum."

Broşürü ona geri veriyorum. "Bunu yapmayacağım."

"Eğer yapmazsan," diyor, "işin yok."

"O zaman sanırım," diyorum, ayağa kalkıp çantamı alırken, "hiç iş."

Öfkeli ve kızgın bir şekilde ofisten çıkıyorum. Bu beni Kapı arkamdan kapandıktan sadece iki saniye sonra ne yaptığımı merak ediyorum.

Gecenin çoğunu panik atak geçirdiğimden emin olarak geçirdim.

"Her şey yoluna girecek," diye beni temin ediyor Harper. "Tanrım, keşke yüzünü görebilseydim!"

"Her şey yoluna girmeyecek," diye ısrar ediyorum. "Hiç birikimim yok ve artık bir işim de yok. Erkek arkadaşım da yok. Ve evim yok."

"Tabii ki bir evin var. Ev arkadaşım döndüğünde bir şeyler ayarlarız. Ve bir erkek arkadaş istemiyorsun. Ve o işi istemiyorsun. Hiç istemedin ki. Sadece bekle," diyor. "Bu harika bir şeyin başlangıcı. Hayatın çok daha güzel olacak."

Sanırım bu konuda ona katılmak zorundayım, çünkü işlerin daha kötüye gitmesinin mümkün olduğundan emin değilim.

Ertesi gün Harper'ın yapmam için ısrar ettiği iğneler sayesinde başım çatlarcasına ağrıyarak uyandım. "Beni Neşelendiren İğneler" diyordu. Onu artık öneri almayacağım insanlar listesine resmen ekliyorum.

İş ilanlarına bakmaya başlıyorum ve yeni bir iş bulma ihtimaline karşı duyduğum heves azalıyor. Nikotin bantlarının, bilgisayar programlarının ya da enerji içeceklerinin tanıtımı benim için cazip değil. Ürünü önemsemek istiyorum. Mezun olduğum okulu tanıtmayı severdim.

Bu da bana dün bir hata yapıp yapmadığımı düşündürüyor. Harper aracılığıyla Timothy'nin sabahtan beri gelip gelmediğini görmek için odama uğradığını biliyorum. Sabahın ortalıklarına doğru bana bir mesaj bıraktı ve öğlene kadar geldiğim sürece bunu aşabileceğimizi, ancak "bazı disiplin cezalarının gerekli olacağını" söyledi.

Bir yanımın saate bakmadığını, aceleyle iş kıyafetlerini giyip bunların hiçbiri olmamış gibi davranmayı hayal etmediğini söyleyemem. Ancak bu iş uzun bir koşuya benziyordu; sonuna geldiğimde gerekirse devam edebileceğimden emindim, ancak durduğumda, kendimi çimlere attığımda ve ayakkabılarımı çıkardığımda, bu fikir birdenbire imkansız gelmeye başladı. Hayatım buna bağlı olsaydı, kalkıp o adam için çalışmaya geri dönebileceğimi sanmıyorum. Aslında, nasıl ve neden o kadar uzun süre kaldığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Rob ona işimden bahsettikten sonra beni "arkadaş olarak" yemeğe çıkarıp çıkaramayacağını soruyor. Hayır demeye başlıyorum ama sonra kendimi durduruyorum. Heyecan konusunda ne kadar eksik olursak olalım, Rob iyi bir danışma kurulu olabilir. Ayrıca, onun yanında olmak bana mutsuz olmadığım zamanları hatırlatıyor ve bu küçük hatırlatma beni rahatlatıyor - bir zamanlar incinmemek mümkünse, tekrar olabilir. Rob'un Brendan'ın neden olduğu acının bir kısmını hafifletmesine izin vermek yanlış, ama yine de buna izin veriyorum. Kendimi toparlamaya başlamak için o kadar çaresizim ki.

Akşam yemeğine yorgun argın geldim. Hem gece geç saatlerde babamdan gelen telefonlar hem de gelgit dalgasıyla ilgili kâbus daha sık olmaya başladı. İkisinin arasında dün gece çok az uyudum.

Yarım yamalak iş arayışından bahsettiğimde Rob farklı bir pazarlama türü yapmamı önerdi. "Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş için çalışmak sana asla para kazandırmaz" diyor. "Neden iyi olduğun işi yapıp hem de iyi bir yaşam sürmeyesin ki?" Bir şirket için pazarlama hakkında konuşmaya başladı.

Kendisinininki gibi bir varlık yönetimi şirketi ve iyi niyetli olmasına rağmen, dinlerken uyuyakalmamak için mücadele ediyor.

Eğer Brendan burada olsaydı, razı olmamam için beni cesaretlendirirdi. Bir şekilde her şeyin gireceğine yemin ederdi. Ve bir parçam bunu istiyor, gelecek hakkında iyimser ve umutlu hissetmek, olasılıkları karşısında heyecanlanmak istiyor. Ancak bu tür gerçekçi olmayan düşünceler tıpkı Brendan'ın kendisi gibi: sürdüğü sürece eğlenceli ama uzun vadede beni hiçbir yere götürmüyor.

Beni bırakırken Rob Cumartesi günü katılması gereken bir etkinlik olduğundan bahsetti. Benim de onunla gelmemi istiyor.

"Bu büyük bir açılış. Kokteyl kıyafetleri. Böyle şeylere yalnız gitmekten nefret ettiğimi biliyorsun."

Ben de böyle şeylere gitmekten nefret ediyorum ama çoğunlukla giyinip kuşanıp bir açılışa gitmenin nasıl bir randevu gibi hissettirmeyeceğini hayal etmekte zorlanıyorum.

Sırıttıyor. "Çok şeffafsın. Bu bir randevu değil, tamam mı? Yemin ederim. Bu bir randevu değil. Sadece benimle gel, sonra seni eve bırakacağım ve kapıda elini sıkacağım. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, seninle kapıya kadar bile yürümem."

İç çektim. "Bilmiyorum Rob."

"Arabayı tamamen durdurmayacağım bile, atlayabilirsin."

Gülüyorum. "Sana hayır demek imkânsız. Bunu biliyor muydun?"

"Ben de bunu umuyorum," diyor parmağımdaki yüzüğe doğru başını sallayarak - nişan yüzüğüm değil ama ilk yıldönümümüzde aldığı zümrüt yüzük. "Çünkü belki de geçmişimizden saklamaya değer tek şey o yüzük değildir."

"Geçmişimizden gelen pek çok şeyi seviyorum."

"Yine de çok daha iyisini yapabiliyordim. Geri döndüğümde bunun daha çok farkına varıyorum," diyor ve ellerimi konsolun üzerinden kendi ellerine doğru çekiyor. "Eğer bana bir şans daha verirsen, tüm hayatımı seni mutlu etmeye adayacağım."

Onu görmeden önceki halimden çok daha iyi hissederek içeri giriyorum. Onunla birlikte olmak beni daha iyi hissettiriyorsa ve Brendan sadece acı veriyorsa, kimi istemem gerektiği açık değil mi? Rob ve benim ilişkimiz mükemmel değildi ama en azından gerçektir.

Cumartesi günü hazırlanmak için çok fazla zaman harcıyorum. Harper'ın ince ve gümüş rengi bir elbisesini giyiyorum. "Önemsemeye başlamanın zamanı geldi," diyor saçlarımı kıvrırken.

Aslında umurumda değil ama kendimi umursatmaya çalışıyorum. Brendan hayatına devam etti. En azından ben de öyle davranmalıyım.

Rob takım elbiseyle geliyor ve bana eskiden onu sabahları giyinirken izlemeyi ne kadar sevdiğimi hatırlatıyor. Ofisteki kızların kendilerini ona atmalarını neredeyse suçlayamıyorum. *Neredeyse.*

"İnanılmaz görünüyorsun," diyor. "Oradaki en kıskanılan adam ben olacağım."

İçim biraz ısındı. Brendan'ın varoluşunda sadece küçük bir kırılmaydım, o kadar kısa ve önemsizdim ki zaman çizgisinde bir noktayı bile işaretlemiyordum. O kadar önemsizdi ki bیلardo oyununu bırakıp bana bunu söyleyemedi bile. Ama Rob için durum böyle değil. Benimle görülmekten gurur duyuyor ve verebileceğim her şeyi istiyor.

Şehirden uzaklaştığımızı fark edene kadar en az 10 dakika yol aldık. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. "Burada hiçbir şey yok."

"Bu bir üzüm bağı. Ben azınlık ortağıyım ve bu gece resmi açılış var."

Havamı küçük, kontrollü nefesler halinde bırakıyorum. "Mavi

Dağ mı?" Bana bakıyor. "Duyduğuna şaşırdım."

"Sanırım Brendan ev sahibiyle arkadaş," diye cevap veriyorum, midem düğümleniyor. "O da geliyor mu?"

Rob'un gülümsemesi kaybolur. "Hiçbir fikrim yok. Eve geldiğimden beri sadece iki kez konuştuk. Dün evine uğradım, gördün mü?"

Bu bir test gibi geliyor ama belki de sadece paranoyaklaşıyorumdur. Ya orada bana ait bir şey gördüyse? Geride ne bıraktığımı sadece Tanrı bilir. Nabzım hızla atarken ona bıraktığımı söyledim.

"Çıktığı kız oradaydı, o yüzden sadece salondan gördüm, ama her yerdeki delikler de neyin nesi? Buranın demonte edilmesi gerekiyor gibi görünüyor."

Vurulmuş gibi hissediyorum. Tekrar. Brendan'la olan bu şey ne zaman yeni acı kaynakları sağlamayı bırakacak? Bana kızların yatıya kalmasına izin vermediğini söylemişti. Tanrım, aptallık ettim. Ona inandığım için, bir şekilde özel olduğuma inandığım için çok aptalmışım. Acaba balonun içinde olmakla ilgili konuşmasını bu kıza mı yapıyor? Ya da belki de balonun içinde değillerdir. Belki de kız

Brendan'ın daha fazlasını istemesi için ne tür sihirli özellikler gerekiyorsa.

Oraya vardığımızda Brendan yoktu, bu da haftalardır aldığım ilk mola gibi geliyor. Ama yine de ilk kadeh şarabımı iki yudumda bitiriyorum. İkincisi de neredeyse aynı hızla bitiyor.

Rob beni diğer yatırımcılarla ve bağ sahibiyle tanıştırmaya başladı -ki Brendan'la hiç tanışmamıştım, Tanrı'ya şükür- ve tanıdık kalıplarımıza girdik. Sade sosyal gülümsemeler, kalçamın onun sürtünmesi, elinin sırtımın alt kısmında olması. Bu tür etkinlikler hâlâ bana göre değil ama onun bu etkinlikteki rolünden nefret etmiyorum. Beni göstermek istemesinden, Brendan'ın hiç yapmadığı küçük, sahiplenici şeylerden nefret etmiyorum.

Rob eğildi. "İyi misin?" diye soruyor, nefesi kulağımı okşuyor.

Ona gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Sen?"

"Hiç şu an olduğum kadar mutlu olmamıştım," diyor elini kalçama dolayarak. Eğilip başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Bize şirazdan bir örnek getireceğim. Bir saniyeliğine iyi olacak mısın?"

Başımı salladım ve gidişini izledim.

Yaşlı bir kadın bana doğru eğiliyor. "İkiniz de çok tatlısınız," diyor. "Yeni evli misiniz?"

"Oh, uh...hayır. Değil... Hayır." *Aferin, Erin. Bu tamamen mantıklıydı.*

"Öyle olmalısın," diyor sevecen bir gülümsemeyle. "Çok güzel çocuklarınız olurdu."

Arkamda alçak, mutsuz bir kahkaha var. Dünyanın herhangi bir yerinde, herhangi bir koşulda tanımlayabileceğim bir kahkaha.

Brendan, "Haklı," diye . "Çok ."

Yavaşça dönüyorum, kendimi destekliyorum. Son üç haftadır görmek istediğim tek şey onun yüzü. Onu görmeyi ne kadar çok özlediğim için ağlamak istiyorum: o keskin çene ve hafifçe kızarmış elmacık kemikleri, bronz tenine karşı mümkün olan en soluk mavi gözler. Olivia'nın düğünündeki takım elbiseli fotoğrafına binlerce kez baktım ama bu gece onu utandırıyor. O kadar güzel ki kalbimi bir kez daha kırıyor.

"Hey, dostum, burada olacağını bilmiyordum," diyor Rob, arkamdan yaklaşarak. "Chris'i tanıyor musun?"

Brendan'ın gözleri Rob'un belimi saran eline kayıyor ve ben de onun alaycı bakışını görüyorum. Bu çok iyi bildiğim bir bakış; son birkaç yıldır çok kez görmüştüm.

"Evet," diye yanıtlıyor Brendan. "Sen mi?"

"Daha yeni. Buraya bir süre önce yatırım yaptım."

Brendan'ın çenesinde bir gerginlik, küçük bir seğirme görüyorum ve sonra onu gevşemeye zorluyor. Üçümüzün yanına bir kız geliyor ve Brendan'a bir bardak kırmızı şarap uzatıyor. Çok güzel, benden daha kıvrımlı ve gördüğüm anda ondan nefret ediyorum. Geniş göğüs dekoltesinden, deri elbisesinden, mükemmel saçlarından nefret ediyorum. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyorum.

"Crystal," diyor, sanki ben orada değilmişim gibi sadece ondan Rob'a bakarak, "bu arkadaşım Rob ve nişanlısı." Görünüşe göre artık bir isim bile alamıyorum. Belki de çoktan unutmuştur.

Crystal hemen 16 yaşındaki bir çocuktan beklenecek bir coşkuyla yüzüğümü övmeye başlıyor. "Bayıldım!" diye ciyaklıyor. "Pırlanta nişan yüzükleri çok moda."

Rob ve ben garip bir şekilde bakiştık.

"Sadece bir yüzük," diye cevap veriyorum. "Biz nişanlı değiliz."

"Ah." Brendan'a küçük, sevimli bir şaşkınlık ifadesiyle bakıyor - bahse girerim bu ifadeyi çok sık takınıyordur. "Az önce nişanlı olduklarını söyledin."

"Nişanlıydık ve şimdi işleri koymaya çalışıyoruz," diyor Rob. "O yüzük her halükarda fufleek," diyor bana.

"Fufleek?" Onu yanlış duyduğumu düşünerek soruyorum. Tamamen başka bir dilden konuştuğunu varsayabilirdim ama... hadi ama, Crystal başka bir dil konuşmuyor ki.

"Evet, bilirsin. Cehennem gibi pırıl pırıl. Lanet olası pırıl pırıl."

"Ah, tabii ki," diyorum Brendan'a utanç dolu bir bakış atarak. "Evet, benim de istediğim buydu. Lanet olası bir yüzük. Tiffany'ye gittik ve ben de öyle dedim. 'Bizi doğruca uçuk bölümünüze götürün'."

Brendan bana ters ters bakıyor, ama Crystal sadece kıkırdıyor. Çünkü tabii ki gülüyor.

"öyle, kızım. Müzik hakkında düşündün mü?" diye sorar.

"Müzik mi?"

"Düğünün için."

Bu kız Rob'un ona söyledikleri hakkında neyi anlamıyor? "Ben...hayır, pek sayılmaz. Rob'un dediği gibi, biz nişanlı değiliz."

"Çünkü bu bir düğün için iyi bir şarkı," diyor ve köşede müzik yapan küçük üçlüyü işaret ediyor. "Adının ne olduğunu bilmiyorum ama. Klasik müziğin sözleri olmalı, biliyor musun?"

"Adı 'Für Elise'," diyor Rob. "Beethoven."

Dehşete düşmüş görünüyor. " ne lan? Çam ağacı gibi mi yoksa giydiğin kürk gibi mi?"

"Aslında 'Elise İçin' başlığını taşıyordu ama birisi Beethoven'ın el yazısını yanlış okumuş," diye açıklıyor Rob. "Bunu öğrencilerinden biri için yazmış."

"Güzel," diyor rahat bir nefes alarak. "Çünkü üzgünüm ama kürkle ilgili bir şarkının arkasında duramam. Tüm hayvanları severim, tilki gibi kötü olanları bile. Sırf iyi görünmek için onları öldürmek yanlış."

Vay anasını. Bu kız o kadar aptal ki, ondan bu kadar nefret ettiğim için kendimi kötü hissediyorum. Neredeyse. "Deri bir elbise giyiyorsun," diye işaret ettim.

Elbisesine bakıyor ve tekrar bana dönüyor, yüzü tamamen boş. "Öyle mi? Bunun nesi yanlış? Üzerinde hiç *kürk* yok."

Ağzım seğiriyor, Brendan'a atmak istediğim acı gülümsemenin en ufak bir ipucu. Bunu görüyor ve çok kızıyor.

"Göl kenarına gittiniz mi hiç?" diye soruyor gözümü tutarak. "Piknik yapmak için mükemmel bir yer."

Pikniğimiz. Bu konuyu açtığına *inanamıyorum*.

Crystal bunun kulağa romantik geldiğini söylerken ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Piknikler abartılıyor," diye karşı çıkıyorum. "Her yerde böcekler gezinirken kim yemek yemek ister ki?"

"Bayılırdın," diyor Brendan sırtarak. "Bahse girerim her şeyi yutarsın."

Gözlerimi kısıyorum. "Görünüşe göre piknikler senin için benim için olduğundan daha unutulmaz, Brendan. Hiç zaman ayırdığıma degecek bir pikniğe gitmedim."

Rob aramızda bakışıyor. "Sonunda anlaşmaya başladığınızı sanıyordum?"

Ona cevap vermeye gidiyorum ama yapamıyorum çünkü hem ağlamak hem de çığlık atmak istiyorum. Brendan'ı o kızla izlemeye, benimle alay etmesine bir dakika daha katlanamam.

Kendimi affettirip aceleyle banyoya gidiyorum. İçeride, kapıyı arkamdan kapattım ve yüzümü serin fayanslara bastırdım, hem öfke hem de

Sıkıntı. Nefesimin yavaşlamasını, ellerimin sabit kalmasını isteyerek rujumu yeniden sürüyorum. Sonunda dışarı çıktığımda Brendan beni bekliyordu.

Ne kadar az şeyin değiştiğine gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. En son tuvaletin dışında konuştuğumuzda da durum aynıydı, değil mi? O zaman da ateşli ve aptal birini getirmişti ve ben de tıpkı şimdi olduğu gibi kör edici bir kıskançlık içindeydim.

"İyi seçim," diye alay ediyorum. "Ama belki bir dahaki sefere sutyen ölçüsünden başka bir kalite aramalısın."

"Ve belki de cüzdanının büyüklüğünden başka bir nitelik aramalısınız."

"Siktir git Brendan," diyorum ellerim yumruk olurken. "Rob'la birlikte olmamın sebebi asla bu değildi, biliyorsun."

"Doğru ya. Muhtemelen başka her şeydir," diye sırtıyor. "Beethoven'ın şarkılarını hemen tanıması ve arkasındaki tüm hikayeyi bize anlatabilmesi seni çok azdırıyor olmalı."

"En azından 20'li yaşlarına geldiğinde derinin hayvanlardan elde edildiğini fark etmişti."

Bana tiksintiyle baktı. "Bu konuyu açacağını biliyordum." "Üzgünüm, bu hiç de şaşırtıcı değil. Bunu yapacağını bilm. büyük göğüslü küçük bir kızla birlikte olmak."

"Ben kimseyle birlikte olmadım," diye tersliyor. "Senin aksine, biriyle bir daha asla elde edemeyecekmişim gibi sevişirken hemen başka biriyle birlikte olmaya başlamıyorum. Yani, onunla tekrar bir araya gelmeniz ne kadar sürdü?" diye soruyor. "Bir saat mi? Bir gün mü?"

"Bunun bir önemi var mı? Hatırladığım kadarıyla benim için 'çok mutluydun'."

"Onunla ne yaptığınızı anlamıyorum. Bu adamın zorlandığı tek şey borsanın kapanması."

"Evet, tonlarca para kazanması ve iyi bir bakıcı olmak istemesi çok korkunç," diye cevap veriyorum. "Kadınlar bundan *nefret eder*."

"Evet, madem bu kadar seviyordun, neden o gittikten 20 saniye sonra benim için soyunuyordun?"

"Belki de sadece başka biriyle daha iyi olup olamayacağını görmek istedim," diye karşılık veriyorum. "Öyle değildi."

Bana doğru bastırana kadar aramızdaki boşluğu kapatıyor. Kasları sarmalanmış ve gömleğinin nişastasının altında *onun* kokusunu alıyorum; *ten*, sabun ve sıcaklık. Gözbebekleri o kadar büyük ki mavi sadece bir gölge, ağzı hafif aralık, vücudu gergin.

"Saçmalıyorsun," diye tıslıyor, ağzı benimkinden bir nefes uzakta. "Hemen banyoya gidelim. Bunu kanıtlayacağım."

Bunu Rob'a yapmayacağım. Ama zaten yapmazdım. Brendan geçtiğimiz üç hafta boyunca beni sonsuz ve affedilmez bir şekilde yaraladı. Beni lisedeki ve Olivia'nın düğününden sonraki kızıma döndürdü, kederden o kadar bunalmıştım ki günü zar zor atlatabiliyordum.

Onu sertçe itip kendimden uzaklaştırıyorum. "Hayatına devam et, Brendan. Ettim."

Rob'dan beni eve götürmesini istemeyi planlamıştım ama Crystal kimsenin tek kelime etmesine izin vermiyor. Broncos amigosu olmanın baş balerin olmakla nasıl "tamamen aynı" olduğunu anlatmaya çalışmakla meşgul. Brendan dönene kadar sonunda gevezeliği bırakıyor.

"Neredeydin?" diye sızlanıyor.

"Tanıdığım bir kızla karşılaştım," diyor bana bakarak. "Ne kadar yalancı olduğunu unutmuşum. Hiçbir konuda doğruyu söylediğinden emin değilim."

Sözleri karşısında boğazım düğümleniyor. Sadece beni kızdırmaya çalıştığını biliyorum ama haklı. Beni hangi yalanlarla suçladığından bile emin değilim: Rob'a ihmal ederek söylediklerimle mi, yoksa uzun zamandır söylediklerimle mi -ailemle, hayattan ne istediğimle ilgili-. Rol yapmaktan başka bir şey yapmıyorum. Yapmayı bildiğim tek şey bu.

Bunun farkına varmak beni yoruyor. Yalan söylemek, Rob'un sandığı kişi olmak, kalbim kırık değilmiş gibi davranmak için harcadığım çabadan çok yoruldum. Rob'a hasta olduğumu ve gitmem gerektiğini söylüyorum. En azından bu yalan doğru hissettiriyor.

"Orada neler oluyordu?" Rob eve dönerken sorar. "Sen ve Brendan arasında. Sana kızgın gibi görünüyordu."

Ona Brendan'ın Crystal'a sürük gibi davrandığım için kızgın olduğunu söyledim. Bu sözleri söylerken bile bana yalancı diyerek dudak büktüğünü hayal edebiliyorum.

Duraklıyor. "Neden *oradaydın*?" Arabadaki sessizlik uğursuz hissettiriyor, sanki bu soru çok daha fazlasını soruyormuş gibi.

"Çünkü o bir aptal."

Aptal olduğu için onu suçlamanın haksızlık olduğunu ya da yüzüne karşı alay etmek için bir neden olmadığını söyleyebilirdi ama hiçbir şey söylemedi.

Harper'ın evine vardık ve beni kapıya kadar geçirdi. Yüzümü izliyor. Beni öpmek istiyor, ona izin verip vermeyeceğimi merak ediyor.

Seviyorum. Ve tıpkı onunla olan diğer her şey gibi, bu da sevimli ve tanıdık ve içimde bir şeyleri rahatlatıyor.

"Sabah oldukça erken uçuyorum," diyor yavaşça, sanki bu sözler önemliymiş gibi bakışlarımı tutarak. "Ama Cumartesi günü evde olacağım. Seni geri istediğimi biliyorsun ve sanırım bana bir şans vermeye hazırsın, ama gitmeden önce bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum: Ben yokken ne yaptığın ya da kiminle olduğun umurumda değil. Sadece bittiğini bilmem gerekiyor."

Söyleyiş tarzında, bana bakışında bir şey var. Sanki Brendan'la birlikte olduğumu biliyor gibi.

Brendan
Üç Yıl Önce

Gabi bütün gece ağlıyor. Tek yapabildiğim tekrar tekrar özür dilemek. O iyi bir kız ve ben her şeyi berbat ettim. Bunun olmasına neden izin verdiğimi ya da nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Ertesi sabah işe gidiyorum ama o yataktan kalkmıyor. Sabah turunu ben yönetiyorum ve tam içeri girerken ev sahibem arıyor. Bağırıyor ve ben onu anlayamıyorum, bu yüzden telefonu Seb'e verdim.

"Lavaboyu bir şeyin üzerinde mi bıraktın?" diye soruyor bana. "Tavanından su geldiğini söylüyor."

Bu anı her zaman hatırlayacağım. Ne olmuş olabileceğini düşündüğüm o masum yarım saniyeyi ve ardından Dünya'nın yer değiştirdiği anı. Davranışımın sonuçlarının incinmiş duygulardan, kederden çok daha kötü olabileceğini fark ettiğim an.

Hatalarımın ölümcül olabileceğinin aklıma geldiği andır.

Erin
Mevcut

Uyuyamıyorum, onun yerine kayıplarımı sayıyorum: Sean telefonlarıma çıkmıyor. Babamın durumu kötüye gidiyor. İşim yok. Harper'ın oda arkadaşı bir haftadan biraz fazla bir süre sonra dönecek ve döndüğünde ne kalacak bir yerim ne de bir şeyler edinmek için param olacak. Birkaç özgeçmiş gönderdim ama hiçbir geri dönüş alamadım.

Ve tüm bunlar Brendan'ı o aptal kızla hayal etmenin verdiği ıstırabın yanında çok az kalıyor. Mükemmel olmadığımı biliyorum. Dışarıda benden daha iyi kızlar olduğunu kolayca hayal . Daha güzel, daha zeki ve daha az berbat olan kızlar. Ama o onlardan biri değil.

Kolunu onun beline dolamış görüntüsü bile kusma isteği uyandırıyor. Bir kere bile benimle toplum içinde böyle durmadı. Mesele onu geri istemek bile değil, çünkü bu her zaman kaybedilmiş bir davaydı, her zaman imkansızdı. Sadece kalbimi kırmayı bırakmasını istiyorum. Bana bir balonun içinde olduğumuzu söylediği zamanı hatırlıyorum. Batmış bir arabanın içindeki hava boşluğu gibi, demişti. Söylemediği ve benim fark etmem gereken şey, balon patladığında yüzeye çıkamayacağındı. Boğuluyorsun.

Annemin adı telefonumda görüldüğünde, gecenin hâlâ uyanıktım.

Neden hep benim cevapladığımı merak ederek bir, iki kez çalmasına izin verdim. Neden ben olmak zorundayım? Neden gidip onu bulamıyor? Ya da belki bir geceyi hapishanede geçirmesine izin verip, bunun ne kadar ciddi bir sorun olduğunu görmesini sağlayabilir.

İkinci ve üçüncü kez arıyor, elim titriyor ama telefonu açmıyorum. Belki kendim için üzülüyorum ama bu kadarı yeter. Lanet hayatımda bir kez olsun, onların kendi sorunlarını benimkilere eklemesine izin vermeyeceğim.

Bundan sonra uykuya dalmış olmalıyım, çünkü dakikalar sonra telefon tekrar çalıyor gibi görünüyor, ancak sabah 4'ü biraz geçtiğini söylüyor. İşte o zaman

paniklemeye başladım. Onu bulmaya gitmedi ve hala kayıp ve ben bunun olmasına izin verdiğim için korkunç bir kızım. Telefonu açmadan önce bunların hepsini biliyordum.

Annem o kadar çok ağlıyor ki neredeyse tutarsız. Bana babamın bir kaza geçirdiğini söyledi. Ve sonra bana zaten bildiğim şeyi söylüyor: bunun tamamen benim hatam olduğunu.

Denver'a ulaştığımda güneş ufukta belirmeye başlamıştı. Son 24 saatin sadece ikisinde uyudum ama kendimi tuhaf bir şekilde uyanık ve aynı anda tuhaf bir şekilde boş hissediyorum.

Joseph's'e giriyorum, daha önce hiç adım atmadığım bir hastane, ama tanıdık geliyor - belki de bu senaryoyu birçok kez hayal ettiğim için. Koridorun sonundaki asansörlere giden rehberi takip ediyorum ve ardından kasvetli bir hemşire tarafından babamın odasına yönlendiriliyorum.

Farklı görünüyor. Sıradan bir yaz gününde aile odasına girmiş olsam bile, onu şimdiki haliyle , ölmekte olduğunu anlardım. Dudakları ince, rengi ağarmış ve teni o kadar beyaz ki mavi bir parlaklık var. Ellerindeki damarlar bir çöl ovasındaki kayalık çıkıntılar gibi göze çarpıyor.

Ses çıkarmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama annem beni gördüğü anda hıçkırmaya başlıyor, çaresiz ve çocuksu. Bir an için ondan nefret ediyorum. Onunla bu kadar uzun süre kaldığı için, bu noktaya gelmesine izin verdiği için, orada oturup her şeyi düzeltmemi isteyen beş yaşındaki kayıp bir çocuk gibi hıçkırarak ağladığı için ondan nefret ediyorum. Bir kez olsun, kurtarılan o kayıp beş yaşındaki çocuk olmak .

Yine de dudaklarımı daha sıkı sıkıyorum ve onun yanına gidip yanındaki koltuğa oturuyorum ve omzuma yığılmasına izin veriyorum. Bana adamın bir telefon direğine çarptığını söylüyor ve ben de çarptığı cansız bir nesne olduğu için sessizce Tanrı'ya şükrediyorum. Sarhoş olduğunu söylemeye gerek yok.

"Neden telefonuna cevap vermedin?" diye ağlıyor. "Aradım, aradım."

Şu anda onunla bu konuya girmeyeceğim. Evet, kendimi suçluyorum ama onu da suçluyorum. Birlikte oldukları süre boyunca bu sorunu çözmek için parmağını bile kıpırdatmadı, yani tek suçlu ben değilim.

"Neler olduğunu bilmiyorum," diyor ağlamaya devam ederek. "Doktorlar sürekli kanamadan ve sirozdan bahsediyor ve bu hiç mantıklı gelmiyor."

Triyaj hemşiresinden doktorun odamıza uğramasını istedim. Bir saatten fazla sürdü ve içeri girdiğinde rahatlamış görünüyordu. Odada annemden başka birini bulduğuna sevindiğini tahmin ediyorum. Annem sürekli ağlıyor ve sanki babam bozuk bir oyuncakmış gibi "Lütfen onu iyileştirin" diyor.

Doktor bana babamın beyinde subdural hematoma kanama olduğunu söyledi. Şu anda izliyorlar ama babamın ameliyat olması gerekeceğinden emin.

"Peki bunu programa alabilir miyiz?" Ben soruyorum.

"Mümkünse beklemek istiyoruz," diyor, "çünkü şu anda hayatta kalması pek olası değil. Babanızda orta derecede siroz var ve bu da bazı iç kanamalara neden oluyor. Şu anki durumuyla ameliyattan sağ çıkma ihtimali çok düşük."

"Ne kadar fakir?" Ben soruyorum. "Yüzde 50 mi?"

"Yüzde 50," diye yanıtlıyor, "aşırı iyimserlik olur."

O gittikten sonra annem yine ağlıyor. Doktorun kötü olduğunu söylüyor ve benden ikinci bir görüş almamı istiyor. Ona bunu halledeceğimi söylüyorum ve onu eve gidip bir süre uyumaya ikna ediyorum. O gittikten sonra, terk ettiği diğer ebeveynlik rolünü ben üstleniyorum ve kardeşimi arıyorum.

Numarasının artık servis dışı olduğunu söyleyen bir mesaj aldım.

Filmlerde, kahraman dibe vurduğunda, dünya kendini düzeltiyor gibi görünür. İşler tersine döner.

Ancak ne zaman dibe vurduğumu düşünsem, daha da dibe inebileceğimi fark ediyorum. Dün bu saatlerde hayatımın daha kötü olamayacağını düşünüyordum: işsiz, evsiz ve kalbi kırık. Ama şimdi babam ölüyor, kardeşim kayıp, annem bir çocuk kadar çaresiz ve kederli ve ben kendime bile bakamazken tüm bunları düzeltmek bana düşüyor.

Annem öğleden sonra erkenden dönüyor, keşke dönmeseydi. Çaresizliği bulaşıcı. Soruları beni daha bunaltıyor ve aciz hissettiriyor. Ağlıyor ve bana ne yapacağını soruyor.

yapamaz. Ağlıyor ve Sean'a neden ulaşamadığımı, Colorado'ya neden geldiklerini soruyor. Ve sonra tekrar, neden dün gece telefona cevap vermediğimi.

Akşam yemeğinden hemen sonra babam nihayet gözlerini açıyor. Beni gördüğü için o kadar mutlu ve aynı zamanda o kadar üzgün ki kalbimin göğsümde çatladığını hissedebiliyorum. Bu odada onu bir arada tutabilecek tek kişi olmak isterdim ama yapamıyorum.

Yanına oturdum ve elini tuttum.

"Üzgünüm, Erin," diyor. "Sadece aptalca bir hataydı."

"Sorun yok," diyorum ona. Ama elbette sorun var. Bunu kendine o yaptı, hepsini o yaptı ve bu iyi değil.

"Doktor sana ameliyatla ilgili olasılıkları söyledi mi?" diye soruyor. Sesi kırılır.

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

"Sadece seninle ilgilenildiğini bilmek istiyorum," diye yalvarıyor. "Sadece eğer gidersem, hepiniz için endişelenmeme gerek kalmayacağını bilmek istiyorum."

"Hiçbirimiz için endişelenmene gerek yok," diye söz veriyorum ona. Bunu söylerken biliyorum ki bu iş biter bitmez bulabildiğim herhangi bir boktan pazarlama işine girip varlık yönetimini tanıtacağım ya da Rob'un şirketinin işten çıkaracağı insanlara, her tuşa basışımda içimi sızlatacak "yeni büyüme fırsatları" gibi üstü kapalı ifadelerle dolu neşeli mesajlar yazacağım. Hayatta kalmazsa Sean ve annem her zamankinden daha fazla benim sorumluluğumda olacak.

"Rob'u bulduğuna çok sevindim," diyor. "O iyi bir adam. Sizinle ilgileneceğinden emin olabilirsiniz. Keşke evlendiğinizi görmek için orada olabilseydim."

Oh, Tanrım. Ayrıldığımızı bile bilmiyorlar.

Annem koltuğundan sıçrarken kafamı sallayarak geyik bakışları atıyorum. "Yapabilirsin, Erin! Bir rahip bulabiliriz. Belki Peder Duncan ya da hastanenin papazı. Bunu burada yapabilirsin."

Gözlerimi kırıştırıyorum, bu korkunç anda onlara gerçeği söyleyemiyorum ama yalan da söylemek istemiyorum.

"Bunu düşünüp müssün?" diye soruyor babam elimi sıkarak. "Özür dilerim. Muhtemelen istediğin büyük ve süslü bir şey olmadığını biliyorum, ama daha sonra ona da sahip olabilirsin."

Boğazımdaki yumruyu sertçe yutuyorum. "Göreceğiz baba. Rob şu anda ülkede bile değil. Bunu daha sonra konuşalım."

"Lütfen," diye yalvarıyor, "bunu bir düşün. Görebilene kadar bekleyeceğim. Sean yolda mı?"

Bir kez daha ağzımdan yalanlar dökülüyor. "Evet," diyorum. "Eyalet ama şu anda buraya geliyor."

Brendan haklıydı. Gerçeği söylemekten acizim ama gerçeği bilen tek kişi beni istemiyor, belki de en iyisi budur.

O gece, babam tekrar uykuya daldıktan sonra, annemin çekyatı almasına izin verip çıkıyorum. Yaklaşık 48 saattir ayaktayım ve beyaz döşemeli koridorda dikkatlice yürürken, yorgunluktan günlerdir denizde sürükleniyormuşum gibi hissediyorum. Bekleme odasında beni endişeli gözlerle izleyen Brendan'ı bulmak, sağlam bir zemin bulmak gibi. Odanın karşısına geçiyor ve kollarını bana dolayarak sıkıca sarılıyor. Ağlayamayacak kadar yorgun, ağlayamayacak kadar bitkin olduğumu düşünürken, öyle olmadığımı fark ediyorum. İçimde yükseldiğini hissedebiliyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Olivia söyledi," diyor. "Bununla tek başına uğraşmanı istemedim. Eve mi gidiyorsun?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Ailemin evi," diyorum, sesim giderek boğuklaşıyor. Birkaç gün içinde bu kelimeleri bir daha asla söyleyemeyebilirim. "Yakınlarda olmak istiyorum."

"Seni oraya
götüreceğim."

"İhtiyacın yok-"

"Oraya yalnız gitmiyorsun ve orada yalnız kalmıyorsun. Gitmemi istediğine karar verirsen giderim. Ama yanında başka biri olmadan olmaz."

Onunla tartışmak istiyorum ama bunun yerine omuzlarım titremeye başlıyor ve göğsüne yaslanarak sessizce ağlıyorum.

"Dün gece telefona cevap vermedim," diye fısıldıyorum, sonunda yüksek sesle itiraf ediyorum. Olan biten her şeye rağmen, hayatta olup da anlatmak istediğim tek kişi hâlâ o. "Annemin aradığını gördüm ve kendime acılamakla o kadar meşguldüm ki telesekretere düşmesine izin verdim."

Beni daha sıkı çekiyor. "Bunu yapmakta haklıydın. Bunu uzun zaman önce yapmalıydın. Bu senin suçun değil."

Nedense bu beni daha çok ağlatıyor.

Brendan'ın arabasına yürüdüğümü ya da ailemin evine gittiğimi hatırlamıyorum. Misafir odasına varana kadar hiçbir şey hatırlamıyorum ve o uzanıyor, yorganı ikimizin üzerine çekerken beni göğsüne çekiyor.

Artık ağlamıyorum ama uyumaya da hazır değilim. Sesim sessizliği bozuyor. "Neden buradasın?"

"Bunu tek başına yaşamayı istemedim. Annenin nasıl olduğunu biliyorum öyle."

"Ama neden?" Fısıldıyorum. "Rob döndükten sonra bana tek seferlik bir şeymiş gibi. Sanki adımları bile bilmiyormuşsun ve bu hiç önemli değilmiş gibi. Peki neden şimdi umurundaymış gibi davranıyorsun?"

Saçlarımı yüzümden itiyor, başparmağını gözümün altındaki yaşa bastırıp siliyor. "Özür dilerim," diyor. "Çok özür dilerim. Böylesi daha kolay geldi. Senden onun arkasından iş çevirmeni istemeyecektim. Ve eğer istediğin şeyleri sana ben veremiyorsam, başkası vermeli."

"Neden en azından bunu bana söylemedin? Bu konuda çok kararsız davrandın. o."

"Kararsız davrandım çünkü *kızgındım*, Erin. Bunun kolay olduğunu düşünüyorsun.

Benim için mi? Rob'dan ne zaman haber alsam, tekrar bir araya gelmişsiniz ya da gelmek üzeresiniz gibi geliyor. Bu yüzden çok sinirlendim ve hıyarlık ettim. Sen evimden ayrıldıktan birkaç saat sonra, öğleden sonra bir randevun olduğunu söylemek için aradı. Ne yapacağımı bilemedim ve hâlâ da bilmiyorum ama özür dilerim."

"Peki ya kız?" diye sordum. "Ne kızı?"

"Crystal. Rob geldiğinde onun senin evinde olduğunu söyledi."

Brendan kısık bir kahkaha atar. "Ben kimseyle çıkmıyorum. İçeri girmesini engellemek için bir şeyler söylemek zorundaydım. Eşyalarını almaya hiç gelmedin. Evimin her yerinde."

"Gelip almak istemedim. Senin evini görmek çok zor olur diye düşündüm. Sadece bırakırsın diye umuyordum."

"Ve asla bırakmadım," diyor, "çünkü o zaman geri dönmek için bir nedeniniz olmazdı."

"Kolunu ona doladın," diyorum ve sesim yeniden kırılıyor. "Dün gece birlikte olduğunuzu herkesin bilmesini istiyordun ama bunu bana hiç yapmadın."

"Erin, Rob'la tekrar bir araya geliyordunuz ve büyük bir şehirde yaşamıyoruz. Eğer birbirimizin peşinde olsaydık, bunun eninde sonunda ona geri dönme ihtimali nedir sence? Bunu senin için yapıyordum ve inan bana bu beni her seferinde kızdırıyordu."

"Ama..."

Yumuşakça gülüyor. "Bebeğim, hadi uyu. Yarın uzun bir gün olacak."

"Bir şey daha var," diyorum. "Geceleri seni kim arayıp durdu? Gabi miydi?"

O duraklar. Bu Sessizlikuzanır Yani uzun o o
görünüyor gibi kendi içinde bir onaylama.

"Hayır," diyor sonunda. "Annesi arıyor."

Brendan
Mevcut

Erin, Gabi'den bahsetmek isteyeceğim son kişi ama bu noktada başka seçeneğim yok. Bu hikâyenin hakkımda söylediklerinden nefret etsem de, bir ilişki yaşayamamamın bir şekilde onun suçu olduğuna inanmasına izin veremem.

Ben de en başından başladım. Ona düğünden sonra kızgın olduğumu söyledim, en çok da kendime. Onu Rob'la görmeye dayanamadığımı, bu yüzden sonunda gittiğimi söyledim.

Ona Rob'la ilişkilerinin ciddileştiğini duymanın ne kadar zor olduğunu anlattım. Ve bir süre için Gabi'nin beni düzeltebilecekmiş gibi göründüğünü. Onu olmadığımız bir şey olduğumuza inandırdığımı, çünkü onun olmadığı *biri* olabileceğini umduğumu. Ve buna inanmaya devam etmesine izin verdim çünkü bu ona hata yaptığımı söylemekten daha kolaydı.

Ve sonra Erin'e nasıl bittiğini anlattım.

Daireye vardığımda polis çoktan kapıyı kırıp içeri girmiş ve Gabi'yi küvetten çıkarmıştı. İçeri girdiğimde, kanlar içinde yerde yatıyordu ve o anda onun hayatta olmasından başka bir şey istemiyordum.

Şimdi keşke olmasaydı diyorum.

Ailesini düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile yok. Bir zamanlar günde 50 mil bisiklete binen, tıp fakültesine giden pırıl pırıl, güzel kızlarını görmek ve artık onları tanımadığını, kendi karnını bile doyuramadığını bilmek onlar için nasıl bir şey olmalı?

Bu yüzden annesi geceleri beni arayıp bağırdığında, çocuklarını öldürdüğümü söylediğinde tartışmıyorum.

Nasıl yapabilirim? Gabi'yi o küvete ben sokmadım ve bileklerini ben kesmedim. Ama bu beni masum yapmaz. Eğer benimle tanışmamış olsaydı, asla

oldu.

Erin
Mevcut

"Suyun altında çok uzun kaldı," diyor ve o anda hikâyenin sonucunu bildiğimi düşünüyorum. Daha kötü bir sonun mümkün olabileceğini hayal bile edemiyorum ama öyle.

Onun sempatisi Gabi'nin ailesiyle, ama benim sempatim her gün bu suçluluk duygusuyla uğraşan Gabi'yle.

"Eğer tekrar biriyle birlikte olabileceğimi düşünseydim, bu sen olurdun," diyor. "Sen Rob ile birlikte olmadan önce, hatta ben Gabi ile birlikteyken bile, istediğim hep sendin. Sen olmaktan hiç vazgeçmedim. Ama yapamam."

Çünkü Gabi'ye olanları *kendi yaptığı* bir şey olarak görüyor ve bu da bunu tekrar yapabileceği anlamına geliyor. İtalya'ya gitmeden önce de kızların kafasını karıştırmakla ünlüydü. Ona göre, Gabi'nin başına gelenler uzun süredir devam eden bir modelin doruk noktasıydı. O da bu düzenin sona erdiğinden emin olmaya karar verdi.

"Brendan, ben o değilim. Onun ne kadar dengesiz olduğunu şimdi anlıyorsundur. Sen ondan ayrılmadan önce bile yaptığı şeyler mantıklı bir insanın davranışları değildi."

"Belki, ama bunda benim de payım var. Daha önce de böyle sorunlara yol açmıştım." "Gabi kendi seçimlerini yaptı. Sen elinden gelenin en iyisini yaptın.

senin için doğru. Eğer babamın başına gelenler benim suçum değilse, aynı mantıkla bu da senin suçun olamaz."

Dinliyor. Tek bir umut dolu an için gözlerinde onu ikna ettiğimi düşündüren bir şey var. Ama sonra kayboluyor, yerini acı ve acımasız bir kesinlik alıyor. Hatalı olmadığına inanması için ne gerektiğini bilmiyorum. Sadece buna sahip olmadığımı biliyorum.

Ertesi sabah uyandığımda iki şeyi aynı anda fark ediyorum: Babam ölüyor ve Brendan asla benim olmayacak. Asla benim olmayacak.

herhangi birinin. Dün gece söyledikleri reddedilmişlik hissimi yatıştırdı -ve nihayet davranışlarını benim için biraz çözdü- ama hiçbir şeyi değiştirmede.

"Her yerimde makyaj mı var?" Kendimi onun göğsünden kaldırırken .

Gülümsüyor. "Dün ağlayarak hepsini çıkardığına eminim. Zaten seni onsuz daha çok seviyorum."

Bana bakışı canımı acıtıyor. Bu bakışı daha önce de görmüştüm ve ona çok şey ifade etmiştim. Ama bana öyle bakması beni sevdiği anlamına gelmiyor. Hiçbir şey ifade etmiyor. Ya da belki de öyle, ama sonunda bir fark yaratmayacak.

Hızlı bir duş alıyorum ve çıktığımda telefonumu kontrol ediyorum. Birden fazla mesaj var, bunlardan üçü babamdan bir şekilde haberdar olan Rob'dan. Mesaj attığında eve dönmek için uçağa biniyordu ve öğleden sonra burada olacaktı.

Geldiği için rahatlamalıyım, çünkü Rob diğer insanların yapamayacağı şekilde işinin ehlidir. Ailemin ihtiyacı olan bir şey varsa, onu almanın bir yolunu bulacaktır. Babam yaşasa da ölse de ne yapacağını bilir. Ama hiç de rahatlamış değilim, çünkü o geldiğinde Brendan gidecek.

Aşağı indiğimde Brendan bana bir seyahat kupası uzatıyor. "Kahve aradım ama sadece hazır kahve bulabildim," diyor.

"Babam hazırı daha çok seviyor," diye cevap veriyorum, birden konuşmakta zorlanıyorum. Sevdığımız insanlarla ilgili o kadar çok aptalca, önemsiz şey var ki.

Onlar gidene kadar asla umursamadığınız şeyler. Ve sonra tüm bu şeyler -yan kapıdan gelen ağır bir adım sesi, hazır kahve, üst kata çıkan gıcırdayan dizler- en başta sevdiğinizi hiç bilmediğiniz şeylerken özlediğiniz şeyler haline gelir.

Hastaneye giderken Brendan Sean'ın yolda olup olmadığını soruyor ve tüm vücudum sarkıyor. Uyandığımda bunun üstesinden gelebileceğimi düşünüyordum ama şimdi neden gelemediğimi hatırlıyorum. Kardeşim kayıp ve ben ölmek üzere olan babama istediği tek bir şeyi bile veremiyorum.

"Onu bulamıyorum. Telefonunun bağlantısı kesilmiş."

"Hey," diyor yüzümü ona bakacak şekilde çevirerek. "Her şey yoluna girecek, tamam mı? Sen baban için endişelen, ben Sean'la ilgileneceğim."

Söz verebileceği bir şey gibi görünmüyor ama ona inanıyormuş gibi başımı sallıyorum.

Arabayı ön girişe çeker. "Park edip içeride buluşuruz." "Yapmak zorunda değilsin-"

"Evet, falan filan. Biliyorum," diyor. "Ama öyleyim." Ağzı hafifçe yana kıvrılıyor ve bana hiç kimsenin bakmadığı bir şekilde bakıyor: sanki beni tanıyormuş gibi. Sanki düşündüğüm her şeyi, korktuğum her şeyi, ihtiyaç duyduğum her şeyi biliyormuş gibi. Sizi bu kadar iyi tanıyan biriyle, rol yapmak zorunda olmadığınız biriyle hayatınızı sürdürmek nasıl bir şey olurdu? Bir mucize gibi hissettirirdi.

"Madem yukarı geliyorsun," dedim, "sana iki şey söylemem gerekiyor: Birincisi, Rob Amsterdam'dan dönüyor. İkincisi, ailem hâlâ Rob'nişanlı olduğumuzu düşünüyor."

Çenesi gerilir. "İki ay önce ondan ayrıldınız. Nasıl bilmezler?"

Konuşmaya çalışıyorum ve gözyaşlarına boğulmamak için ağzım iki büklüm oluyor. "Babam beni evli görmeyi çok istiyordu. Hâlâ da istiyor. Bunun olmayacağını bilseydi daha çok içerdi diye düşündüm."

"Şimdi ona gerçeği söyleyecek misin?"

"Söyleyemem," diye fısıldıyorum.

Brendan onaylamadığını açıkça belirtiyor, ancak onun görüşü önemsiz. Babamın ameliyattan sağ çıkma ihtimali çok düşük. Dünyadan ayrılacaksa, bunu güvende olduğunu hissederek yapmasını istiyorum ve bunun gerçekleşmesi için ne yalan söylemem gerekiyorsa söyleyeceğim.

Üst katta, nefesimi tutarak odaya giriyorum, hem en iyisini bekliyorum - babam uyanmış, gülüyor - hem de en kötüsünü - annem ağlıyor, tüm monitörlerin fişi çekilmiş. Aslında ikisi de değil. Babam uyuyor ve annem oturuyor, onu hiç görmediğim kadar yaşlı ve buruşuk görünüyor.

"O nasıl?" Ben soruyorum.

İç çekiyor. "Aynısı."

"Eve gitmelisin anne. Temizlen ve biraz dinlen. Ben burada kalacağım."

"Seni burada yalnız bırakmamalıyım. Ya gitmen gerekirse ve o uyanırsa?"

"Oh...um..." Kekeliyorum. "Yalnız olmayacağım. Brendan burada."

Annemin ağzı sızlıyor. "O neden burada? Ve nerede kalıyor?"

Dün gece benimle kaldığını söylediğinde, sanki apartman dairesinde bir genelev işlettiğimi söylemişim gibi baktı. "Cumartesi günü telefonuna cevap veremeyecek kadar *meşgul* olmanın sebebi *o mu*?"

"Tabii ya. Çünkü babamın sarhoş olup telefon direğine çarpması benim suçum."

"Bunu önleyebilirdin."

"Yapma," diyorum ona doğru dönerek. "Sakın beni suçlamaya kalkma. Bunu önlemek benim işim değildi. Babamındı, senindi ve sen parmağını bile . Babamı rehabilitasyona götürmeye çalıştığımda bana bağırdın. Eğer bir suçlu bulmaya kararlıysan, kendinden başla."

Ağzı açılır ama hiçbir kelime çıkmaz. Ve sonra, tahmin edilebileceği gibi, gözleri doluyor. "Bana saldırmak için şu anı seçtiğine inanamıyorum."

"Size saldırmıyorum. Sana gerçeği söylüyorum. Büyü ve bir kez olsun dinle."

Brendan birkaç dakika sonra içeri girdiğinde, taş gibi bir sessizlik içinde oturuyorduk. Kendini yukarı çekti, omuzları geride.

"Sanırım bir süreliğine eve gideceğim," diyor ikimize de bakarak. "*Nişanlın* geldiğinde bana haber vermeyi unutma."

O gittikten sonra Brendan yanıma oturdu ve elimi sıktı. O biliyor. Tam olarak ne hissettiğimi biliyor: annemi desteklemekten ve suçu üstlenmekten çok yorulduğumu, ama bir yanımın onun değerlendirmesine katıldığını. O sadece biliyor.

Babama bakıyoruz. O kadar hareketsiz ki, kalp monitörü olmasaydı çoktan öldüğünü düşünebilirdim.

"Tek istediği benim evlendiğimi görmektir, Brendan," diye fısıldıyorum. "Ve şimdi istemiyor, çünkü düğünde kendini aptal durumuna düşürmesinden korktum ve düğüne kadar daha fazla içmesini istemedim."

Elimi sıktı. "Bunun için kendini suçlayamazsın."

"Evet, yapabilirim. Neden her şeyin etrafında dans ettim? Ona içkiyi bıraktırmalıydım. Onu rehabilitasyona gitmeye zorlamalıydım. Bunun yerine yolu yumuşatmak için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Onu rehabilitasyona götürmeye çalışmıştın, hatırladın mı?" diye soruyor. "O yetişkin bir adam. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu, özellikle de annenin desteği olmadan. Kendini suçlamanın yollarını bulmaya başlama, Erin. Bu babanın sorunuydu ve sen ona iyi bir evlat olmaya çalışırken kendini öldürdün."

"Sean'ın geleceğini düşünüyor. Rob'la burada evlenip evlenemeyeceğimizi sordu, ben de yalan söyleyip belki dedim. Uyandığında ne diyeceğim?" Tekrar ağlamaya başladım.

Şu anda sürekli gözyaşı döken annemden daha iyi durumda değilim. Brendan tek bir hamleyle beni kucağına alıp yatırıyor.

"Bana ne yapacağımı söyle," diyor. "Seni görmekten nefret ediyorum.

Herhangi bir şey.

Bir şey söyleyin."

Annem , ağlamaya devam eder ve bunu düzeltmesini isterdim. Her şeyi düzeltmesini. Kardeşimi bulmasını, babamın beni evli görmeyi umursamamasını, her şeyin daha iyi olmasını.

Kalabilirsin, Brendan. Sırtımı dayadığım kişi olabilirsin ve asla gitmezsin. Yapabileceğin şey bu.

Belki de düşündüğümden daha çok anneme benziyorum. Ne kadar reddedilirse reddedileyim, başka birinin veremeyeceği şeyleri umut etmekten vazgeçemiyorum.

Brendan
Mevcut

Erin kucagımda, bir çocuk kadar kırılgan.

Ona her şeyi yapacağımı söyledim ve bunda ciddiymdim ama cevap vermedi. "Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Gömleğini mahvettim."

"Bütün gömleklerimi yok edebilirsin, Erin. Her birini."

Kendini benden uzaklaştırıyor ve sandalyesine dönüyor. Keşke dönmeseydi. Onun ağırlığını, kokusunu ve verdiği hissi, yanağının köprücük kemiğine dayanmasını, gözlerini açtığında kirpiklerinin boynuma değmesini özlüyorum. Her şeyi özlüyorum. Hepsini çok uzun zamandır özlüyorum.

Rob öğleden sonra yeni bir takım elbiseyle geldi. Bu dangalak buraya gelmek için gerçekten eve gidip üstünü mü değiştirdi? Beni Erin'in yanında otururken gördüğünde belirgin bir şekilde hoşnutsuz görünüyor. Sanırım aramızda bir şeyler olduğundan şüphelenmeye başlamıştı bile; üzüm bağına getirdiğim kız, adı her neyse, o gece eve dönerken beni bununla suçlamıştı. Ve eğer o bunu anlayabildiyse, herkes anlayabilir.

Onu sırtından bıçakladım, ama bundan pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum. Erin'le geçirdiğim o haftalar hayatımın en güzel günleriydi ve Rob'la bir daha asla arkadaş olamayacaktık zaten. Sevdiği şeylerden vazgeçmesi için onu nasıl zorladığını fark ettikten sonra olmazdı. İtalya'ya gittim çünkü onları birlikte görmeye dayanamıyordum ama onunla daha iyi olacağına inanarak ayrıldım ve yanılmışım.

Erin ayağa kalkıyor ve ona doğru yürüyor. Bana isteksizce ayağa kalkmış gibi geliyor ama belki de bu . Ona sarılıyor, çok uzun süren bir sarılma.

Rob bana döndü. "Seni geçireyim," dedi.

Ne demek istediğini anlamamak imkansız. *Gitme zamanın geldi, pislik.*

Kalmak istiyorum ama artık burada bir yerim yok. Keşke olsaydı. Keşke onu rahatlatmak benim işim olsaydı.

Koridorun yarısına geldiğimizde yürümeyi bıraktı. Elleri ceplerinde ve yere bakıyor.

"Sendin, değil mi?" diye soruyor. "Ben yokken onun birlikte olduğu kişi sendin."

Aslında sormuyor. Erin'in iyiliği için bunu reddederdim ama zaten bildiği açık.

Onunla göz göze geldim. "Evet. Bendim. Yaptığım çok boktan bir şeydi ama pişman değilim. Uzun zaman önce çekip gittim çünkü seninle daha olacağını düşünmüştüm ama değildi."

"Oh, ama *seninle* daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?" diye soruyor. "Hiçbir kızla bir saatten fazla kalamazsın ve bir işi de ancak o kadar sürdürebilirsin. Beni vazgeçirmeye çalışarak geçirdiğin onca yıl - ona çıkma teklif etmememi, birlikte yaşamamamız gerektiğini ve evlenme teklif etmemem gerektiğini söylemen - hepsi sadece şansını denemek istemendi."

"Onunla birlikte olmanı istemedim çünkü onu hak etmiyorsun. Onu asla hak etmedin ve onu mutlu edemeyeceğini biliyordum. Hâlâ da yapamıyorsun. Christina ile oynaşmaya başladığında da beni haklı çıkardın. Erin'in ne kadar masum olduğu hakkındaki küçük hikayene inanması umurumda değil. Bundan daha fazlası olduğunu biliyorum."

Gözlerini deviriyor. "Evet, ne olmuş yani? Olsa bile, senden bu konuda bir bok almayacağım. Beni eleştirmeye başlamadan önce bir hafta bile biriyle çıktığını görelim."

"Bu benimle ilgili değil. Seninle ilgili. Ve eğer daha iyi bir insan olsaydın, onu mutlu edemeyeceğini kabul eder ve çeker giderdin."

Bana vurmak istiyor. Bunu görebiliyorum. Ve bunu yapmasını istiyorum, çünkü Tanrı biliyor ki ben de ona vurmak istiyorum. Birine vurmayı hiç bu kadar istememiştim. Ama ikimiz de oraya gitmeyeceğiz, Erin koridorun hemen aşağısındayken olmaz.

"Ben gitmiyorum. Onunla evleneceğim," diyor sakince. Fazla sakın, sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi. Sözlerinin arkasında bir kesinlik var.

"Seninle evlenmek istemiyor. Sanırım bunu açıkça belirtti."

"Ama olacak," diyor gözlerinde kendini beğenmiş bir zafer ifadesi belirerek. "Sadece izle."

Dönüyor ve ona doğru yürüyor. Vücudumdaki her kemik onu kovalamak ve dinlememesi, önerdiği her şeyi geri çevirmesi için ona yalvarmak istiyor.

Ama onun yerine önerebileceğim bir şey yok.

Erin
Mevcut

Rob, Brendan'ın az önce boşalttığı sandalyeye yerleşir ve Brendan'ın az önce tuttuğu eli tutar. Aynı şey değil ama çikolata da brokoliyle aynı şey değil ve bu sadece ilkinin yemeniz gerektiği anlamına gelmiyor.

"O nasıl?" diye soruyor. "Dünden beri uyandı mı?" Başımı eğiyorum. "Dün uyandığınızı nereden biliyorsun?"

"Annen beni aradı. Ayrıldığımızı bilmiyor gibi görünüyordu." Gözlerim telaşla açıldı ve elimi sıktı. "Ona ben söylemedim. Söylediklerinden, onların bilmesini istemediğin çok açıktı. Benim sorum neden söylemediğin."

Bu bir açılış. Eğer bu bir film olsaydı, ona babamın alkolik olduğunu ve annemle hayatım boyunca bunun etrafında dans ettiğimizi söylediğim nokta olurdu. Ama bu bir film değil ve ikimiz de öyle değiliz.

"Onları üzmemek istemedim," diye cevap veriyorum.

"Yüzüğünü getirdim," diyor çantasından çıkararak. "Bu şartlar altında yardımcı olabileceğini düşündüm."

Tereddüt ettim ama babam görürse daha iyi hissedeceğine karar verdim. O yüzükteki tek bir elmas, birinin bir yıllık ev kredisini ödeyebilir. Ben ona bakıp *gösterişli* olduğunu düşünüyorum, ama babam ona bakıp *güvenli* olduğunu düşünüyor. Ve şu anda onun ne düşündüğü çok daha önemli. Onu sol elime geri takıyorum ve zümrüdü sağ elime alıyorum.

"Bana başka bir şey daha söyledi," diye ekliyor. "Babanın burada evlenip evlenemeyeceğimizi sorduğunu ve senin de belki dediğini söyledi."

Derin bir iç çektim. *Annem hayatımın her alanını zorlaştırmak için elinden geleni ardına koymuyor.* "Ne diyeceğimi bilemedim. O anda hayır diyemedim."

"Yapabiliriz, biliyorsun." Elimini tekrar tuttu. "Hastane papazı bunu yapabilir."

"Rob, bu çılgınlık. Biz çıkmıyoruz bile."

"Erin, biz dört yıllık bir çifttik. Tekrar bir araya gelmemiz an meselesi. Bunu şimdi yapmak ve babana istediğini vermek varken neden bekleyelim?"

Birden kendimi çok ama çok yorgun hissettim. Hissedebileceğimi bildiğimden daha yorgun. Rob'un önerdiği şeyi düşünmek bile delilik olsa da, belki de düşünmemek de deliliktir.

Tüm bu kaosu sona erdirebilirdim. Aileme şimdi odaklanabilecekleri olumlu bir şey ve ileriye dönük biraz huzur verebilirdim. Sahip olduğum hayata geri dönebilirdim - güzel bir ev ve tüm bunların güvenliği. Ve belki de Brendan'la aramızdaki mesafe arttığında tekrar hissizleşebilirim. Bunu istiyorum çünkü burada olmak, kendim olmak, Brendan'ı özlemek katlanılamayacak kadar ağır geliyor.

Babamın son arzusunu yerine getirebilirim. En azından bir tanesini. Ama bunu yerine getirirken, bir parçamın da öleceğini biliyorum.

Brendan
Mevcut

Sean'ı Denver'ın kuzeyinde bir striptiz kulübünün üstünde saklanırken buldum. Onu bulmam tam bir günümü aldı. Erin çok endişelenmiş olmalı.

Sanırım ben de öyleyim, ama farklı nedenlerle. Dün hissettiğim o önsezi duygusu hala benimle, sanki bir yerlerde bir kum saati varmış da kumları hızla dökülüyormuş gibi. Sonuna ulaştığında ne olacağını bile bilmiyorum - tek bildiğim sonucun birlikte yaşayamayacağım bir sonuç olacağı.

Kapıyı çalıyorum ve bir kız açıyor, kapı zincirinin izin verdiği küçük açıklıktan bana bakıyor. Ona Will'in küçük kardeşi olduğumu söylüyorum ve o da kapıyı çarpıp tekrar kilitliyor. Belki de Will'in adını söylememeliydim, çünkü Olivia onun evinde kalırken Sean uyuşturucu bulundurmaktan tutuklanmıştı.

Kapıyı tekrar çaldım. Bir dakika sonra zincirin kaydığını duyuyorum. Sean kapıyı açtı ve beni içeri aldı. Gergin ve sinirli görünüyor, ama onu kolu bağlı ve kendi adını bile bilmez halde bulmayı beklediğimden, şaşırtıcı derecede akli başında.

"Beni tanı mıyorsun..." Başlıyorum.

Mutsuzca, alaycı bir şekilde gülüyor, hâlâ kilitleri yeniden kapatıyor. "Seni tanıyorum."

Sanki yanlış bir şey yaptığımı biliyormuş gibi konuşuyor ama bunu nasıl yapabileceğinden emin değilim. Erin haftalardır onunla konuşmuyor.

"Erin iyi mi?" diye soruyor.

"Hayır, pek sayılmaz. Seni bulamadı. Çok endişeleniyor."

Küçümsüyor. "Beni sen buldun."

Pek sayılmaz. Sean'ın garsonluk yaptığı restoranın müdürü Beck'ten bir telefon gelene kadar benimle konuşmak istemedi. Ancak kefil olduktan sonra beni isteksizce Sean'ın nereye gittiğini bilebilecek çalışanlara yönlendirdi.

"Bak, bunu sana söyleyen kişi olmak istemem ama baban hastanede. Ve durumu oldukça kötü."

Sertleşiyor. "Ne kadar kötü?"

"Ameliyat olması gerekiyor ama yaşayacağını düşünmüyorlar. Siz gelene kadar ameliyatı erteliyorlar."

Sean son kilidi de takar ve yüzünü ellerinin arasına alarak bir sandalyeye gömülür. Saç çizgisinde ter boncukları oluşuyor. "Yapamam," diyor. "Gidemem."

Ona bakıyorum. *Ne tür bir bencil pislik ölmekte olan babasını görmeye gitmez?* "Seni buradan taşımak zorunda kalırsam gidiyorsun Sean. Baban umurunda olmasa bile bunu Erin'e borçlusun. Hayatında bir kez olsun, tüm bunları tek başına taşımak zorunda kalmamalı. Bu yüzden kendini topla ve onun yanında ol. Bir kez olsun."

"Gidemem, tamam mı? Buradan çıkarsam hastaneye varamadan kafama bir kurşun yerim."

Nefes veriyorum. Erin'in bu saçmalığa bu kadar uzun süre nasıl katlandığını bilmiyorum. Onunla sadece iki dakikadır birlikteyim ve bunu aştım. "Neden?"

"Parasını geri almaya çalışıyordum," diyor. "Rob'la ayrıldıklarını duyduğumda kendimi kötü hissettim. Bu adam için birkaç büyük anlaşma yaparsam, en azından onun için bir kısmını alabileceğimi düşündüm. Ama sonuncusunda soyuldum. Her şeyi aldılar. Şimdi bu adama sahip olmadığım 15 bin dolar borçluyum. Buradan çıktım ve ölü bir adamım."

"Ondan sana zaman vermesini isteyemez misin?"

Sean bana gördüğü en büyük aptalmışım gibi bakıyor. "Bu IRS değil. Danny gibi bir adam ben parayı geri ödeyene kadar maaşıma haciz koymaz."

"Eğer ben seni bulabildiysem, muhtemelen onlar da bulabilir, farkındasın değil mi? Polislere gitmelisin. Onlara dokunulmazlık karşılığında bu adam hakkında bilgi vereceğini söyle."

"Bu işe yarasa bile, öylece hastaneye gitmeme izin vermezler. Kefalet ödemem gerekir. Ve inanın bana, tanıdığım hiç kimsede o para yok."

Ona pek sempati duymuyorum ama burada geçerli olan tek gerçek Erin'in onu sevdiği ve onun burada saklandığını ya da ömür boyu hapiste kaldığını görmektense ölmeyi tercih edeceği. Eğer neler olduğunu öğrenirse, bir şekilde bu satıcının parasını ödeyecek parayı bir araya getirecektir - muhtemelen onu perişan eden boktan işe geri dönerek. Ya da daha kötüsü, parayı Rob'dan alıp ona borçlu kalacak.

Şu anda ona yük olacak bir şey daha görmektense tüm işimi kaybetmeyi tercih ederim.

"O kadar var," dedim ona.

Polis karakolu günün büyük bir kısmını alıyor ve kefalet bu kış işimi devam ettirmek için ihtiyacım olan paranın her kuruşunu tüketiyor. Bu iş bittiğinde Sean geri dönmezse, şirketimin işi biter. Bütün gün benimle çok az konuştu, bir yabancı tarafından kışına tekme yemiş yetişkin bir adamdan çok küskün bir ergen gibi davranıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor sonunda hastaneye giderken.

"Çünkü kız kardeşinin sana ihtiyacı var," diyorum ona. "Çünkü o senin saçmalıklarınla da uğraşmak zorunda kalmayacak kadar çok şey yaşadı."

Uçağınız bulutların altına dalarken gökyüzü en parlak mavi, Karayipler'in rengi. Bugün dışarı da serin. Bisiklete binmek için mükemmel bir gün. Umarım bu iş bittiğinde işime devam edebilirim, ama doğru kararı verdiğimden hiç şüphem yok. Eğer babası Sean'ı göremeden ölürse, Erin kendini asla affetmez.

"Erin bana senin hakkında her şeyi anlattı," diyor Sean tiksintiyle.

Ona bir bakış attım. "Bu yüzden mi seni kurtarmış olmama rağmen hâlâ bir pislikmişim gibi davranıyorsun?"

"Yaptığın şeyi takdir ediyorum. Ama bu kız kardeşim konusunda sana anlamına gelmiyor," diye yanıtlıyor. "Rob pisliğin teki ama onu mahvetmez. Seni anlatmaya başladığı andan itibaren bunu yapacağını anladım. Sanki önceden üzölmüş gibiydi, sanki ona zarar vereceğini biliyordu."

Ben de aynen öyle yaptım.

Onu dün sabah Erin'i bıraktığım hastane kapısının önünde teslim ediyorum.

"Oda 1108," dedim ona.

"Beni bulanın ve kefaletimi ödeyenin sen olduğunu söylememi gerçekten istemiyor musun?" diye soruyor, eli kapıda.

Ona istemediğimi söyledim. Başından beri beni biraz fazla önemseyen biri olarak görmektense, yeterince önemsemeyen biri olarak görmesi daha iyi.

Arabayla uzaklaşırken memnuniyetsizlik içimi kemiriyor ve açıklayabileceğim hiçbir neden yokken kardeşimle konuşmak istiyorum. Erin'le takılmaya başladığımdan beri neredeyse hiç konuşmadık. Ama her kavgamızda olduğu gibi, bu da ikimizden biri zorlandığında sona erecek. Ve şu anda, ben kesinlikle zorlanıyorum.

"Neden Sean'a yardım ediyorsun?" diye soruyor ben ona neler olduğunu anlattıktan sonra. "Onu *tanımıyorsun* bile."

"Bunu onun için yapmıyorum," diye cevap veriyorum. "Erin için yapıyorum."

Gülüyor. "Doğru, Erinilişki istemediğin kız." "Ne demek istiyorsun?"

Will iç geçirir. "Onun üzülmesini önlemek için tüm işini riske attın. Bunun farkındasın, değil mi? Ve birini bu kadar çok sevdiğinde, onun her şeyden vazgeçmeye hazır olursun, karşılığında hiçbir şey almazsın, bağlanmak işin kolay kısmıdır."

"Durum bundan daha karmaşık," diyorum.

"Hayır, öyle değil. Sadece korkuyorsun. Hepsi bu."

Telefonu kapattığımda çok kızgındım. Belki biraz da haklı olup olmadığını merak ettiğim için. Otoyola ulaşıyorum, güneye gitmeyi planlıyorum ama bunun yerine ters yöne gidiyorum - uzun zaman önce gitmem gereken bir yere gidiyorum.

Erin
Present

Rock bottom. Bu o olmalı.

Sean'ı bulamıyorum. Bildiğim bütün arkadaşlarını aradım. Ama "tanıdığım" anahtar cümle. Ve tanımadığım insanlar, kullanırken birlikte olduğu insanlar. Belli ki bu yüzden yerini tespit edemiyorum.

Aileme söylemem gerek. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bir çocuk gibi burada oturmuş bir mucize bekliyorum. Bir son dakika ertelemesi, bir Hail Mary. Ama saatler hızla geçiyor. Uzman doktor ameliyatı bu öğleden sonraya planladıklarını söylüyor, o anda saatleri saymayı bırakıp dakikalara geçiyorum.

202 tane kaldı.

Ama Rob Sean'ı arayacağına söz verdi ve ben bugünlerde yaptığım neredeyse her şeyde başarısız olsam da Rob öyle yapmıyor. Amsterdam'dan geldiğinden bu yana geçen kısa sürede işleri tersine çevirmeye başladı bile. Onun sayesinde artık babamın ameliyatını bölgenin en iyi beyin cerrahı yapıyor ve önümüzdeki birkaç ay boyunca ailemin ipotek ödemesini üstlendi.

Buradaki düzeni görmemek zor: Rob olmadan hayat dağılıyor ve onunla tekrar bir araya geliyor. Rob beni asla Brendan'ın incittiği gibi incitmedi. Belki mükemmel değil ama acının yokluğu için söylenecek çok şey var.

136 dakika kaldı. Babam uyanıyor ve Sean'ın gelmek üzere olup olmadığını soruyor. Ona öyle düşündüğümü söylüyorum, bir yanım ameliyattan önce uyuyakalmasını ve böylece gerçeği asla öğrenmemesini umuyor.

100 dakika, sonra 72.

Babam sormayı bıraktı. Sadece kapıyı izliyor.

Ve sonra, 58. dakikada, Rob odaya giriyor. "Sana bir ziyaretçi getirdim" diyor.

Ve arkasında Sean duruyor.

Hepimiz gözyaşlarına boğulduk; ben, annem, babam. Hepimiz rahatlamış ve kederden hasta olmuştuk, bunun aynı odada son kez bulunuşumuz olabileceğini biliyorduk.

Sean ve annem babamın yanına gidiyor, Rob da benim yanıma oturuyor. Babamın Sean'a iyi bir evlat olduğunu ve onunla gurur duyduğunu söylediğini duyuyorum. Sanırım ailedeki tek yalancı annem ve ben değiliz.

"Onu nasıl buldun?" Ben sordum.

Kolunu omuzlarıma doluyor. "Senin için her şeyi yaparım, Erin. Bunu kadar öğrenmiş olmalıydın."

Bunu biliyorum. Ona teşekkür etmeye başlayamam. Kırılmıştık, ben kırılmıştım ve şimdi her şey yeniden bir araya gelebilirmiş gibi geliyor. Hepsi onun sayesinde.

"Eve geri taşınmanı istiyorum," diyor. "Harper'ın oda arkadaşı her an dönebilir. Sadece seninle ilgilenmek istiyorum."

Tereddüt ediyorum. Yanlış geliyor ama ne zaman *hissettiklerime* göre karar vermenin faydası oldu ki? Brendan şimdiye kadar doğru hissettiren tek kişi ve o hiçbir zaman gerçek bir seçenek bile olmadı. İncil'deki o ayet aklıma geliyor. Çocukça davranışları bir kenara bırakmanın zamanı geldi. Rob'a ihtiyacım var. Tek başıma bunalmış ve beceriksizim -onun olmadığı kısa sürede hayatımı ne hale getirdiğime bir bakın- ama o geri geldi ve her şeyi düzeltti. Sonumun ailem ve Sean gibi olmasını engelleyecek olan şey o. Hepimizle felaket arasında duracak olan şey o.

"Tamam," diyorum ona. Sesim ancak fısıltı çıkıyor ama o duyuyor.

Babam ameliyathaneye götürülmek üzere odadan çıkarılıyor ve annem ağlıyor. Saatler geçiyor ve o ağlamaya devam ediyor, tüm bunlar için beni suçlayarak geçirdiği zaman dışında. Bunu yüksek sesle söylemiyor. Sadece "Keşke bunlar olmasaydı" diyor ve doğrudan bana bakıyor.

Sean yine kullanıyor. Çok solgun, çok huzursuz. Hayatımda ilk defa, umursamanın ötesindeyim. Hayatta olduğu için mutluyum. Babam onu görebildiği için mutluyum. Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi geliyor.

Rob, "İstersen gidip papazla konuşabilirim," diye öneriyor. "Eminim babanın ameliyatından sonra bizi burada evlendirebilir."

Göz kırptım. Bunun tartışıldığını bile unutmuşum. Başımı iki yana salladım. "Buna hazır değiliz Rob. Babamın yapmasına bağlı olan bir şeyi planlamak kadere meydan okumak gibi geliyor." Söylemediğim şey, bu düşüncenin sadece kederimi artırdığı ve zaten çok fazla kederim olduğu.

Elimi sıktı. "Özür dilerim. Sadece odaklanacak bir şeyin olmasının sana yardımcı olabileceğini düşündüm."

Onunla tekrar bir araya gelmeyi kabul etmemin bir nedeninin minnettarlık olduğunu biliyorum. Sean'ı buldu. Bizim için yaptığı onca şeyin ışığında kabul etmek küçük bir taviz gibi geldi. Ama aynı zamanda güvende olduğu için. O sağlam bir zemin. Başımı suyun üstünde tutan şey o, böylece ben de herkes için aynısını yapabiliyorum.

Babamın ameliyatı atlattığı haberini aldığımızda kiliseye gidiyorum. Babamın buraya kadar gelmesine izin verdiği için Tanrı'ya şükrediyorum, ki bunu yapmak kolay, sonra Rob için başka bir şükran duası ediyorum. Garip bir şekilde bu daha zor.

Bir yanım hâlâ umutsuzca her şeyin farklı bir şekilde gelişmesini diliyor.

Brendan
Mevcut

Destekli yaşam tesisi imrenilecek bir konumda yer alıyor. Oraya vardığımda güneş son doluluk anlarını yaşıyor, dağların arkasına inmeden önce ağır ağır asılı duruyor. Bu öyle bir manzara ki bir an durup kalıyorsunuz ve Gabi böyle bir şeyi bir daha asla göremeyecek. Ona olanlardan dolayı duyduğum suçluluk duygusu hayatımın değişmez bir parçası ama şu anda o kadar artmış durumda ki başka bir şey hissedemiyorum.

Kayıt masasındaki kadın bana Gabi'nin muhtemelen sanat odasında olduğunu söyledi. Burada çok fazla örtmece kullanıyorlar. Odaları -müzik odası, sanat odası, oyun odası, kütüphane- sakinler için değil, onları seven insanlar için etiketliyorlar. Buradaki herkesin normal bir hayatı varmış gibi davranmanın bir yolu bu.

Odaya giriyorum, birçok yüz arasında boş bir yüz arıyorum ve onu buluyorum. Gabi'nin saçları artık kısa ama yüzünü nerede olsa tanırım, artık parlamayan ya da ruhunun içini görmeme izin vermeyen gözleriyle bile. Hemen keşke gelmeseydim diyorum. Özrümü anlamayacaktır. Buraya onun için mi yoksa kendimi daha iyi hissetmek için mi geldiğimden bile emin değilim - ki bu hak etmediğim bir şey.

Odanın diğer tarafından bir adam bana yaklaşıyor. Onu tanımam bir dakikamı alıyor çünkü onu son gördüğümünden bu yana geçen üç yılda on yıl yaşlanmış: Gabi'nin babası, benden tüm canlılardan daha fazla nefret etmesi gereken bir adam.

Eşyalarını almak için İtalya'daki evime geldiğinden beri konuşmadık. Bir başka zor anı. Küveti görmek istemişti, ev hala suç mahalli olarak görüldüğü için ben bile görmemiştım. Banyonun kapısını açtığımda yüzündeki ifadeyi gördüğümde kadının kanı hala küvette parlıyordu ve keşke reddetseydim dedim.

"Merhaba, Brendan," dedi. Beklemediğim bir şekilde elini uzattı. Karısı bunu kesinlikle yapmazdı.

"Özür dilerim..." Tereddüt ediyorum. "Geri gelebilirim."

"Hayır," diyor, Gabi'nin oturduğu ve boş gözlerle duvara baktığı masayı göstererek. "Burada olmana sevindim."

Ben Gabi'nin bir yanına oturuyorum, o da diğer yanına. Ona bu kadar yakın olmayalı uzun zaman olmuştu ve içimde geçen sefer duyduğum arzunun aynısı var: onu sarsmak, uyanmasını, geri gelmesini, bunu hepimize yapmayı bırakmasını söylemek.

Yüzümden Gabi'ninkine bakarak yumuşak bir sesle, "Zamanla kolaylaşıyor," diyor. "Buna alışıyorsun."

Başımı salladım. Boğazımda bir yumru var, kızı için olduğu kadar onun için de. Bu tür bir acıyla yaşamayı hayal bile edemiyorum ve bu acıya ben sebep oldum. Gabi onun tek çocuğu. Caroline'ı her kucağıma aldığımda bunu düşünüyorum.

-Küçük kızınızla bir ömür boyu sürecektir anılara sahipken onu kaybetmek ne kadar da korkunç olmalı. Onunla bir daha asla kahvaltıda sohbet edemeyeceğinizi ya da doğum günü hediyelerini açışını izleyemeyeceğinizi bilmek, ondan o kadar çok büyük anın alınmış olması, tüm bu potansiyelin yok olması.

"Seninle konuşmak istiyordum," diyor. "Karım hakkında. Aramalar için özür dilerim."

Bakışlarım yükseliyor. beklediğim ya da istediğim son şey bir özürdü.

"Onu durdurmaya çalıştım ama ben uyuyana kadar bekliyor."

Sertçe yutkunuyorum. "Özür dileme. Aradığı için onu suçlamıyorum. Bunu hak ediyorum."

Şaşırmış görünüyor. "Umarım bunu kastetmiyorsundur."

Bir sıkılıp bir çözülen ellerime bakıyorum, sonra da Gabi'nin ellerine, artık ne bir hareket ne de bir niyet gösteremeyen ellerine.

"Ne oldu..." Çenem gergin, "Benim yüzümden oldu." diyorum.

"Kızımı seviyordum," diyor. Gözleri biraz yaşıyor, bu da izlemeyi çok daha zorlaştırıyor. "Kızımı her zaman seveceğim. Ama onun sorunları vardı. Bu karımın asla kabul etmek istemediği ve hala kabul etmediği bir şey. Her zaman dramatik ve sinirli biriydi. Küçükken ona hayır dediğinizde ya öfkeden deliye döner ya da kalbi kırılmış gibi ağlardı." Bu anı karşısında yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "O zamanlar çok şirindi. Ama büyüdükçe daha az kontrol edilebilir oldu. Lise birinci sınıftayken bipolar teşhisi kondu ama ilk kez intihara teşebbüs edene kadar ikimizin de ne kadar kötü olduğunu bildiğini sanmıyorum."

Yüzümdeki büyük şoku görmüş olmalı. "Bilmiyor muydun?" diye soruyor.

Başımı salladım. Hiçbir fikrim yoktu. Gabi'de gördüğüm tek mutsuzluk benim sebep olduğum mutsuzluktu.

"Liseden başlayarak birkaç kez. Bazen bir ayrılık yüzünden, bir keresinde de kötü bir not yüzünden. Tıp fakültesine gitmesini istemedim. Bu baskıyı kaldırabileceğini düşünmüyordum. Yanında ikimizden biri olmadan İtalya'ya gitmesini de istemedim. Karım ise Gabi'nin normal olmasını istiyordu, daha iyi olduğuna inanmak istiyordu. Bana patronunuzun Gabi'nin geçmişini bildiğini ve ona göz kulak olacağını söyledi. Durumun böyle olmadığını çok sonraları öğrendim."

Gabi'nin yüzüne bakıyorum. Hâlâ güzel ama *gitmiş*. Buna nasıl dayanıyor bilmiyorum.

"Onu buna sürükleyen hâlâ benim."

"Brendan, sen bir çocuktun. Hâlâ çocuksun. İnsanlar sevgilileriyle ilgili fikirlerini her zaman değiştirirler. Size kaç arkadaşımın boşandığını anlatamam çünkü biri 20-30 yıl içinde fikrini değiştirdi. Zor ama insanların bunu yapmasına izin var. Yani onu sadece birkaç aydır tanıyorken tüm bunların sorumluluğunu üstlenmeniz delilik."

"Yine de yapmamalıydım-"

Sözümü kesti. "Beni hatalı olduğuna ikna etmeye çalışmayı bırak. Eğer bu seninle olmasaydı, çok geçmeden olurdu. Tıp fakültesinin ilk yılında mı? Sonuna kadar gidebileceğini hayal bile edemiyorum. O yüzden lütfen hayatına devam et. Ve karımın telefonlarına çıkmayı bırak. Sizi suçlaması kendini suçlamasından daha kolay ama artık gerçeği kabul etmesinin zamanı geldi."

birlikte oturuyorum, bu adamın affetme yeteneği karşısında dehşete düşüyorum. Benim aynı şeyi yapabileceğimi sanmıyorum. Oradan ayrıldıktan sonra arabamda oturup karanlığa bakıyorum ve bana söylediği her şeyin içime işlemesine izin veriyorum.

Belki de gerçekten benim hatam değildi. Belki de o böyle .

İçimde bir şeyler gevşemeye başlıyor, uzun zamandır gergin olan bir şeyler. Ve serbest kalmaya başladığında, tek düşünebildiğim Erin oluyor.

Ertesi sabah dairemde uyandığımda her yerde Erin'i hatırlatan şeyler buldum - kapının önünden hiç almadığı koşu ayakkabıları, onun

Banyo lavabomdaki nemlendirici, duvarıma açtığım delikler.

Gabi'nin bir zamanlar yere attığı hatıra kutusu dolabımda duruyor. O kutudan nefret ediyorum, nemlendiriciden ve diğer her şeyden de nefret ediyorum. Onlardan nefret ediyorum çünkü bana Erin'in gittiğini ve o buradayken çok mutlu olduğumu hatırlatıyorlar. Tarihin onunla edebileceğini nasıl düşünebilirdim? Erin, Gabi değil. İkimizden şu anda aklını kaçırmak üzere olan benim, o değil.

Eve döndüğümde kutu hâlâ orada duruyordu ve Will'in dün söyledikleri nihayet kafama dank etti: Erin'e bağlanmak kolay olacaktı. Bu beni hiç korkutmuyor, çünkü ona sahip olmak için vazgeçemeyeceğim hiçbir şey yok ve fikrimi değiştirmeyeceğimi biliyorum.

Şimdi tek umudum Erin'in onunkini değiştirmemiş olması.

Erin
Mevcut

Babam ameliyattan bir gün sonra yoğun bakım ünitesinden taburcu edildi ve siroz tedavi edebileceğimiz bir şey olmasa da, şimdilik "tehlikeyi atlattığı" söylendi.

Öğleden sonra ECU rektöründen bir sesli mesaj aldım ve iş fırsatlarını görüşmek üzere buluşup buluşamayacağımızı sordu. Eski pozisyonuma nazıkçe dönebileceğim bir yol düşünemiyorum ama benden istediği buysa hiç şaşırmam. Ben ayrıldığımdan beri Harper'dan pazarlama departmanının durumu hakkında epeyce şey duydum ve görünüşe göre Tim bensiz işini pek iyi yapamamış.

Yani mucizelerle dolu bir gün. Keşke mucizelerle dolu bir gün benim için yeterli olsaydı. Her şey tersine döndü ama ben hala perişanım.

Ameliyatı geride bırakan ailem gelecek için plan yapmaya başlıyor ve geçen her dakikada kendimi mihraba biraz daha yaklaşmış buluyorum. Annem bana "Rob'la kilisemizde evlenmek hakkında konuştun mu?" diye soruyor. Bu soru tamamen Rob'un yararına, çünkü konuşmadığımı biliyor.

Rob kaşlarını kaldırdı. "Kilise mi?"

"Kilisede evlenmeniz gerekiyor," diye açıklıyor babam, entübe edilmekten sesi kısılmış bir halde, "böylece Tanrı'nın gözünde evlenmiş oluyorsunuz."

"Bu bir Katolik meselesi," diye fısıldıyorum, itiraz etmek için en azından yalnız kalana kadar beklemesi için dua ediyorum. "Bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Hayır," diyor Rob anneme, sanki gelin oymuş gibi, "Nerede istersen orada evlenmekten mutluluk duyarım."

Hemşire odasına çağırıldığımda akşamın erken saatleriydi. Gitmek için bir rahatlama

-Annemin mutlu üzgün gözyaşlarından daha sinir bozucu.

Brendan yoluma çıktığında neredeyse masaya varmışım. Tıraş olmamış, gözlerinin altında halkalar var ama yine kalbimi kıracak kadar güzel. Kollarını uzatıyor ve ben de kollarına doğru yürüyorum. Burnumu göğsüne gömüyorum ve sonsuza kadar böyle kalabilmeyi diliyorum.

"Babanın ameliyatı atlattığını duydum," diyor, sesi kulağıma karşı alçak.

Sesi, teninin kokusu, yanağımın altında göğsünü hissetmek. Bunlar kaybettiğim şeyler. Bunların hepsi bir daha asla sahip olamayacağım şeyler. Tanrım, bu şeylerin artık benim olmadığı bir dünyada yaşamaya nasıl dayanacağım?

"Robun harika bir beyin cerrahı var" dedim. "Bu bir mucize."

Rob'un adını duyunca kaşlarını çattı. "Konuşabilir miyiz?"

Kabul ediyorum ve beni koridorda ilerletip bulduğu ilk boş odaya giriyor.

Ellerime uzanıyor, parmaklarımızı birleştiriyor ve aniden sertleşiyor. Bakışları gözlerimden parmağımdaki nişan yüzüğüne kayıyor.

"Onu neden takıyorsun?" diye soruyor, elleri sıkıca kavlıyor, böylece çekip gidemiyorum. "Ne sikime o yüzüğü takıyorsun?"

"Bunu daha da zorlaştırma," diye fısıldıyorum. "Tamam mı? Çok kötü birkaç gün geçirdim ve bununla başa çıkamıyorum... Beni istemedin Brendan. O yüzden şimdi buraya gelip her şeyi daha da kötüleştiremezsin."

"Seni istedim," diyor kararlılıkla. Ellerimi bırakıyor ve çenemi kavrayarak beni göz göze gelmeye zorluyor. "Seni o kadar çok istedim ki, Gabi'yle yaşadığım şey yüzünden kendimi o kadar kötü hissediyordum ki denememe izin vermedim. Ama dün olan bazı şeyler, bana başından beri söylediklerinin sonunda kafama dank etmesini sağladı ve artık hazırım. Bunun istediğin gibi olması için hazırım."

Yüzünü gördüğüm anda içimde hissettiğim o kederli şey ayağa kalkıyor. "Çok geç kaldın Brendan," diye fısıldıyorum.

"Hayır. Hayır, evlenmiyorum. Sen evli değilsin. Burada geri alamayacağın hiçbir şey yok. Onu sevmiyorsun bile."

". Seninle olduğu gibi değil ama onu seviyorum. Sadece farklı."

"Onu bir *arkadaş* gibi seviyorsun, Erin. Arkadaş olarak sevdiğin biriyle evlenmezsin. Sadece arkadaş olarak sevdiğin birine ait olamazsın. Daha fazlasını istiyorsun ve bunu uzun zamandır istiyorsun, yoksa onunla çoktan evlenmiş olurdun."

"Belki daha fazlasını istedim ama yanılmışım," diyorum ona. "Onun için haftalarca ağlamadım. Bittiğinde yıkılmadım ama seninle yıkıldım. Rob'la daha iyiyim. Onun yanındayken her şey olması gerektiği gibi gidiyor."

"Ama benim yanımda *gerçeksin*. İyisiyle kötüsüyle gerçekte olduğun kişi olabiliyorsun. Ben o kızı seviyorum, o ise onu tanımıyor bile."

"Babamı biliyor. Ona söyledim. Onu rehabilitasyona götürmeme yardım edecek."

"Evet, çünkü ona söylemek zorunda kaldın," diye tıslıyor. "Ama gerisini biliyor mu? Ne kadar süredir devam ettiğini biliyor mu? Sevdiğin şeyleri biliyor mu? NPR dinlemekten nefret ettiğini ve çaldıkları bluegrass ara parçalarının gözüne bıçak sokmak istemene neden olduğunu? Süslü bir yemeğe gitmektense dışarıda oturmayı ya da bir müzik grubunu dinlemeyi tercih ettiğini? Buraya her gelişinde bir Ducati test sürüşü yaptığını mı?"

"Hayır, ama-"

"Gecenin bir yarısı üzerinde tişörtten başka bir şey yokken onunla dans edecek misin? Hayır, çünkü o dans bile etmez. Çünkü neden dans etmek istediğini bile anlamaz. Sevişmek istediğinizde tüm kıyafetlerinizi çıkarıp onun kanepesine uzanacak mısınız? Onun için yemek pişirecek ve bunu yaparken avazın çıktığı kadar şarkı söyleyecek misin? Senin yerine ben cevap vereyim: Hayır, Erin, yapmayacaksın. Bu onun kim olduğu ya da ne istediği değil ve sen de yapmayacaksın. Ve bunlar çevresel şeyler değil. Onlar *sensin*."

Belki de haklıdır ama şu anda bunların hiçbirinin konuyla ilgisi yok. Ailem batıyor ve benim onlara karşı bir görevim var. Burada önemli olan bu, bir daha yarı çıplak dans edip etmeyeceğim değil. Brendan'ı ne kadar istesem de, en çok ihtiyacım olan şey bizim -ben, ailem, Sean- güvende olduğumuzu bilmek. Bu riski göze alabilsem bile Brendan'ın fikrini değiştirmeyeceğinin garantisi yok. Geçtiğimiz birkaç hafta korkunçtu, ama gerçekten bir şansımız olduğunu düşündüğümde onu kaybetmek çok daha kötü olurdu.

"Sen gelene kadar mutluydum," diye ağlıyorum. "Sen İtalya'dan dönmeden önce iyiydim. O zaman mutluydum ve yine mutlu olacağım."

"Mutlu değildin, Erin. Hâlâ da değilsin, yoksa burada benimle ağlıyor olmazdın. Seni ağlatmak istemiyorum ama senin öldürmek istediğin bir kıza aşığım ve başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Eğilip ağzımı yakalıyor, elleri yüzümü çevreliyor ve ben de ona izin veriyorum. Kendime son bir kez izin veriyorum, ağzı, sıcaklığı ve gözyaşlarım tenimizin arasında kayıyor. Sonra geri çekiliyorum ve onu sonsuza dek geride bırakıyorum.

Erin
Mevcut

Ertesi gün babamın durumu stabil olarak değerlendirildi. Hastane bize 48 saat içinde taburcu edilebileceğini söyledi. Doktor hepimizle bir toplantı talep ediyor ve Rob'un işe dönmüş olması ve toplantıyı kaçırarak olması beni rahatlatıyor. Doktorun ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama sanki sırlarımız artık hareket halindeymiş, altında saklandıkları tuzak kapı kaymaya ve kalkmaya başlamış ve gizli kalması gereken şeyler serbest kalmak üzere olabilmış gibi geliyor. Rob babamı biliyor sayılır ama geri kalanımızın da kendi yöntemlerimizle hasta olduğumuzu bilmiyor ve bunu öğrenmemesini tercih ederim.

Doktor içeri girdiğinde annem ve babam Doyle Şov'a geri dönmüşlerdi: babam huysuz ama sevimli bir aile reisi, annem kıkırdayan ve hoppa. Fark etmeyi neredeyse bırakmıştım ama şimdi başka bir şey göremiyorum. Sahteliği beni hasta ediyor.

Doktorun gülümsemesi sabırlı ama küçük. Belli ki ciddi bir şey konuşmak için burada, ailemden hiçbirinin duymak istemediği bir şey.

"Bay Doyle evine gitmeden önce," diyor, "ele almamız gereken birkaç konu var."

"Eve dönmek için sabırsızlanıyoruz," diyor annem hızlıca. "Yarın akşam büyük bir kutlama yemeği vereceğiz." Sanki aklına çok parlak bir fikir gelmiş gibi gözleri açılıyor, kadar parlak ki irkiliyor. "Sen de gelmelisin! Hiç benimki gibi parmesanlı tavuk yememiştir, söz veriyorum."

Onun adına utanarak irkiliyorum ve Sean gözlerini kaçırıyor. Odada kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında olmayan tek kişi o.

Dr. Taylor cevap olarak gülümsemiyor bile. Hastalarıyla arkadaş olan doktorlardan biri değil ve bu durumda bu iyi bir şey olabilir. İyi haberler getirmesi pek olası değil.

"Tahlil sonuçlarını ve biyopsi raporunu gözden geçirdim," diyor babama. "Bildiğin gibi sirozun geri dönüşü yok, ama hâlâ on yıl, belki de daha fazla yaşama ihtimalin var, tabii daha fazla telefon direğine çarpmamayı başarabilirsen."

Babam başını sallıyor. "Yapmayacağım. Sadece geç saatlere kadar dışarıda kalmamayı öğrenmem gerekiyor."

Annem onun elini sıktı. "Yaşlanıyoruz. Sanırım ikimizin de kendimize daha iyi bakmamız gerektiğini hatırlamamız gerekiyor."

Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Babam alkol zehirlenmesinden ölüyor. Geçen hafta birini öldürebilirdi. Hala bunu görmeyi reddettiklerine inanamıyorum.

"Hayır." Sesim cam kırıkları gibi, odadaki diğer hareketlerin durmasına, her kafanın bana doğru dönmesine neden oluyor. "Hayır, bu uykusuzluk değildi. Bu uykusuzlukmuş gibi davranamazsın."

"Erin, dur," diye azarlıyor annem. Sesi sert değil ama gözleri öyle. Devam etmem için bana meydan okuyor. Çocukken babamın bir okul konserine ya da ödül törenine neden katılmadığını soranlara baktığı gibi bakıyor.

Ama ben artık bir yetişkinim. O artık bir karış daha uzun değil ve ben de artık hayatta kalmak için ona ihtiyaç duyan küçük bir kız değilim.

"Birini öldürebilirdi. O telefon direği bir *Çocuk*, anne. O *ben* olabilirdim. O zaman hâlâ rol yapıyor olur muydun?"

"Bunu daha sonra tartışabiliriz," diyor, gözleri hançer gibi.

Dr. Taylor, "Bay Doyle o gece buraya geldiğinde kanındaki alkol oranı .25'ti," diyor. "Bence bir rehabilitasyon programına katılmayı düşünmeli."

"Herkes arada bir biraz fazla kaçırır, doktor," diyor babam.

Ses tonu neşeli. Bu onun "hadi ama, erkekler erkektir" şakası. Bunu daha önce çok kez duydum.

"Sirozunuz kendi kendine oluşmadı," diye yanıtlıyor doktor. "Bunların hiçbiri sizi ikna etmiyorsa, alkollü araç kullanma suçlamasıyla karşı karşıya olduğunuz gerçeğini de göz önünde bulundurmanızı tavsiye ederim. Kanınızdaki alkol oranının ne kadar yüksek olduğu ve bunun ilk alkollü araç kullanma suçunuz olmadığı göz önüne alındığında, sizi hapisten uzak tutacak tek şey rehabilitasyon olabilir."

O ve annemle babam, doktor onları çocuk pornografisi ya da insan kaçakçılığıyla suçlamış olsaydı ne kadar öfkeleneneceklerse kadar öfkeleniyorlar.

"O bir deli," diye ısrar ediyor annem. "Erin, sen ve Rob babanız için bir avukat bulmalısınız. *En iyi* avukatı." Babama döndü. "Seni bu durumdan kurtaracağız."

Gülüyorum ama bu mutlu bir ses değil. Onlara olan borcumu ödediğim, sorumluluğu bıraktığım an olan "*yeter*" noktasına ne zaman ulaşacağımı merak ettim. Ve işte o an geldi: Babam hastanede, sirozdan ölüyor ve hapis cezasıyla karşı karşıya.

Yeterli.

Ayağa kalkıyorum. "Babamın *yardıma* ihtiyacı var, avukata değil. Önce rehabilitasyona gitmediği sürece ne benim ne de Rob'un parasının bir kuruşu bile onu savunmak için harcanmayacak."

"Erin," diye soluk soluğa bağılıyor annem, azarlamaya hazır.

Başlamadan önce onu durduruyorum. "Anne, kapa çeneni, hayatında bir kez olsun. Sen de en az onun kadar büyük bir problemsin." Babama doğru döndüm. "Beş gün önce öleceğini düşünmüştüm. Ve eğer ölseydin, bunu yapmana izin verdiğimiz için benim ve annemin hatası olacaktı. Yine de öleceksin. Belki birkaç yıl sürecek, belki de sürmeyecek, ama bunun bir parçası olmaktan bıktım. Bu olduğunda, geçen hafta hissettiğim gibi hissetmek istemiyorum. İçki içmenin ne olduğunu biliyor musun? Korkaklık. Ve anne, yorum yapmadan bunu yapmasına izin verdiğin her seferinde, sen de kötüsün. Ve ben de kötüydüm. Telefonlarına cevap vermemeliydim. Birkaç saat içinde işe gitmem gerekirken sabahın üçünde barlarda seni aramamalıydim. Baba, anlaşma şu: Ya rehabilitasyona gidersin ya da bu ikinizin de beni son görüşünüz olur. Artık bunun bir parçası olmayacağım."

Üçü de şok olmuş görünüyor ama annemin şoku bir anda öfkeye dönüşüyor. "Ne cüretle bunu şimdi, hem de her zaman kendinle ilgili yaparsın? Olmak senin için neden bu kadar zor-"

"Dur, anne," diyor Sean. "O haklı. Hepimiz lanet olası korkaklarız. O haklı. Rehabilitasyona geri dönüyorum. Babamın da gitmesi gerek. Eğer gitmezse, ikinizden de bir daha haber almak istemiyorum."

Annem bizi nasıl yetiştirdiğini anlatmaya başlıyor ve Sean'a onu desteklediği onca zamanı hatırlatıyor. Onu durduran babam oldu.

"Tamam," diyor, sesi alçak ve çakıllı. "Ben giderim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye ısrar ediyor annem.

"Sanırım," diyor sessizce, gözlerini kapatarak, "muhtemelen öyle."

Erin
Mevcut

Rob her şeyi ayarlıyor. Babamı bölgedeki en iyi tedavi programına soktu ve "her zaman kazanan" bir avukat tanıdığını söyledi.

"Ve sana bir görüşme ayarladım" diye ekliyor.

"Oh," diye kekeledim. "Teşekkür ederim ama ECU rektöründen bir telefon aldım. Bana orada bir teklifte bulunmaları mümkün."

"Erin, benim şirketimde yüzde 30 daha fazla kazanabilirsin. Kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışmak sana şimdiye kadar pek bir iyilik yapmadı. İK ile yaşadığın saçmalıkları bir düşün. Özel sektörde böyle bir şey asla olmaz." Başını sallıyor. "Ayrılma şekline bakılırsa bunun bir işle ilgili olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen Olivia'ya bir iyilik yapmanı istiyordur."

Kalbim sıkışıyor. Ama gerçek berbat diye onu görmezden gelemezsin. Bir süre sonra başımı sallıyorum, ama bir şey söyleyecek gücü kendimde bulamıyorum.

Yani bir kez daha, Rob günü kurtarıyor. Ve Doyle'ların her zaman kurtarılmaya ihtiyacı vardır.

Ona sahip olduğumuz için şanslıyız. Keşke bu teslimiyet duygusu olmadan düşünebilseydim. Her şey düzeldi ve herkes kurtuldu ama ben yine de o gece ailemin evinde uyuyana kadar ağladım.

Sanırım herkes düzelmiş değil. Ben de içten içe tamir edilemeyecek kadar bozuk muyum diye merak ediyorum.

Sean ertesi sabahı karakolda geçiriyor -nedenini sormuyorum çünkü bilmek istemiyorum- ve döndüğünde onu rehabilitasyona geri götürüyorum.

"Yaz dönemi için üzgünüm," diyor. "O kredileri almanın bir yolunu bulacağım. Ve sana geri ödeyeceğim, söz veriyorum."

Sean'ın sözlerini birçok kez duydum. Hiçbir şey söylemeyebilirdi ve bu daha ağır basardı. Ama deniyor ve ben de tartışarak tüm bunları onun için daha da zorlaştırmayacağım. Şu anda kavga etmeye degecek çok az şey var.

"Sence babam mı?" diye soruyor.

Ona bakıyorum. Sekizinci kez rehabilitasyona girdiği düşünülürse, sürece çok fazla inancım olduğunu söyleyemem. Ona bilmediğimi söylüyorum ve sesimdeki ilgisizliği duyabiliyorum. Görünüşe göre bu hafta, hemen hemen her şeyi umursama yeteneğimi tüketti.

Sean rehabilitasyon merkezine yanaşana kadar bir daha konuşmadı. "Seni en son gördüğümde, öğle yemeğine gittiğimizde. Çocukken yaptığın gibi parlıyordun," diyor. "Sende bunu unutmuştum. Böyle mutlu *olabileceğini* bile unutmuştum. Ama şimdi yine numara yapıyorsun."

Müsait olan ilk park yerine çekip arabadan indim. "Numara yapmıyorum, Sean." Kapıyı olması gerekenden daha sert çarptım. "Babamız ölüyor ve ben işsizim. Şu anda kim mutlu olabilir ki?"

"Bunun bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, çünkü daha önce uzun süre böyle mutlu olmamıştın, bir işin varken bile," diyor çantasını almak için bagaja uzanırken. "Brendan'dı."

"Eğer mutlu görünüyorsam, bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu."

"Sen öyle diyorsan," diye yanıtlıyor. "Ya da belki de boktan korkmak aileden geliyordur." Arkasına bile bakmadan uzaklaşır.

Hastaneye dönüş yolunu öfkeyle geçirdim. *Ne pislik ama*. Tüm birikimimi aldı ve sekizinci kez rehabilitasyon trenine biniyor. Neden *herhangi bir* konuda onun fikrini dinleyeyim ki?

Ayrıca, söylediği şey mantıklı bile değildi - mutluluk ve cesaret tamamen farklı şeylerdir. Ve mutluluk hakkında çok şey biliyor olabilir, en azından eroin / kokain kaynaklı türden, ama cesaret hakkında bir bok bilmiyor.

Ben korkak değilim. Babamı bulmak için bilinen en kötü barlara girdim. Vazgeçmek istediğimde koşmaya devam ettim. En kırılgan anlarımda ailemi bir arada tuttum. Patronuma karşı çıktım ve yürümeyen bir ilişkiyi bitirdim, ancak sanırım şimdi tekrar birlikte olduğumuz için bunun için fazla övgü alamam.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," diyorum yüksek sesle, sanki bunu kendime kanıtlayabilmişim gibi. Ama sesim cesur ya da korkusuz çıkmıyor. Sesim en bariz gerçeğe karşı çıkan bir çocuk gibi çıkıyor.

Rob babamı rehabilitasyona götürmek için öğleden sonra erken saatlerde hastaneye geldi. Keşke yapmasaydı dediğim halde bunu yapmakta ısrar etti. İçinde bir yerlerde, bu durumu tatsız bulduğunu biliyorum. Hafta sonu kalmaya zorlandığı kirli bir misafir odası gibiyiz. Sürekli gülümsüyor ve tiksintisini kontrol etmeye çalışıyor.

Annem babamla birlikte Rob'un Range Rover'ının arka koltuğuna tırmanıyor ve havayı sahte bir neşeye dolduruyor. Bana böcek ilacını hatırlatıyor; kokusu zararlı olanı gizleyecek kadar tatlı değil.

"Peder Duncan'la konuştum," diyor. "Duruma rağmen seninle kilisede evlenmekten mutluluk duyacağını söyledi. Nedimeler konusunda ısrarcı olmadığın sürece muhtemelen bu ay içinde bir tarih ayarlayabiliriz..." Sesi durma noktasına geliyor.

Rob'un benimkini tutan eli kurşun gibi.

"Evet," diyor. "Sadece ailem. Başka kimse yok."

Annem katıldığı sabah düğünlerinden, sonrasında güzel bir brunch için gidebileceğimiz yerlerden bahsetmeye başlıyor. Balayına gidip gitmeyeceğimizi soruyor ve ben de sonunda patlıyorum.

"Anne, lütfen bunu tartışmayı bırakabilir miyiz? Her seferinde bir şeyi halledelim."

Muhtemelen kızmıştır ama umurumda değil. Radyoyu açıyorum ve Rob hemen NPR'nin ön ayarına basıyor. Yine Brendan'ı düşünüyorum, aslında Brendan'ı düşünmeyi hiç *bırakmıyor* gibiyim. Söylediği her şey doğrudu. Bunu dinlemek istemiyorum ama Rob'dan kanalı değiştirmesini de istemeyeceğim. Rob'dan istediğim hiçbir şeyi istemeyeceğim, asla. O kadar çok şey istiyorum ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum ve durabileceğimi de sanmıyorum.

Sinir bozucu küçük bluegrass parçalarından biri çalıyor ve aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyorum. En aptalca, en küçük şeyler bile bana Brendan'ı düşündürüyor ve her biri canımı yakıyor.

Başım zonklamaya başladı. Bluegrass devam ediyor. Arkamdaki annem çok yüksek sesle konuşuyor, yanından geçtiğimiz her lanet şey hakkında yorum yaparken sahte coşkusu kulağımı tırmalıyor. Her bina, her yol tabelası, her reklam panosu.

"Burada bir Cracker Barrel olduğunu bilmiyordum tatlım, sen biliyor muydun?" diye babama adeta şarkı söylüyor. "Eve döndüğünde orada durmamız gerekecek!"

Ailesinin yarısı rehabilitasyundayken bile her şey yolundaymış gibi davranıyor.

Rob gözüme takılıyor ve garip bir şekilde gülümsüyor. "Aç mısın?" sorar

"Pek sayılmaz. Sen?"

"Eğer bekleyebilirsiniz, eve döndüğümüzde geç bir akşam yemeği yiyebiliriz. Neden

De La Mer'de sekiz civarında bir masa bulabilir miyiz diye bakar mısınız?"

De La Mer sessiz, pahalı ve steril, nefret ettiğim türden bir yer. Dudağımı ısııyorum. *Brendan, kafamdan çık.*

"Oldukça bitkinim," diye girişimde bulundum. "Sence sakın bir yere gidebilir miyiz? Edgemont'taki verandalı yer her zaman rahat görünüyor. Bazen müzik grupları da oluyor."

Kaşlarını çatıyor. "Dışarıda mı? Ne tür bir yemek?" "Sıradan, sanırım. Burger ya da her neyse."

"Canım ahi ton balığı çekti. Ve eğer bir grup varsa, konuşamayız."

Uğruna kavga etmeye değmez. Hayatta çok az şey öyledir. Az önce planladığım gece hakkında hissettiğim tuhaf korkuyu görmezden gelerek masamızı rezerve etmek için internete giriyorum. İyi bir restoranda güzel bir akşam yemeğinin korkulacak nesi var ki? Hiçbir şey.

Babamı kontrol ediyoruz ve midemin çukurundaki hastalık hissi devam ediyor. Gerçek şu ki, Rob'la tekrar bir araya gelmeyi kabul ettiğimden beri bir dereceye kadar buradaydı. Kalıcı olmasından endişelenmeye başlıyorum.

Annem o geceki aile terapisi seansı için kalmaya karar veriyor ve resepsiyon onu eve bırakacaklarını garanti ediyor, böylece Rob ve ben arabaya yalnız dönüyoruz. Otoyola vardığımızda elini kalçama koydu.

"Eve dönmen iyi olacak," diyor.

Oh, Tanrım. Bunu nasıl şimdi fark ettiğimden emin değilim ama bu gece tekrar bir araya geldiğimizden beri ilk yalnız gecemiz olacak. Ve onun bekleyeceği şeyler var. Onunla binlerce kez yattım ama bu gece bunu yapma fikri beni hasta ediyor.

Pencereden dışarı bakıyorum. Hiçbir yer Ağustos ayında Colorado'dan daha güzel olamaz, ama şu anda tek görebildiğim kasvetli olan; kurumuş çimler

ve kuru toprak ve çirkin otoyol. Her şey bana ölü gibi görünüyor, hiçbir şeye benzemiyor ve içimde hissettiğim de bu.

Ben sadece istemediğim şeylerle dolu bir hayatı seçtim -PR, süslü akşam yemekleri ve sıkıcı seks- çünkü bu hayatın en güvenli yol olduğuna ikna oldum.

Düşünmemek için gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama kafamın içinde sadece Brendan ve Sean'ı duyuyorum ve ikisi de aynı şeyi söylüyor. Bana sevdiğim her şeyden vazgeçtiğimi söylüyorlar çünkü bunun beni acıdan, endişeden, hasta yanlarımdan uzak tutacağını düşünüyorum. Ama özgürlük, önemli olan şeylerden vazgeçerek kazanılırsa anlamsızdır.

Rahatlığı mutlulukla, ilgisizliği özgürlükle karıştırıyorum. Tıpkı ailem gibi ben de boş şeyleri seçerek, rol yapmayı tercih ederek her gün gerçek hayatımı kaçırıyorum.

Dışarıda yemek yemekten ya da müzikten vazgeçmek istemiyorum. Bir hamakta ya da piknik battaniyesinde seksten vazgeçmek istemiyorum. Ya da tüm hayatım boka sarmışken benimle birlikte uyanık kalacak, içimdeki çirkin her şeyi bilen ve buna rağmen beni isteyen biriyle geç saatlere kadar sevişmekten. Tüm bu ittiklerimin karşılığında ne alıyorum? Belki daha az acı. Savaşacak ve direnecek daha az şeytan.

Sean haklı. Ailemdeki herkes kadar büyük bir korkağım.

Radyoyu açıyor. Yine Bluegrass müziği. Uzanıp kapatıyorum, böylece sonunda cesur sözler söyleyebiliyorum, bu sefer onları gerçekten kastederek.

"Üzgünüm Rob," diyorum ona, "ama bu iş yürümeyecek."

Brendan
Mevcut

"Bunu daha ne sürdürmeyi planlıyorsun?" Beck bana bir bira uzatarak soruyor.

Uzun zamandır arkadaşız, ama bu sorularına cevap vermek istediğim anlamına gelmiyor, bedava içmeme izin verse bile. Elimi şişeye doluyorum, sanki içinde cevaplar varmış gibi bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Burada yalnız ve sinirli bir şekilde oturmuş, Erin'i unutmak için içiyorum." "Bunun Erin'le bir ilgisi olduğunu sana düşündüren nedir?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Sana gerçekten o kadar aptal mı görünüyorum?"

Hastanede beni bırakıp gittiğinden beri üç gün geçti. Gabi ile ciddi bir ilişki kurmanın hayatımın en büyük hatası olmadığını, Erin'le ciddi bir ilişki kurmayı reddetmenin hata olduğunu anlamamın üzerinden üç gün geçti.

"Bir önemi yok. Bitti artık. Başka biriyle evleniyor."

Beck tartışmak ister gibi tereddüt ediyor ve sonunda buna karşı çıkıyor. "O zaman hayatına devam etmelisin dostum. Senin somurtmanı ve eve yalnız gitmeni izlemekten bıktım."

Etrafıma bakıyorum. Burada kızlar var, bir zamanlar evime götürebileceğim kızlar. Tekrar o adam olmaya pek niyetim yok ama başka türlü kimim ki ben? Ben *buyum*, çok geç olana kadar kafasını kışından çıkarmayan adam. Şu anda hiçbir şeyi umursamayacak kadar sefil bir adamım, bir zamanlar çok istediği işi bile.

Beck, "Bir şeylerin değişmesi lazım, kardeşim," diyor.

Evet, sanırım öyle. Bağlanabileceğimi, risk alabileceğimi fark etmek Erin'den daha geniş kapsamlı olmalı. Eğer bir kız için böyle hissedebiliyorsam, muhtemelen başka biri için de eninde sonunda böyle hissedebilirim. Ve bu arada, elimden yapmalıyım. Önümüzdeki birkaç ay boyunca Rob ve Erin'in evli olduğu gerçeğinin üstesinden gelmek çok zor olacak. Hayatta kalmak için şu anda sahip olduğumdan daha fazlasına ihtiyacım olacak.

Odaya baktım. Kimse bana çekici gelmiyor. Bu en azından denemem gerektiği anlamına gelmiyor.

Erin
Mevcut

Brendan'ın evinin önünde oturuyorum. Arabası burada, bu rahatlatıcı ama aynı zamanda korkutucu. Hastanede bana ne dediğini biliyorum ama o kadar uzun süredir bağlılığa karşıydı ki fikrini gerçekten değiştirdiğini düşünmek benim için çok zor.

Her halükarda Rob'dan ayrıldığım için pişman değilim. Ailemin evine dönerken yolda yaptığımız konuşma, tahmin ettiğim gibi çirkindi. Bana daha önce ağzından hiç duymadığım sözler söyledi. Ayrıca ne söylersem söyleyeyim bunun Brendan'la ilgili olmadığına inanmayı reddetti - ama gerçek buydu. Eğer ailemden farklı olmak istiyorsam cesur seçimler yapmalıyım. Rahatlık ve mutluluğu birbirine karıştırmayı bırakmalıyım. Brendan'la olan mutluluğum kesin değil ama Rob'la olan mutsuzluğum kesin ve bilmem gereken tek şey de bu.

Ancak şimdi Brendan'ın evine bakarken cesur olmaktan başka bir şey hissetmiyorum. Bir parçam arabada bir saat daha oturup cesaretimi toplamak istiyor. yapmıyorum çünkü Brendan içeride, benden bir metre uzakta ve onu o kadar çok özledim ki bir dakika daha beklemeye dayanamıyorum.

Merdivenleri çıkıyorum ve kapıyı çalıyorum. Bir an için içeriden sesler duyduğumu sanıyorum ve kapıyı açtığında bir şeyi böldüğümü hemen anlıyorum. Üzerinde şorttan başka bir şey yok, saç çizgisinde ter lekeleri var ve yanakları kızarmış.

Ve sonra, diğer odada bir ses duydum. Bir kadın sesi.

"Oh." Bu kelime, vücudumdaki tüm serbest oksijenle birlikte ağzımdan fırlıyor. Bu anın hayal kırıklığı, acısı... bu kadar kısa sürede başa çıkılamayacak kadar fazla. *Bilmem gerekirdi. Bilmeliydim. Aptallık ettim. Tekrar.*

Muhtemelen buraya söylemek için geldiğim şeyi yine de ona söylemeliyim ama içimden gelmiyor. Tek yapmak istediğim olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmak. Gitmek için dönüyorum ama ben merdivenlere ulaşmadan dirseğimi tutuyor.

"Erin," diyor, çekilmeme izin vermeyerek. "Bekle."

Geri dönmediğimde, tek kolunu belime doluyor ve beni kendisine doğru kaldırıyor, beni göğsüne doğru sıkıca tutuyor, kolu sabit bir bant gibi. Konuşurken nefesinin kulağıma değdiğini hissediyorum.

"Neden buradasın ve neden kaçıyorsun?"

"Lütfen bırak gideyim. Gelmemeliydim. Burada zaten biri var ve bunu yapacağını bilmeliydim-"

"Burada kimse yok."

Boğazım daralıyor ve kelimeler güçlkle çıkıyor. "Duydum ki onu.

" Beni yüzüne döndürdü. "Televizyonu duydun."

"Terliyorsun. Ve yarı giyiniksin."

Yüzünde bir gülümseme başlangıcı var. "Şınav çekiyordum."

Bir yanım ona inanmak istemiyor. Korkmuş, korkak yanım Buradan ayrılarak, ondan nefret ederek, kalırsam başıma gelecek her şeyden kendimi koruyarak en güvende olduğumu bilen biriyim. Onunla o kadar birlikte oldum ki bu bana doğal geliyor. Ama artık o kız olmayacağım, bu yüzden cesurca olanı, en korkutucu olanı, dünyada en çok yapmak istediğim şeyi yapıyorum: Kalıyorum. Kaçmak yerine ona doğru eğilip yüzümü göğsüne bastırıyorum.

"Lütfen burada ol çünkü Rob'dan ayrıldın," diyor.

"Ayrıldım," diye fısıldıyorum.

Nefes veriş i saçlarımı karıştırıyor. "Tanrı'ya şükür." "Bunu hâlâ istiyor musun?" Ona soruyorum.

Çenemi yukarı doğru kaldırıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Daha fazlasını," diyor, "hiçbir şeyi istemediğim kadar." Ağzıma geri dönüyor, elleri hâlâ kalçalarımı kavrarken kendini bir adım geri atmaya zorlamadan önce öpücükleri nazikten aceleye doğru hızla ilerliyor.

"Her şeyin yolunda gittiğine inanamıyorum," diyorum ona göz kırparak. Son birkaç haftadır yaşadığımız dramdan sonra, birdenbire hikâyemizin mutlu sonla bitebileceğini keşfetmek biraz gerçeküstü.

"Olsa iyi olur," diye yanıtlıyor, "çünkü olmazsa ne yaparım bilmiyorum. Zaten depozitomu geri alabilmek için duvarda çok fazla delik açtım."

Beni kapıdan içeri çekerken etrafa bakıyorum. Dairesi harap olmuş gibi görünüyor. "Bunlar benim yüzümden miydi?"

"Her konuştuğumuzda bir tane ve Rob'dan sizin tekrar bir araya geldiğinizi her duyduğumda bir tane." Ellerini saçlarımin arasında gezdiriyor,

parmak uçlarını kafa derime bastırarak. "Burada olduğuna inanamıyorum."

Ağzımı tekrar buluyor ve aceleciliği bana tartışmak istediğim her şeyi unutturuyor. Her ne idiye, muhtemelen o kadar da önemli olmadığına karar veriyorum, ama tekrar çekiliyor.

"Neden duruyorsun?" Nefes nefese sordum.

İrkildi. "Burada uslu durmaya çalışıyorum ama söylemesi yapmaktan daha kolay. Sen gittiğinden beri seks yapmadım."

"Hiç mi?"

Biraz acılı bir kahkaha atıyor. "*Tahoe*'dan beri senden başka kimseyle yatmadım, Erin. Ondan önce bile."

"Ama... zaman seni görmediğim onca gece ne yapıyordun?"

"Bazen iş. Çoğunlukla kendimi toparlamaya çalışıyorum. Her saniye seninle olmak istiyordum ve bazen bu beni korkutuyordu."

Aman Tanrım. Onu başka kızlarla hayal ederek kendimi hasta ediyordum.

"de Tahoe öncesinden beri senden başka kimseyle birlikte olmadım," diyorum ona, "o yüzden uslu durmanı istemiyorum."

Yüzünün şaşkınlıktan daha sert, daha sahiplenici bir ifadeye dönüştüğünü görüyorum. Bir saniye içinde üzerime geliyor, beni duvara yapıştırıyor, kaldırıp kanepeye taşımadan önce elleriyle kot pantolonumu ve kendi pantolonunu hızlıca çekiştiriyor. Ağzı boynumda, sonra eli külotumun lastiğinin altına kayarken aşağıya iniyor. Parmakları dayanılmaz derecede hafif, fısıltıyla bir baskı, ötesinde bir şey yok. Altında kıvranıyorum, daha fazlasını yapmasını, işleri ilerletmesini bekliyorum ama . Tüm vücudum gerilene kadar nazik parmaklarıyla bana işkence ediyor.

"Brendan, ihtiyacım var-"

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diyor, sesi boğuk. "Ama haftalardır başka bir şey düşünmüyorum, bu yüzden sanırım acele etmeyeceğim ve sen yalvarana kadar bekleyeceğim."

"Ben zaten yalvarıyorum."

Gülüyor, dili parmaklarının açtığı izi takip ederek beni ağzına doğru sertçe eğilmeye zorluyor.

"Brendan, lütfen," diyorum ve sonunda yumuşuyor, yukarı çıkıyor ve kalçalarını tek bir hamlede içime dolduruyor.

"Bu çok iyi," diyor gözlerini . "Bana bir dakika ver. Kımıldama."

Hareket etmememin söylenmesiyle ilgili bir şey, bunu yapmayı daha önce hiç olmadığı kadar çok istememe neden oluyor. "Lütfen, Brendan."

"Tanrım," diye inliyor. "Kımıldama ve yalvarma. İkisinden biri bu işi çabucak bitirir."

Yavaşça geri çekiliyor ve tekrar içime giriyor. Tırnaklarım derisini kazıyor. "Daha fazla," diye talep ediyorum.

"Bu kadar otoriter olduğunu hatırlamıyorum," diyor sırtarak, ama bir dakika boyunca itaat ediyor. Ve sonra tekrar yavaşlıyor.

"Daha hızlı. Bu hızla bitiremeyeceğim," diye nefes alıyorum.

"Şanslısın," diye cevap veriyor, "gece daha yeni başlıyor."

Çok sonra, kanepeyi, mutfak masasını ve yeri iyice kullandıktan sonra kendimizi yatakta buluyoruz. Nihayet burada konuşuyoruz ve Sean'ı bulanın Rob değil o olduğunu ve Sean'ın kefaletini ödemek için heli-ski parasını kullandığını öğrendiğimde kalbim Grinch tarzı göğsümde şişiyor gibi hissediyorum. Benim için tüm işini riske attı. Tanrı'ya şükür Sean yapması gerekeni yaptı da Brendan parasını geri alabilecek.

"Ve Rob'un bunun için övgü almasına izin mi verdin?" diye sordum.

Gözleri kısıldı. "Rob'un krediyi aldığını bilmiyordum. Bu onun için bile çok alçakça."

"Paranı geri alacağın için rahatladım," diyorum. "Öte yandan benim hiç param yok. Rob'a ailemin kirasını ve babamın rehabilitasyon masraflarını ödemek için banka hesabımı boşalttım. Belki arkadaşın Crystal'a Broncos'un amigo takımında yer olup olmadığını sorabilirsin."

Yan tarafımı çimdikliyor. "Ona çok kötü davrandın," diyor gülerek. "Her neyse, mülakatlara girdin mi? Pazarlama alanında kalmak istiyor musun?"

"Birkaç telefon aldım. Aslında yarın ECU'da rektörle görüşeceğim, ancak bunun bir sonuca varıp varmayacağını bilmiyorum."

Gülümsemesi yüzünü terk eder. "Timothy için çalışmaya geri dönmeceksin," dedi. "Dönersen saldırıdan tutuklanırım."

"Kesinlikle olmaz," diye kabul ediyorum. "Ama ben bir şey bulana ve sen de paranı geri alana kadar ikimiz de beş parasızız. Senin evinden hiç ayrılmamamız iyi bir şey."

daire zaten."

"Sonsuza kadar değil," diye söz veriyor, yüzümü ellerinin arasına alarak. Bir yolunu bulacağız."

Çoktan yaptığımızıza eminim.

Uyandığımızda saati göremiyorum ama Fransız kapılarından içeri dolan güneş ışığından saatin erken olmadığını anlayabiliyorum - Brendan'ın beni ne kadar geç saatlere kadar uyanık tuttuğunu düşünürsek bu o kadar da şaşırtıcı değil. Ona ne kadar sokulmak istesem de yapamıyorum. Harper'ın oda arkadaşı bugün dönüyor ve rektörle buluşmadan önce eşyalarımı onun odasından çıkarmam gerekiyor. İsteksizce, yataktan çıkmak için bir bacağımı öne doğru kaydırıyorum ki bir el kalçama mengene gibi iniyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Brendan dönüp kalçalarımı ona doğru çekerek soruyor. Ereksiyonu sırtıma baskı yapıyor ve içimde o tanıdık özlemi hissediyorum, ki bu çok saçma. Herhalde 12 saatlik bir süre içinde kaç kez seks yapabileceğinin bir sınırı vardır.

"Harper'a eşyalarımı odasına taşımak için bu sabah orada olacağımı söyledim. Zaten geç kaldım."

"Buraya taşıyın," diyor.

"Bugün bir iş teklifi alıp almayacağımı bilmiyorum, Brendan. Aylarca kendi evim için para bulamayabilirim."

"Kendi evine çıkmayı istemiyorum," diyor beni yüzüne doğru döndürerek. "Seni burada istiyorum."

Göğsümde bir sevinç pırıltısı hissediyorum. Brendan'ı çok hızlı hareket etmekle suçlayacağım günü göreceğimi hiç düşünmezdim.

"Bebek adımları," diyorum gülerek. "Bakalım 24 saati kapana kısılmış hissettiğin için panik atak geçirmeden atlatabilecek misin?"

"Sizi temin ederim panik atak olmayacak. Hadi ama Erin. Rob dönmeden önce zaten birlikte yaşıyorduk. Ve eve her geldiğimde senin burada olmayacağını bildiğim için haftalarca kendimi hasta hissettim. Bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum."

"Birkaç eşyayı buraya getireceğim."

"Hepsini."

"Bazıları," diye karşılık veriyorum.

"Hepsi."

"Brendan, bu bir pazarlık. Merkeze doğru hareket etmen gerekiyor."

"Hepsi," diyor beni daha sıkı çekerek.

Bir saat sonra birlikte Harper'ın evinde beliriyoruz. Yardım etmek için ögle yemeğini erken çıkaran Harper, birleşen ellerimize bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Bunu yapmak istediğine emin misin, Brendan?" diye sorar. "Birileri bakın."

Ona yarım bir sırıtış atıyor. "Evet, Harper, eminim. Senin için teşekkürler endişe."

Yatak odasına gidiyoruz, bir taraftaki duvar boyunca kutuları istifledim. Burada işe yaramıştı ama görünüşte paylaştığım bir odada bunu yapamam -her ne kadar Harper'ın ya da benim geceyi burada geçirme ihtimalimiz zayıf olsa da.

"Bu eşyaları şimdilik senin odana taşıyacağım," diyorum ona. "Ama sanırım birkaç gün içinde Denver'a götürüp ailemde saklayabilirim."

"Hayır, almayacaksın," diyor Brendan. "Benim evime gidiyor."

"*Bazıları* senin evine gidiyor," diye cevap veriyorum. "Böyle anlaştığımız."

"Anlaştığımız şey bu değildi." İki kutu aldı ve kapıya doğru ilerledi.

Harper ikimizin arasına bakıyor ve herhalde ilk kez endişeli görünüyor.

"Onun yanına taşınmıyorsun," diyor, hayretle. "Sadece bir gündür falan bekarsın! Seçeneklerini açık tutmalısın."

"Seçeneklerini açık tutmuyor, Harper!" bağılıyor Brendan omzunun üzerinden. "Hiçbir seçeneği yok."

"Erin," diyor sessizce, sesi kıyamet dolu.

Gülümsüyorum. Henüz tüm eşyalarımı onun evine taşımaya niyetim olmasa da, gerçekten haklı sayılır.

"Seçenek istemiyorum," diyorum ona. "Ben tam olarak istediğim şeye sahibim."

O öğleden sonra rektörün ofisine gidiyorum, beklentilerimi düşük tutmaya çalışıyorum, kendime Rob'un genellikle haklı olduğunu hatırlatıyorum ve bu konuda : kar amacı gütmeyen bir kuruluş için çalışmak bana şimdiye kadar pek bir iyilik yapmadı. Eğer

Rektör bana eski işimi ya da başka bir departmanda berbat bir işi geri teklif edecek, hayır demeye kararlıyım.

Hoşbeş ediyoruz. Yine her şeyden çok Olivia ile olan arkadaşlığımı tartışmakla ilgileniyor gibi görünüyor ve bana Olivia'nın mezunlar dergisinin kapağında yer almayı kabul edip etmeyeceğini soruyor. Tam Rob'un gerçekten haklı olup olmadığını ve sadece Olivia'yla olan bağlantım nedeniyle burada olup olmadığımı merak etmeye başlamışken, iş vitesine geçiyor.

"Farkında mısın bilmiyorum ama sen gittiğinden beri pazarlama departmanı darmadağın oldu" diyor.

Harper aracılığıyla bunun farkındayım ama sadece küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum.

"Yeni pazarlama müdürümüz olma konusunda ne düşündüğünüzü merak ediyorum" diyor.

Çenem düştü. Tim'in o işi bırakıp gideceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

"Tim istifa mı etti?" Ben sordum.

"Tam olarak değil," diyor. "Son zamanlarda Timothy'nin bu işe uygun olmadığı açıkça ortaya çıktı ve bu öğleden sonra kendisiyle bir toplantı ayarladık." Boğazını temizliyor. "Sorun şu ki, ofis geçtiğimiz ay o kadar geride kaldı ki, pozisyonu ilan etmek gibi normal kanallardan geçecek vaktimiz yok. Gerçi dürüst olmak gerekirse, gerçekten ihtiyacımız yok. Hemen işe koyulabilecek birine ihtiyacımız var ve eğer ilgileniyorsanız bu kişinin siz olduğunu düşünüyoruz."

Başımı salladım, nutkum tutuldu. Daha iyi bir insan olsaydım, bana bir iş teklif edilmesi, özellikle de daha önce kazandığımın neredeyse iki katı bir başlangıç maaşıyla bir iş teklif edilmesi benim için yeterli olurdu. Yine de Timothy'nin işi olması bunu çok daha tatlı kılıyor.

Kampüs boyunca arabama doğru yürüyorum. Otoparka giden yolun dörtte üçünü tamamlamıştım ki kendimi Timothy'ye doğru ilerlerken buldum.

Bana kalsa birbirimizden uzak dururduk ama o benim yoluma çıkmayı seçiyor.

"Kampüste bulunamazsınız," diyor. "Artık bir çalışan değilsin." "Ben bir mezunum Tim," diye cevap veriyorum. "Burada olmak benim de en az senin kadar hakkım. senin gibi."

Dudakları çirkin bir sırıtışa dönüşüyor. "Sana iş arayışının nasıl gittiğini sorardım ama Salı öğleden sonra kampüste olduğuna göre sanırım cevabı biliyorum."

Ve burada onun için üzülüyordum... biraz.

"Bu konuda çok endişeli değilim," diye cevap veriyorum.

"Öyle olmalısın" diyor. "Seni kim işe alacak? Üniversitede istenmeyen adam ilan edildin, o yüzden buradaki herhangi birinden tavsiye alma konusunda sana bol şans."

Gülüyorum, belli ki bunu beklemiyordu. Bu adamdan neden korktum ki? Erkek bedenine bürünmüş 13 yaşında bir zorba, üstelik pek de iyi biri değil.

"Neyle karşılaşacağını asla Timothy," diyorum ona. Rektörün ofisine doğru bir bakış atıyorum. "Belki de hemen köşeyi dönünce."

Eve dönerken iyi haberi vermek için Brendan'ı aradım.

"Hâlâ ofisteyim," diyor. "Benimle burada buluş ve kutlamaya gidelim."

İlk kez uğramamı önerdi. "Gerçekten mi?" Belirsizliğimi gizlemek için alay ediyorum. "Bu senin iş/özel hayat ayrımını aşmıyor mu?"

"Eğer bir bölünme olsaydı olurdu," diyor. Ama artık yok."

Oraya vardığımda ofisinin ilk çalıştığımız ofise çok benzer bir şekilde düzenlenmiş olduğunu görüyorum. Ona burada olduğumu haykırıyorum ve birlikte çalıştığımız o yaz her zaman yaptığım gibi tur masasının üzerine çıkıyorum.

Dışarı çıktığında durdu. "Ne oldu?" diye sordum.

"Sen," diyor. "Seni öyle otururken görünce, birlikte çalıştığımız o yaz bana nasıl işkence ettiğini anladım."

"Sana işkence mi ettim?" Gülererek gülüyorum. "Sana çok aşkıttım ve sen bana çok kötü davrandın."

"Kaba davrandım çünkü sana aşık olmanı istemedim. Çünkü ben de sana aşık olmak istemiyordum ama senden kaçmaya çalıştıkça daha da kötüleşti ve başka kimseyi düşünemez hale geldim."

"Hmm," diyorum büzülmüş dudaklarımın arasından. "Başka kızlar hakkında 'düşünüyormuş' gibi görünmeyi kesinlikle ."

"O işteki ikinci haftamızdan itibaren seni hayal etmeden başka bir kızla asla yatmadım. Bir kere bile. Bu beni çok kızdırdı ve

Senden biraz daha fazla nefret ediyorum ama bunu değiştiremezdim."

Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Peki bizi ne yaparken hayal ediyordun?" diye soruyorum.

"Bazen sendin, aynen böyle," diyor. "O bacaklarını tur masasının üzerinde sallıyordun."

"Bu mı?"

Dizlerimin arasında durana ve göğüslerimiz birbirine değene kadar dizlerimi iterek yaklaşıyor.

"Yaklaşamadım bile," diyor çenemi avuçlayarak. "Ama ben başlardım."

Beni öpüyor ve nedense -bu yerde, bu anda- 22 yaşındaki halime dönüyorum, şehvetle yanıp tutuşan, kafasının arkasını görmek bile bacaklarımı güçsüzleştirecek kadar takıntılı olan halime.

"Ve sonra," diyor bluzumun düğmelerini açarak, "bunu yapardım."

Eteğimi belime doğru itiyor. "şimdi arkana yaslan," diye fısıldıyor, "sana gerisini göstereceğim."

Erin
İki Ay Sonra

Her zaman yaptığım gibi, Brendan'la birlikte Will ve Olivia'nın yıldönümünü ve vaftiz kızımızın vaftiz törenini kutlayacağımız Seattle'a gitmek üzere uçağa bindiğimiz anda esnemeye başladım. Birkaç ay yoğun geçti, ama mümkün olan en iyi türden bir yoğunluktan - işimi seviyorum ve Brendan'ın tur şirketi geliyor. Programlarımız nedeniyle birbirimizi sadece geceleri görebiliyoruz ama bunun da tadını çıkarıyoruz.

Artık ikimiz için de sabahın ikisinde arama yok. Brendan sonunda Gabi'nin annesini engelledi ve babamla Sean rehabilitasyonu başarıyla tamamladılar. Temiz kalıp kalmayacakları konusunda hiçbir fikrim yok ama ikisini de korumayı bıraktığımı biliyorum.

Brendan bir keresinde Gabi'ye yaptığını düşündüğü gibi beni de dibe çekeceğinden endişelenmişti. Ama gerçek şu ki, ben zaten boğuluyordum - ailemin ve Rob'un benden talepleri yüzünden boğuluyordum - ve Brendan bana bunun farkına varmam ve durdurmam için yeterince hava verdi.

"İyi bir yıldönümü hediyesi ne olur biliyor musun?" diye soruyor şimdi, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip banyoya doğru bakarak.

"A, herkesin bizi tuvalete girerken ve çıkarken izleyeceği günün ortasında mil yüksekliğindeki kulübe katılmaya çalışmıyoruz."

"Peki B nedir?"

"B, bu bizim yıldönümümüz bile değil. Will ve Olivia'nın yıldönümü. Ve mızımızlanmaya başlamadan önce, o gece düğün koordinatörüyle kaçmamış olsaydın bunun bizim de dördüncü yıl dönümümüz *olabileceğini* unutma."

Kendimi artık beni rahatsız etmediğine ikna ettim, ancak ses tonumda aksini düşündürecek düzeyde bir kızgınlık duyuyorum.

"Düğün koordinatörüne elimi bile sürmedim" diyor. "Bu fikre nereden kapıldın?"

"Rob söyledi," diyorum, evet, bunca yıl sonra bile hâlâ üzgün olduğumu fark ederek. "Tamamen yıkılmıştım. Daha sonra odama gittim ve uyuyana kadar ağladım."

Çenesi sıkıştı. "Erin, bekledim. Bekledim, bekledim, kendimi bir pislik gibi hissettim, ta ki Rob'dan sonunda seni odasına söyleyen bir mesaj alana kadar."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. "Beni yukarı çıkardı ve kapıda bıraktı."

Rob ikimizle de oynadı. O zamanlar bile aramızda bir şeyler olduğunu biliyordu ve bundan bir şey çıkmaması için elinden geleni yaptı. Bir süre sessizce oturduk, şüphesiz aynı şeyleri düşündük: Başka bir şekilde olsaydı ne olabilirdi? Şu anda nerede olurduk?

Brendan sonunda, "Ona teşekkür etmeliyim," diyor.

"Ne?" "Ne?" diye soruyorum. "Bizi ayrı tuttu."

"Bize bir iyilik yaptı," diye yanıtlıyor Brendan. "Ben çok gençtim ve sen de kesinlikle çok gençtin. Uzun sürmezdi."

"Olabilir. Ama yine de cezalandırılmayı hak ettiğini düşünüyorum."

Brendan, ayrıldığımızdan beri Rob için işlerin ne kadar kötü gittiğine atıfta bulunarak, "Sanırım bunun icabına bakıldı," diye hatırlatıyor bana. Görünüşe göre Christina ile kaçamağı Amsterdam'a gitmelerinden çok önce başlamış ve ofiste yattığı tek kadın Christina değilmiş. Christina bunu öğrendiğinde, hem o hem de diğer kadın cinsel tacize uğradıklarını iddia etmişler. Bunun mahkemede geçerli olup olmayacağı konusunda bir fikrim yok -muhtemelen hayır- ancak her iki kadın da onu ihbar ettiğine göre, ne olursa olsun istifa etmesi istenecek kadar yakışıksız bir durum.

"Yine de bir noktada onun kışını tekmelemenı isterdim," diye mırıldanıyorum.

Brendan alçak sesle, nefesinin altında gülüyor. "O da halledildi." "Ne? Senin kavgaya karıştığını hatırlamıyorum."

Sırıttıyor. Bir araya geldiğimizden beri ukalalığı bir nebze olsun azalmadı. "Muhtemelen senin için açık değildi çünkü ben bir kavgaya girdiğimde *kaybetmem*."

"Ama ne zaman? Bunun olduğuna inanamıyorum ve şimdi öğreniyorum."

"Sen ondan ayrıldığında söylediği şeyleri bana anlattıktan yaklaşık bir saat sonra. Sana fahişe dedi. Buna gerçeğten izin vereceğimi mi sandın?"

Başımı salladım ve kendi kendime gülümsedim. Ona söylediğimde Brendan'ın *alışılmadık* derecede sakın görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum. Şimdi nedenini biliyorum.

"Her neyse," diye devam ediyor, "her şey en iyi şekilde sonuçlandı. Karşılığında sonsuza dek yaşayacaksam, seninle geçireceğim birkaç yıldan seve seve vazgeçerim."

"Sonsuza kadar, ha?" Omzuna yaslanarak alay ediyorum.

"Evet, ukala herif," diyor. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Gülüyorum. "Hayır. Sonsuza dek kulağa doğru geliyor."

Will ve Olivia'nın evine vardığımızda herkes arka güvertedeydi. Matthew kendini Brendan'ın kollarına atarken Dorothy sıçrayıp ikimize de sarılıyor.

"Hey, Brendan, bizi arkadaşınla tanıştır," diye sesleniyor Olivia.

Kaşlarını çatıyor. "Onu beni tanıdığından daha uzun süredir tanıyorsun."

"Elbette," diye sırtıyor, "ama senden duymak istiyorum. Hadi söyle. Zor bir kelime olduğunu biliyorum ama yapabilirsin. Benimle birlikte söyle. *Kız arkadaş. Guuurrllfriend.*"

"Bu Erin, kız arkadaşım," diyor mahcup bir gülümsemeyle.

Olivia ayağa kalkarak, "bu konu kapandığına göre, onu çağırıyoruz," dedi.

"Alışverişe gidiyoruz."

Gözleri kısıldı. "Alışverişten nefret ediyorsun. Ve buraya daha yeni geldik." Omuz silkiyor. "Bu annenin fikriydi."

Bakışlarını annesine çevirir. "Kaçamaklarına başkasının kız arkadaşını götür. Bütün hafta çalıştı. Onu zar zor gördüm."

Olivia gülüyor. "Birlikte yaşamıyor musunuz?"

"Evet, ama..." Omuzları teslimiyetle çöktü. Beni öpmek için eğildi.

"Bütün öğleden sonra seni tutmalarına izin verme."

İçeri girdiğimizde Will, Brendan'a "Vay canına," dedi. "Düşündüğümünden daha da am kırbaçlıymışsın."

Olivia Pacific Place'deki J.Crew'e gidiyor. Gerçek şu ki, Brendan'la birlikte kalmayı tercih ederdim -bütün bir günü nadiren birlikte geçiriyoruz- ve zaten canım alışveriş yapmak da istemiyor.

"Siz etrafa bakınırken ben de Caroline'i bebek arabasında iteyim," diye önerdim.

"Ama bu yolculuğun sebebi sensin," diyor Dorothy.

"Ben mi?" diye soruyorum. "Harper'ın artık kendi kıyafetlerimi almamı yasakladığını biliyorsun."

Artık onun patronu olduğum gerçeği, geçen hafta bana iki takım elbise sipariş etmek için kredi kartımı çekmesine engel olmadı.

"Merak etme. Bu Harper'ın sana almaya çalıştığı bir şey değil," diyor Olivia hınzır bir sırıtışla beni mağazanın arka tarafına doğru çekerken.

Kendimizi gelinlik bölümünde bulduk.

İkisine de şaşkınlıkla bakıyorum. "Benim için mi?" diye soruyorum.

"Yani... ben ve *Brendan için* mi?"

Gülüyorlar. "Tabii bizim bilmediğimiz başka biriyle görüşmüyorsan."

"Brendan ve ben sadece birkaç aydır birlikteyiz. Ona yakın bile değiliz."

"Belki *de* değilsin," diyor Olivia.

"Kimse değil," diye cevap veriyorum.

Olivia sırıtıyor. "Sana bir şey sorayım, siz birlikte olduktan ne kadar sonra Brendan seni eve taşınman için zorlamaya başladı?"

On iki saat. "Bir süre."

"Peki ne sıklıkla çocuk istediğinden bahsediyor?"

Her gün. Bir pozisyonu onun kadar tamamen tersine çeviren birini daha önce hiç görmemiştim. "Ara sıra. Ama bu çılgınlık."

"Hayır, öyle değil," diye gülüyor Dorothy. "Benim çocuklar bir kere seçtiler mi, hiç vakit kaybetmezler."

"Brendan'ın birini seçtiğini söylemek için henüz çok erken."

Dorothy sabırla gülümser. "Tatlım, o seni yıllar önce seçti. Sadece bunu itiraf etmek istemedi. Ve şimdi kabul ettiğine göre, sözlerimi bir kenara not et: o kadar hızlı hareket edecek ki, bir gün evlenmiş olarak uyanacaksın ve bunun nasıl olduğunu bile anlamayacaksın."

"İkiniz de delisiniz," diye cevap veriyorum. "Bir dahaki sefere bana beşiklere de bakmamız gerektiğini söyleyeceksiniz."

Olivia gülümsüyor. "Balayımda hamile kaldım, o yüzden bunu göz ardı edemem. dışarı."

Tam 24 saat sonra, Brendan yanımdayken tüm kilisenin önünde duruyorum. Bana o bakışı atıyor, kilisede yüzünde olmaması gereken o bakışı -özellikle de şimdi, herkes izlerken.

Kalçamla ona vurarak, "Dikkatini ver," diye azarlıyorum. "Bu ciddi bir mesele." " veriyorum," diyor, gözleri benimkilere doğru kayıyor.

Ağzını. Sadece benim duyabileceğim şekilde yakınıma eğiliyor. "Ama bu gece eve gittiğimizde sana çok kötü şeyler yapacağım."

Benim için sorun değil tabii ki.

Dualar biter. Vaftiz kızımız meshedilmek üzere rahibe teslim edilir ve kanlı cinayet çılgınlıkları atmaya başlar. Will'e benziyor olabilir ama Olivia'nın öfkesini almış. Will ve Olivia kendi paylarına düşeni, Brendan ve ben de kendi payımıza düşeni söyledikten sonra komünyon başlıyor. Brendan'ın şarkı söylemeyi reddedeceğini bilsem de ikimiz için de misalette'i açıyorum.

Onun yerine tekrar kulağıma eğildi. "Will bu sabah bana bir sonraki vaftizin bizim çocuğumuz olsa iyi olacağını söyledi."

Gülümsememeye çalışıyorum ama . "Öyle mi? Peki sen ne dedin?" "Düğünün muhtemelen önce gelmesi gerektiğini söyledim."

O kadar geniş gülümsüyorum ki kendimden utanıyorum. "Genelde işler böyle yürür."

"Ayrıca, Olivia'nın ona yaptığı gibi muhtemelen beni de beş kez geri çevireceğin için şimdi sormaya başlamam gerektiğini söyledi."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Sanırım güvendesin."

"Planlamayı biz bir milyon yaşına gelene kadar uzatacak mısınız? Bunu yaptığınıza dair bazı söylentiler var."

Ona dirsek attım. "Hayır."

"Dün gece yaptığın gibi bir gece önce de söndürmeyi reddedecek misin?"

"Annen yan odadaydı, Brendan." "Soruya cevap ver."

Sessizce gülüyorum. "Bu kadar uzak bir gelecek için endişelendiğine inanamıyorum."

Bana dönüyor ve şimdi şaşırtıcı derecede ciddi olan yüzümü izliyor. "Gelecek o kadar da uzak değil, Erin. Korkuyor musun?"

"Artık değil," diyorum ona, yanına sokularak. "Hem de hiç."

SON

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth O'Roark üç çocuğuyla birlikte Washington DC'de yaşamaktadır. Drowning Erin onun dördüncü romanıdır. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum gönderin!

www.amazon.com

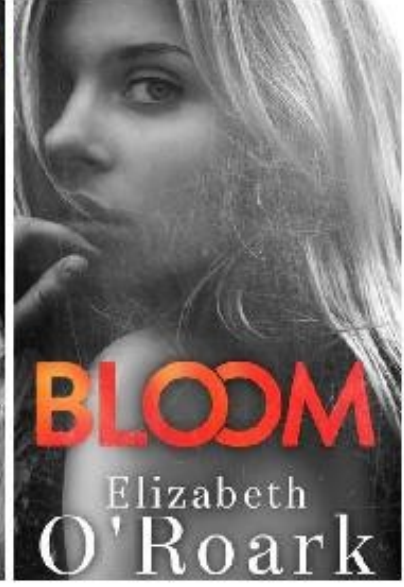
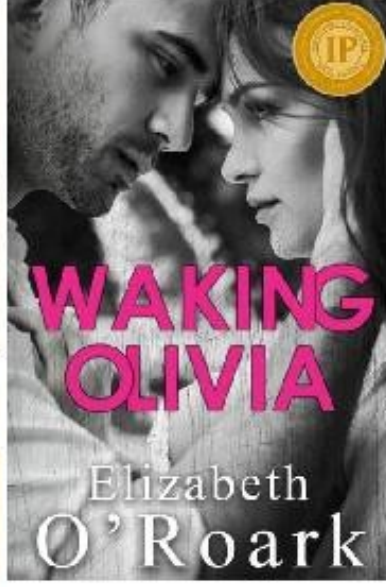
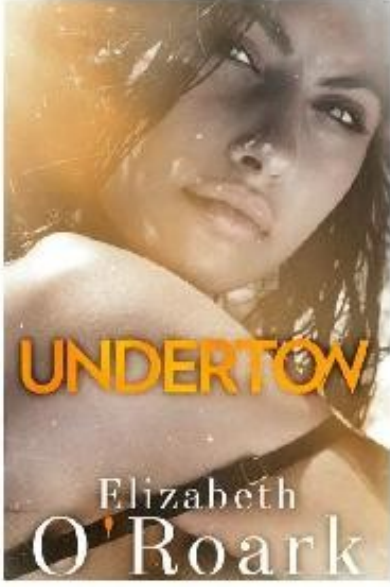
www.goodreads.com

Erin ve Brendan'ın düğününe bir göz atmak ister misiniz? Elizabeth'in bültenine şu adresten kaydolun

elizabethoroark.com veya Facebook kitap grubuna katılın

[Elizabeth O'Roark Kitapları](#)

ELIZABETH O'ROARK TARAFINDAN DA

[Undertow](#)

[Waking Olivia](#)

[Bloom](#)

TEŞEKKÜRLER

Bazı insanların beğendiği bir kitabı yazmanın sorunu, serinin bir sonraki kitabını yazmaya çalıştığınızda, insanların ondan nefret etmesinin kaçınılmaz olmasıdır. Bu durum *Boğulan Erin*'i yazmayı hayatımın en eziyetli deneyimi haline getirdi ve geçtiğimiz 18 ay boyunca birçok kez tamamen vazgeçtim. Bu nedenle, bu kitap varlığını ben olmayan pek çok insana borçlu:

Tüm 2000 versiyonu okuyan ve bu kitap için bir başlık bulmayı yarı zamanlı bir iş haline getiren harika, yorulmak bilmeyen Katie Meyer.

Editörüm, Jessica Royer Ocken. Neredeyse beni Chicago Style'a dahil ettin. Bunu bu kadar acısız yaptığın için teşekkürler.

Natasha Boyd, önerileri sayesinde kitap olabileceğinden çok daha iyi bir hale geldi.

Becca Hensley Mysoor, çok değerli son okuma için.

Brooke Castillo, benimle endişelerim konuştu ve beni "yapılan mükemmelden daha iyidir"e ikna etti.

Kari March kesinlikle sevdiğim bir kapak için

Harika beta okuyucularım: Shelby Bauer, Karen Metcalf, Lynn Rider, Laura Ward Steuart ve Erin Thompson.

Ve son ama değil en az benim AİLE ve Arkadaşlar,
kim çok boktan iki yıl boyunca inanılmazdı. Sizi seviyorum
çocuklar.

İçindekiler

Telif Hakkı

İçindekiler Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Elizabeth O'Roark tarafından da Teşekkür](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

